Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Oehlenschläger, Adam.
Titel | Title:	Oehlenschlägers Tragødier.
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 1-2
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kbh., 1841-1849
Fysiske størrelse | Physical extent:	1-10 i 5 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°
1 1 52 0 8 05694 8
+REX
BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Oehlenschlägers

Tragødier.

Første Bind:

Baldur hin Gode.
Langbarderne.
Stærkodder.

Kiøbenhavn, 1841.

Paa Forfatterens Forlag,

trykt hos J. D. Qvist, Bog- og Nodetrykker,

Badstuestræde Nr. 124.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Denne mine Tragødiers nye Udgave indeholder, i otte Bind, først de Nordiske Stykker i historisk Tidsfølge, siden de Andre, saaledes:

1) **Baldur hin Gode. Langbarderne. Stærkodder.** 2) **Hagbarth og Signe. Fostbrødrene. Palnatoke.** 3) **Hakon Jarl. Olaf den Hellige.** 4) **Knud den Store. Axel og Valborg.** 5) **Væringerne i Miklagard. Erik og Abel.** 6) **Dronning Margareta. Tordenskiold.** 7) **Karl den Store. Hugo von Rheinberg. Den lille Hyrdedreng.** 8) **Correggio. Sokrates.**

Tiden, i hvilken Stykkerne ere digtede, angives med Aarstal paa Titlerne.

Uagtet jeg, hvad Sproget angaaer, har bestræbt mig for at give det saa reent, rigtigt og velklingende som muligt, ville dog Andre af mine ældste Tragødiers første Udgaver see, at mange Talemaader og Udtryk atter ere optagne; saa at man neppe vil beskylde denne Udgave, for at det Naive og Kraftige undertiden er veget for det blot Correcte.

Men at lægge den sidste varsomme Haand paa sit Arbeide og at bruge Filen med Smag og Forsigtighed, bør ikke være nogen Digter formeent. Nogle af de meest yndede Stykker, der digtedes paa min første Reise, trængte i den anden Udgave især til Filen, fornemmelig **Correggio**, der først var skrevet paa Tydsk, og hvoraf strax ved Hiemkomsten leveredes en temmelig flygtig Oversættelse.

I en tredie Udgave, som her, har man denn
Fordeel, at man kan veie det Ene mod det Andet
og vælge det Bedste.

Ved at stille de Nordiske Tragødier i den hi=
storiske Orden, vinde de udentvivl i Betydning og
Forstaaelighed indbyrdes. De gaae ud fra det rige
Mythologiske, hvor Phantasien hersker, over i det
Heroiske og Helte=Idylliske, hvor især Lidenskaben
og Følelsen er Stoffet, til det Historiske, hvori
Verdensforholdene og det Characteristiske frem=
træder og udvikler sig. Til de ældste Emner fandt
jeg den græske Tragødieform naturlig og passende;
thi, skiondt opfunden af Grækerne, har den dog
intet mere Nationalindskrænket, end de skionne
græske Billedstotter, der kunne tiene til Skion=
heds=Model for alle Tider. Saaledes ere ogsaa
Trimetret, de anapæstiske Chore, etc., vel skikkede
til at fremstille det Høie og Pathetiske, og for=
binde sig naivt og naturligt med vor Hedenold,
der i sine Forhold havde meget tilfælleds med den
Oldgræske.

Jeg havde ønsket, at jeg ogsaa kunde optaget
Yrsa her, strax efter Baldur; men da denne Tra=
gødie hører til Digtet Helge, turde jeg ikke skille
den fra sine Romancer.

Af den forrige Udgave vil man her ikke finde
De italienske Rovere, fordi den, uagtet det tragiske
Udfald, i sin Karakteer meer er Comødie. Dermod
har jeg beholdt **Den lille Hyrdedreng**, fordi den,
uagtet sit lykkelige Udfald, i sit hele Væsen og
Tone er tragisk.

A. Oehlenschläger.

Baldur hin Gode.

(1806.)

Odin.
Frigga.
Freya.
Ægir.
Baldur.
Bragi.
Heimdal.
Hermod.
Mimer.
Hodur.
Asa-Loke.
Utgarde-Loke.
Hel.
Modgudur.
En Offergode.
En Herold.
Chor af Alfer, Mennesker og Skygger.
Vala, en Spaaqvinde.

1.

Baldurs Tod.

Mimers Lund.

Frigga. Baldur.

Frigga.

Vær hilset i den aarle Morgen, elskte Søn!
Har Blomsterflokkens Vinken, i den dunkle Skov,
Med jordisk Kiølning lokket dig fra Breidablik,
Som Frigga fra sit Fænsal?

Baldur.

Breidablik, det veed
Du, Moder! skinner vældigt ei med Straalers Glands;
Dets Mure lue med et kiøligt Stierneskiær.
Mig kalder Jorden, som en taus fortrolig Ven.
Det qvæger mig at vandre ned til dine Børn,
De Dødelige, Moder! Ofte, vredes ei,
Det tykkes mig, som var jeg mere hiemme her
I disse dunkle Skygger, end i Valhals Glands.

Frigga.

O Baldur! elskte Ungersvend, hvo kunde vel
Af alle Guder vredes, vredes over dig,
Du, som med venlig Godheds Magt og Blidhed huldt
Forener al den egensindig stolte Kraft?
Du est det Baand, som sammenbinder Valhals Krands:
Et farveløst beskedent Baand, som holder sig

Forborgent under Lovets friske Blomsterpryd;
Som skiult vil overtale Diet til at troe:
At det er Krandsens Urter selv, som holde sig.

Baldur.

Du est min Moder, Frigga! moderlig din Dom.

Frigga.

Saa siig mig, Du, hvem Frigga elsker mere høit,
End hendes og Valhallas Stolthed, Asathor,
Hvad driver dig til Skovens mørke Skygger ned?
Og har med skumle Kummersblik de smittet dig?
Thi nylig saae jeg — Søn, fordølg det ei! — jeg saae,
Du vandred under Bøgens Hang med tunge Skridt;
I dybe Tanker gik Du; slynged Arm i Arm,
Og mærked ei, at Stormen flagred i din Lok.
Vildt bølged den; Du dækker ei det gule Haar
Med Hielmen; Sværdet pryder heller ei din Lænd;
Ikkun paa Thinget møder Du med Dommersværd.
Da lagde taus Du Haanden paa dit Bryst, og saae
Mod Himlen; og din Taare stod paa hviden Kind.
Imellem Skovens Bøgestammer svandt Du da;
Bekymret, som en Moder, fulgte jeg dit Fied.

Baldur.

Hvordan kan vilde Jetters Vaklen, — mørk Natur,
Ustadig, uden Maal og Maade, virke paa
En Hierne, blomstret moden frem af Bures Blod?

Frigga.

Forblommet er din Tale, Søn! Selv Odin ei,
Som raader Runer, mægtig var at raade den.

Baldur.

Hvo raader Drømme? Hvad er vel en Droms Natur?
Er det en igientaget Leeg af Fordumstid,
Før Gudernes og Tidens Fødsel? da med Gru
De vilde Kræfter uden Orden spildte sig?
Før Blodets Purpurvarme sprang af kolden Steen,

Og tvang den glubske Vælde til at danne sig,
Og jog den slette Raahed i det mørke Field?
Ha! eller er den meget meer et Varsel om,
Hvad foreståaer?

Frigga.

Du har da havt en saadan Drøm;
Men som din Tale viser: skion var Drømmen ei.

Baldur.

Som alle Drømme. Drømmen springer natligt ud
Af Ymers Hierne, Troldens hist; som Guderne
Paa Himlen kasted, og forvandled der til Skyer.

Frigga.

Ængst med et saadant Gaadesprog mig længer ei.

Baldur.

Og vil da Drømmen, Moder! mindre ængste dig?

Frigga.

Ha! skulde feigt nu Lyset frygte skumle Mulm?

Baldur.

Var Mørket ei, hvad slukte da vel Lysets Glands?

Frigga.

Kun der er mørkt, hvor Dagens Blik ei mægter hen.
Kraft springer ud af Livet; hvad er Dødens Kraft?

Baldur.

Hvad jeg har drømt, — omstændeligt at give dig,
Af hvad der hænger sammen ei en Sammenhæng,
Stod ei selv i Valfaders Magt. Det mindes jeg,
At mellem Solverskiolde jeg i Valhal sad,
Og sang ved Bragis Harpe; men som bedst jeg sang,
Det var om Broder-Enighed, da knytted sig
Fast alle Hænder i hinanden, meer og meer.
En hellig Blidhed dulmed Odins Herskerglands;
Den Egekrands, Du slynger om dit brune Haar,

Blev mere grøn, min Moder! Freyas Klædebond
Blev mere blaat, og Skuldren mere melkehvid.
Selv Asathor, min ældre Broder, iisænkte, som
Det lod, sin Hammer lidet; alle Valhals Møer
Stod lyttende; med Tømmerne tvang Niord sin Storm;
Paa stille Vover Ægir risled langsomt did. —
Men midt i Sangen, — pludselig, som bedst jeg sang —
Brast Bragis Harpe! Fenris-Ulv, som kort tilforn
Taus lænkebunden skummelt lured, hyled lydt.
Og Gulvet brast, og styrtet, som et Stierneskud,
Nedsank jeg hurtigt imod Jorden. Som jeg sank,
Da rakte Midgardsormen, Lokes fæle Søn,
Der vinder sig i Havet, frem sin Hovedknub,
Og hvidsled fælt med Braadden; og den knugte sig
Med Krampetræk om Jordens Sider. See, da brast
De haarde Klipper høit med Gny, og rædsomt foer
Af hver en Revne, ligerviis som Ormens Braad,
En skummel, røgfuld, blaaligflammet, blodig Ild.
Da rakte flux den gustne Hel af Biergets Kløft
Sit blege Hoved, sortbehaaret, frem, og skreg:
„Et skiult Naturens Værktøi volder Baldurs Død!"
Men her i Skoven, Moder! her i denne Skov
Sank jeg til Jorden iiskold ned. — Det var min Drøm.

Frigga.

Og hvad betyder, troer da Baldur, denne Drøm?

Baldur.

Hvad selv Du troer; hvad dine Blik ei dølge mig.

Frigga.

Og skulde vel dit fromme Liv i Fare staae?

Baldur.

Hvad tyder Drømmen, hvis den ikke tyder sligt?

Frigga.

Ha! hvo tør sig formaste mod en Asas Liv?

Baldur.

Hvad Nornen skuer, hindrer selv ei Odins Magt.

Frigga.

Og skulde Døden trænge sig i Himlen ind?

Baldur.

En sælsom Skiæbne lyder ei Sædvaners Lov.

Frigga.

Ha! hvad kan saare dette fromme Guddoms-Bryst?

Baldur.

Et skiult Naturens Værktøi, Moder! var min Drøm.

Frigga.

Jeg skuer Odin fulgt af Freya; hisset seer
Jeg Ægir; af sin Muslingskal i Land han steeg.
Din Fader raader over Lysets høie Kraft,
Min Vælde styrer Jordens Dale, vidt og bredt,
Som Freya Luften, Ægir Havets dybe Svælg.
Dem vil jeg flux kundgjøre nu, o Søn! din Drøm.
Og hver skal sværge helligt mig ved Ygdrasil,
At tæmme vel, med sindig Viisdom, givne Kraft.
Naar Lys og Jord og Vand og Luft adlyde, hvor
Er da endnu et jordisk Værktøi mod dit Liv?

Baldur.

I Ragnarokur trænger Valhals Straaler ei;
Den dunkle Frygt udspringer af et dunkelt Hiem.

(Han gaaer ind i Skoven.)

Odin, Ægir, Freya komme.

Odin.

Hvad sær Bekymring ængster Friggas høie Siæl?
Jeg saae min Søn, min Baldur; hvi undflyer han mig?

Frigga.

For ham, Hærfader! ængster sig din Friggas Siæl.

Odin.

Friggas Bekymring Odins er og Valaskialfs.

Frigga.

Vor Baldur, som „hin Gode" Jorden gav til Navn —

Odin.

Med større Ret fortiener ingen Asa sit.

Frigga.

Har havt en svar, en saare skrækfuld Nattedrøm.

Odin.

Siig mig hans Drøm! thi Drømme varsle selv en Gud.

Frigga.

Paa en forblommet Maade drømte han sin Død.

Odin.

Før maatte Fenrisulven sluge Valaskialf.

Frigga.

Det har bespændt mig Hiertet med urolig Frygt.

Odin.

Og gav tilkiende Drømmen, hvad der trued ham?

Frigga.

Et skiult Naturens Vaaben, blot en jordisk Kraft.

Odin.

Kan Jorden uden Guders Villie virke vel?

Frigga.

Det, vældige Baleigur! er mit Hiertes Trøst.

Odin.

Jeg vilde smile, Hustru! ved din Drøm, hvis ei —

Frigga.

Du standser, Seierfader! og dit mørke Blik —

Odin.

Jeg reed paa Sleipner over Himlens hvalte Bro,
Da drog forbi ved Ygdrasil jeg Nornerne.

Frigga.
De skue dybt i Tidens sølverklare Strøm.

Odin.
Idag var Urdur giennemsigtig længer ei.

Frigga.
Den Klareste, den Hvideste, som Alt gior hvidt —

Odin.
Var rød af Blod, som drypped ned af Ygdrasil.

Frigga.
Ha, forestaaer en rædsom Skiæbne Guderne?

Odin.
Og meer end ellers brændte Buen vældig rød.

Frigga.
Det sammenstemmer alt for godt med Baldurs Drøm.

Odin.
Om Baldur hvisked Ravnen mig i Øret tit,
Men heel utydelige var dens Varselskrig.
Dog — paa et jordisk Redskab tyded kun hans Drøm?

Frigga.
Det trøster mig; thi Jorden lyder Valhals Vink.

Odin.
Jeg styrer Verden vældigt paa min gyldne Stol,
Dog har især jeg Lysets Kraft mig forbeholdt.

Frigga.
Mig lyde Jordens Urter, Stene, Dyr og Træ'r.

Ægir.
Mig Havet med sit Bølgeslag, sit hvide Skum.

Freya.
Min Aande sødt bevæger Luftens klare Strøm.

Frigga.
Saa lystrer hver en Grundkraft høie Guders Bud.

Odin.

Saa vidt som Lyset rækker med sin Middagsglands,
Det skinne skal til Baldurs Held. Fra Gudens Blik
Skal Straalen med fordoblet Kraft tilbagegaae;
Varmt skal den sig forene med hans Ungdomsblod,
Og blusse frem i brunlig Manddom paa hans Kind.
Sig Solens Glimt skal blande med hans gule Lok,
Og give den en saadan Glands, at Jordens Børn
Skal ikke kunne skielne mellem Haar og Lys.
Og straale mildt for ham skal Maanen, Nattens Sol,
Hvergang i Nattens Eensomhed han sværmer blid,
Og avle fromme Tanker i den Renes Bryst.
Den Ild, som Trolden hungrig stiæler fra min Sol,
Og som i Biergets Hvælvinger han fængsler dybt,
Og blander først med Svovel, Beeg, med Røg og Blod,
At det kan skrække Natten med sit Giøgleblus —
Forfærdet skal det vige fra den Elskedes Fied,
Som matte, kolde, sørgelige Lygtemænd.
Det sværger jeg ved Hlidskialf, alle Straalers Vælde!
(Han gaaer.)

Ægir.

Og jeg, hvis Vælde rækker over Jorden hen,
Saa vidt Salthavet bruser, ferske Floder gaae;
Saa vist som evigt Skummet fraader om min Øe,
Saa vist skal Smil af Baldur mildne Bølgen tam.
Og Havblik overalt, som i den Frommes Siæl,
Med Glimt ham venligt møde skal. Heel kiærligt Ran
Skal i sin Arm ham favne, naar blyfærdig hist
I Bad han gaaer, bag dunkle Lundes kiole Flod;
Havfruer der ham elskovsfuldt omboltre skal,
Og svale Hiertets Lue, tvætte Haarets Guld.
Med hvide Fingre stænke skal de paa hans Vei
Dugdraaber, at ei Jordens Aske smitte kan
Den rene Fod; i Slummer Solverbækken tit
Ham dysse; ja paa hvert et Blomster, Vaarens Skiød

Ham aarle byder, klare Sølvertaarer lee.
For ham skal altid Lædskedrikken kiølig staae.
Men stiger han paa Skibet med de hvide Seil,
Paa Hringhorn, paa det bedste Skib, som Havet bar,
Skal flux en Kuling brase gunstig Flugt fra Land,
Og skyde Kiølen lynsnar giennem Vandets Skum.
Det sværges ved Eikthirners Takker, Havets Vœld!

(Han gaaer.)

Freya.

Og jeg, som hersker over lyse Alfers Hiem,
Som med en kiærlig Elskovsaande bølger hen
Den lune Luft: — ved hellig Elskovs søde Fryd!
Ved unge Pigers halvforborgne Natteſuk!
Med brede Svanevinger mine Alfer skal
Bortvifte Alt, som truer Livet; milevidt
Skal Pest og Lummerhede, Kuld og Taager staae.
Og kielent jeg med datterlige Bønner skal
Tilbageholde Stormen i min Fader Niords
Krigsvilde Bryst, at ei den truer Baldurs Liv.
Men som et kielent Elskovsſuk skal Freya selv
Opsvulme Baldurs Barm, forvandle sig til Røst,
Og tolke Nanna trofast al hans Kiærlighed.
Og fierne Harpers Klingen, fierne Blomsters Lugt
Skal Aftenpust henvifte mod hans Breidablik.
Derfor, o Moder! glem dit Hiertes bange Qval.
Jeg søger ham bag Skovens Ly, og bringer Trost.

(Hun gaaer.)

Frigga.

Nu staaer tilbage Frigga! Men behover vel
En Moder at forsikkre, hun har kiær sin Søn?
Med qvægsom Lyst, du Biergets Gran, du Dalens Bøg,
Nedvinker ham i Skyggers Hal, i bloden Græs!
Da springe frem, Kiærminde flux og Tusindskion!
Skovlilier og Altidkiær, omslynger ham!

I Træets Grene! hænger ned med saftig Frugt!
Og dobbelt skiønt da fløite, Fugl! dit Fiederbryst.
I Dyr, I Stene, hvert et Malm og hvert et Træ
Husvaler Baldur! Giftblomst du! som blaalig brun
Med søvnig Feberblussen eensomt skummel staaer, —
Hans Aande dræbe din Forgift, og gyde Blod
Af Roser i dit Legem, for den sure Saft.
Til Nastrond alle Snoge, hvor han træder, flyer! —
Men Eet end kræver moderlig Forsigtighed:
Jeg raader over Jorden med en Dronnings Magt;
Dog denne Lund tilhører Mimer, Odins Ven.
Han sidder dybt i Tanker, Gubben, ved sin Brønd.
(Hun kalder)
Du vise Olding, stakket glem din Grublen hist!
Vil Mimer med et Løfte glæde Friggas Siæl?

Mimer
(nærmer sig).
Kan Frigga ville, hvad der staaer i Mimers Magt?

Frigga.
Selv Odin trænger daglig til din vise Hielp.

Mimer.
Siig, Guders Moder! hvad din høie Siæl attraaer.

Frigga.
En natlig Drøm har ængstet Baldurs fromme Liv.

Mimer.
Har ogsaa Du fornummet den forborgne Skræk?

Frigga.
En jordisk Kraft har truet fræk den ædle Gud.

Mimer.
Hvad Guders Villie fremmer, det er Jordens Kraft.

Frigga.
Og ingen Gud i Valhal ønsker Baldurs Død.

Mimer.

Var Loke selv saa nedrig, at han ønskte den?

Frigga.

Nu har i Eed vi taget hele Verdens Kreds.

Mimer.

Saa svinder i sit eget Mørke Gudens Drøm.

Frigga.

Men Mimer! over denne Skov kun raader Du.

Mimer.

Troer Frigga, disse Bøge true Baldurs Liv?

Frigga.

Hvor findes Grændsestenen i en bælmørk Nat?

Mimer.

Saa sig da, hvad Du fordrer, Odins stolte Viv!

Frigga.

Først paa den anden Side Skoven raader jeg.

Mimer.

Og mig er Alt til Bredden hisset underlagt.

Frigga.

Vil Du da tage denne Bøgeskov i Eed,
At ei den grusomt efterstræber Baldurs Liv?

Mimer.

Skov! vil du efterstræbe Gudens fromme Liv?

(En Brusen gaaer igiennem Træerne; Uglerne hyle.)

Mimer.

Skov! vil du elske Baldur som en trofast Ven?

(Bladene vifte, Blomsterne dufte stærkere, Fuglene synge lydt i alle Grene.)

Mimer.

Nu, Guders Dronning! frygter Du endnu min Skov?

Frigga.

Tak være Dig, Du vise Olding, Odins Ven!

(Mimer gaaer.)

Frigga.

Jeg glemte Floden! — Vandet raader Ægir for;
Men midt i Strømmen seer jeg paa en liden Holm
En gammel Eg, i hvilken groer en Misteltein,
En Snylteplante, sprunget ei af Jordens Skiød,
Som kraftløs hen for Vinden sveier, hid og did;
Den gielder Mimers Løvter ei. — Men er Valhal
Saa dybt nedsiunken? Skulde selv en Asas Liv
End trues af en ringe, smidig Mistelgreen?
Nei. Nu har Alnaturen svoret Baldur Tro,
Den tier og adlyder; Gudens fæle Drøm
Svandt hen som Nattetaagen for den lyse Sol,
Og roligt aander atter Friggas Moderbryst.

(Hun gaaer.)

Chor af Skovens Alfer.

Lidet, o straalende Frigga!
Yttred sig her din Forsigtighed.
Skiøndt din Viisdom i hellige Fænsal
Klækker Blomster, Urter og Frugter frem,
Skiøndt din evige Livskraft
Smidig i Dyret bevæger sig,
Svulmer i frodige Avildgaard,
Udruger Kornet i Markens Skiød, —
Maa jeg dog, nødes jeg dog til
Her at bebreide din Sorgløshed.
Veed ei Valfaudurs hellige Viv:
Meget springer af Lidet ud?
Blier ei Kiærnen til Bul?
Frø til en bølgende Hvedemark?
Sniger sig Tusmørket ei
Uformærkt lumskt over Jorden,
Til med dæmrende Svælg det sluger
Dagen, i blødende Himmelglands?

Asa-Loke.

Hvor flygter jeg, Uhyre, for din lumske Magt?
Hey! værste Hex fra Niflheim! dorske Kiedsomhed!

Ha, hvi forfølger evig paa min Vei du mig,
I Biergene, paa Jorden, i Valhalla selv?
Hvad vil — hvad driver uden Maal mig vildt omkring?
Og hviler da Forbandelser vel over mig?
Thi, uden Riſt og uden Ro er min Bedrift
En Leeg af Øieblikket kun, en Tidsfordriv.
Skiondt mere viis og mere klog jeg føler mig
End disſe Guder, maa jeg dog misunde dem
Enfoldighedens Glæder; tit mens jeg beleer
Den plumpe Thor, mens snedig jeg bedrager ham,
Misunder jeg sin stolte Ro ham dog, sin Kraft.
Hvad er jeg! Gud? Af Jetters Blod randt Guder ei.
En Jothun da? Men giæſter Jetter Odins Bord?
Hvad vil, hvem er jeg? Er det hadſke Jetters Drift,
At ſlutte ſig til Aſers Selſkab, saa ſom jeg?
Og havde nogen Aſa vel nedladt ſig til
At drive Bolſkab med en Her? — Letſindighed,
Lyſt til et ſelſomt Eventyr var ene Det,
Der drev til Angerbod i Hulen mig. Og nu
Den fæle Frugt! Ha, ret beſeet, hvad er mit Liv?
Hvad min indbildte Viisdom? Thi jeg føler vel,
At Lokes Hierne fatter ſmidig mere let,
End disſe Valhals Guder; — men den Sindets Ro,
Men denne Stolthed, denne Henſigt, dette Liv,
At Hver med Kraft og Iver retter ud ſin Dont,
Maa jeg misunde. Ofteſt, midt i al min Klogt,
De ringeagte, ſtolte de foragte mig,
Lee ad mit Vid; foragte tauſt dog ligefuldt,
Og tænke: hvad er Indfald imod Overſigt? —
Derfor jeg mig en Fiende føler mellem dem,
Og blander hver en Lyſtighed med Spot og Gift.
Tit ſkyer jeg dem; men borte da blandt Jetters Flok,
Jeg føler Utgards Trældom hart og længes did,
Til Glandſen, ſom forfængelig mig vinker fiernt.
Saadan hentumler evigt jeg et kiedſomt Liv,

Og skiuler det forgieves, snart med bittert Spog,
Snart overgiven Kaadhed. — Ha, men stille! Tys!
Jeg hører Biergets Indvold knage dybt i Nord.
Ha, det er Utgardloke selv; i Nattens Pragt
Han nærmer sig; jeg kiender Diets røde Gnist.

Utgarde-Loke.

Jeg hørte under Jorden dine Klagesuk,
De rørte til Medlidenhed min Faderbarm;
Thi kom jeg for at trøste dig i Nattens Stund.

Asa-Loke.

Du hørte mig?

Utgarde-Loke.

I Korthed, Laufeys fagre Søn,
Hør mine Raad! thi Morgenhanen galer snart.

Asa-Loke.

Hvad er din Trøst? Hvad kan Du raade mig? Siig frem!

Utgarde-Loke.

Først: at Du ikke kalder sindrig dig og viis;
Thi tydeligt dit Levnet har imod dig sagt.

Asa-Loke.

Siig mere, hvad din Skarpsind dybt udruget har
I Mørkets Huler, bag det granbevorne Field.

Utgarde-Loke.

Kun Den er viis, som har en Hensigt, som med Ro
Til Maalet stræber Dag og Nat; som taber det
Bestandig ei af Sigte; Den er ene viis,
Hvis ydre Liv afpræger, hvad det indre vil;
Kun Den er viis, som har en Villie; men kun Den
En Villie har, som Noget ret alvorligt vil;
Som klart erkiender Eet for Godt og Eet for Ondt.
Thi Noget maa han agte; han maa kæmpe mod
Fiendskab for Venskabs Skyld; men denne Barneleeg,

Der springer, som en Boble, frem af Egensind,
Er Rogloshed; thi Tanken driver om som Rog
Og styres af et Indfalds hensigtløse Puft.
Vildfarende! Du skuer med et spotfuldt Smil
Paa Guder som paa Jetter; har til Bedste hver;
Saa troer Du! — Men Du mærker ei, at Den, som kun
I Sandhed taber, Loke! det er ene dig.
Du kiober dyrt et flygtigt Spog med Væmmelse,
Som Drankeren sin korte Ruus. Thi uden Maal
Du slænger om som Barnet, der uartig bli'er,
Naar det er kied af Legen, og veed ei hvorhen.

Asa-Loke.

Brod Du dit Field for, vigtig, at fortælle, hvad
Jeg selv har sagt, saa spildte Du din lange Gang.

Utgarde-Loke.

Jeg kommer for at give dig som Ven et Raad.

Asa-Loke.

Saa tael; men qvæl med Forekastelser mig ei!

Utgarde-Loke.

Est Du en Asa? Sprang Du frem af Asablod?

Asa-Loke.

Forbout, min Fader, var en Jothun, saa som Du,
Og saa min Moder Laufey; men det veed Du jo.

Utgarde-Loke.

En Jothun altsaa fødtes Du og ingen As.

Asa-Loke.

Valfaudur har mig knæsat, han har skrevet mig
I Guders Tal.

Utgarde-Loke.

Jeg veed det nok; thi Odin ei
For intet kaldes Viisdoms Gud; hans Die saae,
Hvor meget, frem i Tiden, Laufeys Søn! din Klogt
Ham skade kunde. Derfor stumped han din Braad

Og smigred din Forfænglighed. Nu som en Urt,
Omplantet i en fremmed, unaturlig Grund,
Forvildet spilder Du din Kraft i vilde Skud,
Og gaaer tilgrunde. Thi kun derudi bestaaer
Din Vanfred, at Du est en Jothun, og dog vil
Du være Gud. Saaledes vorder Du tilsidst
Slet intet.

Asa-Loke.

Ha! jeg føler Styrken i dit Ord.

Utgarde-Loke.

Den har Du, svage Søn af Forbout! ofte følt;
Men Hurtighed og Sledskhed er ei sindrig Kraft.
Et Øieblik dit Hierte blier i Flamme bragt;
Men Feberblus er ingen stadig Sundheds Ild;
Og derfor er bestandig Veirlys din Bedrift.
Du brænder eller fryser.

Asa-Loke.

Nu ved Nattens Mulm!
Og ved din røde Lue, Utgards Drot! Du skal
Ei længe føre sligt et Sprog; snart skal Du see,
At Loke kan, hvad Loke vil.

Utgarde-Loke.

Hvad vil han da?
Vil han gienfødes? Vil han smild forvandle sig
Til Intet først, og derpaa vittigt fødes om
Af en Asynie? Neppe lykkes det hans Kløgt.
En Jothun est Du altsaa, Loke! hør mit Ord.
At ei Du est din Stamme tro, det hævner sig.
Kan Odin selv bekæmpe sin Natur? Du din?
Du seer, hvordan en sælsom Lokken i din Barm
Bestandig vinker dig fra Valhal, blander selv
Med Uro dine bedste Guddomsglæder der.
Hvad var det vel, som bragte dig til, med en skarp
Og bitter Tunge, fordum paa Hler-Ægirs Øe

At spilde Festens Glæde? Var det ei et dybt,
Et indgroet Had til Guderne, som svulmed meer
I denne Glands, der kiobtes kun med Undergang
Af Jetter, dine Brødre? Dristig var Du da,
Men dog ved Hammergudens Harm forstummed Du.
Da jeg en Jothun sendte did til Asgard, for
Som Kunstner ved et Væddemaal at skade dem:
Han skulde bygge Borgen til en fastsat Tid,
Da spotted de, og loved til Belønning ham
Den skionne Freya, hvis han færdig blev; og det
Var skeet, hvis Du ei havde snildt forvandlet dig,
Og lokket som en Hoppe Jettens Ganger vild.
Da Thor i Utgard sidstegang besøgte mig,
Da svæved Du for Veiret mellem ham og mig,
Som Sivet, seigt og smidigt i en Nattestorm.
Ha, usle Svaghed! Saadan sveier Galgens Søn
I tvunden Hamp, vil undgaae Nordens Vinterblæst,
Og mærker ei, at hvad som netop hiælper ham
Til feige Flugt, det blev hans Bøddel. — Selv engang,
Ved Trusler, Du mig Idun skaffed med sit Kar:
Alt falmed Odins Lokker, Freyas Rosenkind;
Da rørtes hurtigt angerfuld din omme Siæl;
Du laante Freyas Falkeham; og tøved ei,
Før Du med List den første List forstyrret fik;
Og skaffed til Forsoning Valhal Gullinbørst,
Skydbladner, Miølnir; lutter Vaaben imod Os.
Som Asa Jothun og som Jothun atter As,
Fortærer Du i evig Tvivl og Uvished
Dit Liv; og mener, denne hensigtsløse Leeg
Dig hæver over begge Magter? Arme Trold!
Den mindste Dværg i Utgards Field er meer end Du.

Asa-Loke.

Ha, bland ei mere Galde med mit Blod!

Utgarde-Loke.

Velan!
Saa viis din Ætt dig værdig. Hvad har Odin bragt
Med al sin Slægt til denne Hæder? Hvad har giort
Det muligt ham at undertvinge Biergets Magt,
Om ikke Enighed og Orden? Hver som Een,
Og Een som Alle, kæmped til det samme Maal.
Og dette bragte frem dem; medens Jetten stolt
Af medfødt Kæmpestyrke, ødsler Kraften hen,
Vil være selv en Vælde; vil ei broderlig
Forene sig; begriber ei, at netop kun
En saadan Kiæde tvinger Fenrisulvens Magt.
Thi hvad er, uden Hensigt, Styrke? hvad er Kraft,
Naar vild den mangler Retning? Fødes nu en snild
Udmærket Jothun, — da behøver Odin kun
At lokke Daaren med et Glimmer-Legetøi;
Og han forglemmer Sine, sig, og flagrer vid.
Lad saa Naturen daglig kraftigt minde ham,
Lad Elskov til en Biergets Mø selv kalde ham;
Ja lad ham avle Jetter, hver langt mere grum,
End Nogen før; lad Valhals Guder martre dem;
Som Hel, som Fenrisulven, og som Midgardsorm; —
Han seer det ei, den blinde Taabe! kun han seer
Det Giøgleri, som pirrer hans Forfænglighed.
En Lystigmager iblandt Guder! Hvilket Kald!
At *taales* mellem Aserne! Med Spøg og Tant
At vække Latter, saa de ret fordøie kan
Sæhrimner; hvilken Hæder! Jeg beundrer dig.

Asa-Loke.

Ha, jeg fortiener denne græsselige Spot.
Men stands, min Fyrste! thi Du est min Fyrste. Ja
End aldrig hidtil skuet har jeg det saa klart.
Straf mig ei længer grusom! Byd! og Du skal see,
At jeg din Roes fortiener, din Beundring, Drot!

Utgarde-Loke.

For sidste Gang jeg sætter Lid til Dig og Haab.
Snart — Tiden er alt kommen — kan Du vise det.

Asa-Loke.

Siig mig hvordan, og trofast lyder jeg dit Bud.

Utgarde-Loke.

Jeg har alt sagt Dig: Enighed og Fromhed er
De Traade, hvormed bundet blev Valhallas Krands.

Asa-Loke.

Opmærksom jeg fornummet har ethvert dit Ord.

Utgarde-Loke.

Det trues med at sønderrives dette Baand.

Asa-Loke.

Vil Tvedragt, troer Du, blande sig i Guders Hær?

Utgarde-Loke.

Eendrægtighedens Kiæde kunde løsnes vel.

Asa-Loke.

Som Nattens Mulm er gaadefuldt dit Glædesord.

Utgarde-Loke.

Saae Du Valhals Bekymring nys for Baldurs Liv?

Asa-Loke.

Hvo saae ei den, o Mørkets Drot! i Valaskialf?

Utgarde-Loke.

Ved Baldur ene sammenholdes Valhals Kraft.
Han er den stille, fromme Varme, hvorudi
De stolte Blomster trives.

Asa-Loke.

Valhals Frygt er endt.

Utgarde-Loke.

Jeg veed det: Alnaturen er i Lænker lagt,
Kun een Ting gik den sorgesløse Frigg' forbi.

Asa-Loke.

Hvad er det, Fyrste! Trues endnu Gudens Liv?

Utgarde-Loke.

Det trues; — saavidt har mit Blik i Mørket seet;
Hvormed? Det sluttes hemmeligt i Friggas Bryst.

Asa-Loke.

Jeg har en Drik til dette Giemme, kaldet List.

Utgarde-Loke.

Jeg sætter Utgards sidste Haab da til din Klogt.

Asa-Loke.

Snart skal Du agte, snart beundre, stolte Drot!

Utgarde-Loke.

Du est en Jothun, saa din Viv, saa dine Børn!

Asa-Loke.

Jeg har fortient at mindes oftere derom.

Utgarde-Loke.

Hist glimter Dagen. Nattens Virkning er forbi.
(Han synker i Jorden.)

Asa-Loke.

Hvor blev han af? Nedsmuttet alt i Jordens Skiød?
Hans Isse taaler Solstik ei. — Han taler sandt!
Naar Asgard styrter, hæver Utgards Rige sig.
Da taales Loke blot ei meer, da blier han ei
En Giæst i Glæden; overst staaer han i sit Folk.
Ha, Utgards skumle Fyrste! Du har Ret. Vel est
Du hæslig; stridt dig luer Haarets røde Busk,
Og Diet skiæler grønt og lidet. Sandhed dog
Var hvert dit Ord. Jeg mærker det, jeg er den Kraft,
Der, naar den vil, kan styrte Valhal. Utgards Drot!
Du skal ei meer foragte mig. Hvordan Foragt?
Beundre skal Du, frygtende beundre mig.
Kan Roes og kan Beundring kiøbes vel for dyrt?
Han skued steds med naadig Ynk paa Loke; stolt

Som Aserne. Men tover, Stolte! giver Tid,
Kun Tid. Jeg styrter Valhal. Ha, men tro kun ei,
At Du skal høste Frugten af mit Arbeid, Du.
Selv vil jeg være Konning i min nye Stat,
Ja, selv jeg mig paa Hlidskialf sætter, Odins Stol,
Og løser Midgardsormen, Fenrisulv og Hel,
Og bryder hver en Lænke. Frihed i min Stat!
Uhindret Stormen brække skal i Skoven ind,
Og Havet lystigt blande sig med Bundens Gruus;
Sin Hunger uforstyrret daglig Flammen skal
Paa Dalens Hytter stille. Frihed i min Sta
Har Bierget ikke Lyst at staae, da styrte det,
Om end det knuser hele Jorden i sit Fald;
Thi Frihed! Frihed! Ingen Lænker, intet Baand!
Men rask til Sagen! — Hisset staaer af Kampefield
En Blodsteen, bygt for Frigga; flux forvandle vil
Jeg nu mig til en jordisk Mø, og lokke Frigg
Til Jorden med min fromme Bøn. Hun pleier tit
At nærme sig de Bedende.

(Han forvandler sig til en fager Mø, gaaer hen for Blodstenen, kaster sig paa Knæe med opstrakte Arme og raaber:)

O Frigga! Du
Som hersker over Jordens skovbeklædte, græs-
Beklædte Land, lad en uskyldig Piges Bøn
Hidkalde dig! O let en Elskerindes Bryst!

Frigga (aabenbarer sig).

Hvad vil Du Pige? Arme! Du anraaber mig?
En Elskerinde? Frigga raader, veed Du, ei
For Elskovs Magt. Til Freya maa Du vende dig.
Men Freya tit er grusom; Halveparten af
De Slagne, veed Du, deler med Valfader hun.

Loke.

Til Jordens Moder ene jeg mig vende kan.

Frigga.

Saa siig din Nød! Hvi skielver Du? Jeg har dig kiær
Uskyldigheden smiler af dit lyse Blik.

Loke.

En sælsom Skiæbne truer, Guders Dronning! mig
Min Beiler ligger udstrakt bleg paa Leiet hist.
Hans Hoved brænder, vældigt Febren raser. See
Da gik jeg hid i Lunden at raadføre mig
Med Mimer, viseſt iblandt alle Jordens Mænd.
Han raadte mig at tage det Uskyldigste
Paa Jorden, hvorved ingen Frygt og Tvivlen hang,
Hvorved var aldrig hidindtil Mistanke vakt;
Det bød han offre Luens Kraft. „For denne Røg,
Saa var hans Ord, vil Svendens Feber snarlig flye.“
Men hvad er vel uskyldigst her af alt paa Jord?
Hvad truer Ingen? Hvad er ubetydeligst?
Hvorpaa er hidtil selv ei faldet mindste Tvivl?
Hvor veed jeg det? Min Hjerteſorg er stor, som før,
Hvis ei din Viisdom, Moder! underviſer mig.

Frigga.

Seer Du paa Holmen hisset i en gammel Eeg
En Misteltein, et let udsprunget smidigt Skud,
Som kraftløs hen for Vinden sveier hid og did?
Den holder ubetydeligst af alt paa Jord
Selv Frigga. Ei paa denne Vaand faldt hendes Tvivl
I selve Tvivlens Time. Tag, og brænd den flux!
Thi skiøndt kun ringe, kan dog selv det Ringeste
Tit volde store Qvaler. Brænd til Aske den!
Saa flyer med Svendens Feber Friggas sidste Frygt.

Loke.

Ak høie Moder! varme Taarer takke dig.

Frigga

(rækker ham Grenen).

Saa vie da nu til Jordens Flammer denne Vaand!

(Hun forsvinder.)

Loke
(reiser sig).

Ja Frigga! ja, til Jordens Flammer vies den.
(Solen formørkes; en stor Skare Svartalfer komme ud af Fieldkløften.)

Loke.

Hvordan? I vove frem Jer alt ved Dagens Tid?

Choret.

Ho ho!
Loke did, Loke did
Sig dit Blik vende flux imod Sol! Loke hvor
Findes Ildglands nu, findes Straaler?
Her er mørkt som i Nat; her er Nat som i Field,
Som i Field, som i Biergshal.
Maanen fort nu som Kul ruger tung
Over Solglarhav, over Dagglandsvæld;
Slukker Lys, slukker Dag, slukker Fryd. Hu hu!
Sig har Roserne lukt, sig har Lilierne lukt,
Som ved Midnat.
Er det mørkt, glammer Hund, glammer Hund, galer høit
Alle Haner ved Hal.
Hil Forbouts Søn! Hil Laufeys Søn!
Vi vil tiene dig froe.
Ikkun byd!

Loke.

Og hvad kan, og hvad vil I?

Choret.

Paa dit Spyd, paa dit Spær
Sætte dræbende Staal,
Sætte speilglat Jern,
Sætte Dødsodd.

Loke.

Nu saa velkommen da!
Nu saa velkommen hid,
Hver en Biergmand velkommen hid!

Choret.

Nu har Utgard snild
Skiult Dag med Nat;
At ei Aser skal see,

At ei Vaner skal see,
At ei Alfer, ei daglyse Alfer skal see
Denne Daad.

Loke.

Saa vær flink, vær flink
Nu du Dællinger, Dør,
Nu du Dvalin, Dulin,
Nu du Fiølsvid, Frost,
Nu du Blindvid, Blaun,
Nu du Nidi, Nain,
Nu du Andvar, Aust;
Hver en Dværg, hver en Svartalf!

Choret.

Hammer nu slaa ved Middags-Nat
Ildgnist af Staal!
Alle Dværge nu rask, alle Dværge!
Som naar Hest tramper hen over steenlagte Bro,
Trommer, Hamre! paa Staal.
Nu en Spig, nu et Søm giennem Spydskaft!
Det er skeet, det er skeet! Gja hil dig, hil!
Nu er Staalsodd sat, nu er Spær spidst!

Loke.

Hav Tak hver Tusmørkets puslende Søn.

Choret.

Nu vort Kiølevand hid! Vort Kiølevand hid!
Som vi røved i Aftes, da Dug faldt paa,
Mellem Ærter og Vikker
Paa Bygdens Mark.

(Man bringer et uskyldigt Barn frem; en Dværg støder Spydet i dets Bryst, og lader det sidde.)

Choret.

Har du Gispet hørt?
Det var snart forbi.
See nu hærdes dit Spær
I det rislende Blod;
I det barnlige, lunkne,
Dunkle Blod.
Slig en Daad kan selv
Giøre Staal haardt.

Loke

(drager Spydet ud af Barnets Liig).

Haver Tak! Haver Tak!
Til min Dont jeg gaaer;
Til min Dont, til vor fælleds Idræt.

Choret.

Brist nu kun frem, o du knagende,
Bragende, knittrende, svovlblaa Biergild!
Og betving med din hvirvlende,
Gnistrende, dræbende
Flamme den dæmrende Sol.
Nu skal i Rosers og Liliers Sted
Lygtemænd blomstre!
Nu skal i Floden
Rinde sydende Beeg, for Vand.
Utgardeloke!
Hil dig vor Konning!
Snart tuder Heimdal forfærdet i Giallerhorn,
Da styrter ned med susende Gnistregn
Bifrost-Bro.
Ha, grønspraglede Slange! jeg seer
Hvor du børster den ædrede Mus-Ryg.
Slyng dig i slimede,
Knugende, qvælende
Bugter om Aukathor!
Opspær fraadende Flab,
Hylende Fenris!
Slug Valfaudur til Utgards Fryd!

Chor af Mennesker; en Offergode.

Goden.

Forstummer Askurs dødelige Sønner brat!
Det luer klart i Østens lyse Purpurkant;
Nu nærme Valhals Guder sig. Ret som naar seent
Om Natten Maanen bræmmer Sølverskyens Kant,
Saa sidde de, en ordnet Stiernekrands, i Ring

Paa Skyen, der sig sænker ned mod Mimers Lund.
Forlader Offerstenen! Flyer i Skoven ind,
At Himlens Lyn ei straffe skal forvovne Blik.

Choret.

Har de vældige Guder
Med Velbehag skuet, med Glæde fornummet vor
Bøn og vor Offerild?
Da med Himmelpragt luende
Venligt de Herlige
Dale mod Jorderig,
Nærme sig Herthas Lund. —
Har den duftende Røgsky
Paa Sommerfugl-Vinger med Falkenes Dristighed
Nærmet sig Valaskialf?
Da, i Taager indhyllede,
Langsomt de Mægtige
Nærme sig Offeret,
Smile fra Skyens Kant.

Goden.

Daarlige Tro! Forfængeligt haabende
Bryst af Støv! Ha hvad vover du?
Skulde Muldets Røst
Æser og Alfer
Vinke fra Valhal,
Samlet til Midgard? —
Viger! Hyller Jert Blik
I de foldede Hænder, og viger!
Skuer ei op til de
Flammende Straaler;
At den ildhvasse Piil ei
Tugter Jer Diesteen.
Skotter kun langtfra, langtfra,
Giennem mørkeste Krat
Fiernt, forblommet til Guderne.

Choret.

Olding! Du taler
Viisdoms Ord.
Ei gielder det Askurs
Børn, naar forenet den

Hellige Skare ned=
Svæver fra Valhal;
Red over Regnbuens Bro,
Ned over Bifrost, Buen, den
Syvfoldstribed', kiækthvælvede.

Odin har kaaret
Mimers Lund.
Nu Aserne flokviis
Valhallas Hvælvinger
Stolte forlade.
Hurtigt de nærme sig.
Rider paa Sildetand Freir,
Ager paa Guldkarm Aukathor,
Men paa Sleipner selv Hroptatyr.

Nærmere, nær
Kommer Valhals Glands, den fortærende.
Flygter ind, flygter ind
I den dæmrende Bøgskov! Kiølsaft
Yde de fugtige Urter, og Svalhed
Træernes Ly; at Vindenes Vinger
Styrkes kan, som med døende Gisp kun
Mat forsøger at afholde Straalerne.

Frigga. Baldur. Bragi.

Frigga.

Da nu, ved vor Forsigtighed, befriet fra
Din Frygt, o Søn! Du smile kan ad Nattens Skræk
Og Drømmens Trudselsbilled; da ved Guders Eed
Og Alnaturens, Intet efterstræber dig,
Saa glem din Tungsind! Lad den mørke Dæmringsky,
Der ruger om dit Aasyn, flygte bort; som Damp
For Solens Straaler, som en hidsig Feber flye,
For den tilbagevendte stærke Sundhedskraft.

Baldur.

De verler af, de store Tider! Intet er
Evindeligt i Livet; selv det Længste kun

Er langt og intet mere; bag det tykke Slør,
Som skiuler Livets Udspringskilde, skuer selv
Ei Guders Die; — mod det eviglyse Væld
Er Solen sort; — dets hellige Beslutning seer
Ei Odin udi Mimers Brønd, og Nornen ei
Ved Urdurs Kilde. Taaget kun paa Bølgens Kant
De nærmeste Bedrifter øines slørbedækt.

Frigga.

At drømme vaagen sømmer sig ei Odins Søn.

Baldur.

Og raader da vel Siælen mægtig for sin Drøm?
Kan den bestemme Drømmens Grændser? Byde den:
Saavidt, saalænge virke du, og længer ei?
Den samme Røst, som varsled mig i Nattens Stund,
Mig varsler end. Hvordan forstaaer jeg, Frigga! dig?
Thi snelt har Du foragte lært, hvad, meer end mit,
Dit Hierte nylig hardt betog.

Frigga.

Fordi jeg veed —
Fordi Valhallas Guder ved et kraftigt Ord
Har Drømmens Tant tilintetgiort. De stige ned
Ad Bifrost hisset. Dobbelt herligt straale de,
De glade Guder; alle, Baldur! elske dig,
Og fryde sig, at Himlens Frygt er endt. Nu vil
I Mimers Lund en Kæmperleeg de holde. Da
Dit Liv ved Edens hellige Magt betrygget er
Mod hvert et Vaaben, ville de, ret som til Spot
For Drømmen, tungtbevæbned', fiendtligt mod dig gaae.
Med spændte Kræfter drabeligt de storme vil
Mod Den de høiest elske; for at Jothunheim
Og Verdens Kreds beundre skal din Guddomsmagts
Usaarbarhed. — Thi flygte lad din Kummer brat,
Og spild ei længer Festens Fryd, som offres dig!

(Hun gaaer.)

Baldur.

Hun gaaer, den Ubekymrede! Min ædle Ven!
Min Broder! Du som altid var mit Hierte næst,
Vil Du, o Bragi, gode Skiald! — thi vist jeg veed,
At længer ei skion Freyas Luft jeg aande skal —
Ha, vil Du da, mens Valhals Æser, efter Skik,
Omvandre trende Gange Lunden, glæde først
Din Broders Hierte, qvæde ham en Afskedssang?

Bragi.

Ha Baldur! til at synge hører Mod, som til
At stride; men Du muntrer slet kun op mit Mod.

Baldur.

Du mindes vist den Midnat, vi paa Klippen sad,
Og skued over Kattegat til Leiregaard;
Da Hiartvar dræbte Hrolf, hin gode Danerdrot?
Vi mægted ei at hindre Skiæbnens Harme, vakt
Ved Helges Blodskam; men da bleg Dankongen faldt
Bag Skoven i sit Ædelsblod, da greb Du varm
Den gyldne Harpe; blankt som Stiernen i det Blaa
Dit Die funkled; see da digted Du en Sang. —
Siig, Bragi! naar din Baldur falder, som Kong Hrolf,
Vil Du da, ved hans Død begeistret, hæve lydt
Din Røst og siunge Drapa ved din Broders Liig?

Bragi.

Det sværger jeg ved Iduns Frugt, ved Suttungs Miød:
Hvis Baldur blegner, vandre vil jeg til hans Grav,
I Nattens tause Sorgfuldhed, og paa hans Høi
Nedsætte mig, og synge der min Svanesang.
Rundt om hans Bautastene Harpens Toner skal
Som Alfer spøge; men naar Sangen endt jeg har,
Da skal de sidste stærke Greb i Strængens Guld
Slaae Harpens Strænge sønder; og den brustne Lyd
Forkynde Verden, at det bedste Hierte brast.

Baldur.

Saa ror den, før den briſter! Glæd mig ſidſtegang.

Bragi (ved Harpen).

Hvad vorder Aſa-Bragi,
Naar Baldur blegner?
Hvad Bækkens Bølge vorder,
Berøvet Blaahed,
Og hvad en Veiler vorder,
Hvis Mø begraves;
Et Landſkab, uoplivet
Af Aftenglandſen.
Det ſiger jeg for Sandhed:
Hvis Baldur ſvinder,
Kan ſtum kun Bragi Harpen
Paa Egen hænge.
Naar Fromhed meer ei flammer
Og Siælen fylder,
Hvad ſpørges vel om Sang, hvad
Om høie Toner?
En kold, en briſter Grumhed
Vil tidſelgrønnes,
Og rædſomt ſnart ſig reiſe,
For Skiønheds Roſe.
Spring da, du Stræng i Harpen!
Forſtummer Sange!
Naar Sværdet ſlaaer paa Skioldet,
Naar Skioldet ſkralder,
Da dæmpes Harpens Dirren
I Diſarſalen.
Men tier Harpens Toner —
Ha, fæle Tanke!
Vil Vold ſig ind og Vildſkab
I Valhal trænge.
Thi hvad er Glands og Guddom,
Hvis Godhed ſvinder?
Og tier Sang, da trives
Ei Æbletræet;
Ei Idunsfrugten fagert
Med Saften fyldes.
Da ſynker Odins Storhed
Som, Thor! din Styrke;

Og Freyas Skiønhed falmer,
Og Friggas Fylde.
Da gustnes alle Guder
For Giftens Ædder;
Og rædsomt Buen runger
I Ragnarokur.

Choret bag Skoven.

Giver Agt! giver Agt, hvor Guderne,
Staalbedækkede, hielmomhvælvede,
Spydbevæbnede, sværdomgiordede,
Nærme sig nu, med paataget
Umeent Bisterhed, bradelig
Fredens Baldur, Baldur hin Gode.
Han, med ubedækt Tinding,
Guldhaarfager, uskyldig,
Venter i Kredsen dem.
Fredens Eggvist i Haand,
Hovedet hældende,
Blysomt, fast jomfruelig,
Venter han Legen, som dievot nu
Kun hans Vælde stadfæste skal.

Giver Agt, giver Agt, hvor Odin hist
Stærk, paa Gangeren, ottfodtravende,
Høit med Gugner i Haand mod Skyerne,
Skynder sig did, og støder sit
Blanke Sværd imod Brystet paa
Fredens Baldur, Baldur hin Gode. —
Men med upuklet Hvælving
Bugner Pandsret som forhen. —
Nu kommer Aukathor!
Miølnir, Hamren, i Haand;
Hovedet kneisende,
Mandig, fast, ja trodsende
Hugger han Guden; men uskadt
Smiler Baldur som hidindtil.

Nu styrter Freir forbi paa Sildetands
Tyktguldborstede Ryg, med Sværdet
Krummet og høit og blegt,
Som den funklende Maane paa Himlen;

Svinger sin Glavind, som
Nødbrune Haand omfatter,
Og slaaer den mod Ynglingens
Speilglatte Staal, mens forbi han
Rider, og leer ad Sværdets Afmagt.

Nu ruller Freya forbi paa Gyllenkarm.
Lysthenflagrende Lokkerne svæve,
Flættet med Steen og med Sølv,
Som de blinkende Stierner paa Himlen.
Rosen hun svinger, som
Sneehvide Haand omfatter,
Og slaaer den mod Ynglingens
Dunglatte Kind, mens forbi hun
Ruller, og leer ad Rosens Afmagt.

Hvo er de tvende dæmrende Skygger
I Lundens Baggrund?
Yderst i Kredsen de holde sig,
Tager ei Deel i Gudernes Kamp, i
Gudernes Glæde.

Ha! det er Asa-Loke med Hødur.
Naar Guder frydes,
Græmmer sig Loke misundelig;
Hødur er blind, han lytter kun langtfra,
Fremmed til Glæden.

Forstummer! thi Loke nu
Nærmer sig Hødur; han taler.
Lader opmærksomt os da fornemme,
Hvad Gift med sit Ord han i Festen blander.

Loke.

Hvi stander, Asa-Hødur! Du saa tankefuld?
Hvi deler Du ei Festens Fryd? Som Fremmed staaer
Du langt tilbage, fiernt i Kredsen, medens dog
Det gielder intet mindre med den hele Leeg,
End ret med Fynd at hædre Baldur. Elsker Du

Ei meer din kiødelige Broder, han som laa
Med Hødur under Friggas stolte Moderbryst?

Hødur.

Hør Loke! — thi jeg mærker paa din Spot, at det
Er dig, som taler, — lad i Ro mig staae! Gak bort!

Loke.

Hvi vender Du mig Ryggen? Harmes Du, fordi
Jeg hielpe vil at drive bort din Kiedsomhed,
Mens, under Legen, alle Guder dig har glemt?

Hødur.

Forgiftigt, som en Ogle, stikker hvert dit Ord.

Loke.

Du est, som alle Svage, for mistænkelig.
Selv Freyas runde Silkebarm blev dig en Braad,
Hvis elskovsfuld hun trykked sødt den mod din Mund.

Hødur.

Er ei den Midnat, ravnesort, som ruger om
Mit Die, nokfomt Vanheld? Kommer ogsaa Du,
Bestandig at forøge Skaden hadsk med Spot?

Loke.

Ved Ygdrasil! ved Urdurs Væld, ved Mimers Brønd!
Hvor Bølgen ruller over Skiæbnens Magt sit Slør,
Jeg spotter ei, jeg ærer dig for hver en Gud.

Hødur.

Du spørger mig, mig blinde Mand, hvorfor ei Deel
Jeg tog i Glæden; onde Lok'! ha, som Du ei
Fuldvel det vidste, hvordan evig Mulm og Nat
Fra Dagens Daad og Lysets Fryd mig adskilt har.

Loke.

Og kan ei Deel i Glæden dog Du tage? Kan
Ei Baldurs Kraft din Hylding Du, som hver en Gud,
Bevidne med et svagt Forsøg, mislykket, mat,
Imod hans Liv, skiøndt blind Du est?

Hødur.

Uværdig Navn
Af Snildheds Asa fører Du, som taler saa.
Hvor kan jeg Deel i Legen tage, Loke? Først
Er det mig jo forborgent, hvor min Broder staaer;
Desuden har jeg intet Værge ved min Lænd,
Som andre Guder. Halvt som Barn, og Hælvten som
En Olding, sneehvid, barnligsvag, behandles jeg.

Loke.

Et Værge? Vaaben Asa-Hødur mangle skal
Du længer ei. Din høire Kæmperhaand migræk!
Her er et Spyd, det kaldes Misteltein, det er
Et boieligt, et smidigt nysfremspiret Skud,
En bladløs Vaand, en vandig rask opløben Green,
Der kraftløs hen for Vinden sveied, hid og did,
Som Snylteplanten i et gammelt Egetræ.
Den har jeg brudt og staalbefæstet; sikkert er
Det kun et ringe Vaaben; men mod Baldurs Liv
Heel svagt jo hvert et Vaaben er; og al vor Daad
Gaaer ud kun paa at vise Verden fyndigt hans
Usaarbarhed og Guddomskræfter. — Løb nu til!
Bi! Jeg vil styre Farten dig. Saa! Lige til,
Med Spydet stivt, i uforandret Retning strakt,
Som nu i Haand, Du træffer sikkert Gudens Bryst.
Det styrker Glæden mangefold, naar muntert Du
Saa løber frem. Det smerter Odins Børn, at Du
Est ene, Hødur! vranten, mørk; men see de først
Slig overgiven Idræt, da forsvinder brat
Den sidste Sky, som slører vilde Glædens Sol.

Hødur.

Nu dennegang er Mening dog i Lokes Ord.
Saa giv mig Kieppen! Styr min Gang! Hvor staaer
mit Maal?

Loke.

I Mørket, Hødur! ravnesort i sorte Nat.

Hødur.

Bespotter atter Du min Blindhed, falske Svend?

Loke.

Ved Hel, jeg sætter mere Priis paa den og dig,
End paa den bedste himmelklare Sommerdag.
Løb nu kun til, min Hødur, Nattens blinde Søn!
Løb lige til, med Spydet strakt, saa træffer Du.
De lee, de høie Guder. Hører Du? De lee
I Himmelfryd; bring Fryden da i Hui og Hast
Til Glædens Spidse! — Hødur har bevæbnet sig.
Stat stille Baldur! at hans Spiud dig ramme kan.
Han er din Broder, Baldur! han vil vise dig
Sin Venskabs-Hyldest. Hødur stød nu til! Forbaus
De høie Guder! Stands den raske Latter! Træf!

Choret.

Det rører mig den blinde Hødur hist at see,
Bevæbnet med sin skiøre Stang at rave frem;
Thi blot af Broderkiærlighed i Festens Fryd
Forglemmer han sin Kummers Qval, og sætter sig
For stolte Guders Latter blot, den blinde Gud.

(Hødur løber til og gjennemborer Baldur med Mistelteinen, saa at han flux styrter død til Jorden. En stum Forfærdelse betager Guderne. Loke sniger sig bort.)

Hødur.

Nu? Traf jeg? Hvorfor tier I? Gik det forbi,
Udleer mig i det Mindste! — Ha dog tier Hver.
Bestandig blier den Blinde spottet. Baldur, siig
Min gode Broder! Thi Du est den Eneste,
Som deler Hødurs Qvaler og som trøster ham;
Siig, floi mit Spyd med magtløs Surren, Myggen lig,
Dit Bryst forbi? ha, eller torned det, og sprang

Afmægtigt som et Haglkorn fra din hvalte Barm?
O svar! Den Blindes Hylding, har den vredet dig?
Han tier. — Sælsomt! Førstegang i Verden blev
Et velmeent Spørgsmaal ubesvart af Godheds Røst.
Ha, Spottens Fader, onde Loke! tal da Du!
Du pleier ei at spare paa dit Ord; en Strøm
Er stedse rede, synderligt hvor haanes kan. — —
Men alle tie! — Alle! Her er tyst og tausk
Paa Guders Tingsted som i gamle Kongers Grav,
Som paa en Valplads, Dagen efter Slagets Stund.
Men paa en Valplads skingrer i det Mindste jo
Dog Kragens Røst om Dødens Søn. — Ha, Trolddom! Ha,
Jeg staaer i Vand, midt i en Bæk, midt i en Ørk,
Og Bølgen pladsker trindtomkring min vaade Fod.
Ha, Fader Odin! Moder Frigga! Svar mig! svar!

Frigga.

Ulykkalige! Du kalder Guderne? Forstum og fly!
Evig være Du forbandet, Morder! nu af Guders Kreds.

Hødur.

Ha, hvad hører jeg, min Moder Frigga, Du forbander mig?

Frigga.

Jeg blot ei, men alle Guder; fly og skiul dig for mit Blik!

Hødur.

O Medlidenhed! hav Medynk med mig arme blinde Mand.

Frigga.

Brodermorder! i dit Hjerte var det sort som om dit Blik.

Hødur.

Igientag dit Ord! Du talde, tykkes mig, om Brodermord?

Frigga.

Veedst Du ei, hvad Du bedrevet har, Du sorte Nattens Gud?

Hødur.

Nei, ved alle Himlens Stierner! Hvorfor staaer jeg her i Vand?

Frigga.

Dette Vand, hvori Du træder, er din Broder Baldurs Blod.

Hødur.

Knus Alfader mig! o knus mig! styrt mig ned i Nattens Støv.

Frigga.

Evig skal Du leve, bøde stedse for dit Nidingsværk.

Hødur.

Nu saa brænde Nastronds Flammer Hødur, hvis han veed sin Daad.

Frigga.

Hvorfra fik Du dette Spyd, som trængte sig i Baldurs Bryst?

Hødur.

Har jeg dræbt min gode Broder? O Forbandelse mig da!

Frigga.

Svar mig! hvordan fik Du Spydet? Hvad har skyndt dig til din Daad?

Hødur.

Det har Asa-Loke. Spydet har han kaldet Misteltein.

Frigga.

Har han dig beskrevet, hvordan dette Spyd han fundet har?

Hødur.

Han beskrev det som en ringe Vaand opvoxet paa en Holm.

Frigga.

Ha, nu brister Friggas Hierte. O min Baldur! O min Søn!

Hødur.

Jeg vil styrte mig i Blodet, kysse hver en Draabe Blod,
At den Hellige tilgiver! Ha, jeg Ulykkaligste!

Frigga.

Bort nu med Krands fra Friggas Tinding! Flagrer vildt nu mine Haar!
At fortvivlet Jorden kan den sorgesløse Moder see.

(Hun gaaer.)

Hødur.

Rave hen i Mørket vil jeg, evig i en evig Nat,
Paa de fierne, nordre Klipper, i de aldrig søgte Field;
Der vil jeg bestandig sørge; thi en altfor grusom Last
Har jeg tynget paa mit Hierte: Broder-Mord, forladt og blind!
Ei den usleste blandt Jordens Sønner ussel er som jeg;
Thi hans Qval forgaaer med Døden; men hvad ender Hødurs Qval?
Saa modtag mig da, du golde Ørken! i dit kolde Skiød.
Sætte vil jeg mig ved Stranden paa den nøgne Klippeblok,
Bleg og mat og gruble taus, med Haand bestandig under Kind.
Fiernt skal Havets Skipper see mig der, og sige Skibets Mænd:
See! der sidder Nattens Hødur, og begræder Baldurs Død.
Evig skal min stride Taare flyde fra den blege Kind.
Saadan vil jeg ubevægelig forvente Ragnamørk.
Og naar Havets milde Kilders Sødme vorder ram og salt, —
Det er Asa-Hødurs Taare, som har blandet sig med den!
Og naar sære Suk om Natten stønne græsseligt fra Nord, —
Det er Hødur, Nattens Hødur, som begræder Baldurs Død.

2.

Baldur i Helheim.

En Herold.

Opmærksomt hører! at I vide maa hvordan
Valhallas Guder funde sig i Baldurs Død
Og i hans Tab. Først blev en Taushed, som naar seent
I Sigtun Folket lytter med beklemte Bryst
Paa hvad en Vala vil forkynde. Kort derpaa,
Da hørte man en Hulken som af Børn der græd;
Dog det var ikke Børn, men Guder. Skiøndt han taug,
De klare Taarer trilled over Odins Kind
I Skiæggets Lokker; tydeligt hans Aand indsaae,
Ved denne gode Baldurs Død, Valhals Forliis.
Tyr hyled vildt, som Fenris, naar i Ragnamørk
Sin Trylleløenke brudt han har; thi Baldur var
Sagtmodighedens blide Baand, som venlig bandt
Krigsgudens Vildskab. Som en stille Foraarsregn,
Der rigt befugter Jordens skionne Blomsterbed,
Og bøier alle stolte Straae mod Jorden ned,
Saa græd Gudinder. Auk-Thor var den Eneste,
Der ikke græd; som ellers Skyens Ild, han skiød
Sit Blik fortvivlet giennem de nedhængende,
Fortrukne Bryn, og knuged Miølnir hart, og tog
Sin Broders Liig paa breden Skulder taus, og gik
Til Stranden, fulgt af Aser og Asynier.
Der blev nu Baldur skrinlagt, mens en talrig Flok
Af rige Guder, og af Biergets Jetter selv,

Var Dievidner til den sorgelige Færd.
Der stod hans Skib, den fromme Gud, der blev han lagt
I lysen Brynie; selv i Døden saare skion,
Og venligt fra den hvide Pande rulled ned
De blege Lokker. Alfer lagde Hamp og Beeg
Omkring hans Liig; men da nu Hringhorn, Baldurs Skib,
Fra Landet skulde skydes ud i vilden Sø,
Da vilde Jorden give Slip ei paa sin Ven,
Den gode Baldur; ingen Gud, selv Asathor,
Var mægtig nok at skyde Skibet ud fra Strand,
I Havets Dybhed; Armen sank, som hæved sig,
For Sorg og dyben Kummer. See, da pludselig
Treen frem en Hex, saa grim som Hel, af Jetters Flok;
Hun reed en Ulv, og holdt i Tommens Sted en Snog.
Hun tændte Ilden hurtig; men da Ilden slog
Mod Himlen, see! da brosted udaf Hjerteforg
Den skionne Nanna, Baldurs Brud; thi hendes Sind
Var mægtigt ei at bære Smerten; Hjertet brast.
Da hæved Thor, som forhen Baldur, Nannas Liig,
Og bar det hen paa Ilden. For hans Kæmperfod
Løb hendes Dværg, og vimsed, græd og hyled lydt;
Ham sparked den forbittretvilde Gud paa Stand
I Ilden med sin Kæmpefod; hans Hjerte slog
Som Havets Bølger i en Storm; han ændsed ei
Sin Daad; han tænkte kun paa Død og Undergang.
Da Baalet høit nu brændte, vandred Odin frem
Og lagde Ringen Drupner paa sin Baldurs Bryst.
Da nærmed sig med travel Jil og Smiil paa Kind
Jetinden for at skyde Skibet ud. Hun skiød;
Det skedte med en saadan Fart, at der gik Ild
I Kiølens Træ; saa hurtigt løb det ud fra Strand.
Da hæved Thor sin Hammer, vilde Hexen dræbt;
Han paastod, at den svare Kraft hvormed hun skiød,
Kom kun af Fryd ved Gudens Drab. Dog skaantes hun.
Men sligt et Syn er aldrig seet, som da paa Strand

De høie Guder stode, stirred giennem Graad
Til Skibet, i hvis ranke Master Luen slog.
Som nu det foer paa Dybet ud, da lød et Suk
Fra Jordens Klipperifter alle; men med dump
Og rædsom Brusen rysted Skoven sine Løv,
Og alle Haner galed; Himlen mørknedes.
Da gungred Havet; og af Havet Ægir skiød
Med Ran sig op; dem fulgte hver en Havets Mø,
Indsvøbt i Tang, og Tindingen med Gruus bedækt.
Fælt hvined de paa Dybet, tykt for deres Mund
En Fraade stod. Men Ilden mellem Bølgerne
Slog op i Natten; trende Gange lued den.
Men som den lued, tabte den sin røde Glands;
Og sidstegang var Luen klar, som Maanen; klar
Som Stiernerne paa Himlen. Vældig op den steeg,
Men som den steeg, da sprang fra Jorden den, med Klang,
I lutter skionne Gnister, og i samme Stund
Var Himlen fuld af Stierner, tændt af Gnisterne.
Som nu de høie Guder kummerfulde stod
Og saae til Himlen — see! da traadte Freya frem,
Med liliehvide Kinder, med det gyldne Haar
Om runden Skulder vundet, med den fulde Barm
Halvblottet, og paa nogne Fod; med Kiækhed, som
Kun Smerten vakte, treen hun flux i Æsers Kreds.
Og som nu alle Guder vendte Blikket hen
Mod Elskovs Disa, vinkte med sneehviden Haand
Til Lyd hun flux, og spurgte med sin søde Røst:
Hvor er i Æsers Skare vel den raske Gud,
Som dristig Freyas Kiærlighed vil kiøbe med
En tapper Daad? Hvo vover sig blandt Guderne
At ride ned til Niffelheims bælmørke Nat,
At bede Hel tilbagegive Baldur? Hvo
Det vove tør, om intet end han retter ud,
Vil Freya lønne med sin Elskov. — Men da treen
Hermoder frem, den raske Svend, og raabte høit:

Hvo gaaer i Døden ei for Freya? Hvilken Gud
Vil ikke redde Baldur? Hvilket Hjerte dybt
Ei røres over Valhals store Brodertab?
Selv Hel vil ynkes, hun vil give Baldur os
Tilbage, naar hun hører, hvor han elsket var.
Som saa han taled, svang han sig paa Gullintop,
Men Odin gav ham Sleipner selv, sin egen Hest.
Da smilte Freya giennem Taarer, Guld hun græd,
Som da hun sørged over Odur. Hermod saae
Gudindens Smiil, og spored Odins Ganger. See,
Da svandt han flux bag Fjeldets Kløft; han styrted sig
Igiennem Hulens sorte Svælg, hvor Veien gaaer
Ned i de Dødes Rige, kiæk den raske Gud.
Nu har i Taager taus indsvøbt sig Asers Flok,
Og venter i Valhalla Svendens Atterkomst.

Niflheim.

Hel. I Baggrunden **Hulens Skygger.**

Modgudur.

Hel.

Hvad vil Du her? Hvi kommer Du fra Giallerbro,
Som Du skal vogte? Røgter Du ei meer med Flid
Dit Kald? Du havde fuldelig, ja vel fortient,
At jeg med sorte Bylder og med Pest dig slog,
Til Straf, Forvorpne!

Modgudur.

Frue! stands dit Hjertes Harm.
Jeg løb at melde, hvordan om en liden Stund
Din Hal vil vorde hiemsøgt af en sjelden Giæst.

Hel.

Det sømmer sig min Tiener Seen, og kan ei han,
Min Tærne Sagtegangerske, sligt Bud at gaae;
Ei dig, som sattes til at vogte Giallerbro.

Modgudur.

Naar blege Skygger rave matte, flokkeviis,
Med søvnig Svæven, som en dunstbetynget Sky,
Ad Broen, kan din Tiener Seen, og kan din Mø
Saa seent, saa sagte vandre, som de vil, og dog,
Dog komme tidsnok, inden Skyggen famler hid;
Men jeg — der hurtigt flyve kan, som Lummersot,
Kom dog kun slakket før den sære Giæst, der strax
Dig hilser, Dronning!

Hel.

Daarlige! hvad hidser Dig?
Du taber Veiret over at beskrive Hel
Et blodløst Skyggebilled.

Modgudur.

Lokes Datter! Taal,
At dristig jeg modsiger Dig; thi dersom han,
Hvem nys jeg saae, en Skygge kaldes bør, da bli'er
Vaarsolen selv en dunkel Plet i Himlens Ørk.
Ha, Svendens Kinder blusse med et Sundheds-Blod,
Som brændte mig i Øiet; og hans Læbers Røst
Fik Broen til at vakle, mere Hestens Trav.
Ja, med langt større Bulder rumled Broen huul
Blot under Hestens otte Hover, skiælved meer
Svagt under ham, end da igaar fra Slaget kom
Fem Skarer Døde.

Hel.

Aabner Dennes Lunge-Blomst
Da end sin Kalk for Livets Strøm, den friske Luft?

Modgudur.

Den raske Helt som Livet selv seer ud; hans Mund
Rødt svulmer som en moden Frugt. Ha, hvilken Lyst
At klæbe sig som Igle til hans Læber fast,
Og suge dette varme Blod! Ha hvilken Lyst!

Hel.

Sælsom er denne Tale. Siig, er Svenden nær?

Modgudur.

Heel nær. Thi, uden lang Tids Spørgen, traved han
Raft hen ad Dødeveien; og da Hesten kom
Til Sprinkelværket, som omgiver Hulens Port,
Da tøved ei han, indtil Gittret aabnet blev;
Nei, utaalmodig Gyllensporen hug han i
Sin Ganger, ottefodet, og i samme Stund
Sprang Hesten over Sprinkelværkets sorte Jern;
Dens Guldsko rørte flygtigt selv ei Portens Odd;
Hvor ellers Døden staalspids venter trudselfuld
Hver overmodig Kæmper, som Dig, Hel! til Trods
Vil hid sig trænge, før din Skioldmø Langsomsot
Har kysset og beblæst ham med sin Aandes Stank.

Choret (i Baggrunden).

Med Gru nu Jorden gungrer
Ved Gangertravet;
Fast skiller denne Skiælven
Min løse Skygge;
Thi let den skiøre Larve
Ved Larmen brister;
Dog flyer nu døsig Drøm mig,
Som Nat for Dagen.
En lys, en vældig Straale
I Mulmet skinner.
Hvor varmt du vederqvæger,
Du Livsens Vælde!
Han kommer, thi det knager
I Biergets Kroge.
Hvor friskt hans Øie flammer,
Hvor uforfærdet!
Men ak! tilbage træde
Jeg maa i Taagen;
Thi dette Blus forblinder
Mit Blik i Døden.

Hermod.

Staaer jeg dog omsider i den vidtberømte Hal?
Men hvor lummert her og mørkt! Jeg øiner knap
min Fod.

Hvo er det, som sidder grim og bister til at see,
Med et Dødningbeen i Haand, paa Stol af Knokler bygt?

Hel.

Det er Hel, Forvovne! giæste tør Du Dødens Mø?
Frygter ei at hendes Lunger Dig forpeste skal?

Hermod.

Aldrig frygted jeg for Øxen og det brede Sværd,
Mindre for en Qvindes Lunger.

Hel.

Ha, Dumdristige!
Hvad har hid Dig lokket? Hvo er Du, og hvo din Slægt?

Hermod.

Det skal jeg Dig sige; men bønhør dog først din Giæst!
Lad dem aabne Hulens Porte, lad den ydre Luft
Giennemstrømme Biergets Hvælving! Sikkert har Du ei
Aabnet dine Vinduer længe; thi af Fugtighed,
Muggenhed er Hulen opfyldt; Murens grønne Væg
Vidner altfor vel om saadant; neppe Faklen kan
Brænde; døsigt Flammen blaaner, som den ud vil gaae.

Hel.

Denne Luft, som dine Lunger qvæler, dufter mig
Som en Blomst i Morgenrøden for en Jordens Mø.
Ei den er for Livet brygget, men i Helas Sal
Rinder ikke Sundheds-Blodet; og snart mærker Du
Hvordan Dødens kolde Vinger overskygge Dig.

Hermod.

Grumme Dronning! neppe gaaer saavidt din skumle Magt.
Meer end Luft behøves til at qvæle dette Bryst.

Hel.

Ha hvo est Du da, som vover Dig i Graven ned?
Ei af Askurs Æt oprundet, da Du blegner ei.
Dristig har Du oversprunget fræk mit Sprinkelværk;
Ved min Tærskel Snuble stødte selv Du ei din Fod.

Dertil kommer, at Du kneiser over Jordens Mænd,
Og din Hurtighed og Lethed vidner om en Gud.

Hermod.

Har Du aldrig hørt om Hermod, Odins raske Svend?

Hel

Det er Dig?

Hermod.

Ja, Dødens Dronning! Hermod giæster Dig.

Hel.

Megen Hæder viser da min Hal, Du Valhals Søn!
Hvad har bragt Dig til min Hule fra din Faders Borg?

Hermod.

Kan det undre Dig, at Guder søge Niffelheim,
Nu da bedste Valhals Asa, Hel, Dig giæstet har?

Hel.

Ei frivillig kom han, Hermod! bringer ei, som Du,
Med sin sunde Guddomsvarme. Skyggen fandt herned.

Hermod.

Siig mig, Hel! hvor er min Broder? Viis mig, hvor han staaer.

Hel.

Hist iblandt de blege Larver sidder øverst han.

Hermod.

Ygdrasil! Er dette Baldur, Hel! Du viser mig?

Hel.

Baldur er forsvundet, det er Baldurs Skygge kun.

Hermod.

Baldur! Kiære Broder! Kiender Du din Hermod ei?
Ak hvor mat, afmægtigt Øiet stirrer døsigt hen!
Hvor er nu den stærke Straale, Ilden i dit Blik?
Hvor en sielden Ungdomsskionhed? Gode Baldur, svar!
Men han svarer ei, han strænger sig forgiæves an.
Baldur! Jeg maa græde, — har Du ogsaa Mælet tabt?

Hel.

Sproget, som den Døde taler, ei dit Øre naaer.
Som et Dødningehjerte, en Faarekyllings hæse Røst,
Piber det; som dæmpet Dirren af en Aftenmyg.

Hermod.

Hvo er hist den blege Skygge, mere tynd og spæd,
Ved hans Side?

Hel.

Det er Nanna, det er Baldurs Brud.

Hermod.

Dødelige Mø! Du fulgte gierne med din Gud,
Skiøn og blid og tro som Maanen, der i Elskovsild
Ei sin Ven forlader, den langt større, stærke Jord.
Selv i Døden altsaa skiller Intet Kiærlighed?
Blege Skygge, ha, Du smiler, lad Dig favne. — Hvi
Holder mig tilbage, Hel! dit Hovedpandeskiold?

Hel.

Rør ham ei, hvis Du ham elsker! Split ei Skyggen ad!
Smertelig for kiole Dunst er Varmen af dit Blod
Selve Duggen af din Aande; som for Jordens Søn
Levende paa Baal at brændes. Skaan ham for din Qval!

Hermod.

Dødens Mø, lad Dig bevæge ved Valhallas Bøn!
Giv os atter Baldur! lad Dig røres, gustne Mø!
Ha Du skulde Smerten seet, som voldtes ved hans Død,
Af din tørre Hovedkilde selv var Taaren flydt.

Hel.

Daarlig est Du, Hermod! Du som kommer i min Hal,
Og forlanger uden Blu min bedste Undersaat.

Hermod.

Derfor har jeg kiæk mig styrtet ned i Gravens Nat,
Trodset hver en Fare, for at bede Baldur ud.
Jeg har haabet paa din Godhed. Himlen gyste; Hver
Raadte mig derfra; jeg stolte paa din Miskundhed.

Dødens blege Dronning! Jordens Egn og Valaskialf
Troer, at Du est grusom, kold som selve Nattens Jis;
Ha, nu kan Du vise Jordens Land og Himlens Borg.
Hvor der uden Aarsag dømmes om dit Hiertelag.

Hel.

Frugtløs er din Smiger. Troer Du, at Forfænglighed,
Qvindlig jordisk Svaghed, overlever Døden selv?

Hermod.

Ved mit Venskab til den kolde, blege Skygge der,
Hermods Mund foragter Smiger; han har meent sit Ord.

Hel.

Ei frivillig har jeg sat mig her til Dødens Mø;
Odin, Baldurs stolte Fader, tvang mig grum dertil.
Neppe var jeg voxet fra de spæde Barndoms Aar,
Før han tog fra Livets Fryd, og spærred strengt mig ind,
Til at vogte Gravens Huler, blege Skyggers Flok.
Da mit Øie nu fra Solen skiltes, Livets Lyst,
Da mit Legem i de kolde Haller skrumped ind;
Da forsvandt hver venlig Tanke, Blidhed, af min Siæl.
Saadan nu mit Liv hendøser jeg i skummel Harm.
Skiæbnens Retfærd har mig hævnet, tugtet Odins Daad;
Han, som hated mig, fordi jeg mangled Skionhed, født
Hælvten bleg for oven, Hælvten blaa mod Foden ned.
Nu hans Diesteen, hans Baldur, fik jeg i mit Næt;
Og dog troer Du, jeg enfoldig slippe skal mit Rov?

Hermod.

Til at vorde Underjordens Dronning blev Du født.
Odin skienkte Dig dit Rige med dit Kongespir.
Retfærds tugtende Gudinde, revser Du med Magt
Alle Jordens feige Siæle, virker, strenge Mø!
At den kielne Yngling skrækkes ved sit rædde Mod;
Og paa denne Maade danner Jordens Kæmper Du.

Hel.

Har Du lært af Bragi Bænkepryder Smigers Kunst,

Svend? og troer Du, Hel er altid end en Qvinde dog?
Jeg maa smile ved din Adfærd; skiondt det smerter mig
Op at trække mine tørre Læber til et Smil.
Hermod! Ungersvend! Du Bolde! har Du ei den Tro,
At dit Øies milde Straaler, at din Rosenkind
Kunde Dødens Mø behage her, om nok saa lidt?
Viid, Du Daarlige! mit Hierte isner koldt og huult,
Som den gyselige Kule, hvor min Stol er sat.
Derfor spar din Klogt, tilbage drag kun til dit Hiem!
Ingen List kan Hel bevæge. Troer Du ei hun veed,
At Du stod langt heller borte fiernt fra denne Hal,
Skilt ved Jordens brede Klipper, ved et bundløst Hav
Og ved Luftens Strømme, hvis det giældte Baldur ei?
Ha, nu klynke Valhals Diser! blegt indsynke nu
Deres Liliekinder, voldsomt gaaer det fulde Bryst.
Baldur ønske de tilbage sig, den skionne Gud,
Som de længer ei kan fange frækt ved Leflekunst.
Nu da han er svundet, skiænkes dig et naadigt Blik.
Siig, hvormange Kys har Freya lovet for din Færd?

Hermod.

Vidste Du, hvad Qval og Smerte Himmel, saasom Jord,
Føler ved sit Tab, da spotted Du ei Guder meer.
Men for høie milde Dyder er dit Hierte lukt.
Du begriber ei den fælleds Sorg ved fælleds Tab.

Hel.

Hykleri! og intet andet; flygtig Nyhedsruus!
Stoltheds Pragt! En falsk Forgyldning! Farve, bleget ud,
Naar kun trende Gange Solen Jorden har bestraalt.
Fælleds Tab og fælleds Kummer? Ha, i Lysets Hiem
Herfker Tvedragt, mens der lyves kiærlig Enighed.
Og at Du skal see, hvor sikker Hel er i sin Sag,
Hør da, hvad jeg lover! Hør det, og forundre Dig!
Dersom Himlen, Jorden, dersom hver en As og Alf,
Asfurs Børn, og alle Stene, alle Dyr og Træ'r

Baldur græde vil af Helheim, med en fælleds Sorg,
Vel! da slipper jeg mit Bytte; skiænker ham igien.

Hermod.

Mener ærligt Du det Lovte, Dronning! som Du gav?

Hel.

Ved den Liiglugt, som bestandig flyder af mit Spiir,
Ved de sultne Kragers Hylen over Aadslet; ved
Brustne Blik, ved dødblaae Negler, Gravens kolde Sveed—
Jeg har meent mit Ord.

Hermod.

Nu aander selv i Niffelheim
Hermod mere let end nys i Valaskialfens Gaard.

Hel.

Fryd Dig ei for tidligt Hermod! Altfor snare Fryd
Kunde gjøre Smerten større, hvis den skuffet blev.

Hermod.

Staaer det kun til Oververdnen, ei til Utgards Drot,
Saa er Baldur frelst, saa er Valhallas Kummer endt.

Hel.

Saa forlad forhadte Gud mit Rige da paa Stand.
Lidet vist din lækkre Gane vilde kildres, hvis
Hel til Giæst Dig bød, hvor Bordet kun er Hunger nævnt
Kniven Sult, og Blegsot Kokken. Skynd Dig, drag herfra
Til dit Valaskialf, og meld dem mine Lovter der! —

Hermod.

Jeg gaaer. — Men først min Broder, Asa-Baldur! først
Tag mit Farvel, og trøst Dig i din Eensomhed,
Til Jordens og til Himlens rige Taarestrøm
Har dannet Floden, paa hvis salte Vover Du
Kan atter sætte Hringhorns Kiøl, og spænde Seil
Mod Livets Havn, som før mod Dødens. Men dit Blik
Undviger mig, er altid mørkt; Du haaber ei.

Ha, tal et Ord, hvis muligt det Dig er, saa tal
Til Hermod, før han Dig forlader. Baldur, tal!

Baldur.

Hvad Brag og Bulder? Baldur er forsvundet. Viig!
Fordunstet er den lange Drøm. Her drømmes meer.
Forstyr ei Søvnen ved min Moders muldne Bryst!

Hermod.

Ha, hvilken Lyd var dette? Hvilken sælsom Lyd!
Det klang, som naar de løse Stene, ved et Ryk
Af Jorden, falde sammen i en Oltidshøi
Med dæmpet Bulder, efterat i rolig Kraft
De fast har staaet mange hundred Aar, og trygt
Omhvælvet Krukkens Aske. — Baldur, siig, hvortil
Slig sorgfuld Vise? Qvæd en munter Glædesang!

Baldur (tier).

Hermod.

Du tier. Ha, den kiække Kraft, Dit Ungdomsmod
Er i den fæle Hule slukt; men sikkert skal
Det atter lue, naar de bedste Perler snart,
Daglyset eier, naar de hellige Taarer, har
Loskiøbt Dig af dit Slaveri. Men Friggas Søn!
Giv mig, ifald Du mægter det, et sikkert Tegn,
Som jeg kan bringe Hlidskialfs Herre, til Beviis,
At virkelig i Helheims Sal Hermodur stod.

Baldur

(rækker ham en Ring).

Hermod.

Du giver Ringen Drupner, som Hærfader paa
Dit Bryst henlagde, Ligets Pryd? Det Tegn er godt.
Som Ringen drypper altid fleer og altid fleer,
Saa skal den første Glæde, Hermod her har nydt,
Hel ved dit Løvte, stedse meer fordoble sig.
Jeg gaaer. Thi denne sørgelige Skyggesky,

Hvori jeg stander, dæmper næsten, skiondt ei reent,
Min sunde Glæde. Snarlig rinder Ungdomsblod
Igien i Baldurs Aarer, i hans fromme Bryst.
Farvel! Jeg iler at forkynde Glædesbud.
Snart vil en fælleds Kummer avle fælleds Fryd.

Chor.

O hvi gik han, hvi gik han
Bort? Hans Straaler husvaled mig;
Og hans liflige Røst mig
Vakte blidt af min ængstlige
Feberslummer.
Nu bespænde mig atter
Ængstlige Dromme. Mit Hoved
Svimler. Et evigt
Fald jeg skuer. — Jeg styrter
Ned af et Taarn! — Jeg vil reise mig
Op for en Morder og flye; men kan ei.
Aanden drager jeg tungt, som naar i
Livet min Mund
Dybt under Søvnen i Bolstrets
Duun sig forvirred.
Hu! Hvad er det? Hu!
Nu begynder Legen paa ny, med
Rangler af Dødningknokler og Fløiter af
Hule Laarbeen og
Trommer af skrallende Pandeskaller.
Hvad omspænder mig?
Hvad nedtynger og qvæler mit Bryst?
Hvor hun griner, den blaahvide Hel!
O Jammer! O Jammer! O Jammer!

Mimers Lund.

Frigga.

Nei! denne Sorg udholder ei min Moderbarm.
Skiondt Haabet vinker, troster, skiondt ved Hermods Ord
Jeg veed, at denne store Qval vil vende sig

Til større Glæde, græmmer det mig dog at gaae
I tausen Hal blandt blege Guder. Vidste de
Den Fryd, som foreſtaaer dem, vidſte de, ſom jeg,
At hver en Taare bringer Baldur mere nær
Til Valhal, mere fiern fra Niflheim; — ja da var
Det dem Umulighed at ſorge; Helas Liſt
Vandt Seier da. Thi klart jeg ſkuer Herens Sind:
At ſorge for at glædes — hvor urimeligt!
Saa tænkte hun. Men bøde ſkal hun for ſin Liſt,
Og miſte Byttet. Snilde Hermod! Bolde Svend!
Tak være Dig, at daarligt ei Du med en ſvag
Letſindig Tunge ſpildte Friggas ſidſte Haab.
De veed det ei, de høie Guder; alle troe
At tabt for evig Baldur er, og derfor dybt
De grædes, derfor grædes hele Jordens Land.
Thi ei var det nødvendigt ved Herolders Røſt
At byde Sorg for Baldur; nei, hans tauſe Død
Har, mere ſtærkt end Giallerhornets vilde Klang,
I hvert et Hiertes dunkle Vraa raabt Sorgen frem.
Kun Hermod veed, og Frigga, Helas Løvter; dog
Det dæmper ei min Kummers Magt og Hermods ei.
Thi Frygt og Uro — Trællene, ſom Skiæbnens Mø,
Langt forud løbe, — knuge Hiertet ofte meer,
End Tærnen ſelv: Fortvivlelſe, ſom efter gaaer
Med langſom Gang og bærer Slæbet. — Thi naar hiſt
Jeg ſeer dem tauſe ſidde, blege, Haand paa Kind,
Med ſtive Blik at gruble; naar jeg Freya ſeer
At ſønderſlide ſine lange, gule Haar
Med diſſe Hænder, kryſted af nyfaldne Snee;
Naar Odin ſelv paa Hlidſkialf midt i al ſin Glands
Nedſlagen grubler; naar hans Øie, ſom tilforn
Var Kildevæld for Kraften, i det ſtolte Skin
Er ene mørkt; naar uvilkaarlig Bragis Haand
Med modløs Skiælven, før ſaa ſikker, famler mat
I Harpens Guld, og vildnes i den ſlappe Stræng,

I Aftnens Dunkelhed og Taushed; og naar Niord
Høit hyler fra sit Noatun; da tykkes mig:
(Endskiondt jeg bedre veed det) denne store Sorg
Er altfor vigtig, vældig, for et ringe Tab
Af nogle Timer. Rundtomkring Hler-Ægirs De
Har Havets blege Piger sat paa Sandet sig;
I havgront Klæde viklet og med Muslingskal
I vaaden Lok, bedrøvet sidder Bølgens Mø,
Og, mørkeblaat, er Diet fuldt af Taaren klar.
Hvor mildt den stille Foraarsregn paa Bøgens Blad
Med Glindsen glider! Freya græder i sit Slot
Af Luft. Jeg seer din Taare, hvor den falder luun
Paa mine Blomster. Ak, den bøier Roserne!
Alt er saa tyst. Det muntre Vildt selv standset har
Sin Gang. See! Hinden hisset staaer og stirrer stivt
Med Graad i Diet; from-enfoldig er dens Sorg.
Naturen græder. Hulde To! hvert Blad til Jord
Sig bøier. Sneglen selv paa Træets runkne Bark
Frivillig lader falde ned i Græsset sig,
Og offrer i et Øieblik sit halve Livs
Besværliglange Reise. Fuglens Sørgesang
I Aften toner med langtmere mat, langtmeer
Veemodig Klagesmeltning. Selv det haarde Field,
Som blotter under Birkens Hang sit nøgne Bryst
Og viser Malmets gyldne Veie, sveder koldt,
Og Malmet giver Duggens Taare dobbelt Glands. —
Men hvilken Sang jeg hører fiernt! Den nærmer sig.
Den hylder Sorgen, bruser dog ei vild og barsk
Med rædsom Støien; Blidhed huldt har dulmet den.
Ha, det er Jordens Piger, er en talrig Flok
Hyrdinder; langsomt nærme de sig Lunden alt.
Bag Løvet vil jeg høre mine Døttres Sang.

Choret.

Græsser nu, Faar! hvor I vil,
Løber paa Fieldene

Vildt, og bræger om Læ
Uden at finde det
Løb, mit Dæggelam! løb!
Nedstyrt for Ulven, og
Blød kun frit for dens Tand!
Ei begræder din Død jeg meer.

Ak, thi min Baldur er død!
Og da den Hellige
Faldt, da blegned med ham
Al min Lykksalighed.
Hvor er nu Hyrdernes Lyst?
Hvor nu Hyrdindernes
Ven, som smilte saa mildt
Salig Fromhed i Alles Bryst?

Ofte ved Tusmørkets Tid,
Naar jeg bag Løvene
Sad, med Haand under Kind,
Kom han fra Bakken hist;
Kom saa faur og saa skiøn,
Spurgte mig smilende:
Mø! hvi grubler Du der?
Fryd Dig! Du skal en Beiler faae.

Ak, han er død, han er død!
Og jeg skal aldrig ham
Skue; min Yngling saa skiøn,
Rank og belokket, ei
Kommer i Skumringens Tid
Mere fra Bierget; thi
Kold er for evig og bleg
Nu den Læbe, som trøsted mig.

Frigga.

O søde Kummer! Lykkelige Dalens Mø!
Dit Hierte, som en rolig Kilde, hvælvet om
Af hvide Lilier, qvælder i en stille Gang;
Og gaaer det høit — da skaffer sig af Diets Blaa
Den stegne Bølge Luft, som Graad, paa røden Kind.
Let præger fælleds Sorg sit Stempel i dit Bryst.
Men ogsaa Du vil lide ved min Baldurs Drab,

Og ofte sande bittert, seent, ak altfor seent,
At Kiærlighedens fromme Gud er død, naar der
Du finder en Forræder, hvor Du vented vist
En trofast Beiler. — Ha, men stille! Hist jeg seer
Den skionne Heimdal, Broens Vogter, nærme sig.
Omkring hans Skulder hænger i et broget Baand
Det gule Giallerhorn; og ved hans venstre Lænd
Jeg seer det Sværd som Hofud kaldes. Rask han gaaer.
Hans Læbe trækker med et venligt Smiil sig ind,
Og lader Mundens gyldne Tænder glimte frem.
Hvad driver Dig, Du snilde Gud! til denne Lund?

Heimdal.

At vogte Broen troligt er min Guddomspligt;
Dog overlader stundom jeg de Møer syv,
Som fødte mig til Verden, mit Forretningskald;
Naar Jomfru Rød og Jomfru Guul og Jomfru Blaa,
De tre fornemste, stadigt underholde kun
Bestandig Broens Lamper, har jeg ingen Frygt
For dem af mindre Vigtighed, som blande sig
Med hine. Plat umuligt var det mig idag
At overskue Jorden med mit Falkeblik;
Thi denne Kummer knuger selve Guders Bryst.

Frigga.

Ha Du, hvem Valhal kalder sin aarvaagne Gud,
Du, som har mindre Søvn behov end selv en Fugl,
Der seer saa skarpt ved Nat som Dag, og fiernt som nær;
Som hører Græsset groe af Jorden, Uld paa Faar;
Siig, saae Du Sorg og hørte Klynken, Jorden om?

Heimdal.

I haabløs Jamren vaander hele Jorden sig.

Frigga.

Ha Fryd! det klarer atter op i Østens Kant.

Heimdal.

Den fryder dig, den store Qval, o grønne Frigg?

Frigga.

Saa frydes ikke Jordens Land ved Morgensol.

Heimdal.

Har Viisdoms Gaade skiult sig bag dit Guddomsord?

Frigga.

Tal! Tal! beskriv mig hver en Kummer, fryd mit Sind!

Heimdal.

Med Taushed maa jeg skildre Dig den tause Nød.

Frigga.

Din Taushed klinger bedre mig end Bragis Sang.

Heimdal.

Hvordan forstaaer jeg, Guders Moder! dette Sprog?

Frigga.

Den stærke Regn skal klække Haabets Blomster frem.

Heimdal.

Du haaber? Frigga haaber? Høie Dis! forkynd —

Frigga.

Det kommer Dig til at forkynde, Heimdal! Dig.
Fuldend den Glæde, Du har vakt i dette Bryst,
Men vogt Dig for Letsindighed! og mindes vel:
Ved Letsind tabte Jorden Baldur; kun ved den
Fik Morkets Fyrste Magt i Hænde. Derfor siig,
Er dette Bud, Du bringer Frigga, virkelig
I Sandhed talt? Hvad eller kasted Du dit Ord
Uagtsomt hen, og tyder det: at rundtomkring,
Saavidt Du overskuer Jordens Land, er Sorg,
Sorg mellem Ligegyldighed, skiondt meest af Sorg?
O svar!

Heimdal.

Din Adfærd, Frigga! blier en Gaade mig.

Mit Ord var sanddru! Alting sørger, hvor man seer.
Høit elskes Baldur; alle Hierter græmme sig.
Kun — ha, men det fortiener at bebudes ei.

Frigga.

Kun? Dækte Du med Haabets grønne Foraarslov
En Morderdolk? Har Gift Du gydt i Suttungs Miød?
Siig, skiulte Du i Yduns Æble Dødens Drm?
Kun? Ha, Letsindige! Veed Du, veed Du, at et Kun
Kan dræbe Frigga?

Heimdal.

Dronning! jeg forstaaer Dig ei.

Frigga.

Hvo sørger ei?

Heimdal.

Dit Hierte hidser Sorgen op;
Det maler sorte Billeder. I Harm Du troer,
At burde vredes over Jordens Kulde; troer
At store Flokke, mange Mænd, med Rolighed
Fornummet Lokes Udaad har, og sørger ei?
Nei, Odins Hustru! Hver, som er at agtes værd,
Henslæber som en Natteskygge langsomt sig,
Og søger Ensomhed og Mørke, for i Ro
At give det beklemte Hierte Luft. Kun Een —

Frigga.

Forstum! Ha Ulykkalige! forstum og fly!

Heimdal.

Jeg tier, Guders Dronning! lyder taus dit Bud.

Frigga.

Nei tale skal Du, støde Dolken i mit Bryst.

Heimdal.

Hvormed har jeg forsyndet mig mod Frigga Dig?

Frigga.

O Heimdal, tøv et Øieblik, en liden Stund!

Heimdal.

Til Veemod vender hurtig sig din Vredes Harm?

Frigga.

O skaan din Dronning! skaan den høie Friggas Bryst!

Heimdal.

Ved Tale bedst jeg ender hver ugrundet Frygt.

Frigga.

Hvo sørger ei for Baldurs Død? Hvo sørger ei?

Heimdal.

En Eneste! — Det var som havde Skiæbnen selv
Didhen den Sorgesløse sat, for desto meer
Ved dette Modsæt Sorgens Kraft at tyde med
Et vældigt Træk. Saa falder undertiden Hagl
Midt under Somrens Luunhed ned i Lilien; saa
Fordunkles stundom Middagssolen. Hvor jeg saae,
Der havde Veemod over Mørkets Nidingsdaad
Sit Perleklæde kastet; tusind Taarers Dug
Husvaled os mod Heklas Brand. Kun fiernt i Nord
Mit Die standsed ved et egent Syn; thi der
Med puklet Ryg og Krykkestav, bleg paa en Steen,
Jeg fandt en Qvinde sidde; sortforbrændte Field,
Med gustne Fyrrestammer, hvælved skummelt sig
Og danned Hulen, hvor hun sad; ved Hulen stod
Et Kiær, hvor Vandet mosesurt bevægtes blot
Af Frøer og Tudser; men om Biergets golde Tind
Svang Flagermusen ækkelt hen sin lodne Krop.
Og over Hulen ruged dybt en kulsort Sky,
Som skiulte Maanens brede Lys; een Straale kun
Faldt giennem Riften, dybt i Hallen, hvor hun sad,
Og leged paa den Bleges Ansigt. Rolig sad
Hun der og rokked; som hun rokked, nynned hun
Med hæsen Stemme tit igien den samme Sang.

Frigga.

Gientag den Sang! Thi vigtigt er mig hvert et Ord.

Heimdal.

Den var af usselt Nemme, hvis Hukommelse
Slig stakket Vise glemte strax. Hun igientog
Den uophørligt; rokked alt imens paa Steen.
Med Krop og Hoved viklet i et kulsort Slør,
Med gule Maanskin paa den blegtindfaldne Kind,
Sad hun, et Spøgels saare lig ved Midienat,
Paa siunkne Bauta.

Frigga.

Heimdal, hendes Sorgesang!

Heimdal.

Hun sang: „Med tørre Taarer Tok begræder hardt
Den skiønne Baldurs bratte Død og Balinfart.
Dog holde Hel ham stedse kun i Hallen fast."
Og saadan gik det igientaget, altid fort.
Men Frigga! — thi jeg seer Du blegner, — siig, hvor kan
Slig ussel Qvind forfærde vel din Guddomssiæl?
Gudinde! Men hun hører ei. Ha, kan en Her
Nedslaae dit Sind? Du som tilbedes af en heel
Livsalig Jord?

Frigga.

Du blinde Daare! tie og fly!
Dog at Du ei fremdeles i din Tilfredshed
Skal bryste Dig af Styrken, medens Frigga bleg
Fortvivlet river af sit lange Hovedhaar,
Saa viid: Mit Haab, og Himlens, stod til denne Graad.
„Hvis hele Verden sørged," saa var Helas Ord,
„Da skulde Baldur atter skue Lysets Kraft."
Og Alting græd — og Friggas Hierte trøsted sig;
Men Een har rolig, ligegyldig hørt hans Død;
Og, som den Grummes Taarer, er nu Haabets Væld

For evig spærret. Nu, først nu er Baldur dræbt!
Du tier Heimdal? blegner; har Du hørt mig? Svar!

Heimdal.

Hvormed, Du evige Gudinde? Lævens Røst?
O kun det allerskrækkeligste Vildheds Gjald
Fra Hornets Indvold, hvorved Verdens Indvold brast,
Var Svar, som her sig sømmed. Ha men, Moder! end,
End er ei Timen kommen. — Baldur! der var Haab
Og Mulighed? Og Heimdal stod med kold Foragt,
Og skued den Misgierning, som har bundet Dig
Til Dødens Hal med Evighedens Lænker fast?
Nu Straf og Død! Nu Straf og Qval! Thi denne Her
Er sendt fra Underverdnens Kæmper; det er klart.
Jeg flagrer op til Valaskialf, snelt som en Ørn;
Og Snotra, som er viis og klygtig, pønse skal
Paa en uhørt og hidtil aldrig funden Qval.
Saa vil jeg græde, Baldur! naar min Taare meer
Ei hiælpe kan Dig, end den kolde Morgendug
Et Træ i Sommertørken, vil jeg græde dog;
Og dobbelt, med to hvalte Buer, skal min Bro
Da straale giennem faldne Graad, for Jordens Børn;
I klare Striber Farven lue; paa sin Bro
Skal Heimdal staae med Giallerhorn for Mund, og der
Urokkelig, fortvivlet vente Ragnamørk.

Hermod (kommer).

Umag Dig ei, Misgierningen er tugtet alt.

Heimdal.

Alt Daaden rygtedes i Valhal, Hermod? Tal!

Hermod.

Bekiendt og straffet er den hardt paa Nidingen.

Heimdal.

Forkynd, hvad sig tildraget har, Hærfaders Svend!

Hermod.

Den Hex, som sad bag sortforbrændte nøgne Field,
Hvor gustne Fyrrestammer sveied, hvor et Kiær
Af Tudser rørtes, hvor den lodne Flagermuus
Sin skumle Kreds i Mørket slog; hvor Maanen faldt
Fra Skyens Rift i Hulen, paa den blege Kind —
Den Hex var Loke Laufeyson!

Heimdal.

Ha, onde Lok!
Saa har da paa din Ondskab nu Du Kronen sat?

Hermod.

Han angred ei sin egen Daad, den Ædles Drab.
Med tørre Taarer Baldurs Død han kold begræd.
Men da paa Hlidskialf Odin saae hans Nidingværk,
(Thi hvor formaaer Forvandlingskunst at binde vel
Den høie Hlidskialfs Gramur?), see da sendte flux
Han Alfer ud at gribe fat Forræderen.
Da flygted Loke til en Hal paa Filefield,
Hvorfra til alle Kanter ud han saae; men der
Ei heller sikker, trylled han sig om, blev Lax,
Og skiulte sig paa Bunden af Franangurs Fos.
Da toge Guder Fiskegarn; (han havde selv
Dem Kunsten lært) og kasted det i Flodens Dyb.
Thor Garnet holdt paa denne Side Stranden, men
De andre Valhals Guder hisset. See, da sank
Til Bunds bag Flodens runde Steen, Forbryderen.
Men, tyngt med Bly, til Bunden atter Garnet sank;
Da smutted ei den falske Niding længer bort.
Thi ud til Beltestedet vaded Thor, og greb
Ham fat; og skiøndt han smidig krummed sig og gled
Med slimet Sprætten mellem Gudens Fingre, holdt
Den Stærkes Haand dog sikkert ham i Halen fast.
Da blev han, uden Naade, hen i Hulen bragt,
Hvor Stene skummelt hvælve; hvor kun Slangers Lyd

Er hørt; hvor Dunsten sniger som en Morder sig;
Hvor Maanens hule Die titter stundom kun
I Loftets Hul; hvor Ogler flætte Tæppet blødt.
Tre flade Klipper reistes høit paa Kanten op,
Der blev han strakt. Hans Sønner, Vali, Narfe, stod
Og saae derpaa. Da trylled moxen til en Ulv
Den bistre Odin Narfe; da med Ulvs Natur
Begavet nu han lugted Kiød, da søndersled
Han graadig Vali, før hans egen Broder, grumt.
Med Sønnens Tarm til Fieldet Odin Loke bandt.
Den ene Klippe støder mod hans Skulderblad,
Den anden mod hans Lænder, tredie mod hans Fod.
Men Skade tog en giftig Snog, og fæsted den
Nær oven Lokes Hoved, at den dryppe kan
Udi hans Øine sin Forgift; dog Signi staaer,
Hans Viv, og græder, skiøndt han lidt fortiener det,
(Dog deler gierne Qvinden trofast Mandens Kaar);
Utrættet holder over ham sin gyldne Skaal
Hun trolig, at Forgiften ei skal Diet naae.
Men er den fuld, da gaaer hun bort at slaae den ud;
Imedens dryppер Giften mellem Lokes Bryn,
Og foraarsager ham en saadan Qval, at fælt
Ret som en Orm han krymper sig. Paa denne Viis
Han ryster Jorden i sin Krampe. Deraf kom
Den Skiælven, som Du nys fornam, og ofte vist
Fra Tid til Tid fornemmer efter denne Dag,
Ledsaget af hans hule Brøl fra dyben Grund.

Heimdal.

Seer Du den høie Moder? Taus i ædel Sorg
Som en Biørninde, der sit Foster mistet har,
I Lundens Skygger vandrer hun med tunge Skridt,
Med Diet stivt paa Jorden fæstet. Broder, kom!
Forstyr ei hendes Eensomhed; thi ene den
Og Tiden læge kan det dybe Hiertesaar.

(Heimdal og Hermod gaae).

Frigga.

(vaagner af sin Grublen, og træder lyttende frem).

Ha, hvad er dette? Har jeg hørt det, eller var
Det kun en Klang i Øret? Odin! Ygdrasil!
En Skare nærmer sig af Afkurs Sønner hid,
Til munter Dands, ved Pibers og ved Trommers Lyd.
Har Raseri bemestret sig da Jorden reent?
Den standser ved min Blodsteen, dandser trindt om den,
Og synger Glædessange lydt? — Ha, frække Flok!

Choret.

See fra dit hellige
Fænsal, o Moder! vor
Lyst og vor Munterhed.
Høit dine Sønner sig
Fryde ved Haabet, som
Glæder dit Hierte nu.

Frigga.

Ha, Formastelse! hvad?
Støvets Orm! Du vover at nærme Dig,
Munter i Smil,
Munter i Gang,
Jordens forbittrede Dronning, mig?
Og Du blegner ei for min Magt?
Og Du frygter ei, at min Haand
Skal Dig knuse paa Stand?

Choret.

Hellige Moder! et Ord
Drev, som en Luftning i Vaar,
Blikkenes Sky.
Bleg, nedbøiet, ved Arnen jeg sad,
Afkebestrøet,
Siunken i Qval;
Da kom hurtig den vingede
Gud Hermoder og trøsted mig.

Frigga.

Herster da Vanvid — ja
Vanvid, Vanvid herster blandt Guderne.

Han fortrøsted Dig, han?
Daarlige Flok!
Og hvordan, og hvormed?

Choret.

At min Graad, at min venlige Taareſtrøm
Skulde kiøbe den fromme, den elſkte
Gud af Graven.

Frigga.

Har Du venlige Taarer grædt?
Nu ſaa græd, nu ſaa hyl
Bittre, ſalte Fortvivlelſestaarer.

Choret.

Hvad ſiger Frigga, min Moder?
Tal, jeg beſværger Dig, tal:

Frigga.

Større, ſtærkere Steen, end Dovres
Kampeklipper,
Væltet for Graven er;
Jis, ſom i Grønlands Nat, nu
Dækker evig hans Bryſt.

Choret.

Hvad ſiger Frigga, min Moder?
Tal, jeg beſværger Dig, tal?

Frigga.

Evig for Dig
Baldur er tabt.

Choret.

Vee, hvad forkynder Du?

Frigga.

Evig er ſlugt
Fromhedens Ild;
Tusmørk, ſludfulde Stormvind
Ruger, hvirvler ſig trindt om min Jord.

Choret.

O Vee!
Skrækfuldt er ei, ſom dit Ord,
Heklas Field,

Naar det brøler i Natten og spyer,
Naar det rækker af fraadende Svælg
Tungen i Blod.
Nær ei knuser den gloende Steen,
Som dit Ord.

Frigga.

Evig for Dig
Baldur er tabt.

Choret.

Vee, hvad forkynder Du?

Frigga.

Gusten, grulig og guul
Ruger nu Hel, den blaahvide Drage,
Steds aarvaagen, skiælende bister
Over sit Bytte.

Choret.

Siunken i Gruus er
Midgards Stad!

Frigga.

Arme! midt i min Qval
Ynkes jeg meest over Dig.

Choret.

Siunken i Gruus
Er Midgards Stad!

Frigga.

Sønderriv dine Klæder, og hyl!

Choret.

Jeg lyder Dig, Dronning!

Frigga.

Afkebestrø
Tindingens Guld!

Choret.

Ja, thi min Baldur er dræbt.

Frigga.

Udriv, Olding! dit Skiæg;

Saar, i din Qval,
Pige! din Barm.

Choret.

Ja! thi min Baldur er død.

Frigga.

Tre Gange gientag Fortvivlelsens Skrig!

Choret.

Vee! Vee! Vee!

Frigga.

Selv fortvivlet, forlader
Frigga Fortvivlelsen;
Selv i haabløs Sorg, den
Haabløs Sørgende.
Haabløs — Ha! thi for evig
Baldur er tabt!

(Hun gaaer.)

Choret.

Siunken i Gruus er
Midgards Stad!

Spaaqvinden **Vala**
træder frem.

Ei for evig! Du fortvivler, og i din Fortvivlelse
Trænger Du med sorgfuldt Die slet igiennem Tidens Slør,
Høie Frigga! Jordens Dronning. Men den gamle Vala spaaer,
Hvad i Nordens dybe Kilde hun ved Stierneglimt har læst.
Lokes Ondskab længe seirer, det er vist; og Grumheds Nat
Dækker Asernes Bedrifter, saa dem Jorden glemmer fast;
Men naar dybt den gamle Verden siunken er i Tidens Mulm,
Lofter stærk Alfader Jorden grønsgrøn giennem Havets Skum.
Thor er dræbt, men Mod og Styrke, Gudens Sønner dræbtes ei.
Asa-Baldur, Asa-Hodur vaagne da, som Dag og Nat,
Sætte sig i Lund og tale broderligt om svunden Old-

Og der ligger, som et Brætspil, næsten skiult i høie Græs,
Tryllet om til gyldne Brikker, den forsvundne Heltetid.
Da har Solen født en Datter, som er mere saur end hun.
Reddet har en Mand og Qvinde sig fra Verdens Undergang.
Lif selv vorder Stammefader til en ung forædlet Slægt.
Aukthors Hammer, Asa-Baldur! Du forvandler til et Kors,
Og i Kraftens Sværd sig slynge Fromheds Lilier, Yduns Frugt.

Langbarderne.

(1826.)

Snio, Venilernes Konge.
Gambaruk, hans Søster.
Ebbo, } hendes Sønner.
Aki, }
Butle, }
Humble, } Helte.
Jarmerik, }
En Olding.
En lille Dreng.
En Herold.
Chor af Kæmper og Hofgoder.

Handlingen foregaaer i Vensyssel i Jylland.

En Lund i Skoven.

Snio med Kæmper.

Snio.

O mine Sønner! Fædrelandets stærke Mænd!
Dyb Sorg nedtrykker Snios Aand, Jer Vaabendrots;
En Mand, hvem ellers Nød ei bøier Nakken let;
Hvem selv I valgte, løftet høit paa blanken Skiold.
Dog intet gavner Mandomsmod og Tapperhed,
Mod en usynlig Fiende, sendt fra Jothunheim.
Thi her det gjælder ei, med Asa-Bragis Sang,
I Helterækker, bryniedækt, og Skiold ved Skiold,
At møde Saxer, eller Bretlands Snekkeflok.
Nei, frygteligt i Mulmet kogle Troldene,
Sendt' Jotland, som den skummelblege Hungersnød.
Da vore Fædre drog fra fierneſt Asaland,
Frivilligt Østens rige Goder misted de,
Men bytted gierne Daddel-Frugt og Rosers Flor
Med grønnen Rug, der trives bedst bag Vintersnee.
Thi daglig trænger, Asathor! din Søn til Strid;
Og hvor han ei kan kæmpe meer mod Mennesker,
Han kæmper mod Naturen, slutter aldrig Fred;
At magelig Dorskhed sløve skal ei Armens Kraft.
Men nu har Moder Frigga, med det grønne Skrud,
Forladt vor Halvø, med sin Tindings Axekrands.

Nu sidder Hel paa Heden; mens den golde Blæst
Henhvirvler Sandet over Markens brune Lyng;
Og snart forvandler Hungren os til Skrantninger.

Choret.

Saa var Alfaders Bud,
At med tærende Sot, barmqvælende Dødsfrygt,
Straffes, i Helheims mørkeste Vraa,
Nidingen skulde, som skiælvende svag,
Feig, miskiendte sit Manddomshverv;
Fordi han med Rædsel, Thor! undveeg
Dit blinkende Sværd, lynende Spydskaft,
Skal evindelig Qvalangst,
I et Dødningebeens udmarvede Rør,
Evig ham true.
Men hvad forbrød, Hlorrida! nu
Dine lydige Sønner?
Som, paa svageste Vink af Stridshammeren Miølnir,
Giorded med Sværd brat mandige Lænd,
Sadled til Færd høitvrindskende Ganger? Stak
Flaget, i Raa heist, over svulmende Seil,
Naar din Purpur-Hielmbusk vifted?
Hvorfor skal Manddrabs høirøde Stænk ei
Mærke dem til Einheriar meer? Siig
Hvad vi forbrød, at med Foragt Du
Ryggen os vender, og giver i Vold
Til en Svartalfs mattende Gioglen?

Snio.

Mit hele Haab staaer nu til Odins Offerpræst,
Som hist paa Stenen spaaer af Orens lunkne Blod,
Og Indvoldsdampen, om der Frelse gives end.
Men hvad betyder denne Larm? Hvo bringes mig
Bagbunden, som en Fange, snørt i Strikkerne?

Butle og **flere Helte** bringe **Jarmerik** bagbunden.

Butle.

En Overtræder, Konning her vi bringe Dig.

Jarmerik.

En Mand, som uretfærdigt lider Overlast.

Butle.

Som spottet uforskammet har dit Herrebud.

Jarmerik.

Som sig nøiagtig, Konge! til dit Ord har holdt.

Butle.

For at forøge Manglen ei, befol Du viis,
At ingen Mand i Giæstebud, med Ollet meer
Ophidse maatte Hiernen, til letsindig Lyst.

Jarmerik.

Uviis jeg kalder Den, der stækker Vingerne
Paa Falken, som han bruger selv til Fuglejagt.

Butle.

Men naar din Frænde savner Korn til dagligt Brød,
Hvor kan Du spilde Maltet da, saa hiertelos?

Jarmerik.

Hvad kommer mig min Frænde ved? Hver voxen Mand
Selvstændig sørge for sig selv! Behøver han
En Amme, som med ængstlig Hu ham dier end?

Butle.

Venilers Drot ophæved alle Drikkelag;
I denne Nød maa intet Ølhorn tømmes meer.

Jarmerik.

Den Lov jeg ogsaa lydig har og ærligt holdt;
Thi, skilt Flokken, søbed i min Eensomhed
Jeg Øl af Bakken, med en sneehvid Elleskee.

Snio.

Man bragte mig et Budskab om din slette List;
Og jeg forbød hver Mand, ved selve Livets Tab,
At søbe, som at drikke.

Jarmerik.

Godt! jeg lød dit Bud;

Og var i Aftes saa beruset dog,
At Maanen knap jeg skilte meer fra Stiernerne.

Snio.

Nu, ved min Ring af røden Guld, stolt Jarmerik!
Saa skal Du døe! Hvo var af Eder Vidnesmænd,
Til Overtrædelsen?

Jarmerik.

Jeg har intet overtraadt.
Ei træde kunde jeg; overtræde plat ud ei;
Jeg strakte med en ærlig Ruus paa Bænken mig,
Og sov fortræfligt. Nu, med frisk Ædruelighed,
Paastaaer jeg kiæk for dig, i denne Morgenstund,
At Snios Bud er ei af Jarmerik overtraadt.

Snio.

I saae ham drikke, søbe dog?

Butle.

Nei, Herre, nei!
I Ollet brak han Brødet, tog saa Stumperne
Fra Bakken, stak i Munden dem med Fingrene,
Og spiste sig en Ruus, i det han mætted sig.

Snio.

Saa løser ham! Thi han har intet overtraadt.
(Jarmerik løses.)
Gak, snilde Kæmpe! som din List, din Underfund
Kun bruge vil til Landsmænds Tab, og egen Skam.
For denne sinde slap Du fri og angerlos.
Men næstegang, naar Ollet Dig har giort til Dyr,
Paa hvilken Maade ligegodt — og drak Du det
Af Luften selv, ved Ilden løst til lette Damp, —
Da hænges Du paa Grenen, som den modne Frugt,
Indtil den stolte Fugl fra Sky fortærer dig.

Jarmerik.

Engang maa jeg dog drikke mig en Ruus endnu
I dette Liv.

Snio.

Gior Dig, paa Livets sidste Dag,
Saa lystig eller sorrigfuld, som selv Du vil.

Jarmerik.

Jeg mener til dit Gravøl, min Venilerdrot!
Thi Den, som er for Hungersnød saa ræd, som Du,
Døer sikkert først; og store Kongers Hedenfart
Maa man jo feire ved et lystigt Giæstebud.
(Han gaaer.)

Gambaruk

(kommer med et stort Qvindefølge. De have alle de lange lysegule Haar kiæmte ned omkring Ansigtet, og samlede under Hagen med Egekrandse).

Snio.

Hvad komme der for Langebarder?

Gambaruk.

Broder Du
Har givet os et Hædersnavn. Behold det selv
For Dig og for dit Folk, det passer herligt sig:
Med lange Skiæg, naar Alderen tillader det,
Og med Stridsøxen lang Venilen gaaer i Kamp.

Snio.

Hvad tyder dette Tog, min Søster Gambaruk?
Hvi har, med disse Qvinder, Du kiæmt Haaret ned
Om Kind og Hage? Bundet under Hagen det,
Som Skiæg, med Egens smuktudtungede Foraarslov?

Gambaruk.

En Nattedrøm, min Broder Snio! spaaede mig:
Det Folk af Odin kunde vente Frelse vist,
Som først i denne Morgenstund hans Øine saae,
Fra Østens Vindve, naar han tidligt aabned det,
Mens Duggen faldt, og Fuglen sang paa vaaden Green.
Da raadvild nu jeg ponsed, traadte Freya selv

For Leiet mig og sagde: Lad din Qvindeflok
Mod Osten staae, som skiæggede Kæmper, i Morgengry!
Thi Odin elsker fagerlange Qvindehaar;
Og han vil undres, naar han skuer dem, som Skiæg
Paa Helten, dække Brystet. Længe dvæle vil
Paa denne Glands hans Faderøie, før han seer
Hen paa den øvrige skyggedækte Friggas Jord.
Som sagt, saa skeet: Vi stod i Rader mod Osten vendt,
Og fanged Morgnens første Straaler med vort Haar,
Som Fiskeren solverskællet Fisk, i fine Næt.
Og neppe var det skeet, før Odins Offerpræst,
Der slagter Qvæg i Morgengry paa sladen Steen,
Henrykt af Dampen raabte: „Frelse vil vort Folk
Et sindrigt Raad, nedsendt en Mand fra Guderne."

Choret.

Har da nu Qvindernes List og Qvindernes Skiønhed
Virket igien, og fordunklet
Heltens Bedrift? Som da Loke, til Hoppe forvandlet,
Frelste fra daarlige Løvte
Guderne? Fanged Dig, Odin! med flagrende Guldhaar,
Møen igien? Som da Garderiks
Rinda dig trylled til Tærne; til Orm
Gundlød hisset i Bierget;
Hvor den sødeste Miød Du drak af de smilende Læber.

Jordens Lykksalighed bringe de venlige Disar.
Takker ei Hiertet for Elskov
Freya din Magt? Og skiænker ei Yduns rødmende Frugter
Livet huldsalige Friskhed?
Qvæger ei Sif i sin Hvidarm Thor? medens Saga
Tegner Bedrifter paa Skiold; medens Eirs Rod
Banesaar leger; og Frigg
Huldt langhaarede Kornax
Skiænker den grønnende Jord, hvor Sangfuglskarerne qviddre?

Men nu vender Ryggen Du din Slægt!
Guultvisnede Marker
Savne saftige Græs; dit Ax,
Huult, uden Meelstof,

Yder ei kraftigt Brød. Oren forgieves
Bag Tidslens Busk, bedækt
Kun af det Sandstov, som Somrens Blæst
Kasted, søger sit Ophold.
Og svag sig slæber
Skiælvende Ganger, som fordum
Stolt, med det funklende Blik, vrindskende
Brød i fiendtlige Fylke.

Ingen Sky, med Roser og med Guld,
Afkiølende, flygtig,
Pryder sildige Qvæld. Din Telt,
Niord! Du ei opslaaer,
Skiænker ei liflig Regn. Blomsten oplader
Sin smægtende Kalk; dens Tørst
Lædsker med Draaber ei sparsom Dug.
Skoven sænker sit Hoved! —

O Frigga, Moder!
Over din Slægt forbarm Dig,
Send vederqvægende Regn! Aukathor,
Luften kiøl med din Hammer!

(De gaae.)

Ebbo

(kommer alene, i dybe Tanker).

„Et sindrigt Raad, nedsendt en Mand fra Guderne,
Skal frelse Folket!" — Var ei saa min Moders Drøm?
Ja, ja — jeg har det! Pludselig, men stærkbestemt,
Opstod den klare Tanke mig i mørken Siæl.
I Havsnød reddes Noget, at ei Alt gaaer tabt!
Meer knap er Høstens Modenhed end Vaarens Haab;
Thi ryster Storm fra Qvisten hviden Blomstersnee,
At Stammen ei, ved altfor giftig Frugtbarhed,
Skal tæres hen og visne. — Bort Betænksomhed!
Børn, Oldinge — maae dræbes. — Snekken seiler læk
Paa Verdenshavet, — og med hvert et Dieblik
Staaer Vandet høiere. Hurtig nu en Redningshiælp!
Hvad tabe disse Smaa, som hverken kiende ret

Til Livet eller Døden? Der, — som Dyrene
Sig Slagterbænken, — nærme dette Leiested,
Hvor længst og roligst slumres? — Og skal Oldingen
I Veien staae den friske Mand? Hvi tøver han
Da med et Spring, som bringer ham i Odins Favn?
Og tør han ei? — Vel — stød ham ned! — I Valaskialf
Han takker Dig, som Baadsmand, for sin Overfart.

Jarmerik kommer med **Humble** og **Butle.**

Jarmerik.

Ha Ebbo, Konning Snios raske Søsterson!
Langt mere vist end Drotten viis og heltestærk,
Vi takke dig! Dit Forslag Alles Bifald vandt.
Børn, Oldinge skal dræbes! Rundt, fra Thing til Thing
Dit Raad eenstemmigt samtykt blev af Heltene.
Nu kommer dog den Dag, da ingen tapper Mand
Tildeles knapt og karrigt meer sit Mundforraad;
Nu kan Enhver dog spise, drikke, som han vil,
Og straffes ei paa Livet, naar det lyster ham,
At giøre sig tilgode ved det fyldte Horn.

Ebbo.

Forvovne, plumpe Kæmpe! Du fornærmer mig;
Og jeg forlanger Fyldest for Forsmædelsen!

Jarmerik.

Hvordan? Min Ven — min Ebbo, jeg fornærmer Dig?

Ebbo.

Ja, blodigt! Og din Død kun tilfredsstiller mig.

Jarmerik.

Hvis sligt er skeet, da var det mod min Villie vist;
Thi ingen Mand jeg ønsker meer til Ven, end Dig.

Ebbo.

Og deri, Niding, just bestaaer Fornærmelsen!
En Jarmerik kan aldrig kaldes Ebbos Ven.

Jarmerik.

Men siig, hvad har jeg da forbrudt? Jeg holder jo
Med dig i Alt!

Ebbo.

Det maa Du ei!

Jarmerik.

Jeg billiger
Dit Helteforslag.

Ebbo.

Derfor blode skal dit Bryst!
Thi ærligt er mit Raad, skiondt det er rædselsfuldt,
Uegennyttigt, — ledet af Nødvendighed.
Men gierne gaaer til Drab ei Odins tappre Søn,
Som til et Gilde; lumpne Frækheds Overmod
Skal ikke troe, at være Viisdoms Ligemand;
Og vover sig en Morder i en Ædlings Lag,
Da vorder han af dragne Sværd tilbageslødt.

Jarmerik.

Velan! Jeg har en Glavind og en Arm som Du,
Og taaler ikke meer, at Du forhaaner mig.

Ebbo.

Mit Ord var kun en Indskrift paa din Bautasteen!

(De kæmpe, Jarmerik falder.)

Far hen, troløse Kæmpe! Flyv til Jothunheim!
Drik med Utgardeloke hisset svovlet Miød!
Du kommer til Thrudvanger ei hos Asathor.

(Gaaer.)

Hofgoderne komme fra **Offerlunden.**

Humble.

Jeg finder trodsigt, daarligt handle denne Mand.

Butle.

Den Heltegierning huer mig, for alle, just.

Humble.

At vende Sværdet mod sin Slægt, sit eget Blod?

Butle.

Naar Edder i en Finger gaaer, afhugges den.

Humble.

Var Jarmerik ei tapper Helt?

Butle.

En Slange, Hund,
Er ogsaa tappre, derfor dog ei Mennesker.

Humble.

Han vredes over, at man er tilsinds som han?

Butle.

Den samme Handling tit har høistforskiellig Grund.

Humble.

Men stor er Jarmeriks Venneflok; den hævner ham.

Butle.

Ei Ebbos derfor blinke vil med Øinene.

Choret.

O Drotter kives ei! Formerer ei vor Nød,
Med ydermere Rasen og Uenighed!

(Kæmperne gaae.)

Chor af Goderne.

Askurs og Emblas daarlige Slægt!
Frøet Du til din Undergang
Bærer dybt i dit eget Bryst,
Ormen, i Blomstens Kalk, lig.
Stor, stærk kunde Du vorde,
Hvis ei Tvedragt, fordærvelig opbragt,
Tæred din Marv, slog dig med Blindhed
Reent, og forødte din skiønne Kraft.
Derfor voxer nu brunt Lyng
Over den ranede Kornmark,

Fordi Plougjern vege for Sværdsods
Dræbende Lyn. Og med rødt Blod
Gjøded Du Jorden, som vented
Hyggelig Pleie.
Men ei for langsomtfurende Ploug
Bredbringet Øre, stærk, drøvtyggende,
Sindigtskridende, spændtes; hvor Hingsten
Stamped, ildøiet, flygtig,
Jorden haard, og besaaede
Marken med Bidslets
Flygtige Skum.

(De gaae.)

En Olding kommer med en **lille Dreng**; siden **Ebbo** med et mindre Barn paa Armen i Baggrunden.

Oldingen.

Min Fridleif, som paa Farfars Knæ saa tit har spøgt,
Nu skal vi gaae een Vandringsvei tilsammen, vi.

Barnet.

O gierne vandrer Bedstefader jeg med Dig.

Oldingen.

Har ei om Baldurs Breidablik jeg Dig fortalt?

Barnet.

Hvor Alfer lege?

Oldingen.

Ja, min bolde Fridleif! Der
Skal ogsaa Du nu vorde snart en Lysets Alf.

Barnet.

Men først en Mand, paa denne skionne faste Jord.

Oldingen.

Ha den er ikke længer skion og sommergrøn!
Forbrændt er Marken, Løvet hang med slappe Blad,
Og Kilden klukker yndigt ei til Fuglens Sang.

Barnet.

Saa kommer der en anden Vaar med bedre Blomst.

Oldingen.

Ja, hist hos Baldur!

Barnet.

Du har sagt, der kommer man
Først efter Døden.

Oldingen.

Vi skal alle døe, min Søn!

Barnet.

Men leve først. Jeg gammel vorde vil som Du.

Oldingen (afsides).

Ha stakkels Barn! Hvorledes forberedes han?
Jeg er en Gubbe, Døden ei forfærder mig;
O gierne, hvis det baade kan mit Fædreland,
Vandlilierne mig skiule maae i Herthas Sø!
Hvis dig jeg kunde frelse blot fra Dødens Skræk,
Min stakkels Gut! meer bitter fast, end Døden selv.

Barnet.

Hvor er min Broder, Bedstefa'er? De bragte ham
Til Dammen hist. Hvad gior de med ham?

Ebbo

(træder frem i heftig Sindsbevægelse med Barnet paa Armen).

Drukned ham,
Som nyfødt Hund; — men heldigviis kom Ebbo til,
Den Lille strakte Haanden mod min Hellebard,
Som, sænkt i Vandet, redded ham fra Undergang.
Han greb om Spæret. Thor skee Tak! jeg frelste ham.
Der har Du ham tilbage!

(De Smaa omfavne hinanden.)

Ebbo.

Jeg forbandet har
Et ubesindigt Raad! — Den stolte Hiernes Drøm
Tit klinger smukt, og Ordet slaaer ei Ordet ned;
Men Barnets Blik i Aaen, men den Værdighed,
Hvormed din Skiæbne, Gubbe! Du imøde gaaer.
Slaaer min spidsfindige Tanke, som en Træl, i Støv.
Ved Odin! Skrig og Taarer havde tirret mig;
Med Barnets Blik bag Sivene — Lysalfen lig,
Der Ebbos Ære redded, ei sit eget Liv, —
Kuldkastet har mit Forsæt. — Nei, ved Asathor! —
Børn, Gubber skal ei myrdes. Der er Siæl i dem;
Den visner ei som Blomsten, raadner ei som Frugt.
Frey være lovet! Ilden fik ei Overmagt;
Den første Gnist udslukte selv Mordbrænderen.

Oldingen.

O Ebbo! see nu kiender jeg vor Helt igien;
Thi tapper var Du altid, og om Kraftens Spær
Du vikled rask Høimodighedens Egegreen.

(Gaaer med Børnene.)

Snio og **Gambaruk** komme, fulgt af **Goderne.**

Snio (til Ebbo.)

Skumle Niding! som har ægget op mit Folk til Raseri. —

Gambaruk.

Morder, som vil Barnet dræbe! kiender Du en Moders Qval?

Snio.

Ikke langt fra Oldingsvintren Snio selv, din Konning, staaer;
Vil Du ikke Kongegubben støde selv i Dammen ned?

Gambaruk.

Hvis Du havde flere Brødre, laa mig een ved Moderbryst,
Sødt, med Smiil paa Alfelæben, vilde Du ei drukne ham?

Snio.

Jeg udstøder af mit Folk Dig! Skynd Dig i Landflygtighed,
Staa, foragtet, fiernt i Orken, uden Stav og uden Ven!
Vrider Du da dine Hænder, raaber Du til Asathor,
Gid et mudret Kiær Du finde, hvori Du kan drukne Dig!

(Gaaer.)

Gambaruk.

Tidlig misted jeg min første, min hugprude, bedste Søn,
Aki drog til fierne Riger, og jeg saae ham aldrig meer;
Lever han endnu, da følge Moderens Velsignelser
Heltens Idræt! Tog ham Odin? — Ofte har mit Die her
Ham begrædt alt, — skal begræde ham, mens dette Hierte slaaer.
Nu jeg mistet har den Anden, — ha, men ei ved bratte Død,
Ikke selv ved usle Sygdom, men ved skumle Nidingsværk.
Sorgen svækker mine Kræfter; men saamegen Kraft jeg har
Dog endnu, at, Ulykkalige! stærk jeg kan forbande Dig.

(Gaaer.)

Choret.

O Vee!
Hun gik bort, og i Harm sin Søn
Vildt hun forbanded. Hun hørte ham ei
Til sit Forsvar tale. Forfærdelsen
Slog ham med Stumhed; Læben den bandt.
Taus, som en Steen paa Heden, i Sand,
Staaer han nu der, uden Rune;
Tyder med Ord ei, hvad han skiuler
Kold i sin Barm.
Med dødt Blik, som et Liig bleg,
Sandseløs og med Afsinds Ro,

Gnaver han Læben, og borer
Dybt i Græsset sit Spær.

Ebbo.

Staa der! Jeg bruger dig meer ei.

Choret.

Nu bevæger igien Lyd
Blodløse Mund; Nat-
Pustene lig, paa
Tærskelens Steen; naar
Gravhvælvingen aabnes.

Ebbo.

Har I hørt, min Moder forbanded mig?

Choret.

Uoverlagt var Dronningens Ord; thi
Dybt fortrudt i din Siæl var
Grumme Beslutning alt. Din Hærflok
Stiller Oprør trindt, og forhindrer
Oldingsdrabet og Barndrab.

Ebbo.

I har kiendt mig før; — var jeg slet Søn?
Var slet Broder og Ven jeg?

Choret.

I Kampen steds Du Staldbroder tro
Var for din Landsmand; hævned, forsvared ham
Kiæk; gierne dit Spyd laante din Ven Du,
Naar hans eget brast; og din Ganger
Stod beredt for den Faldne.

Ebbo.

Og i Fred — hvad domte man om mig?

Choret.

Uden Pral sad Du i Kongshal
Blid, lytted til Skialdsqvad,
Drak Heltens Minni, Kongens Hæder.
Misundelig ei,
Andres Bedrift
Roste Du tit.

Ebbo.

Har for mit Folk jeg
Kæmpet som Helt?

Choret.

Du har Seier bragt, hvor dit Sværd faldt.
Paa din Hielm sad Døden, en vild Grif,
Med kraftige Kloer, krumthvæssede Næb
Og forfærdeligt Die. Din Gangers
Hvrindsken var kiendt overalt; og din Stang,
Naar langtborte den raged
Over din Floks, giød Nædsel i Saxers og
Frisers Blod. Dig elsked
Thor. Paa sin Karm fro kiørte han did,
Hvor din Arm slog Fiendernes Mod.

Ebbo.

Men nu ruster i Balg Sværdet!
Og mit Spyd, boret i Græstorv,
Rykker aldrig min Arm atter til Strid.
Ikke nu meer glædes mit Blik, ved
Regnbuen at see, naar Skyens
Brogede Jomfru, naar Heimdal
Med sit Guldhorn kalder til Kamp Thor.

Nu bleg, som en Død, med blottet Tinding,
Odin lig, da paa Bænkehalmen
Panden han mærked blodig med Geirsodd,
Stiger jeg taus paa Lundens Blodsteen,
Lader i Græssets røde Blomster
Flyde mit Ynglingeblod. Men ingen
Jomfru græder ved Ebbos Nedlag,
Thi hans Moder forbanded ham!

(Han vil gaae.)

Brutle kommer.

Gak ei til Selvmordsdøden, Du vort Fremtids Haab!
En bedre Skiæbne venter Dig. Venilerne

Som tvende Hære dele sig; den ene Flok
Forlanger Oldings-Barne-Drabet; medens hin
Adlyder Snios ængstligfeige Skaansomhed.
Saa stil Dig fremst i Spidsen for den vrede Flok,
Og hævn, som sig en Kæmpe bør, Forsmædelsen!

Ebbo.

Ja, Butle! ja jeg iler til en ærlig Hævn.
(Gaaer med Butle.)

Choret.

Paa letsindige Fugls Viis,
Fanges Lærken i Mark let,
Naar det nærende Kornfrø
Kun i Fælden man kaster. Men,
Med Forstandsbrug, Menneskет sik
En udødelig Siæl, Alfader, af Dig!
Som kan skiælne Bedrift. I Hlidskialf
Lønner Du god Gierning, og straffer
Ondskab i Nastrond.

Send ham en Lysalf!
At han i Harm Ildgierningsmand
Vorder ei grum, til sit Lands Tab.

Ingen styggere Daad jeg veed,
End Forræderi mod sit Folk
Og sin Konning at øve. Lad
Utaknemligt Fædreneland
Lønne min Daad tit med Foragt,
Spotte min ærlige Stræben! I Gimle
Lønner Alfader god Gjerning, straffer
Ondskab i Nastrond.

Hvi af Alle foragtes dybt
Asa-Loke? Fordi han med feigt
Hierte vakled, som Sivrør,
Ingen Jothun, heller ei Gud.
Ærligt Fiendskab agter jeg meer,
End en falsk Ven, end en Troløs.
Derfor evig, med Skam, Ry
Brændemærke den Nidings Navn,

Som sit Folk og sin Høvding
Svigter i Nødstid.

Men guddommelig Troskab dybt
Rører min Siæl, selv mod en Ond viist.
Derfor smelter mit Sind Sigyn,
Lokes Viv, der med Sølvskaal
Stander i ødeste Biergkløft,
Hvor ham til Steen Hug-
Ormene bandt,
Hvis forgiftige Draaber hans Bliks
Lumske Skotten revse. —
Lykkelig hun hisset i Fænsal
Var, mellem Frigs Disar; men helst
Deler sin Mands Qval hun tro;
Glemmer sin Censomheds Nød; hører med Taalmod
Den forbittredes Skrig; lønt
Af den Vished, at sin Husbonds
Nød kiærligt hun deler.

Snio.

Jeg kommer og tilstaaer, ærværdige Gubbeflok!
At mod en hidsig Ungersvend jeg var for streng,
Som værner med sin Arm, sit sidste Hierteblod,
I Kampen, for den Arne, der udstøder ham.

Gambaruk bringer **Ebbo** bevæbnet.

Gambaruk.

Ei Valhals Guder agte paa de Jordiskes
Forbittrelse; naar, som en giftig Feber, den
Os Liv og Sundhed truer. Let henveires da
Et daarligt Ord, der, som en Myg i Aftenlund,
Blot ved at stikke forstegang, har tabt sin Braad.
Nu Ebbo Hielmens hestehalede blanke Kam
Høit over Issen løfter. Snart hans runde Skiold
Fremstraale vil af Helterækken, i Slagtningen,
Som fulde Maane, giennem sortblaa Natteskv.

Ebbo (grundende).

Et Offer kræver Guderne; men ei af Børn,
Og ei af Gubber, Konge! — Deri feiled jeg. —
Det var af Mænd, der kunde kaste Tærning selv,
Med stærken Haand, om Livets Vinding, Livets Tab.
Thi skumle Hel, med blegblaae Læber, raser end
Paa Heden, hvor hun sidder mellem Tidslerne.
Hun bort maa jages! Men det kan kun Asathor.
Han vil et Offer? Nu saa lad os offre da!
Her gjælder det ei meer, med hiælpsom Broderhaand,
At gaae mod fremmed Fiende. Rundtomkring vi tvang
Naboerne til Lydighed; men Hungersnød
I Nabolandet herfker som i Danmarks Egn.
Saa lad nu Danske væbne sig mod Danskes Bryst.
Et Monster tage vi af Kubens flittige Bi,
Som, naar der er for mange, hvæsser skarpen Braad
Mod Slægt og Venner; alle dog een Moders Børn.
Det gamle Danmark vor Bidronning vorde skal.
Hun føre da til Træfningen paa Heden os!
Den Sværm, som seirer, bringer i Kuben atter hun.
Men stort maa Faldet vorde; thi en Styrtning kun
Af Helteblodet vorde vil den Foraarsregn,
Hvis friske Byge livner Jyllands visne Græs.

(Han knæler.)

Saa tag da Moder fra din Søn Forbandelsen,
Og giv ham din Velsignelse! Dog ønsker jeg
Med den ei mod mit Nederlag at skiærme mig;
Thi gierne gaaer jeg selv til Odins Valaskialf,
Naar kun en talrig Flok jeg bringer Asathor,
Med klovet Hielm og Ørens Arr i aabne Bryst.

Gambaruk.

(Lægger sin Haand paa hans Hoved).

O Søn! jeg min Velsignelse glad skiænker dig,
Mens Himlen selv velsigner os; thi saligt nu
Bedækkes Solen, som i lang Tid brændte gold,

Af mørke Skyer, endelig hiemsøger os
Den kiære Regn, som vi forgiæves vented længst.
(Det regner og lyner langt borte.)

Choret.

Niord, Du Vanernes skiønne Gud!
Som behersker den flygtige Sky,
Ymers Hierne, der drømmer endnu
Giøglebilleder hisset i Dunstkreds; —
Frugtbarheds og Kiærligheds Ås,
Freiers Fader, og Freyas!
Ei Du forlod dine Børn i Støv,
Kommer igien med dine Skygger;
Skiænker Maanen de sortblaae
Sølvertakkede Bierge; men Solen
Virker Du røde violgrønne
Tæpper af Vanddamp,
Til sin Morgen- og Aftenleg.
Herlig er, klar, Freyas Luft;
Men i Midsommers Tid,
Naar fra Mosernes Dynd
Dværgene dampe qvælende Dunst,
Vorder den lysblaa Hvælving graa,
Fylder Lummerhed luftige Hav.
Men nu dækker Du alt med dit Vandtag!
Afmægtig tørner Solens Piil,
Mod dit Blyskiold.
Hør, hvor den drypper paa Bladene ned,
Den qvægende Regn!
See, hvor de glindse, med Glæders Glands
I taknemlige Blik,
De stigende Straa!
Lettere svulmer min Barm
I det kiølige Bad,
End i Hal ved det skummende Bæger.

Hør Aukathor
I den dundrende Sky!
Seer I Bukkene hist?
Tangnioster, Tangrisner,
Med de flammende Skiæg,
Med de lynende Blik,

Saae I ham hugge med Miølnir nu?
Jeg Hamren saae,
Jern, svovelblaa!
Medens Niord hensuser kiøl under Sky,
Paa sin Blæst-Hest;
Og hans Hielmbusk
Nedskyller styrkende Kraft
Over Skoven.

(Choret træder tilbage under de store Træer. Regnen og Lynilden vedbliver entidlang. Endelig holder det inde, og en skiøn Regnbue bliver tilsyne paa Himlen. Kongen kommer igien frem med sit Følge. En Herold møder ham.)

Herolden.

En Lykke, Herre Konge! kommer enkelt ei.
Velsignet Regn opreiser vore Hierters Haab,
Som Markens Straa. Igien sig hvælver Himlens Bro,
Som lang Tids Tørke sønderbrød; og Guderne
Besøge Jorden atter med Velsignelser.
Nu smiler ogsaa Haabet fra den anden Kant:
En Række Vogne, rigt beladt med Korn og Meel,
Hensniger sig ad Veien, dog alt Byen nær;
Og Dyrne stønne fede frem med stærke Horn,
Med Freiers Guld; mens Morgensolens muntre Glands
Tilbagestraaler fra de mørkebrune Skind.
En Skare Ryttere, vaabenklædt, ledsager dem;
Mens Trællene, med langen Stav, ved Siden gaae;
De drive dovent hornet Qvæg ad Veien frem.
Men Høvdingen, med Ørnevinger paa sin Hielm,
Forlanger strax at stædes for Dig, ædle Drot!
Han kommer som en Redningsmand, en Ven i Nød.
Thi al den skiønne Forraad bringer han vort Land.
Alt hæve Trællene Dækslerne paa lukte Vogn,
Og fylde med Træskovle flittigt Poserne,
Som Sult udstrækker skiælvende, med mager Haand.
Nu lønnes Vognens stærke Drager flux med Død;

Thi mangen Øre bløder alt for Ørens Hug;
Og mangen Moder bærer glad, i reenligt Trug
Paa Hovedet, Kiødstykker hiem til Hyttens Tarv.

Aki kommer.

Hil Danerkongen! Hil den fromme Gambaruk!
I kiende vel den Høvding ei, som for Jer staaer?

Snio.

Du tykkes mig paa eengang kiendt og ubekiendt.

Gambaruk.

Fem Aar giør Barnet Moderen ei ukiendeligt!
(Hun omfavner ham.)

Aki.

Fem Aar, min Moder, smeddet har din Dreng til Mand;
Men intet Dig berøvet af din Dannished.
Hvo er den unge Kæmpe der, med Hestehaar
I Hielmens høie Kobberkam? Mig tykkes fast
Jeg kiende skal hans Øine; skiøndt vel Kroppen Vært
Og stærken Skulderbredde giør ham ubekiendt.
Ifald jeg ikke feiler, saae for nogentid
Just Ebbos Øine saadan ud; med ærlig Trods
De lynte stærkt fra Brynet, naar jeg favnte ham.

Ebbo.

Ja, Broder! Granen nu er voxet høit nok til
At styrtes i den Afgrund som den kneiste ved.

Aki.

Kun Toppen gynger, Ebbo! Stammen knækkes ei.

Ebbo.

Min Broder! Tiden mange Ting forandret har,
Men Alting ei til Fordeel. Ebbo elsker Dig,
Men ønsker dog, at ei Du kommen var idag.
Hvi blev Du ikke til imorgen? Hiertet ei
Idag maa føle Kiærlighed for Broderen.
Imorgen — Broder sørge kan paa Broders Grav!

Aki.

Hør mig! Jeg kommer ikke for at see Din Grav.
En Grav seer eens ud overalt; og overalt
Er man den Døde ligefiern og ligenær.
Jeg bringer Glæde! Rygtet om mit Fædrelands
Ulykkelige Skiæbne traf mit Øre fiernt.
Ha langsomt kunde jeg med Næringsmidlerne
Kun nærme mig; og skiøndt i Mængde Folket bragt,
De hiælpe blot for Øieblikket. Tænkes maa
Paa bedre Frelse. — Jeg har dine Forsæt hørt,
Det første som det sidste. Grumt det første var;
Vel, at Du strax fortrød det! Din Beslutning nu,
At Danske vende Sværdet skal mod Danskes Bryst,
Og falde selv som Helt paa Dynger Brødreliig —
Er tappert og Dig værdigt; og det synes fast,
Som denne Nødhiælp bødes af Nødvendighed.
Men jeg har bedre Forslag! — Danmarks Kysteland
Er skiønt; men der er skiønne Lande fleer paa Jord;
Og nægtes kan det ei, at Asa Freir og Niord
Tit sørge meer for rigen Høst i sydlig Dal,
End paa de jydske Heder, Norges Kampefield.
Saa følger Alle mig, som her for mange var,
Til hine Dale! Rigeligt i Overflod
Der venter Eder gylden Hvede, saftig Frugt.
Og mægtig puster Oren i det høie Græs.
Thor følger os, langt mere stærk end Jupiter.
Man siger, han er død alt; og den hvide Christ
Er from, usynlig, blid, og ingen Krigergud.
Og Intet tabes, ved at miste klæbrigt Øl
Og Miødens søde Mundgodt af den flittige Bi.
Til Giengield vorer i tunge Druer modne Bær;
Og Vinen, som i Valhal Odin ene faaer,
Forlyster hist hver Kæmpe. Seiren vindes let.
Alt vore Fædres raske Flok i fordums Tid
Har kæmpet der; og faldt end stærke Cimbrers Hær

For Romerliſt, ſaa hævne vi dem ſiungende.
Et Rige ſtifte lader os i velſke Land,
Hvor evig Vaaren blomſtrer. Mailand nævner det!
Og kom vi ſelv ei did, kun vore Børneborn —
Ha — Veien er dog ſkion at drage; langs ad Rhin
Og langs ad Donaus Blomſterbredder. Som en Bolt
Af Snee, der liden først fra Bierget triller ned,
Men altid større voxer, til den, ſelv et Bierg,
Som Fieldſkrid ſtyrter og bedækker Land og By, —
Saa vælte vi, og ſtyrte ned ad Alperne
Paa velſke Nidinger!

Ebbo
(griber hans Haand).
Som et lidet Kildevæld,
Der ſvulmer først til Bæk, til Aa, indtil det ſtolt,
Som Flod opſvulmet, overſkyller Markerne!

Gambaruk (knæler).
O Freya! ſom blandt Aſer og Aſyniar
Bevæger Hiertet ſtærkeſt med din Tryllemagt,
Nu først forſtaaer dit natlige Beſøg min Siæl;
Da Du, med langt Haar over ſmekkre Belteſted,
Med broget Ham af Fuglefiær om hvalte Bryſt,
Stod for mit Leie, lærte mig de viſe Raad.

Aki.
Saa lader os ei tøve! Haardt er vel det Bud
For trofaſt Iyde, der i fem Aar borte var
Fra elſket Halvø, ſtrax i ſamme Øieblik,
Som han betraadte Tærſklen, at forlade den;
Men Tiden er ei nu for lange Glædesfeſt.
Med rige Gilder ſømmer det ſig os ei her,
At ødſle bort, hvad hungrig Landsmand trængte til.
Strax maae vi ſpringe, ſom i Havsnød, over Bord,
Og friſte Livet i vilden Sø, med ſtærken Arm.
Jeg har alt kundgiort, ædle Drot! paa Veien hid
Mit Forſlag til de Skarer, ſom i Dalene

Til Broderkamp sig væbned. Med det halve Folk
Bortdrage vi. Ei sandt, vor Moder følger os?

Gambaruk.

Ja, Freyas muntre Sendebud! jeg følger Dig,
Og Mailands Marker bære skal vor Bautasteen.

Snio.

O mine Venner! tungt det for en Fader er,
At skilles brat fra haabefulde Sønner; dog
Meer for en Drot at see den bedste Halvedeel
Af Landets Børn udvandre til en fremmed Egn.
Dog byder streng Nødvendighed. Ei heller bør
Den Ældre med forsigtig Frygt henstille sig
Imellem Ungersvendens Haab og Manddomsmaal.
Saa glemmer ikke Danmark paa det fierne Tog!
Udbreder Nordens Hæder! Og som Aserne
Fra Osten drog med Herreskiold til kolde Nord,
Heniler, med den Kraft, som Norden skiænkte Jer,
Til Syd, udbreder Guders gamle Vælde der!
Kiær for hver trofast Siæl er Arnen; ofte dog
Maae Askurs Børn udbrede sig paa viden Jord,
At Mængden ei tilsidst sin egen Bøddel blier.
Forglemmer Modersmaalet ei! Min største Frygt
Er, at I altfor snart maaskee, fra Hiemmet skilt,
Afvænner Læben fra den kiære Barndomslyd.
Beholder, med danske Hierter i det tappre Bryst,
Den danske Tunge lang Tid end i ærlig Mund.
Jeg seer en Skare Skialde; den med Harperne
Staaer mellem Eders Landser. Lad dem siunge tit
For Eders Børn, om det forladte Fædreland!

Aki

(med Choret af de Bortdragende).

Til frugtbringende Land, Konning!
Ier jeg nu, bag fierne Biergaas;
Det mig vinker med Solglands,
Hvor den fløitende Nattergal

Sit forelskede Qvad tit
Sang for Dalenes Hyrder;
Hvor det graahvide Marmor,
I Laurbærrets Ly, skiønt
Stander, beboet fordum
Af Oldtids Helt, men nu fast
Faldefærdigt, bedækt af Grønsvær.

Snio.

Der brat seire Du vil! Rædsel
Bringe det Folk, som sin Mark grum
Giærded med Fædrenes Been.

Choret.

Issen jeg smykker
Med Laurens Blad. Med
Kaaben af Purpur
Pryde mig skal Sydboen, min Træl,
Mig sin Drot, siunge mig Drapa!

Snio.

Men aldrig i Velmagt glemmer Du
Danmark, dit Land!

Choret.

Aldrig! Din Eeg
Høiere kneiser end Laurens Busk;
Og din Bøg ei findes bag Alpen,
Kæmpers og Beilers qvægende Ly.
Heller ei hvrindsker til Kamp mig en Hest,
Som den jydske; flagrer til Jagt en Falk,
Som min Høg; piler en Hund
Stærk, som min trofaste Gule.

Snio.

Ofte mindes Du vil den Skov,
Hvor, i Aftensvalingen, hvidgraa Røg
Steeg fra Fædrenehytten.

Choret.

Rask dog Farvel, uden Sorg, uden svækkende
Veemod, siger jeg Danmark.
Yndige Qvinder følge min Flok,
Langbarder med langt Guldhaar. I Gry

Navn de mig gav; følge til Sei'r
Hist mig; skiænke mig Børn, Mødrenes Lige.
Og naar seent engang
Slægter i hundrede Led mig følge;
Skal Danernavnet og guult Haar,
Hist bag Alpen i Mailand,
Vidne for kommende Tid,
Daaden og Seiren!

Snio.

Saa farvel nu! Drager med Thor og Frey,
Til Bedrift, I kiække Langbarder!

Stærkodder.

(1811.)

Ingild, Hledrekonge.
Thusnelda, hans Dronning, kaldet Svarteham.
Helga, hans Syster.
Stærkodder, hendes og Ingilds Fosterfader.
Eigil, en norsk Søkonge.
Angantyr, Konning i Skaane.
Bolver, hans Broder.
Gudlaug, Thors Offergode.
Vingulf, Ingilds Drost.
Fengo, en Guldsmed.
Svanhvide, en Herseqvinde.
Hasting, hendes Søn.
Ro, en Urtegaardsmand.
En Olding.
En Kriger.
En Herold.
En Tærne.
Skialm, i Ingilds Følge.
En Kiøgemester.
Angantyrs og Bolvers Brødre.
Chor af Møer og Kæmper.
Spillemænd og Dandsere.
Hær og Folk.

Handlingen foregaaer paa Hledre, i Midten af det femte Aarhundrede.

Første Handling.

Skov.

Eigil. Helga.

Eigil.

Min Helga! — O den altfor høie Lyst!
I Freyas Lund, bag Vaarens grønne Grene,
Her vil Du Eigils Hierte skiænke Trøst,
Og tale med din Ven, uvogtet, ene?
Vil vandre med ham under Bøgens Hang?

Helga.

Min Eigil ja! for første — sidste Gang.

Eigil.

Tael ei saa grumt! Skal da dit Strengheds Ord
Strax, som en Storm, mig Egetoppen bøie?
Hvi hyller Du din Rosenkind i Flor?
Hvi tindrer Taaren i dit store Øie,
Som Duggen paa det nysudsprungne Blad?

Helga.

Min Ven! vi maae for evig skilles ad.

Eigil.

Nei! nei!

Helga.

Du svor saa tit: jeg var Dig kiær;
Paa Prøve sætter nu Dig din Veninde.

Eigil.

Ved Asa Odins Glands i Osten der,
Kræv et Beviis, og hver en Tvivl skal svinde.

Helga.

Vil Du da sværge helligt og forsand
At lyde mig? Ved Thor den Stærkes Hammer?

Eigil.

Ved Sværdsodd, Skibsbord og ved Skiolderand,
Ved Odin og ved Freyas lyse Flammer!

Helga.

Min Eigil! stærk og hellig var din Eed.

Eigil.

Ved Helga! ved din Eigils Kiærlighed!

Helga.

Ak — om Du elsker mig, — nu har Du svoret —
Glem ei din Eed, glem ei dit Løvtes Ord!
Hvis Fengos feige Bryst Du giennembored,
Da brød Du Guderne den Eed, Du svor.
Thi tving din Harm! Hvad mægter Du mod Mange?
I Odins Lund jeg loved ham min Tro.
Du est en enkelt Helt, og snart en Fange,
Hvis Du forstyrrer Hledrekongens Ro.
Jeg har min Broder svoret, ham at lyde;
Hvis nu til Oprør ægged Dig dit Mod?
Ak Eigil, skulde for vor Lykke flyde
Min Broders og en Danerkonges Blod?

Eigil.

Nei, Angantyr, som har sig fræk forbundet
Imod mit Held, — hans Bryst jeg træffe vil.

Helga.

Og hvis Du fælder ham, hvad har Du vundet?
Din Helga dog en Anden hører til.
Ak Eigil, hvi jeg før ei kiendte Dig!
Nu kan jeg døe, men ei mit Løfte bryde.

Eigil.

Dit unge Blod skal for en Niding flyde?

Helga.

Mig vinker Freya.

Eigil.

Nei, hun nærmer sig.

Helga.

Naar atter hisset sig Skinfaxe skiuler
I Havet, med det gyldne Seletøi;
Hrymfaxe giennem Nattens mørke Huler
Fremtramper hvrindskende, kulsort og høi;
Og naar den fierne Sølverstierne blinker
Med matte Flammer over Issefiord —
Da vor Gudinde til Folkvangur vinker
Din Helga bort fra den forhadte Jord.

Eigil.

Den skionne Jord! See hvor de røde Blommer
Fornøiet hæve sig i Solens Skin.
Den milde Varme stærk fra Syden kommer,
Og farver med sin Sundhed Blomstens Kind.
En munter Vise Dalens Hyrde qvæder,
Og Droslen høit af Fryd i Træet slaaer —

Helga.

Kun, elskte Ungersvend, din Helga græder;
For os er ingen Blomst og ingen Vaar.
Farvel!

Eigil.

Nei, nei! Een Glæde maa jeg nyde,

Een Glæde paa min Elskovs unge Dag.
Skal til Farvel da kun din Taare flyde?

Helga.

Hvad Eigil? Hvad?

Eigil.

Et Kys, et Favnetag!
Du skiælver? Standser? En jomfrulig Rødme
Din Kind opflammer? — O ved Elskovs Magt —

Helga.

Ja! Freya skal besegle med sin Sødme
Den hellige, den evigfaste Pagt.
(Hun kysser ham.)
Farvel! Det var det første — og det sidste.
(Gaaer.)

Eigil.

O gode Frigga! skal jeg hende miste? —
Nei! Haabet smiler i din grønne Vaar,
Mig bæres for, at Lykken foreskaaer.
Hvordan, hvorved? — det kan kun Skulda sige;
Men jeg skal eie Dig, hiertelskte Pige!
Den unge, friske, lysegrønne Lyst
Opfylder med sin hele Kraft mit Bryst.
Ha! spørger Blomsten, mens den Knuppen bryder,
Hvad Tordenskyen over den betyder?
Den folder ud et spraglet Kryderblad,
Og Solen skiænker den sit varme Bad.
Ja! Ja! i Slægtskab staae de store Kræfter,
Hvor Haabet er, der følger Lykken efter.
O Lykke, som mig aldrig end forlod,
Din Yndling haaber dristig! Styrk hans Mod!
Thi skynder Du Dig ei fra Valhals Sale, —
Jeg føler det — da maa min Vinge dale.
(Han gaaer.)

Hledrelund.

I Forgrunden Thors Blodsteen. I Baggrunden et Skib i Isefjorden med hvidt Skiold i Masten. **Stærkodder** træder ud af Skibet med **Hasting** og endeel Kæmper. Han nærmer sig Forgrunden med den Første. Naar han er ved Blodstenen, knæler han.

Stærkodder.

O Fædreland! Dig hilser efter mangt et Aars
Omflakken, fiernt paa fremmed Strandbred, efter mangt
Et Ledingstog, Stærkodder! hvis Samvittighed
Drev ham fra Arnen, for elendig, qvalbespændt,
At dysse med Bedrifterne sin Angst i Søvn.
I grønne Bøge! mildt besprængt af fugtig Dug,
Som Vinden drev fra Østresaltet; Oldtidseeg!
Som sused over Mykillatis Kobberhielm —
Hil, hil Dig! Gubben knæler med sneehvide Haar,
For Dig, som saae den ungdomsfulde gule Lok
I Vinden vaie. Ha hvor snart forglemmer jeg
Nu sydlige blaae græfke Bierge; Niorfasund,
Ruminaklipper, keiserlige Myklagard,
Og Alt, for Dig, Du Asernes udkaarne Land,
Græsfriske Danmark! hulde Søster til mit Nors
Urokkelige sneebedækte Filefield.
O Jord! modtag din angerfulde gamle Søn
Nu i dit Skiod, og skiænk hans trætte Been en Grav!
(Han reiser sig.)

Hasting.

Ja her er Hledrelund, her boer min Moder.

Stærkodder.

Ved Thors min Herres Blodsteen vil jeg hvile.
Den Søvn, som svigted mig paa Havets Bielke,
Mig vinker her i Skyggen. Jeg er træt,
Og Slummer er fornoden for en Gubbe.
I! gaaer at holde Vagt i Nærheden.

Du Hagbarth! drag dit Sværd, og sæt Dig hos mig.
Min Hasting gives Orlov. Lad ham strax
Gaae til sin Moder.

Hasting.

Giver Du mig Afsked?
Hvad har jeg giort, at Du bortviser mig?

Stærkodder.

Din Moder, Barn!

Hasting.

Hun vilde græmme sig,
Hvis Hastings Længsel overgik hans Troskab.

Stærkodder.

Du længes dog?

Hasting.

Skynd Dig at sove, Husbond!
Jeg hilser midlertid paa mine Bøge.
De skal fortælle mig med deres Hvidslen,
Hvad der er skeet i den Tid, jeg var borte.

Stærkodder.

Du est min Gut. Naar Odin vinker mig,
Da skal Du trykke mine Øine til.

Hasting.

Gid det skee seent!

Stærkodder.

Tie stille, Barn, tie stille!
Du veed ei hvad Du ønsker.

Hasting.

O, hvor bar
Vil Skoven synes, naar det ældste Træ,
Naar bredest Eeg er fældet! — Helten sover.
Hvo kommer hisset med det sorte Skiæg?
Det er en Gode, hvis jeg ikke feiler.
Gak sagte, Herre! vaagn ei denne Gubbe.

Gudlaug kommer.

Hvo est Du liden Pilt i Kobberbrynien,
Som sidder der paa Steen med Stang i Haand?

Hasting.

Nu, nu! Hvad der er Smaat kan vorde større.
Mit Navn er Hasting, knap Du kiender mig.
Min Fader Vitiolf var en ærlig Danske,
Som drog med Langebarderne til Syd,
At prøve Lykken.

Gudlaug.

Fandt han den?

Hasting.

Hvad andet?
Han spiser Flesk og drikker Miød hos Odin.

Gudlaug.

Din Moder sørger over ham i Hytten,
Forladt og ene.

Hasting.

Derfor kom jeg hiem
At trøste hende.

Gudlaug.

Hvad har I udrettet?

Hasting.

Jh nu, hvad saa man pleier at udrette;
Har seet os om i Verden! Vi har tient
Kong Attil Godegisel, boet i Telte,
Omgierdet os med Vogn og Pæl, spist raat Kiød
Og drukket Melkevalle; undertiden
Selv Druesaft; dog den var mig for heed.

Gudlaug.

Du? Du har Attil seet, den Græsselige?
Hvorledes seer han ud?

Hasting.

Nu — græsselig!
Tykhovdet, sort, barkhudet, skulderbred.
Lavstammet, musesiet; men en Helt;
Ærlig og stærk, høimodig og retfærdig.
Et Tugtens Riis for Nidingen, en Ven
Af bolde Helte.

Gudlaug.

Hvordan faldt din Fader?

Hasting.

For en Vestgothes Spyd. Jeg stod forladt
Og græd paa Marken; see da kom min Husbond,
Den gamle Helt, som slumrer der, saae paa mig;
Jeg hued ham, han tog, knæsatte mig,
Og siden jeg har ei forladt hans Side.

Gudlaug.

Hvo er den gamle Mand?

Hasting.

Danrigets Stolthed,
Heimskringlas Under, Attils Ven: Stærkodder!

Gudlaug (studser).

Har ei den gamle Kongemorder end
Forsonet Guderne?

Hasting.

Der svinger ei
En Arm et Sværd i Venden, Garderike,
I Myklagard og i Ruminaland,
Som mægter h a m at fælde. Megen Ære
Han vandt sig hos Kong Attil Godegisel.
Han hialp ham tvinge Land, og jeg var med.
Os fulgte Seieren til Romas Port.
Der mødte Biskop Leo vore Sværme,
Han trued Attil med den hvide Christ.

To Engle, som de kaldte Petrus, Paulus,
Høit svæved over os med dragne Sværd;
Da vendte vi tilbage. Attil døde,
Han blev begravet i en Sølverkiste.
Min Husbond giorde sig saavidt berømt,
At Grækerne med kunsterfarne Hænder
Et Kobberbilled danned efter ham,
Og sendte det til Rom, og spørge lod,
Om Romas Muur indslutted slig en Mand?

Gudlaug.

Og veed Du, at den Helt, som saa Du roser,
Med Nidingshaand, for treti Vintre siden,
I Badet myrdede, for skiændigt Guld,
Sin Drot, sin Husbond, sin eedsvorne Ven?

Hasting.

Tael ei saa høit, Du Strenge! Heller skulde
Du kaste paa en Daad, som længst er godtgiort,
Og dybt fortrudt, Barmhiertighedens Slør.
I treti Somre har hans Manddomsidræt
Udslettet den afskyelige Vinters
Ildgierning, hvortil Loke har forført ham.

Gudlaug.

Hvad sletter ud et uhørt Nidingsværk?

Hasting.

En uhørt Bedring, uhørt Heltevandel.

Gudlaug.

Hvormed loskiøber han af Niffelheim
Sin dræbte Herres Skygge?

Hasting.

Med sit Blod.

Gudlaug.

End lever han.

Hasting.

I Danmark vil han døe.
I Syden mægter Ingen ham at fælde.
Hver Helt, som æsked ham, har maattet lade
Sit raske Liv for dette brede Sværd,
Som selv i Sovne Haanden ei forlader.

Gudlaug.

Og skuer Du i slig en Skiæbne, Hasting,
Ei Guders Straf? Han finder ei sin Død
Ved Heltehaand; paa Sotteseng, af Alder
Han visne skal og giæste Hel.

Hasting (opbragt).

Gid Ædder
Og Kræft fortære Dig din ublu Tunge!

Gudlaug.

Saaledes taler Du til Odins Gode?

Hasting.

Hvad Odins Gode? Der er Odins Gode.
Ham viser Du til Hel?

Gudlaug.

Forvovne Dreng!
Hav Agt for Guder og for Alderdommen.

Hasting.

Naar Alderdommen er ei mild og billig,
Hvor findes Mildhed da blandt Mennesker?

Stærkodder (vaagner).

Hasting!

Hasting.

Min Husbond.

Stærkodder.

Saae Du det?

Hasting.

Hvad?

Stærkodder.

Synet!
Der stod han atter i Linskiorten for mig, —
Den gyldne Hielm, hans Harnisk, lagt paa Bænken
I Badet.

Hasting.

Du har drømt.

Stærkodder (fatter sig).

Ak Du har Ret!
Hvor dog Indbildningen formaaer at skue
Saa klart og tydeligt, hvad kun er Luft.
Ulykkelige Syn, som sorte Alfer
Mig giøgle for, saasnart Forstanden blunder.
Forhadte Drøm! Jeg nærmed mig med Sværdet,
Og sønderhug den kongelige Nakke.

Gudlaug.

Ha Vee Dig! ingen Drøm, en skeet Bedrift.

Hasting.

Tie! eller ved den stærke Thor i Thrudvang,
Jeg render Dig mit Spyd igiennem Livet.

Stærkodder.

Vær rolig, Hasting! — Hvo er denne Mand?

Gudlaug.

Thors Offergode!

Hasting.

En koldhiertet Niding!

Stærkodder.

Galhoved tie! Du staaer ei længer i
En sammenløbet Flok af brune Hunner,
Der kiende hverken Sæder eller Guder.
Husk, at Du est i Danerkongens Land,
Vær Helligdommen og dens Offergode!

Hasting.

Men han foragter Dig, min ædle Herre!

Stærkodder.

Behøver jeg din Bistand, dit Forsvar?

Hasting.

Men —

Stærkodder.

Tie! Sæt Dig paa Stenen hen, og vent mig!

(Hasting gaaer.)

Stærkodder (til Gudlaug).

Du est da Lundens Gode?

Gudlaug.

Vee Dig, ja!

Stærkodder.

Du kiender mig?

Gudlaug.

Desværre!

Stærkodder.

Du est opbragt.
Tilgiv det unge Blod, som kom i Kaag
Af Iver og af Troskab for hans Husbond.

Gudlaug.

Ei Troskab hidser mig, men sort Utroskab.

Stærkodder (med Værdighed).

Hvem taler her Du med?

Gudlaug.

Med den Stærkodder,
Som slog ihiel sin Drot for Guld.

Stærkodder.

Du feiler!
Den Stærkodd har i lang Tid været borte.
Du taler med en ærlig gammel Kæmpe,

Der med en Række Heltegierninger,
(Hver enkelt stor nok for en Mand, at vorde
Udødelighed vis) forsonede,
Hvad en forvildet Ungersvend bedrev.

Gudlaug.

Hvormed har Du forsonet Guderne?

Stærkodder.

Spørg Danerkongen, spørg et tappert Folk!
Drag over Søens Vover, spørg Heimskringla!

Gudlaug.

Danfolket, Danerkongen skal jeg spørge?
Ingild, som Du har tugtet op til Drot?

Stærkodder.

Er Kongen død?

Gudlaug.

I Guder! nei han lever
Af alle Kræfter.

Stærkodder.

Tael mig uden Omsvøb!

Gudlaug.

Velan min Helt! jeg skal forklare mig
I Korthed, da jeg seer Du Korthed ynder:
Haardt hviler Thors Forbandelse paa Dig,
Derfor mislykkes alt hvad Du begynder.
Du drog til Syd, i vilden Heltefærd
Du vilde lindre med din Død din Smerte –
Men ingen ærlig Kæmpes hvasse Sværd
Endnu har trængt sig i dit grumme Hjerte.
Hiem kommer Du, men traf paa Ærens Vei
Ei Fostersønnen, nært af Helteflammen;
Saa klog Du est, har Du dog mærket ei,
At Æblet ei var faldet langt fra Stammen.
En uretmæssig Arving blev en Træl,
Skiøndt til en Helt Du havde ham optugtet.

Han gaaer med samt sin usle Æt til Hel,
Saalidet har din hele Lærdom frugtet.
I Lediggang sig søler Vendemod,
Og Vellyst elsker kun hans utro Qvinde.
Sit gamle, kongelige, danske Blod
Vil med et Nidingsdrog han frækt forbinde.
Du kom at see Danrigets Undergang!
Forgiæves vil han Dig sin Svaghed skiule.
Du est jo Skiald? Syng nu en Svanesang —
Og følg din Fosterson til Helas Hule!
(Han gaaer.)

Stærkodder.

Ha det er kommen vidt i Odins Land,
Naar bittert Fiendskab imod Asfurs Æt
Selv snoer sig som en Orm om Gudens Blodsteen.
Saaledes vil Du dæmpe Stærkodds Mod?
Du feiler! Storm og Uveir jager just
Den gamle Hval af Slummeren paa Dybet.
Før dæmper Du en kraftig Ild med Blæst,
Og slukker den med Olie. Haand paa Værket!
Er Ingild siunken end med samt sin Slægt,
Jeg bringer Alt igien i Ligevægt.
(Han gaaer.)

Fengo med Tienere, som bære Smykker i Kurve.

Fengo.

Fra Buret kommer Jomfru Helga, gaaer
Med sine Møer til Hledre. Hurtig! hænger
De gylde Smykker, Ædelstene, Perler,
Paa Buskene rundtom i denne Grønning;
At det seer ud, som om det friske Løv
Udsprunget var med Guld- og Sølver-Blomster,
Paa Veien, hvor Fyrstinden gaaer forbi.
(De hænge Smykkerne omkring.)
Hun kommer! skynder Eder! fort, afsted!
(De gaae.)

Helga.

Jeg træffer Dig i Offerlunden Fengo?
Hvad vil Du? Du bortsender mine Møer.

Fengo (opskruet.)

I Skoven elskovslagne Kæmpe staaer
Og haaber, at skiøn Helga snarlig kommer.
Fra sikkre Jomfrubuur hun sagte gaaer,
Den bedste Rosenvand i grønne Sommer.
Fra Disarsalen skuer Frigga ned,
Hun veed hvor Helgas spæde Fod vil træde,
Thi tryller hun det hele Blomsterbed
Til endnu større Skionhed, større Glæde.
Med Ædelstene smykt sig Græsset har,
Alt efter Herthas synderlige Villie;
Mon Rosenstokken før Karfunkler bar,
Og Sivets ranke Ror en Solverlilie?
Den gule Jord, af ferske Vækter fuld,
Som endnu Morgenduggens Draaber bade,
Har sig forvandlet til det røde Guld,
Og blinker blaat med Smykkets Glimmerblade.
Hvem bød Asynien virke slig en Pragt,
Som Diet her saa rigeligt forlyster?
(Han lægger Haanden paa sit Bryst.)
Vaulundur kom! en Smed, i Lænker lagt,
Ei af en Konning, men en Konnings Søster.

Helga.

Ved Odin, Fengo! jeg forstaaer dig ei.
Du est en Gudsforagter, og dog nævner
Du Guder steds i dine kiælne Sange.

Fengo.

Aftsælle Mø! ha vidste Du kun selv,
Hvor yndigt dette Vildskab klæder Dig.
Skiæld kun! der kommer vel den Tid og Stund,
At Du vil bedre skionne paa din Fengo.

Helga.

Jeg hader Dig!

Fengo.

Had ligner Elskov meer,
End Du formoder. Det er Livets Kryder;
Kun Ligegyldighed er frygtelig.

Helga.

Ha Fengo, Du est grædselig! Du taler
Om Vildskab, som Sydlandet kalder det,
Og aldrig skued jeg dog værre Vildmand
End Dig: Du spøger med det Helligste,
Ja praler selv for Verden med din Feighed.

Fengo.

Var ei det stolte Rom den modigste
Valkyrie, der svæved over Jorden?
Dog saae jeg hende svag med Ørnevinger,
Neddale, tugtet af en Genserik,
At kysse Riset ydmyg som en Træl.
Det stolte Grækenland, Oldtidens Dronning,
Har jeg seet skiælve for en barket Klump,
En Attila, ja kiøbe sig sin Fred.
O deres Heltemod og Tapperhed!
Nei: „Nyd dit Liv, forstærk Dig Nydelsen!"
Det er den sande Viisdom.

Helga.

Saadan taled
Et Dyr, ifald som Du det kunde mæle.
Er Kraft et Blændværk nu, fordi den mangler
Det kiælne Syd, og kommer ned fra Nord?

Fengo.

Den kommer ned, men kommer den tilbage?
Jeg prøved eengang paa, men kun forgiæves,
At overspringe Gierdet i en Mark,

Af Cimbrers og Teutoners Helteknokler.
Det var for høit!

Helga.

Din Tunge, Fengo! fægter
Med bedre Kæmpekræfter end din Arm.

Fengo.

En Arm er Kroppens Forsvar, Tungen Siælens.

Helga.

Og Du kan troe, jeg skulde foretrække
For Eigil Dig? Den Feige for en Helt?

Fengo.

Ung Eigil tvinger Bølgen, Fengo Malmet;
Han slaaer ihiel, jeg danner og frembringer.
Din Broder giorde mig til Jarl; jeg har
En talrig Skare Mænd, som lyder mig,
Og slaaer for mig saa meget jeg forlanger.

Helga.

Nu hør, min Fengo, hvad din Brud har svoret!
En anden Eed, saa hellig som den Første:
Ifald Du tvinger mig til din at vorde,
Skal denne blanke Daggert, som jeg bærer
Ved Beltet, giennembore Helgas Bryst
Paa Brudebolstret.

Fengo.

Hulde Sværmerske!
At gaae til Brudebolstret er ei nær
Saa farligt, som at gaae til Graven, Helga!

Helga.

Du vil?

Fengo.

Jeg vil ei miste Dig, min Elskte!
Vær ikke længer vild; tag disse Smykker,

Som Fengos kunsterfarne Haand har dannet,
Til Pryd for sin ulignelige Brud.

(Helga gaaer bort.)

Fengo.

Mon det er Møens Alvor? — Hun er heftig!
Men om saa var, kan jeg for, at hun raser?
Et Selvmord skiller Helga ved sin Brudgom,
Men derfor vorder han dog Ingilds Maag. —
I Trælle! tager atter disse Smykker.
Der kommer vel den Dag, at Helga ønsker
Hvad nu hun vrager. Armbaand, Bräser, Belter,
Er Mading, hvormed Qvindehierter angles.

(Trællene gaae bort med Smykkerne.)

Stærkodder

(kommer grundende, som om han ikke saae Fengo).

Nei det er slet! Dum Hovmod! At foragte
Den Mand, som er en Mester i sin Kunst.
Kan Sindets Gaver ikke sammenlignes
Med Dristighed og tappert Heltemod?
Og var ei mangen kunsterfaren Græker,
Der Guder hug i Steen, langt mere stor,
End følesløse Klods, som sønderslog dem?

Fengo (forundret).

Hvo fører sligt et Sprog i Hledrelund?
En gammel Mand?

(Gaaer ham imøde.)

Hvem mener Du, min Gubbe?

Stærkodder.

Min rige Herre! kiender Du en Mand,
Som hedder Fengo?

Fengo (smilende).

Ikke synderligt.

Stærkodder.

Han ægter Kongens Søster, — lad saa være!

Skal derfor en uvorn Uvidenhed
Ham haanligt skiælde for en Askepuster,
En Træl, som rager Kul med Hænderne?

Fengo.

Hvo er den Uforskammede?

Stærkodder.

Thors Gode.

Fengo.

Min stolte Gudlaug! Ha, Du troer Dig vel
Forskandset bag din Offersteen; men bi!

Stærkodder.

Hans sorte Skiæg end voxer ham for tykt;
Han tager end varmt Blod af Lidenskab
For Viisdoms Ild i Alderdommens Lampe.

Fengo.

Du taler snildt, min Gubbe. Jeg er Fengo,
Det glæder mig at høre —

Stærkodder
(forundret).

Du! Du Fengo?
Og sagde nys, Du kiendte intet til ham?

Fengo.

Hvo kiender vel sig selv?

Stærkodder.

Sindrige Fengo! —
Men hvad Bagtalelse dog mægter! Gudlaug
Mig taler om en — Træl, en — Askepuster,
Og aldrig saae jeg mere prægtig Herre!
Med guldindvirket Kiortel, Bæverskind
Om Skuldren, Haaret flettet ind med Baand,
Og Perler, Ædelsteen paa Tøflerne.

Fengo.

Ei sandt, Du finder vakker denne Dragt?

Stærkodder.

Ja, ved min Agt for Dig, særdeles vakker.
Hvad slig en Mand maa være Kongen tienlig!
Thi jeg forudseer, at Du staaer ham bi
Med Alting. Du est af de sieldne Væsner,
Som mens de leve skynde Tiden frem
Et Par Aarhundreder i Klogt og Sæder.
Ei sandt, Du est Skioldungens høire Haand?

Fengo.

Hans Haand, min Ven! hans Hoved og hans Hierte.

Stærkodder.

Dit Hoved og dit Hierte, snilde Fengo!
Forædler Freden ham med vise Love;
Din Haand maa staae ham bi med mandig Kraft.
Som Vidrik Verlandson har udentvivl
Du malet Tang og Hammer i det Skiold,
Hvormed din Styrke skiærmer Fædrelandet.

Fengo.

Jeg takker Dig for dine gode Tanker.

Stærkodder.

Ei! hvilken prægtig Glavind ved din Side.

Fengo.

Fornøie Vaaben Dig endnu?

Stærkodder.

Særdeles.

Fengo.

Og har dog selv kun der et rustent Værge.

Stærkodder.

Men stærkt og skarpt. Jeg sætter det mod dit!

Fengo.

Vel muligt.

Stærkodder.

Vil Du vise mig en Gunst?

Fengo.

Hvorfor ei?

Stærkodder.

Døden stunder til, jeg frygter
At giæste Hel, ifald jeg døer af Sot.
Min Herre! vil Du fælde mig i Kamp?

Fengo.

Det lønnes ei med Egelov i Danmark
At dræbe magtesløse Gubber, Ven!

Stærkodder.

Du Alt ei domme skal, min snilde Fengo,
Blot efter Skallen. Falken duer vel
Til Jagten end, skiondt den er graa.

Fengo.

Hvem est Du?

Stærkodder.

Jeg var, som Du, en Hledrekonges Ven;
Forstod, som Du, en Kunst: jeg var en Skiald,
Og Tid og Idræt smedded mig til Kæmpe.

Fengo (forbauset).

Stærkodder!

Stærkodder.

See, Du nævner mig.

Fengo.

Velkommen!
Vort Danmarks Stolthed, Jordens Skræk, omfavn mig!

Stærkodder.

Min Ven! din Smiger triller tørt, som Draaber,
Af Alderdommens sølverhvide Duun,
Den blødner mig ei Sindet. Hvo jeg er,
Det veed jeg saare godt: en gammel Synder!
Men dog en Helt, som bøded for sin Synd.
Dog hviler Hævnens Haand endnu paa mig,
Saalænge, til min Død forløser Olaf

Af Niffelheim. I Danmark vil jeg døe;
En dansk, en sielden Helt maa fælde mig, —
Og denne Danske, denne Helt — est Du!
(Han drager sit Sværd.)

Fengo (forskrækket).

Jeg?

Stærkodder.

Est Du ikke Kongens høire Haand?

Fengo.

De barske Tider har forandret sig;
Jeg tiener ham med Raad, med viis Forvaltning.

Stærkodder.

Forvaltning uden Kraft er Børneleeg.

Fengo.

Jeg Gartner er i Danerkongens Hauge.

Stærkodder.

Hans første Mand maa være Haugens Bulværk,
Maa vogte den med Styrkens dragne Sværd;
Maa ikke blegne, naar Valkyriens
Blodrøde Vinge vinker ham til Fare.

Fengo.

Jeg gaaer i Kamp, naar Pligt og Ære byde,
Den vilde Kaadheds Dyst foragter jeg.

Stærkodder.

Saa drag dit Sværd! Dig byde Pligt og Ære.
Den strenge Gudlaug kalder Dig en Niding!
Jeg kalder Dig en Niding, hvis Du nægter
At kæmpe, kraftig Yngling, som Du est,
Med en af Alder dybt nedbøiet Gubbe.
Drag ud din funklende Karfunkelglavind
Mod dette rustne Jern! Beviis med Manddom,
At den almene Røst i Folket lyver!
(Fengo tier.)

Stærkodder.

Du afslaaer Kampen? Gudlaug havde Ret?
Nu, er det saa, est Du i Sandhed Niding, —
Da var det Synd, at dette gode Sværd,
Som ruster af de største Heltes Blod,
Paa sine gamle Dage skulde smittes
Af denne dine Aarers blege Vædske,
Som malet har din Kind med Frygtens Kalk.
Til Sagen altsaa!

(Han slaaer paa sit Skiold, hans Kæmper træde frem.)

Tager Svenden her!
Udbringer ham paa Skibet, binder ham
Med disse rige kostelige Kieder,
Der slynge sig omkring hans Hals og Arm,
Og kaster ham i Rummet!

Fengo.

Ha Du vover?

Stærkodder.

Af Naade Dig Stærkodder Livet skienker!
Du selv har smeddet dine gyldne Lænker.

(De føre ham bort)

Stærkodder
(alene).

Grundvolden til mit Værk er lagt. Let blev det,
At luge bort med Rod et usselt Ukrudt,
Som vandt sig om min Rose. — Helga! Helga!
I Guder! hvis hun elskte ham? Hvis hun
Ei bedre var end han? Alt kommer hun,
Hidbuden af min Hasting. Er det saa,
Har Du giort Frodes Helteblod tilskamme —
Da er alt Haab forsvundet! Offre vil jeg
Dig Skiændige paa Danmarks Strand til Odin;
Og har min Skum først lødsket sig i Blod,
Da Vee hver Niding, som dens Tunge møder.

Helga (kommer).
Hvad vil Du gamle solverlokte Helt,
Som ved din Smaadreng kalder mig i Lunden?

Stærkodder (afsides).
Ha hun er skion! Saa ædeldannet Kar
Kan ikke giemme Skiændigheders Gift.

Helga.
Mig tykkes, Gubbe, jeg skal kiende Dig.

Stærkodder.
Vel muligt. Denne Arm Dig ofte bar
For sexten Vintre siden. Da var Du
Kun liden, men dog alt det Skionneste
Som Du endnu kan være; hvad Du muligt
Ei længer est.

Helga.
Hvad mener Du?

Stærkodder.
Uskyldig!

Helga.
O Freya! kom jeg hid for at forhaanes?
(Hun vil gaae.)

Stærkodder.
Bliv!

Helga.
Ha Du understaaer Dig?

Stærkodder.
Ja, min Helga!
Jeg understaaer mig Alt at undersøge,
Og Vee Dig, hvis Du stammer i dit Regnskab.

Helga.
Hvad vil Du mig? Hvem est Du?

Stærkodder.
Du est vorden
En yndig Fugl, en Lyst for Danerskoven;

Men giftig har en Slange sig indsneget,
Har smittet Græsset fælt med Bugens Ædder;
Vee Dig, hvis den har lokket Dig i Svælget,
Med Braadens falske Hvidslen.

Helga.

Alle Guder!
Jeg kiender Dig igien, Du est Stærkodder.
(Hun synker ned og omfavner hans Knæe.)

Stærkodder.

Stat op! — Hvor gierne raabte jeg: Omfavn mig!
End tør jeg ikke; jeg maa vide først
Om Du fortiener Helts Omfavnelse.

Helga.

Min Fosterfader!

Stærkodder.

Tal ei! Hæv det store
Nedsiunkne Laag, som hvælver om dit Die.
Staa for mig! Ansigt imod Ansigt. See mig
I Diet! — Jeg forstaaer det stumme Sprog.
Fordreiet Smil, paatvungen Blussen, Taarer,
Ei daare mig. Jeg kiender af Erfaring
Den Tavle, som Alfader Larven skienkte,
Hvorpaa Samvittighedens Griffel tegner.
See stivt paa mig, og siig: Jeg er uskyldig.

Helga.

Jeg er uskyldig.

Stærkodder.

Dersom Syndens Ild
Ei ligner Blufærds Rødme; Ædderdraaben,
Ei Taaren i fornærmet Uskylds Die,
Da est Du det.

Helga.

Jeg er det.

Stærkodder.

Ja Du est.
Omfavn mig, og tilgiv den tit bedragne,
Den altfor haarde Helt, hvis barske Tvivl
Har saaret din jomfruelige Ære.

Helga.

Min Fader!

Stærkodder.

Altsaa elsker Du ei Fengo?

Helga.

Jeg hader ham! Jeg afskyer ham!

Stærkodder.

Skiønt farver
Den spæde Pigeharm din Kind med Roser,
Og viser mig, at Du est Frodes Blod.

Helga.

Kom Du til min, til Danmarks Redning?

Stærkodder.

Troer Du,
Det reddes ved en Oldings sidste Kraft?

Helga.

Stærkodder kunde stedse hvad han vilde.

Stærkodder.

Gaaer Alting til saa sørgeligt paa Hledre,
Som Gudlaug vidner?

Helga.

Ingild er forført.

Stærkodder.

Hans Hustru?

Helga.

See med eget Die, Fader!

Stærkodder.

Og Du staaer her, et sneehvidt bange Lam,
Der har forvildet sig blandt Skovens Ulve?

Helga.

Jeg staaer ei ene, Freya været lovet!
Nei nu da Du est kommen, haaber jeg.
En ærlig Helt, en Kongeson fra Norge,
Den unge Eigil elsker mig. En Vinter
Har modnet Elskovs Blomst i vore Hierter,
Imens hans Skib stod frossent ind i Fiorden.
Nu smelted den, og giorde mig til Jis;
Men Angstens Jis tøer bort for Heltesolen!
Nu vil ei listigt Fiendskab tvinge Eigil,
At kappe Haabets Anker og forlade
Sin Helga paa det bøgerige Hledre;
Den gamle Grif er kommen hiem, han tager
Sig af den unge Orn.

Stærkodder.

Saaledes hører
Jeg gierne Frodes vene Datter tale.
Men est Du vis derpaa, det er en Orn,
Som vundet har dit Hierte? Unge Møer
Tro tit at see en Orn, som, undersøgt,
Er en letfærdig Fugl.

Helga.

Jeg underkaster
Min Eigil tillidsfuld Stærkodders Prøve.

Stærkodder.

Jeg gaaer mit Værk med raske Skridt imøde.
Stol paa din Fosterfader, paa din Uskyld.

Helga.

O Thor! skal atter Kraft paa Hledre bygge?
Skal Vellyst vige for det rene Mod?

Stærkodder.

Den maa; thi ikke før kan Olafs Skygge
Fra Helheim løses med Stærkodders Blod.

Helga.

Min Fosterfader! Helga haaber atter.
Thor styrke Dig! Farvel!

Stærkodder.

Farvel min Datter!

(De forlade hinanden.)

Anden Handling.

Bondestue.

Svanhvide spinder Hør. **Eigil** skiæfter Pile.

Svanhvide.

Men Eigil siig, hvor kan Du være munter,
Da Haabet ganske glipper?

Eigil.

Jeg har flyet
Den stolte Kongesal, og tinget mig
I Kost hos Dig Svanhvide, for at undgaae
De mig forhadte Ansigter; ei for
At hiælpe Dig i Eenrum med at græde.

Svanhvide.

Hvad haaber Du da paa?

Eigil.

Paa Lykken.

Svanhvide.

Ha
Den er bedragelig!

Eigil.

Ei altid. Stundum!

Fra spæde Barndom fulgte den mig tro,
Og aldrig gik jeg den et Skridt imøde.
Jeg husker, at min Moder ofte sagde:
„Den Dreng blier meer lykkalig end hans Fader."
Hvad ikke jeg begreb; thi Konning Eisten
Er en velmægtig Drot paa Agde.

Svanhvide.

Siig,
Hvori bestod da hidindtil din Lykke?

Eigil.

Den kom, naar jeg den ventet mindst, og naar
Jeg den behøved meest. Som Gut paa sex Aar
Nedstyrted jeg fra Loftet. Alle troede:
Nu ligger han paa Jorden sønderknust;
Men et veldædigt blødt Læs Hø kom just
Indagende, som tog mig i sin Favn.
Hvor ofte dette vildtforvovne Hoved
Har været under Isen, og hvor tit
Man atter opdrog det ved denne Haartot,
Blev for omstændeligt Dig at fortælle.
Selv mine Ribbeen have givet efter
For en med tykke Jern beslagen Vogn.
Og seer Du paa min venstre Kind den Rift?

Svanhvide.

Ja hvad er det? Et Hug?

Eigil.

Der foer mig Døden
Forbi, befiædret som en fiendtlig Piil,
Min Undergang et Straahalm nær.

Svanhvide.

Nu Eigil,
De hvide Alfer skaanede dit Liv;
Men er ei undertiden Livets Eie
Meer bittert selv end Døden?

Eigil.

Engang hovned
Min Faders Haand; Kræft var i Buldningen.
Jeg gaaer i Skoven, rykker Græsset op
Af Jorden i min Utaalmodighed.
Mod Aften bringer jeg en Haandfuld hiem,
Jeg lægger den paa Saaret, for at kiole —
Da gik der Hul paa Bylden, og den lægtes,
Og siden fandt man: det var gode Urter,
Som af en Hændelse min Gramsen traf.

Svanhvide.

Du altsaa sparer ei paa Lykken selv,
Men deler den, hvor Du er nær, med Andre?

Eigil.

Ved Thor jeg veed det ei! Mit største Held
Var, at mit Skib frøs ind, hvorved jeg blev
Bekiendt med Helga, saa det lykkedes
En fremmed Yngling, meer end Landets Sønner,
At vinde hendes Hierte.

Svanhvide.

Og din Fiende?

Eigil.

Den usle Fengo kan ei naae sit Maal;
Vild Uregierlighed vil snart fortære
Helt Angantyrs utaalelige Hovmod.

Svanhvide.

Din Kummer deler jeg, men ei dit Haab.

Eigil.

Vitiolf er død som Helt, det maa Dig trøste.
Din Hasting lever vel, har Du jo hørt.

Svanhvide.

Hvis kun jeg havde ham beholdt til Trøst!
Hvad skal et Barn i Strid?

Eigil.

Optugtes skal han,
Bag sikkre Vognborg; hærdes, vænnes til
At skue Døden daglig kiækt i Diet;
Staae færdig, som en Helt, før selv han veed det,
Og vende krandst med Eeg til Fædrelandet.
Hvor gammel var han, da han gik?

Svanhvide.

Syv Aar.

Eigil.

Hvor længe har han været borte?

Svanhvide.

Sex Aar.

Eigil.

Saa kiendte Du ham knap, hvis Du ham saae?

Svanhvide.

Jeg seer ham aldrig meer!

Eigil.

Hvor veed Du det?
Tit kommer Glæden, naar den ventes mindst.

Hasting
(stikker Hovedet ind af Døren).

O med Forlov at spørge: boer ei her
En Herseqvinde, Enken efter Vitiolf,
Svanhvide?

Eigil.

Jo, min Ven, der sidder hun!

Hasting
(løber hen og omfavner hende).

Min Moder!

Svanhvide.

Hasting! Hasting! Alle Guder!
Et Jertegn! der er skeet et Jertegn.
(Hun græder.)

Hasting.

Moder!
Min Moder! er der noget meer naturligt,
End at en Søn hiemiler til sin Moder?

Svanhvide.

Min Hasting? Er Du? Ja! Hvor han er vopet!
Hvor herligt klæder ham hans Kobberpandser.
Jeg kiender dem igien, din Faders Dine!

Hasting.

Ja Mo'er, jeg kiender Dig paa Nøgleknippet,
Paa Giedekiortlen, din blaafarved Særk;
Meest paa din Stemme dog og paa dit Ansigt.

Eigil (forundret).

I Guder! hvad skal Eigil sige hertil?
Opfylder en lyksalig Hændelse
Saasnart hans Ønsker som Svanhvides?

Hasting.

Est
Du Eigil, unge Herre? ha saa glæd Dig!
Hiemkommen er Stærkodder, han har lagt
Din Avindsmand i Lænker, han vil hiælpe
Dig til din skionne Brud.

Eigil.

Stærkodder?

Hasting.

Ja!
Og vil Du ikke troe, saa see ham der!
Der er han selv, nu kan Du tale med ham.
Jeg gaaer at hilse paa min Mo'er i Eenrum.

Svanhvide.

Mit Barn! O jeg er ude af mig selv.

Hasting.

Og jeg var aldrig meer mig selv end nu.
Hei Wodan, Tak! jeg fandt, jeg har min Moder.
(De gaae.)

Stærkodder kommer.

Her maa det være. Boer ung Eigil her?

Eigil.

Du seer ham, ædle Jarl!

Stærkodder.

Omfavn mig, Yngling!
(I det Eigil kommer ham nærmere, farer Stærkodder forskrækket tilbage.)
I Guder! — Stands! — Du Eigil? Helgas Beiler?

Eigil.

Kong Eistens Søn af Agde.

Stærkodder.

Virkelig?

Eigil.

I Sandhed, Jarl!

Stærkodder (fatter sig).

Velan, ræk mig din Haand!

Eigil
(kommer nærmere).

Tillad —

Stærkodder (atter forfærdet).

Hvad vil Du mig?

Eigil.

Du bød mig selv.

Stærkodder.

Af Agde? — Ha Du ligner ei din Fader.

Eigil.

Det har mig Flere sagt.

Stærkodder.

Forlad mig, Yngling!
Forlad mig for et Øieblik!

Eigil.

Er jeg
Uheldig nok til at mishage Dig?

Stærkodder.

Nei! — men forlad mig! — Vi skal tales ved.

Stærkodder (ene).

I Guder! hvad er det? Var det ei Olaf?
Saa skion, saa munter, som han stod for mig
Faa Timer — før jeg dræbte ham? — Indbildning!
Hvis — Men det er en Normand — Eistens Søn —
Og Olafs Dronning døde med sit Barn —
Gik Rygtet. — Denne Ynglings Ansigtstræk
Høit straffer det med Løgn. — En flygtig Lighed.
Men jeg vil fatte mig, — thi denne Lighed
Har sælsomt rystet mig. Ud i det Frie!
(Han gaaer.)

Sal paa Kongsgaarden.

Angantyr og **Bolver** mødes.

Bolver.

Hil Angantyr! Velkommen ifra Skaane!

Angantyr.

Min Broder!

Bolver.

Ikke haabed jeg, min Broder,
At see Dig her saasnart igien.

Angantyr.

Hvi saa?
Et trofast Folk ei pleier at forstyrre

Sin elskte Konges Gravøl med et Oprør;
De svor hans Førstefødte Lydighed,
Saasnart jeg steeg paa Thingets Steen. Men I
Fem af vort før uskillelige Nital,
Som blev tilbage for at jorde Halfdan —
Har I opfyldt en sønlig Pligt?

Bolver.

Han hviler
I aaben Mark. Om Høien har vi væltet
Ni store Bautastene; fem for os,
Som blev tilbage, fire for Jer Andre,
Der drog til Skaane, for at fange Riget.

Angantyr.

Du skuer nu en kaaret Konge for Dig,
Min Broder!

Bolver.

Det beviser Ringen mig,
Omkring din venstre Arm. Det glæder mig,
At Du est vorden karsk igien og munter.
Ei sandt? Det er langt bedre, Angantyr,
At kaares ud til Drot i Skaanes Dal,
End sukke for en Mø i Hledrelund,
Som spotter kun vor Elskov?

Angantyr.

Spotter, Bolver?
Ha ved min Faders Aske, hun skal vende
Sin Spot til Graad.

Bolver.

Hun græder alt! Du har
Alt Ønsket opfyldt.

Angantyr (bekymret).

Virkelig? Hun græder?

Bolver.

Fordi hun ei er vorden Eigils Brud.

Angantyr (opbragt).

Ha daglig dryppe hendes Dines Gift
Paa hendes Barm, og tære hendes Skionhed!

Bolver.

Ung Eigil lader aldrig af at haabe.
Ifald han vandt sig Kongens Venskab?

Angantyr.

Troer Du
Det muligt?

Bolver.

Muligt? Indgilds Sind sig vender
Saa flux, som Vinden om de danske Der,
Kun stadig i Ustadighed.

Angantyr.

Før knuse
Mit Slagsværd Eigil!

Bolver.

Kunde Du kun dæmpe
Din Hidsighed, min Broder! Ha Du veed
Hvor kiær Du est mig. — Du har store Evner;
Alt est Du Konge; men jeg haaber, Skiæbnen
Har mere for med dig. Ifald Du vilde —
Var Du forsigtig! Vidste Du at bruge
De Midler —

Angantyr.

Har Du talt med Svarteham?
Hvad siger hun?

Bolver.

Hun sukker Natten hen,
Omsværmer med udslagne Haar i Maanskin
Ved Kilderne, som skylle Hledres Bog,
Og græder over Angantyr, som vrager
Hvad Hundred ønskte sig.

Angantyr.

Hun styrer Riget.

Bolver.

Hvor gierne gav hun Angantyr sin Vælde,
Ifald han hende gav sin Kiærlighed.

Angantyr.

Hun er ei hæslig.

Bolver.

Hæslig? Dersom Helga
Kan lignes ved den unge Vaarviol,
Saa ligner Svarteham den fulde Rose.

Angantyr.

Lign hende heller ved den røde Valmu,
Der blusser blodigdunkel og beruser.
(I Tanker)
Nei Bolver, nei! jeg trænger ei til hende.
En Seidmand spaaede mig paa Fyrresvold:
„Med Halfdans Sværd Du tvinge skal din Fiende."
Hvor har I det? Giv mig min Faders Sværd!
Det falder mig, den Førstefødte, til.

Bolver.

Hvi sagde Du os det ei før Du reiste?
Nu gjemmer Høiens Muld vor Faders Sværd,
Det hænger fæstet ved hans Askekrukke.

Angantyr.

Har I begravet Halfdans Sværd med ham?

Bolver.

Ja, efter Skik og Brug.

Angantyr.

Ha det var ilde!
Min Lykke hænger ved det skarpe Sværd.

Bolver.

Der er jo Sværde nok! Elsk Svarteham,
Saa har Du vundet Danmark uden Sværdslag.

Angantyr.

Den gamle Seidmand spaaede mig saa vist:
„Med Halfdans Sværd Du tvinge skal din Fiende."
Ha I begrov mit Haab!

Bolver.

Der er Fyrstinden!
Hun bringer Dig meer end Du turde haabe.
Vær viis, min Ven, benyt Dig af dit Held!

(Han gaaer.)

Thusnelda kommer.

Hil Angantyr i Danmark! Du est snar
Som Ørnen. Atter her i Siølund alt,
Med kongelige Guldring om din Arm?

Angantyr.

Hil Dig og Sæl, min yndige Fyrstinde!
Mit Ærind kræved ikke megen Tid;
Let er at vinde Land ved lovlig Arv.

Thusnelda.

Ei altid, Angantyr! ei altid. Dig,
For Dig er sagtens Alting let, som bringer
Din Lykke med Dig i din høire Haand.

Angantyr.

Ei Manden skaber Lykken, Lykken ham.

Thusnelda.

Den kom, Du greb den. Det har livnet Dig.
Stolt fandt jeg stedse, funklende dit Øie;
Mig tykkes dog, at alt idag det brænder
Med mere tillidsfuld og sikker Flamme.
Er nu din Kind meer end sædvanlig bleg —

Ha, det maae vi tilskrive Helgas Grumhed,
Som nægted denne brune Blomst sin Sol.

Angantyr.

Jeg hader Helga, skiønne Svarteham!

Thusnelda.

Tilgiv et Spøg, en Spot, Du ei fortiener.
Jeg burde vidst: den stolte Angantyr
Kan ikke elske Den, som afskyer ham.

Angantyr.

Lad hende skye! Ha ved min Faders Sværd,
Snart skal hun see, at Beileren kan hade.

Thusnelda.

Hvor billig er din Harm, hvor ivrig maa
Din Hævnlyst være, da et Kongedom,
Først nys erhvervet, ei kan holde Dig
Fra Ingilds Hof og fra det grønne Hledre.

Angantyr.

Er det, huldsalige Thusnelda, sagt,
At Hævnlyst ene var den Krog som drog mig?

Thusnelda.

Du est forvirret.

Angantyr.

Blomstrende Fyrstinde!
Hvor herligt hæver Du Dig, høi og rank,
I den kulsorte Dragt. Jeg troer at skue
Min Skiæbnes Norne for mig, seer jeg Dig,
Med lyse Stierner om en venlig Pande.

Thusnelda.

Har Angantyr i Skaane lært at smigre?

Angantyr.

Tilgiv!

Thusnelda.

Hvor gierne jeg tilgiver Dig!

Angantyr.

Det danske Folk Dig kalder Svartehavn,
For denne Dragts Skyld, som Du aldrig skifter.
Man skulde troe at see en skummel Huldre,
Ved Lyden af dit Navn: hvor vidt forfeilet!

Thusnelda.

Den sorte Dragt blev et frivilligt Valg,
Tegn paa min Smerte, Mærke for min Kummer,
Fra Øieblikket, da jeg maatte friste
Mit Liv ved Ingilds Side.

Angantyr.

Ha Thusnelda!
Jeg føler og deeltager i din Skiæbne.

Thusnelda.

Hvad mener Du i Hiertet, Angantyr?
Meer end sædvanlig tankefuld og mørk.

Angantyr.

Een Tanke veed jeg os besiæler begge:
Foragt for Ingild.

Thusnelda.

Ellers ingen Anden?

Angantyr.

Den veed jeg vist, Du deler med mig.

Thusnelda (sagte).

Vidste
Jeg halv saa sikkert, at Du deelte min.
(høit.)
Ja jeg tilstaaer det, jeg foragter Ingild.
Og har jeg ikke største Ret dertil?
Hans Fader tvang min Fader, Sørlands Drot,
Med overlegen Magt. Grumt maatte Sverting
Da bære Trælleaaget, give mig,
Sin Datter, til Kong Frodes Søn, den Niding.

Men Sverting hævned sig: han indebrændte
Den stolte Frode, da han paa Thorsager
Holdt Bøn i Asers runde Gudehuus.
Det veed min Ingild, veed, at Sverting dræbte
Hans Fader; og dog kalder han ham Ven,
Og elsker Faderbanemandens Datter.

Angantyr.

Ved Thor! med Uret sidder Ingild Drot
Paa Hledrestol.

Thusnelda.

Hvad andet? Var ei Ingild
Den yngste Søn? Var Olaf ei den Ældste?
Og grunded ikke sig paa Stærkods Mord,
Hvortil ham Hledregoderne forførte,
Kong Ingilds hele Ret?

Angantyr.

Jeg veed det nok!
Min Fader Halfdan havde større Krav
Paa Danmark, end Halvbroderen, end Ingild.
Min Fader arved Skaane fra sin Moder,
Kong Olafs Søster; halv kun Frodes Blod,
Halv ægte Blod af den Uskyldigdræbte.

Thusnelda.

Ei sandt, min Angantyr? Den høire Arm
Alt skammer sig, fordi den ei er smykket
Saa kongeligt og gyldent som den Venstre?

Angantyr.

Jeg handler uforsigtigt i at yttre
Min Higen og mit Hiertes Længsel Dig.

Thusnelda.

To Magter styre Jorden, Angantyr!
Den ene Styrken og den anden Skiønhed.
Den førstes Spir er Jern, en blytung Vaand,
Som tvinger Mængden under Aag; den Andens,

Af Guld og smykt med Ædelstene, straaler
I Yndighedens Haand, og kuer tit
Den store Jordens Helt, som eier hint.
Det leder Aanden i frivillig Trældom,
Og tvinger Trællen til at kysse Lænken. —
Kong Ingild overlod mig hint af Jern;
Hvor tungt for den uvante, spæde Haand!
Var Haanden værd det andet, bedre Spir,
Det gyldne, det karfunkelsmykte? — See,
Det stander til Dig selv at gribe hint,
Ifald Du hylder det, som alt Naturen
Mig har paa Vuggen lagt. — Nu har jeg talt! —
Og evig skal ubrødelige Taushed
Forsegle fra idag min Læbe; hvis
Du ei forstaaer mig, ikke vil forstaae mig;
Ifald Du — ha den værste Mulighed —
Hvis Du foragter. Men, ved hin Thuiskon!
Som Du, forstaaer den stolte Svarteham,
At hade bittert, som at elske sødt.
Vælg nu, hvorledes Du vil vinde Danmark:
Ved blodigt Had, ved fredsæl Kiærlighed.
Du staaer med Valgets Vægtskaal i din Haand —
Jeg overlader ganske til Dig selv
At undersøge, hvilket Lod i Skaalen
Der har den største Vægt.

(Hun gaaer.)

Angantyr (ene).

Der blæste Luren,
Nu kan vi kaste Tærninger i Skiold.
Frisk, Angantyr! Du ynder Lykkespil. —
End uden Brøde stander Du paa Bredden
Af Lidenskabens sorte, vilde Flod —
Styrt Dig i Elivagas Svovelbølger —
Og, som en knækket Gran, vil Boven bære
Din siunkne Bul til Underverdens Huler.

Ærgierrighed! Forfører! fæle Løke! —
Man siger der er Koglekraft i Guld,
Det nærer Synden og fordærver Hiertet.
Ubunden maa jeg være ved mit Valg.
(Han tager Guldringen af sin Arm og lægger den hen.)
Lig der! — En Mand maa have Armen fri,
Naar han skal handle. — Nu saa vælg da, Konge!
Skal Du forraade Ingild, Elskov hykle
For Svarteham, og styrte Helga? — Ha
Hvi kan jeg ikke fierne Kiærligheden
Fra Hiertet, som fra Armen denne Ring?
Send mig en Alf fra Breidablik, o Baldur!
Som staaer mig bi mod Fristelsen. — O Helga!
(Helga kommer; idet hun seer Angantyr, vil hun vende tilbage igien.)

Angantyr.

Bliv, Helga bliv! Alfader sendte dig.
Du aagre maa med dette Øieblik!
Hvert Blund er Sæden til en vigtig Fremtid.
Hør mig!

Helga.

Hvad vil Du mig? Vil Du igien
Mig overvælde med din vilde Vredes
Uskaansomhed? Slip mig! Jeg kiender dig.

Angantyr.

Hør mig! Ha Helga, Helga, grumme Mø!
Dig er det! Dig! Du est den onde Fylgie,
Som har omspændt, som har forført min Barm.
Mit Blod flød roligt, som det klare Væld
Igiennem Nøisomhedens grønne Dal,
Du fik det til at koge, til at sprudle
Meer glohedt, end den hede Straale Vand,
Som fnyser skumfuldt giennem Geisers Rift.
Ha løn min Elskov med Gienkiærlighed!
Og mere snar end Foraarskyen skifter,

Skal Ulven sig forvandle til et Lam.
Hvad ønsker Du? En Yngling? Jeg er ung.
En Helt? Alt Skialden siunger om min Daad.
En Kongeson? Jeg er af Frodes Blod.
En høvisk Svend? Naturen var ei karrig,
Da den udrusted mig. En trofast Beiler?
Mit Hierte hænger fastere ved Dig,
End Stiernen ved sin Himmel.

Helga.

Angantyr!
Jeg elsker Eigil, kan ei elske Dig;
Det veed Du, og Du tvinger ei min Hu,
Om ogsaa hundred Gange Du omskifted
Til Venlighed og Kiærtegn dine Trusler.

Angantyr.

Saa haant afviser Du min Kiærlighed?

Helga.

Med Mildhed har jeg ofte svaret Dig;
Dit Ord var stedse som den Druknes Ord.
Du har fornærmet, høist bedrøvet mig.
Med Trusler vilde Du min Villie tvinge;
Ha Du kan troe, Du elsker, og kan troe
At Kiærligheden tvinges? Du kan elske,
Men være haard og grum mod Den, Du elsker?

Angantyr.

Ved Freyas Luft! jeg elsker høit —

Helga.

Dig selv!
Ei Helga. Bild Dig ei det Blændværk ind!
Du havde Lyst at flætte hendes Ungdom
Med flere Blomsterknupper i din Krands;
Du vil, og bliver rasende, fordi
Den svage Mø sig væbner mod din Trods.

Nu skal jeg tvinges til den usle Fengo;
Men Stolte bi! end er ei Dagen endt.

Angantyr
(med dæmpet Vrede).

Nu Helga fat Dig! see jeg fatter mig.
Vær blid og smild, viis at Du elsker Danmark
Og Ingild! Kaster ikke Skibet Anker
I Fredens Havn, naar Vinterstormen raser?
Afværnes ei med høie Bulværk Søens
Indbrud, naar mægtig den vil overskylle
Det flakke Land? Bevares Luen ei,
At ei den slaaer sin Tand i Hyttens Bielker?

Helga.

Jeg frygter ei din Storm, din vilde Sø,
Jeg frygter ikke, Rasende! din Lue.
Du skal ei tvinge Danmarks Kongemø
Til Den, for hvem kun Hiertet maatte grue;
Du skal ei Ingild trodse, skiondt hans Giæst,
Og blande Bitterhed i hver en Fest.
Den gamle Kæmpe kommen er tilbage,
Han løser atter Danmark, frank og fri;
Han giennemborer den forvovne Drage,
Den krymper sig — og Faren er forbi.

(Hun gaaer.)

(Angantyr kaster sig hen, og skiuler sit Ansigt i sine Hænder, derpaa springer han op, griber Guldringen, sætter den igien om Armen og raaber):

Svibdagger!

En Svend kommer.

Herre!

Angantyr.

Dronningen! — Thusnelda! — Fyrstinden! — beed —

Svenden.
Hvad Herre?

Angantyr.
Svarteham —
Hvor er hun?

Svenden.
I sit Fadebuur.

Angantyr.
Forgifter
Hun Maden til sin Mand?

Svenden.
Hiælp Thor, min Herre!

Angantyr.
Forræder! vil Du røbe mig?

Svenden.
Hvad røbe?

Angantyr
(drager sit Sværd, Svenden falder paa Knæ).
Dø, Niding!

Svenden.
Naade, strenge Herre, Naade!
Glem ei, Du est i Kongens Hal.

Angantyr
(støder Sværdet i Balgen).
Tak Thor
For disse Vægge! — Vel — behold dit Hoved!
Gak hen dermed til Dronningen! — Jeg ønsker
At see Fyrstinden her — og det paa Stand.
(Svenden gaaer.)
Mit Sværd! mit Sværd! hvi de begrov mit Sværd!
Min Faders Sværd! De slutted det i Høien.
Men — gik ei Hervør ind i Heltegraven
Og hented Tyrfing? Brudt er alle Skranker

Imellem Levende — skal Døde kun?
(Thusnelda kommer, han kaster sig paa Knæ for hende.)
Ja, deiligste Fyrstinde, jeg er din.
Jeg elsker, jeg tilbeder Dig! Mit Bryst
Formaaer ei meer at dølge Dig sin Attraa.
Ifald Du skiænker mig din Kiærlighed,
Var ikke Freier, da han vandt sin Gerda,
Saa lykkelig som jeg. Men stolte Dronning!
Glem kun ei Brudegaven: Siolunds Rige —
Med Ingilds Død — Og Helga smeddet til
Den usle Fengo?

Thusnelda.

Angantyr! Du elsker?

Angantyr.

Dig, Huldeste! Kun Frygten bandt min Tunge.

Thusnelda.

Du est i Oprør.

Angantyr.

Tvivler Du? See Dronning,
Her hæver jeg min Haand mod Valhals Lofte,
Dets Lynild slaae, dets Torden knuse mig,
Ifald jeg hykler Elskov.

Thusnelda.

Angantyr!
Steds blussed frem din Kraft med voldsom Flamme;
Ved Freya, det var denne Manddoms Ild,
Som smelted mig. Men er da kun din Elskov
Et Krampetræk?

Angantyr.

Sværg, Svarteham, sværg helligt,
At Du mig skaffer Hævn, og Død, og Danmark! —
Sværg helligt.

Thusnelda.

Ved Thuiskon og ved Hertha,

Ved mine Fædreguder: Dine Fiender
Er mine, billigt er mit Had som dit.
Min Klogt skal lægge Styrke til dit Sværd,
Og bringe Daneriget under Dig.

Angantyr.

Og Du skal vorde min, min elskte Viv.

Thusnelda.

Du skiælver.

Angantyr.

Faren saae mig aldrig skiælve,
Mig ryster Glæden. Lad mig fatte mig,
Jeg bugner ellers under Følelsen.

Thusnelda.

Saa hurtig kan min Ven forlade mig?

Angantyr.

Snart skiller intet mig fra Dig, Du Vene!
(Han gaaer.)

Thusnelda (ene).

Jeg veed, det er ei Kiærlighed, men Had
Som binder ham til mig; men lad saa være!
Est Du først min — ja jeg skal vinde Dig!
Og vandt jeg ham end aldrig — o det Held
At see ham daglig — nyde Livet med ham —
Ja, Angantyr, mit Hierte elsker Dig;
Jeg kunde see Dig hade mig som Viv,
Og lide taaligt; men med Helvedild
Mig brændte Nidkiærheden med sin Harm,
Ifald jeg saae Dig i en Andens Arm.
(Hun gaaer.)

Skov.

Kong Ingild og flere Jægere med Jagtspyd og Buer.

Ingild.

Her er min Eg. Hvor gammel, stor og sval!
Det allerældste Træ i Herthadal.
Ha hvilken Stamme, hvilken Krone rund!
Hvor kiølig i den hede Middagsstund.
Nu kommer, Venner! sætter Eder ned
Med Kongen i det grønne Urtebed.
Huspaler Eder først et Øieblik!
Man bringer os en kiølig Lædskedrik. —
Det raske Dyr! saa let og snelt det var,
Var Ingilds Piil dog endnu mere snar.
I Trælle! lægger den paa Baar i Løv,
Af brune Skind bortvisker Jordens Støv,
Og bærer den, med Lystighed og Bram,
I Kongeborgen ind for Svarteham!
Hun lønne Gaven med et venligt Smil!
Til hendes Øre traf den Kongens Piil.

(Tienerne gaae.)

Nu lader Miøden rundt om Træet gaae!
I Spillemænd tomhændede' der ei staae!
Hist bag den blomsterhvide Slaaentorn
Hensætter Eder! Løfter Eders Horn!
Og lader Malmet, med sin fulde Lyd,
Udtrykke Skovens Lyst, og Sindets Fryd.

(Der blæses i Horn, medens Miøden ombæres.)

Ingild.

En herlig Lyd! En huld fredsalig Klang!
Man troer, man hører Alfers Morgensang.
Hvad er mod slige Toner Lurens Skrig,
Den hæse Hvinerske, som vækker Krig?

O Held den Drot, som atter i et Land
Fremvirke kan Uskyldighedens Stand!
For ham vel Sværdet ei paa Skioldet slaaer,
Men Aret bølger gult, og Møllen gaaer;
Og er ei Sagas Mund hans Æres Tolk,
Saa priser tauft ham et lykfaligt Folk.

Skialm.

Tys hvad var det? Jeg hørte Larm i Træet.

Vingulf.

Det var en Ørn, som tog sin Hvile der;
Den spredte Vingen vredt, og iled bort,
Den gad ei længer hørt paa Kongens Tale.

Ingild.

Hvi saa?

Vingulf.

Troer Du, at Ørnen sidder rolig
I Reden al sin Tid, og ruger Unger,
Og kagler dumt, som Hønen over Ægget?
Hvortil gav Odin den sin skarpe Klo,
Sit krumme Næb og sine brede Vinger?
Mon Vingen, til at vifte sig for Hede?
Mon Kloen, for at bringe Mad til Mund?
Mon Næbet, for at snaddre selv sin Roes?

Ingild.

Saa gammel som Du est, saa vild est Du.

Vingulf.

Sandt nok, jeg hører ei til dine Helte,
Der giøre Fluen til en Elefant,
Og Elefanten atter til en Flue.

Ingild.

Du veed min Villie: Jeg vil ikke høre
Slig Tale. Glem ei, Ingild er din Drot,
Fordi han er fredfalig, blid og venlig.

Vingulf.

O gid Du straffed min forvovne Tunge
Med Strengheds Kraft! Glad ilte jeg til Thor,
Hvis jeg saae Danmark styret af en Helt.

Ingild.

Dit onde Lune, Alderdommens Rynker
Skal ei forstyrre mig min muntre Dag.
Min Pande smiler glat som Sommerhimlen,
Berovet hver en Sky. Op mine Mænd!
Til Borgen! Svarteham, min gode Husfru,
Os venter med et veltillavet Maaltid.
Fort! Spiller os et lystigt Jægerstykke
Paa Veien giennem Skoven til min Hal.

Vingulf.

Saaledes sidder Fluen i sit Solskin,
Inddrager Næring med sit Sugerør
Kroer sig i Varmen af de lette Vinger, —
Og mærker ei til Ædderkoppens Traad,
Før den er spundet ind i Dødens Næt.

Ingild.

Frisk mine Børn! Et lystigt Jægerstykke,
Som overdøver denne vrantne Gubbe!

(De gaae bort under en rask Musik.)

Angantyr

(kommer fra den anden Side i dybe Tanker).

„Den gamle Kæmpe kommen er tilbage!" —
Den blinde Sværm ham holder for en Halvgud;
Den Kloge troer, at Valhal hævner Olaf,
At ei han kan døe, før han døer af Sot. —
Hvordan det er, — han er en Avindsmand
Med unaturlig Kraft, som spotter Døden. —
Mod Trolddomsmagt maa søges Trolddomshiælp.
Ei skialv jeg før for Faren af en Kamp,

Jeg søgte den; jeg beilede til Æren.
Af Æren har vi nok, nu vil jeg Hævn,
Og Hævn sig vover ei som Æren ud
Paa Farens Glatiis, den vil Sikkerhed.
Ja, jeg maa vorde Konge, Helga straffes,
Og Stærkodd tvinges. Vist maa dette skee! —
Og har min Spaamand sagt mig sandt om Sværdet,
Om Halfdans Sværd, hvad har jeg meer at frygte?

(Han grunder.)

Men — man opbryder ei paa Lykketræf
Steenkisten, som omhvælver Valens Been;
Forstyrrer ei for ingenting den Døde.
Man siger: Ved det mindste Krukken skiælver,
Da lider Dødens Søn af bitter Qval;
At Askens Ro i Lerets blege Kar
Er høist nødvendig til den Dræbtes Ro. —
Og derfor maa jeg vide sikkert først,
Om vel den skaanske Seidmand talde Sandhed. —
Her boer en Olding. Denne vise Gubbe
Maa spaae mit Fremtidsheld. Han er saa gammel,
At som en bleg og giennemsigtig Skygge
Han synes fast at svæve hen ad Jorden.
Man siger, han er viis som Mimer; spaaer
Det Samme han som Hin, da er det vist.

(Han banker paa Hytten. **En sneehvid Olding** træder ud.)

Tilgiv mig, Fader! hvis et Øieblik
Jeg Dig forstyrrer i din Middagsro.
Man har mig sagt, at ei blot Midienat,
Men ogsaa Middag, naar den lumre Hede
Har dæmpet Livets Virksomhed, og Solen
Sit dødelige Stik nedsender Issen,
Formaaer at mane frem den skiulte Kraft,
Som virker paa hin Side Muligheden.

Du eſt en Viis, ſom lever, ſiger man,
Fortrolig med tilbagevendte Skygger.
Siig mig, ifald Du ellers kiender mig:
Hvad kan jeg virke til min Fremtids Held?

Oldingen.

Med Halfdans Sværd Du tvinge ſkal din Fiende.

Angantyr.

I Guder! Ogſaa Du mig dette ſpaaer?
(Oldingen tier.)
Ha jeg har nok. Dog nei! — Forſigtighed!
Man ſiger, at I Spaamænd ſtaaer i Forbund,
At Tilbud hurtigt gaaer imellem Eder,
For at bedrage Konger, Jarler, Helte,
Og lokke Styrken under Eders Magt.
See mig i Øiet! Har Du daaret mig?
(Oldingen tier.)
Tilgiv mig! Ha dit Blik indtrænger ſig
Dybt i min Siæl, og faaer den til at ſkiælve.
Dit Øie, plat forladt af Jordens Ild,
Igiennemdæmres af en luftig Straale,
Som om det ſagde: Troer Du at en Skygge
Fra Evigheden har et jordiſk Meed?

Oldingen.

Med Halfdans Sværd Du tvinge ſkal din Fiende.

Angantyr.

Jeg ſkal! Jeg ſkal! — Dog bi — Har ei maaſkee
Dit Ord en dobbelt, billedlig Betydning?
Hvi taler Eders Viisdom ſteds i Gaader?
Maaſkee med Halfdans Sværd Du kunde mene
Hans Kongemagt, hans Vælde. Thi et Spir
I Heltens Haand, er Sværd; og Sværdet atter
Et helligt Faderglavind i den Godes. —
Halfdan var ædel; mener Du, at jeg
Som han, ved Viisdom og ved lovlig Magt —

Oldingen.

Med Halfdans Sværd Du tvinge skal din Fiende.
(Han gaaer.)

Angantyr.

Min Fiende! Helga, Ingild, Eigil og
Stærkodder! — Ha — formaaer jeg dem at tvinge
Ved rolig Dvælen paa den skaanske Kyst?
Tilgiv, Du vise Mand! Du harmes over
Ung Angantyrs Enfoldighed. Ha nu
Forstaaer jeg Dig, og rask er Loddet kastet.
Op Angantyr! Viis Dig din Lykke værd,
Og dræb din Fiende med den Dræbtes Sværd!
(Han gaaer.)

Tredie Handling.

Kongens Hal.

Thusnelda. Kiøgemesteren.

Kiøgemesteren.

Alt er i Orden, høieste Fyrstinde,
For at beværte Kongen og hans Kæmper.
Med Viin er alle Bægre fyldt, og Maden
Staaer færdig, til at bæres frem i Skæl,
Og paa de brogetmalede Træbakker.
Til Vaabendands har Borgesvendene
Iført sig lette Harnisk, blanke Hielm;
Og Spillemænd med Trommer, Piber, Bielder,
Ei heller mangle.

Thusnelda.

Naar kan Kongen ventes?

Kiøgemesteren.

Paa Dieblikket. Intet mangler meer
For at fornøie ham, naar vi kun først
Har jaget bort en sær uvoren Svend,
Som vover uforskammet sig at trænge
Til Giæstesalen, lig en buden Giæst.

Thusnelda.

Hvo er det?

Riøgemesteren.

Ingen kiender ham. Han kommer
Med sønderrevne Klæder, fast i Pialter.
Med en Sæk Kul paa Nakken vil han ind.
Jeg straffed ham, og bød ham tage Sæde
Ved Døren blandt Stakarlene, for der
At vente, til Almissen skiftet blev;
Da saae han haant paa mig, som om jeg havde
Med mine fromme Ord fornærmet ham.

Thusnelda.

Paa ingen Maade bør det ham tilstedes
At lades ind. Med anden daarlig Uskik
Har vi afskaffet den, at hver en Betler
Indtræde kan i Danerkongens Hal,
Og øve der uhindret over Bord
Sin plumpe Grovhed, sine Bondenoder.

Riøgemesteren.

Der vover ingen af Hofkarlefolket
At røre ham. Hans Øine lyne med
Et Blik, hvortil Du aldrig Mage fandt;
Og, som man ofte troer at see en Trœl
Iklædt en Herredragt, saa troer man her,
Man seer en gammel Konge, svøbt i Pialter.

Stærkodder træder ind.

Riøgemesteren.

Der er han. Dom nu, om jeg talde sandt!
(Han gaaer.)

Thusnelda.

Hvo est Du?

Stærkodder.

Jeg? Kulbrænder, ædle Frue!

Thusnelda.

Saa gak igien til Røgen i din Hytte!
Her er ei Sted for Dig.

Stærkodder.

Da maa min Nabo,
Min gamle Broder Hagbarth, fordum Kæmpe,
Mig have loiet uforskammet for,
Om Aftnen under Aspen ved min Hytte.

Thusnelda.

Hvad har han sagt?

Stærkodder.

Tit har han mig forsikkret:
Skiøndt Kongens Hal vel ei var nær saa stor
Som Himlens, hvælved den som Himlen sig
Dog giæstfri over hver en fremmed Isse.

Thusnelda.

Kulsvier, Du belægger dine Ord.
Din Tale passer lidet til din Stand.

Stærkodder.

I hver en Stand er Mestre, Fuskere;
Kun Faa beklæde deres Plads med Ære.
Saa gaaer det Konger og Kulsviere;
De Fleste brænde sovnigt deres Kul,
Af Vane, Vindelyst, født op dertil.
Jeg tænker, mens jeg staaer med Gaffeljernet,
Og vender mine røgindskorte Grene.

Thusnelda.

Hvad tænker Du?

Stærkodder.

Nys slog I Kronerne
Med grønne Løv mod Himlen, fnøs i Stormen,
Og brysted Jer med Duggens Diamanter;

Nu smuldnes I til Støv, hvoraf I kom.
Ydmyg Dig, Hovmod!

Thusnelda.

Altsaa, stakkels Mand,
Er sørgelig din Dont: Du brænder Liig?

Stærkodder.

Jeg brænder Liig! Men modnes ikke just,
I det jeg damper ud saftgrønne Stolthed,
Et bedre Stof? Og giemme mine Kul,
Skiøndt lette, mørke, skilt ved ydre Pragt,
Ei Spiren til en stærk og vældig Flamme,
Som tændes let, gior lyst og varmt og muntert?

Thusnelda.

Saaledes hørte før idag jeg ingen
Kulsvier tale. For Kulbrændere
Som Du, staaer aaben denne Giæstesal.

Stærkodder.

Det er mig kiært. Jeg tale maa med Kongen,
Og mine Kul vedkomme vigtigst ham.

Thusnelda.

Hvad vil Du Kongen da?

Stærkodder.

Jeg vil udbrænde
Hans Sløvhed, hærde hans Blødagtighed.

Thusnelda.

Vogt Dig min Gubbe!

Stærkodder.

Vogt Dig selv, min Frue!
Kom ikke mine Kul just altfor nær.
Sandt nok, Du smittes ei af deres Farve,
Da Du est sort som de; men jeg har sagt:
De tændes let, og kunde brænde Dig.

Thusnelda.

Jeg har nedladt mig meer til Dig end billigt.
Tie stille nu, og sæt Dig hen paa Bænken!
Det er Dig tilladt der at vente Kongen.

Stærkodder.

Jeg takked for ei for Tilladelsen.
(Han gaaer.)

Thusnelda.

Ha denne Gubbe har forvirret mig.

Stærkodder (vender om).

Tillad mig, Frue, dog endnu et Spørgsmaal!

Thusnelda.

Nu da?

Stærkodder.

Hvis er den gamle Harpe der,
Som hænger, dækt af Støv, med brustne Strænge?

Thusnelda.

Den hørte Stærkodd til, mens han var hiemme.

Stærkodder.

Stærkodders Harpe? Ha, den var berømt!
Hvi har I saadan ladet den forfalde?

Thusnelda.

Os lyster meer ei høre Harpeklang,
Det er en sørgelig enfoldig Lyd,
Hvortil kun qvædes kan de gamle Viser.
Den muntre Floite, Hakkebrættet, Trommen,
Som livner Fødderne til Glædesdands,
Har længst fortrængt slig mørk Tungsindighed.

Stærkodder.

Dog hænger stedse den i Kongens Hal,
Og, som jeg seer, er den bekrandst med Blomster.

Thusnelda.

At end den hænger der, er Ingilds Villie.

Med Blomsterkrandse smykkes daglig den
Af Kongens Søster, som ei kan forglemme
Sin Fosterfader.

Stærkodder.

Altsaa — Helgas Hierte
Formaaer dog Trommen, Piben, Hakkebrættet
Ei at bedaare? Tak, min ædle Frue!
Nu har jeg nok. Nu vil jeg vente Kongen;
Og hvis jeg feiler ei, da kommer han.
(Han gaaer hen og sætter sig nederst.)

(**Kongen** kommer med Følge og Musik. **Dronningen** gaaer ham imøde og omfavner ham. De sætte sig i Høisædet. Spillemænd og Dandsere komme. Der dandses en Vaabendands. Imidlertid ombæres Maden i Skæl og paa Bakker til Giæsterne. Viin skiænkes i Bægre. Man skiænker ogsaa for Stærkodder, men han vil intet modtage.)

Ingild.

Min Hustru! siig, hvo er den gamle Mand,
Som sidder der i sønderrevne Klæder,
Paa Bænken nederst?

Thusnelda.

Tilgiv, ædle Herre!
Man indlod ham, han trængte sig herind.
Det er en sælsom Giæst, som vel forstaaer
At føie sine Ord. Han paastod fræk,
Han vilde tale med Dig.

Ingild.

En Kulbrænder?

Thusnelda.

Fast troer jeg, det er kun en Mummedragt,
Som egensindig han sig selv har valgt,
For under den at kunne tale frit.

Ingild
(staaer op og gaaer hen til ham).
Hvo est Du Gubbe, nederst der paa Bænken?

Stærkodder
(uden at vende sig til ham).
Før sad jeg øverst.

Ingild.
Ha Thusnelda!

Thusnelda.
Herre!

Ingild.
Hvad har Du giort? Viist slig en Giæst til Døren?
Jeg kiender ham af Arret paa hans Bryst,
Hans Hænder — ha det er —

Thusnelda.
Hvad? Hvo?

Ingild.
Stærkodder!
Min Fosterfader! — Ja han lever end,
Han kom igien til Danmark, til sin Søn. —
O lad mig kysse disse Kæmpehænder! —
Han tier — er fortrydelig. — Tilgiv,
Om man uvidende fornærmed Eder! —
Tillad mig at omfavne Dig!

Stærkodder.
Holdt Ingild!
Tag Dig iagt! Du smudsker dit Skarlagen
Paa min tilrøgte Kappe.

Ingild.
Du forbyder
Mig at omfavne Dig?

Stærkodder
(løser sin Kulsvierkappe og kaster den hen).
Du understaaer Dig
Til at omfavne mig?

Ingild.

Hvad er min Brøde?

Stærkodder.

Din Brøde? Ha var denne Tillid Uskyld!
Men Frækhed er den. — Nei, hun der er fræk;
Hos Dig er det stump Sløvhed. Ingild! Ingild!
Ha Du est siunken dybt! Dybt est Du siunken,
Du kan ei længer blues for Dig selv.

Ingild.

Hvad har jeg feilet? Landet nyder Fred,
Det danske Navn er agtet. Vore Kræfter
Har sligt et Overskud, at ei engang
De holder egne Bredder: Hengst og Hors
Drog nys til Skotland, tvang de vilde Pikter.
Hvi harmes Du? Jeg sidder rolig paa
Min Kongestol, og samler Fredens Glæder.

Stærkodder.

O Du forblindede, Du svage Mand!
Hvad kommer Hengst og Hors og deres Manddom
Dig ved? Troer Du, at de i Bretland kæmpe
For Egelov til Dig? Snart rive los
Sig Underkongerne fra Hledrestol,
Som Plankerne fra et forraadnet Bulværk,
Det Bølgen Aar for Aar har underhulet.

Ingild.

Nu har jeg Dig, hvad fattes mig?

Stærkodder.

Jeg kom
Til Danmark, for at finde Frodes Søn,
Men finder en Ugudelig, som æder
Og drikker med sin Faders Mordere,
Som deler kiælne Sydlings Fraadseri,
Og har af Dyden ei engang dens Skygge.

Thusnelda,
(som imidlertid har ladet Mængden forføie sig bort).

Min ædle Herre! dæmp din Harm. Tilgiv,
At ei Thusnelda kiendte Dig! Hun aldrig
Tilforn endnu Dig saae med eget Øie.
Modtag af hendes Haand et kostbart Guld,
Og bær det om din Arm til Venskabs Tegn!

Stærkodder.

Behold Du selv din Qvindeprydelse!
Ei tapper Mand modtager Kiærlinggave.
Slet passer Hovedguld til Vaaben sig.
Behold dit Spænde! giv det til din Husbond,
Som rager om i lækkre Fugles Kro,
Som over al sin Harm paa Brød og Sod.

Ingild.

Ha Stærkodd! altfor dristig er din Tunge.

Stærkodder.

Hvi kaster Du dit blode Øie vredt
Paa mig, og omgaaes med din Faders Morder?
Naar tog Du Bøder for din Faders Drab,
Du Svoger af hans Bane? — Ha, naar Skialden
Besiunger Drottens Idræt, Heltens Daad —
Da svøber jeg mit Ansigt skamfuld i
Mit Skind; thi hvilken Daad har Du fuldbragt?

Thusnelda.

Ha denne vrantne Gubbe maae vi muntre;
Ord er paa ham, som Pile paa en Søbiørn,
De bore sig ei giennem Huden. Vel,
Saa maa det skiønne Spil ham Sindet mildne.
Træd frem, min snilde Ludolf, øv din Kunst!
(En Fløitespiller træder frem, og blæser et kunstigt Fløitestykke.)

Stærkodder.

Vil I mig tæmme som en Biørn i Mundkurv,

At dandse taaligt efter Eders Pibe?
Vil I afrette som en Sidsken mig,
At efterabe, qviddre jeres Viser?
Tie stille Du! som med udspilet Die,
Med opblæst Kind og smidig Fingerdands
Vil tæmme Heltens Sind med dine Triller.
Ved Thor i Thrudvang, Stærkodd føler meer
For ægte Kunst, end I jert Liv har følt;
Men mange Døgn skal dages over Hlebre,
Før I forstaae at blande Styrkens Malurt
Med Snillets Malt, som udgiør Livets Drik.
Hvi noies I ei med da hvad I har?
I min Tid sang man Viser ved sin Harpe,
Som muntred Sindet og forfriskte Hiertet;
Istedetfor, at Eders Fingerflinkhed
Kun kildrer med sin Klang Forfængligheden.
Gak bort Du smalle, fingerspinkle Piber!
Hvis ei Du andet har at vise mig,
End hvor Du snelt kan dække Rørets Huller.
Stik Piben ind! hvis ei jeg lærer Dig
At give Piben snart en anden Lyd.

Ingild.

Min Fosterfader!

Stærkodder.

Nævn mig længer ei
Ved dette Navn! Har jeg opdraget Dig
Til hvad Du est?

Ingild.

Spørg Folket, om det vaander
Sig under Ingilds Herskab?

Stærkodder.

Er det nok
For Nordens Drot, at ei han giør Fortræd?
Ifald Du føler hos Dig Hyrdens Dyd,

Kast Purpuret, klæd Dig i Faareskind,
Byt Kongespiret med en Hyrdestav,
Vogt Faar og Gieder; men formast Dig ei
Med slig Spagfærdighed at styre Mænd.

Ingild.

Du dømmer mig for haardt.

Stærkodder.

Du gaaer i Drømme,
Du veed ei hvad der skeer i Landet rundt.
Hvor var det muligt Dig i Odins Lund
At ægte hende! din Blodfiendes Datter?

Ingild.

Du kiender ei til Elskovs Magt.

Stærkodder.

Ved Thor!
Din Faders Minde burde Du at elske.
Du elsker Den, som hader Dig? Hvor feigt!

Thusnelda

(omfavner Ingild).

Min bolde Husbond! Ha det veed dit Hierte,
Hvor kiær Du est min Siæl.

Stærkodder.

Ha falske Qvinde!
Og nu din Søster! hende vil Du giøre
Til Nidingens, den usle Fengos Hustru?

Ingild.

Jeg havde hende lovet Angantyr;
Hun afslog ham, hun føled ingen Elskov.
Jeg sluttede dette Forbund, giorde derved
Mig Angantyr til Ven, en klogtig Mand
Til Svoger — og min Søster er forsørget.

Stærkodder.

Forsørget! Vist! Af Kummer dybt nedbøiet.
Hun skal ei ægte Fengo!

Ingild.

Kan jeg bryde
Mit Løvte?

Stærkodder.

Og hvor er den knøve Veiler?

Ingild.

Jeg har idag ei seet ham; men i Morgen
Er Brylluppet bestemt.

Stærkodder.

Du seer ham aldrig!
Han er en fangen Mand. Hans Elskovsbrand
Nu svales dybt i Rummet af mit Skib,
Som fører ham til en af mine Borge
Paa Norges Kyst, i egne gyldne Lænker.

Thusnelda.

Umuligt! Saavidt Du fordriſter Dig?

Stærkodder.

Mit Mod gaaer endnu længer, Svarteham,
Nu Raden er til Dig!

Thusnelda.

Ha Kongemorder!
Min Høihed skal ei krænkes af din Frækhed.
I dette Øieblik jeg viger Dig;
Men skiælv for Fremtiden!

Stærkodder.

Hist staaer min Fremtid
I Evighedens Blaa! Hvad nu jeg handler,
Er Daad, som bringer mig Forløsningstimen
Alt mere nær. Men gaa! Det sømmer sig
Ei, at Du hører paa din egen Skiændsel.

(Thusnelda gaaer.)

Ingild.

Tag Bindet fra mit Øie! Viis mig Alt!

Beviis, at jeg har Uret; led mig, ret mig!
Jeg lyder Dig — som i min Barndom — blindt;
Kun ei forstyr mig i min Tro paa hende!

Stærkodder.

Hun hader, afskyer Dig, og er Dig utro.

Ingild.

O nei, o nei!

Stærkodder.

Hun elsker Angantyr.

Ingild.

Hun agter ham.

Stærkodder.

Og hun foragter Dig.

Ingild.

Saa vil jeg meer ei leve.

Stærkodder.

Svage Konge!

Ingild.

Ha skab mig stærkere, hvis Du formaaer!
Men skiæld, fornærm mig ei; skiæld Guderne,
Som ikke smedded mig af haardre Malm.
Det veed den gode Baldur hist, min Siæl
Er aaben, blid, fiern fra Forstillelsen;
Jeg vil det Gode, følger gierne gode Raad,
Og letter fro den Undertryktes Byrde.
Jeg elsker Livet og dets muntre Glæder,
Men aldrig glemte jeg endnu, med Omhu
At tænke paa mit Folk. Min Fader leved
Lang Tid i Fred; den gyldne Tid besiunges
Endnu af Skialdene, som Danmarks bedste,
Dens lykkeligste. See, jeg stræbte for
At holde den; — det var forgiæves!

Stærkodder
(mildere, men mørk).

Ingild!
Du est uskyldig. — Hvad kan Du vel for,
At ei Alfader dømmed Dig til Drot?
Ha Ingild! Skylden falder blot paa mig.
Hvi hialp jeg Daare din forvovne Fader,
At rive Spiret af hans Broders Haand?
Nu kommer Straffens Time.

Ingild.

Ha Stærkodder!

Stærkodder.

Forbrydelser kan skee — de kan forsones;
Jeg har, og skal snart reent forsone min.
End følger den ulykkelige Skygge
Mit bange Blik, hvergang Fuldmaanen gløder,
Bleg, med en blodig Dug om sine Saar; —
Snart skal vi begge nyde Fred hos Odin!

Ingild.

Stærkodder! Du vil dø?

Stærkodder.

Først redde Danmark.

Ingild.

Til hvem staaer da dit Haab?

Stærkodder.

Til ungen Eigil.
Han er en djerv, en velerfaren Helt,
Han elsker Helga, bringer Agdes Rige
Til Danmark; — og skiøndt jeg har gyst for ham,
Saa er dog ogsaa det en Grund for mig.

Ingild.

Og hvilken?

Stærkodder.

Eigil har en mægtig Lighed-

Med hin, den rette Konge. Saae Du aldrig
Din Faders Broder? Nei, Du est for ung.

Ingild.

Han ligner Olaf?

Stærkodder.

Tvende Draaber Vand,
To Blade paa et Træ har mindre Lighed.
En Hændelse! jeg har jo talt med ham.
Han er en Nordmand, han er Eistens Søn.
Men ligemeget! Der er Slægtskab stundom
I Verden, som ei Fødselen, men Lighed
I Ansigtstrækket, i vort Væsen tyder.,
Giv Eigil Helga! Lad ham arve Riget!

Ingild.

Velan!

Angantyr er kommen ind med sine **otte Brødre,** og har hørt de sidste Ord.

Angantyr.

Først æskes han paa Liv og Død
Til Kamp med Dig, af mig og mine Brødre.

Stærkodder.

Ni kun mod To? Ei fleer? Vel, tappre Helt!
Jeg lover Kampen Dig paa Eigils Vegne.

Angantyr.

Staa fra dit Forsæt! Overtal Kong Ingild
At give Helga mig, saa er vi Venner.
Jeg er af Frodes Blod, af Olafs Blod,
Din Konges Broderson, alt Drot i Skaane;
En nær, en farlig Fiende, — kraftig Ven.
Alt taler til min Fordeel.

Stærkodder.

Helga elsker
Ung Eigil, Eigil hende.

Angantyr.

Jeg som han.

Stærkodder.

Elsk! Ingen kan forbyde Dig at elske;
Men Kiærlighed maa være verelsidig,
Og hugprud er den rette Kiærlighed.

Angantyr.

Der ligge vore Handsker!

(De kaste dem til ham.)

Stærkodder.

Sæt din Elskov
I Skaane som Veirhane paa din Borg!
Den dreier sig til Had ved mindste Vind.

Angantyr.

Vi vente din.

Stærkodder

(kaster sine Handsker til ham).

Der, tappre Angantyr!
Der har I begge mine. Een for mig,
Og een for Eigil. Naar I dele dem,
Saa bliver der en Finger høit til Mands.

(Han gaaer til Døren og raaber:)

Hasting!

Hasting (kommer).

Min Husbond!

Stærkodder.

Tag de Handsker op,
Forvar dem vel!

Hasting.

Ha hvilken deilig Hob!
Man skulde troe, jeg var en Handskesmed,
Naar man mig saae med slig en Mængde. Dumt,
At de er alle til den høire Haand.

(Stærkodder taler sagte med Hasting; han gaaer.)

Ingild.

Du tager imod Kampen mod dem Alle?

Stærkodder.

Jeg tager imod Kampen, ei alene
Mod Disse, men imod saamange, som
Sig vove for min Haand.

Angantyr.

Hvorledes ønsker
Du Kampen? Een ad Gangen, eller Alle
Paa eengang? Valget overlades Dig.

Stærkodder.

Naar mange Hunde søge mig tillige,
Da pleier jeg at slaae imellem dem,
Og sporger ikke, hvo der bider først.

Angantyr.

Saa vente vi Dig da med ungen Eigil
I Skoven, næst herved, ved Halfdans Grav,
Endnu i Aften, inden Solen daler.

Stærkodder.

Jeg lover Jer, I skal ei see den dale.

Angantyr.

Ni stærke Sværd troer Du at kunne døve?
Jeg veed hvor der er Eet, som fælder Dig.
(Han gaaer med Brødrene.)

Helga
(kommer fra den anden Side).

Min Fosterfader! — Guder! — er det sandt?
Min Eigil, Du, mod Ni, — ni lumske Fiender?

Stærkodder.

Vær freidig, Helga! viis Dig Frodes Æt.
Jeg Dig paalægger strax at stævne Eigil
Fra mig til Halfdans Gravhøi, hvor han møder
Bevæbnet. Giør ei Fienden Tiden lang!

Naar Du os seer igien, er endt din Frygt,
Og Morgendagen, som bestemte Dig
Til Fengos Brud, skal skue Dig som Eigils.
Farvel, min Søn! Jeg gaaer at rydde bort
En Tornebusk med ni forvovne Grene,
Som fræk udbredte sig i Eders Skygger,
Og trued med at rive Jer tilblods.
(Til Ingild.)
Fat Mod endnu! (Til Helga.) Og Du, tab ikke Modet!
(Han gaaer.)

Helga.

Min Broder! Du tilsteder —

Ingild
(omfavner hende).

Himlen giøre
Dig mere lykkelig end Ingild, Helga!
(Han gaaer.)

Helga.

Ha, som den stærke velanvendte Gift,
Jeg seer alt Stærkodds Lægemidler virke;
Men, Guder! ogsaa Helga rystes af dem.

Thusnelda
(kommer og seer sig forsigtig om; da hun ingen andre finder end Helga, gaaer hun rask hen imod hende).

Har Stærkodd taget mod Udfordringen?

Helga.

Naar afslog slig en vældig Herre Kamp?

Thusnelda.

Og Eigil?

Helga.

Jarlen svared paa hans Vegne.

Thusnelda.

Hvo bringer Eigil Budskab?

Helga.

Jeg.

Thusnelda.

Du selv
Vil være Dødens Bud, for Den Du elsker?

Helga.

Jeg elsked Eigil ei, var han ei Helt.

Thusnelda.

Stærkodder venter ham ved Halfdans Grav?

Helga.

Paa Øieblikket; derfor maa jeg gaae
At kalde ham.

Thusnelda.

Bliv, Helga! hør et Ord.
Skiøndt Du mig troer mod Dig stifmoderlig,
Har jeg dog Omsorg for dit sande Vel.
Hvi vil Du underrette Drotten? Tøv!
Besidder Stærkodd unaturlig Kraft,
Da fælder han de stærke Kæmper ene;
Er han en Olding som en anden Gubbe, —
Hvi styrter Du din Ven i Dødens Gab?

Helga.

Hvad Æren byder, kan ei Frygten hindre.

Thusnelda (betænker sig).

Bliv!

Helga.

Ellers lyder jeg Dig, ædle Frue!
Tilstede var her ingen uden jeg,
Som bringe kan Udfordringen til Eigil.

Thusnelda.

Slet ingen?

Helga.

Nei.

Thusnelda (sagte).

En Straale giennem Skyen.
(befalende.)

Du bliver! —

Helga.

Hvad? — Ha intet skal mig hindre.
Du vil?

Thusnelda.

Du vover? Tie, forvovne Mø!
Er jeg endnu Fyrstinden eller ei?
Hvo har paa Hledregaard vel at befale?
(Hun aabner en Sidedør.)
Her gaaer Du ind, og vover ei et Ord,
Før Svarteham tilsteder det.

Helga (raaber).

Min Broder!
Min Fosterfader! — Ha Forræderi!

Thusnelda.

Skrig til Du brister! Ingen hiælper Dig. —
Vagt! —

(Vagten kommer.)

Følger Kongens Søster ind i Buret!
Bevogter hende! Ingen understaa sig
At slippe hende løs, før jeg befaler!
Og hvis maaskee hun daarligt prøver paa
At giøre Larm, saa er det Eders Pligt
At hindre det, og dæmpe hendes Røst.

Helga.

Ha Slange, snoe Dig kun i dine Bugter!
Du skal ei seire.

Thusnelda.

Fører hende bort!
(Helga føres bort.)

Thusnelda (ene).

Nei, Angantyr! Din Hidsighed ei styrter
Forhadte Magt. — Har Du ei lært af Ulven,
At ligge bøiet tavs paa dine Labber,
Med stive Øine, før Du springer til?
Har ingen Vandringsmand fortalt Dig om,

Hvordan man dækker Gruber tyndt med Riis,
Hvori nedstyrter plumpen Elefant?
Du higer efter Hævn og søger Fare?
Men end er Haab. — Hvis Eigil ikke møder,
Opsættes Kampen, og den vilde Stærkodd
Da sikkert opbragt sværger Eigils Død.
Mit Tilbud gaaer! Alt samler sig en Hær,
Som støde skal til Angantyrs ved Ringsted. —
Den frygtelige Slange skyder Ham,
Forlader Kløften førend Muren styrter;
Hun lægger af den Dragt, som Smerten bød,
Hoi Hævnlyst farve skal Heltinden rød,
Mit Spyd skal blinke! Intet Mødet rokker!
En speilglat Hielm skal skiule mine Lokker.
Den raske Hildur ingen Fare skyer.
Hævn er mit Kampskrig! Hævn — og Angantyr!
(Hun gaaer.)

Halfdans Grav.

Det Indre af en Jordhule. I Baggrunden en Askekrukke; over den hænger den Afdødes Vaaben og Hærklæder.

Angantyr
(kommer langsomt).

Brudt er de sorte Jordlag nu, som skiule,
Fra muntre Liv og fra Bedrift, den Døde.
En spinkel Straale giennem Gravens Hule
Har Solen hidsendt af sin Aftenrøde.
Med Bæven knager Sønnens sagte Fied,
Ved Faderens, ved Heltens Hvilested.

Nu staaer jeg der. — Her giemte de hans Støv.
Tie Hierte! Tie! Du ei maa kiælent sukke. —
Jeg seer en Krands af falmet Egelov

Omflette bleg en guſten Aſkekrukke.
Hans Hielm! hans Harniſk! Skioldets runde Værn —
Og over dem — det frygtelige Jern.

Tilgiv, Einheria! ſlig natlig Færd,
Tilgiv, om jeg forſtyrrer Dig herinde!
Der er mig ſpaaet, at med dit ſtærke Sværd
Jeg tvinge ſkal min bittre, ſtolte Fiende.
Forund mig det! Du bruger det ei meer,
Det hænger ørkesløſt ved Krukkens Leer.
(Han ſtandſer.)

Men Angantyr! den Daad, Du nu begaaer,
Er ingen Heltedaad. Du eſt forfærdet!
Bleg ſom en Qvinde Du i Mørket ſtaaer,
Og ſtrækker ſkiælvende din Haand mod Sværdet.
Vee Den, ſom tør forſtyrre Gravens Ro!
Tys! — Var det ei, ſom det fra Dybet loe?

Ha! jeg vil gaae igien. Jeg har en Flok
Som lyder mig, hugprude, ſtærke Helte.
I Nordens Lande findes Sværde nok,
Det bedſte kan jeg ſpænde ved mit Belte.
Hvi røver jeg min Fader Gravens Pryd?
Fortiener ſligt et Tegn ei Heltens Dyd?

Dog — om jeg ganſke ſagte voved mig! —
Naar ikkun Urnens Støv derved ei ryſter —
Jeg Sværdet eie maa! — Thi kun ved Dig
Jeg vorder Herſker paa de danſke Kyſter.
Ved Dig jeg kun mod Stærkodd kan beſtaae.
Jeg nærmer mig den frygtelige Vraa.

Men langſomt! — At for alting ei jeg rokker
Det hellige Støv, til Qval for Dødens Søn. —
En Trækvind giennemſuſer mine Lokker —
Ha ſtille! — Først til Guderne min Bøn! —

(Han kaster sig ned, men springer op igien.)

Forsagte Helt! Giør hvad Du ei kan lade!

(Han rækker efter Sværdet.)

Det viklet er i Krukkens Egeblade. —

(Gaaer atter frem i Hulen og grunder)

Ha det er dog vel Tant hvad Skialde qvæde:
At hvergang Askekrukken lider Brøst,
Da høres Spøgelset om Natten græde, —
Det vaander sig med fæl, med ængstlig Røst!
Einherien forlader Valhals Sæde.
Da søger Aanden Jorden uden Trøst;
Hel jager den, naar det ad Qvælden lakker,
Til Niffelheim, med Myg og Aftenbakker. —

En Qvindelogn! Hvi dvæler jeg herinde?
Det første Skridt er giort. — Nu freidigt Mod!
„Med Halfdans Sværd Du tvinge skal din Fiende!"
Saa kom da Du som skal udøse Blod!
Alt roligt er og tyst, — den Døde sover, —
Jeg skiælver ei — det raske Greb jeg vover!

(Han griber Sværdet med skiælvende Haand, men river i det samme Askekrukken ned, saa at den falder paa hans Hielm, sønderslaaes og overstøver ham med hans Faders Aske. Han staaer forstenet af Skræk og Fortvivlelse.)

Bolver (kommer).

Ha Dvæler kom! hvad nøler Du herinde?
Har Du endnu ei fundet Sværdet? — Thor!
Hvad seer jeg? Angantyr, stiv som en Støtte!
Bestøvet — Guder! af vor Faders Aske.
Ulykkelige Søn! hvad har Du giort?

Angantyr

(sønderknust, med stigende Fortvivlelse).

Kom mig ei nær, — jeg brænder!

Bolver.

Kunde Du,
Naar endelig Dig Overtroen drev,
Ei tage det med Lempe, uden voldsomt
Ugudeligt at spilde Krukkens Støv?

Angantyr.

Nei!

Bolver.

Raser Du? Hvorfor ei?

Angantyr.

Nei! — Nei! — Nei!
Med Lempe? Daare er det Dig, som raser.
Begaaes Misgierninger med Lempe? Nei. —
Og vil Du vide, hvi jeg knuste Krukken,
Hvi Krukken knuste mig, — saa læs det hist
I Nornens klare Væld. Der skrev det Skuld
Med Mørkets Griffel paa en flygtig Vove.

Bolver.

Sværm længer ei blandt Gravene, men følg!
Hævn dine gode tappre Heltebrødre,
Som kun af Iver, Kiærlighed for Dig
Frivilligt styrted sig i Dødens Strube.
De sank for Fiendens Sværd!

Angantyr.

Ha mine Brødre?
De faldt?

Bolver.

Du giorde Tiden dem for lang,
Og Stærkodd kieded det at vente Eigil;
De stred — og sank som Ax for Bondens Lee.
Jeg er den Eneste, som iled hid
For at forstærke mig til Hævn med Dig.
Nu har Du Halfdans Sværd, saa tving din Fiende!

Angantyr.

Ja! — jeg skal tvinge ham.

Bolver.

Afsted!

Angantyr.

Giv Tid!

Du vilde før ei troe mig, naar jeg sagde
Saa vist —

Bolver.

Jeg troer, naar Du beviser det.

Angantyr.

Strax Bolver! strax! Men at den snilde Seidmand
Paa Fyrresvold, den vise Gubbe her,
Saa roligt, sikkert kunde spaae mig Sandhed.
Ved Thor, end gives Dine som see klart
Igiennem Rifterne paa Fremtids Teppe.

Bolver.

Ha søg din Fiende!

Angantyr.

Jeg har fundet ham.

Bolver.

Han venter os.

Angantyr.

Den gamle Halvgud hist?

Bolver.

Han, dine Brødres Morder.

Angantyr.

Brødres Morder?

Jeg kiender mine Brødres Morder. Den
Som ægged dem til slig uærlig Kamp,
Hvorfra Thor vendte Blikket med Foragt.
Han har giort meer, den samme, han har knust
Huldsalig Elskovs rosenrøde Blomst,

Affindig for en troløs Qvinde svoret
En troløs Eed og styrtet Halfdans Aand
Fra Vingolfs Lofte ned i Helheims Kielder.
Fortiener ikke slig Forræder Døden?

Bolver.

Glem al Spidsfindighed! Viis Dig som Helt!

Angantyr.

Som Helt? Ja, ved min Faders spildte Støv,
Det skal jeg; thi jeg sværger ved hans Qvaler,
At jeg skal tvinge Fienden med hans Sværd!

Bolver.

Hvad vil Du, Angantyr?

Angantyr.

Ræk mig din Haand!
(Han lægger den paa sit Bryst.)
Føl her! Her stormer den fordømte Fiende,
Som aldrig lod mig Ro, Nat eller Dag.
Af alle Hierter som i Verden slog,
Var dette mig det værste, fiendtligste.
Velan min Broder! det er høie Tid.
Ud! følg mig, i den friske, lyse Luft.
Her er saa qvalmt. Før Solen synker, sadler
Jeg Odins Hest og rider til min Fader,
Til Hel, med Hermod over Giallerbro.
(Han gjennemborer sig.)

Bolver.

I Guder! Sværdet sidder i hans Hierte.

Angantyr.

Med Halfdans Sværd jeg tvunget har min Fiende.
Hiælp Odin! Angantyr kan løse Gaader.
(Han falder i Broderens Arme og dør.)

Fierde Handling.

Skov.

(Nat. **Thusnelda** i Skarlagen med Hielm og Pandser af blankt Staal, et Spyd i Haanden. Hendes **Moer.** Til begge Sider bevæbnede **Krigere.** I Baggrunden brænder et Baal inde i Skoven, som svagt oplyser Skuepladsen.)

Thusnelda.

Frygtelig vælter
Surtur de røde
Fortærende Luer
Skov! i dit Mulm.
Helt er paa Baal strakt;
Aldrig saae Dagen
Fagrere Kæmpe.
Ha nu omfavner
Slørede Nat ham.
Siunger, I Skioldmøer!
Qvæder til Affked
Helten en Sang!

Chor af Møer.

Angantyrs Legem
Brænder nu Baalets
Flamme til Støv.
Ha! Skal hans Aand sig
Svinge til Valhal?
Eller har Hel alt,
Hulernes Dronning,
Mager sin Arm efter
Dødningen strakt?

Thusnelda.

Frygtsomme Duer!
Er da kun Tvivl, kun
Angst Eders Sang?
Enten til Valhal
Helten sig hæver,
Eller til Helheim
Aanden nedsvæver:
Stort er hans Rygte,
Stærk var hans Dyd.
Siunger et Drapa til
Skioldenes Lyd.

Chor af Møer og Kæmper.

Angantyrs Legem
Brænder nu Baalets
Flamme til Støv.
Angantyrs Navn kan
Baalet ei brænde.
Seneste Fremtid
Navnet skal kiende.
Høien sig reise,
Danemarks Rige
Stolt ved din Strand.
Runerne sige:
Han var en Mand!

Bolver
(kommer med en Guldkrukke).

Jeg bringer Dig hvad Luens Kraft os levnet har
Af Brod'ren, Helten, Beileren: En Haandfuld Støv.

Thusnelda.

Meer ædelt, end det ædle Malm det giemmes i.
(Hun river en Qvist af et Egetræ, og slynger den om Krukken.)
Lad dette Løv, stumt som den Tunge, Smerten bandt,
Dog meer veltalende, med sin dunkelgrønne Krands
Forkynde Morgenrødens Lys, hvad Du har giemt.

Kæmperne
(slaae paa deres Skiolde).

Hil Angantyr, vor Konges Ry! Sæl Heltens Aand!

Thusnelda.

Og nu, I gode Stridsmænd: Hisset staaer en Hær,
Som ædelsindet heller lyder Svartehams,
End Ingilds Bud. Hist stander Angantyrs, som nu
Den stærke Bolver, sidste Slægt af Olafs Blod,
Med Rette byder. Bolver, see her rækker jeg
Min Haand Dig over Askekrukkens stolte Guld.
Hævn er vort Haandtryk!

Bolver.

Hævn og tro Forening.

Thusnelda.

Ja!
Og nu afsted, for Eigil og den sølvgraa Helt
Faae Tid til Fatning, og at kalde frem til Strid
De Ingild tro Tilbageblevne. Drage vi
Mod Hledregaard, at hævne Svertings, Angantyrs
Og Olafs Mord. Flyd, Frodes Blod! for Sværdene.
Og Fakler, kasted' i den skumle Kongeborg,
Hvor Svarteham nødsaget var at sukke hen
Sin fagre Ungdom, — lyse som et Gienskin høit

Af dette Baal! Hvor Slaget vindes, Fienden faldt,
Skal Hoien kastes, Askekrukken sættes ned;
Og Runer risted paa den stolte Bautasteen,
Forkynde Jorden Heltens Død, Thusneldas Hævn.
(Hun gaaer; Alle følge.)

En Sal paa Kongsgaarden.

Ingild. Vingulf.

Ingild.

Har alle Hledrekæmperne forladt mig?
Fulgt Svarteham?

Vingulf.

Ei alle, Herre Konge!
De Unge, de Ubændige, som harmtes,
Fordi din Stilhed ei gav deres Mod
En Leilighed at yttre sig, hvis Øren
Stod aabne for den skionne Havfru's Sang.

Ingild.

Saa Alle blev ei deres Konge troløs?

Vingulf.

De gamle Skiæggede, det tunge Bundfald
Saa let ei lader skylle sig af Kruset;
Bland det med Vand, og end Du finde vil
En kraftig Styrkedrik mod Svarteham.

Ingild.

Og Du, som ofte murred i min Velmagt,
Som tidt jeg kaldte den uvorne Biørn!
Du?

Vingulf.

Herre! Folk af mit Slags er som Burren:
Vi stikke, krille, men vi hænge fast.

Den lodne Skindpels af den gamle Biørn
I Kulden varmer, naar Du fryser i
Det tynde Spind af dine Silkeorme.
Hver Silkeorm er vorden Sommerfugl,
Har spilet Vingen ud, og flagrer nu
I Solen, hos den skionne Svarteham.

Ingild.

Hvad raader Du mig til?

Vingulf.

Jo før jo heller,
At samle dine Mænd, at dele Hæren
Imellem Stærkodd, Eigil, Dig og mig,
Og ufortovet ile mod din Fiende.

Ingild.

Saa gaa! Blæs Kæmperne til Strid! Jeg vil
Imidlertid paatage mine Jern.

Vingulf.

Jern maa Du være; Jern til Marv og Been,
Paa Odins Gammeleeg en vældig Green;
Saa skal vi lære snart den stolte Qvinde,
At Rænker er ei let, som Hør at spinde.
(Han gaaer.)

Ingild (i dybe Tanker).

Af Svertings sønderbrudte Kongestol
Blev Brudesengens gyldne Stolper bygt;
Og Sverting drak sin Overvinder Troskab,
Af samme Horn, som Svarteham sin Brudgom! —
Slig Sæd kan ikke bære gode Frugt;
Giftbrygning var det, Seid af onde Trold.
Men jeg var blind af Kiærlighed! Hun svor,
Jeg troede gierne. Alt jeg gierne troede,
Kun ei, at hun var trædsk og underfundig. —
Nu seer jeg, at der gives skionne Slanger,

Hvis Kam hovmodig topper sig til Krone,
Skiøndt Ædderbugen vælter sig i Støv.

Et Slør mig falder pludselig fra Øiet;
Men det er svækket i det lange Mulm,
Og kan ei længer taale Dagens Lys.
Tomt er mit Hierte, øde, som et Huus,
Hvor før jeg daglig traf en Omgangsven.

(Han betragter sit Harnisk, som hænger paa Væggen.)

Og Ingild Frodesøn, Du skulde klæde
Dig atter i de rustne Kæmpejern,
Der altid var for tunge for din Skulder,
Forhadte for din fredelige Sicel?
Du skulde drage Sværd mod Den, Du elsker,
Du, som ei drog det mod din bittre Fiende?
Tiltvinge Dig et Land, — som ei er Dit?
Som blev din Faders ved en mægtig Brøde?

Nei Rustning, rust! — Dig hænger ingen Haand
I Høien over Ingilds Haandfuld Støv. —

(Grundende.)

Hvad vil, hvad vil Du da i denne Sværm?
Gaae kun til Spot for Børn og gamle Qvinder?

(Han drager sit Sværd halv ud af Skeden og betragter det.)

Stor var min Lyst til hurtigt at forlade
Det Samqvem, hvor jeg føler fremmed mig; —
Og dog — dog har jeg Mod ei til at banke
Paa den kulsorte Dør, der springer op,
Naar Livets Lampe slukkes. — Niding kalde
De stolte Kæmper mig? — Jeg er det ei.
Mit Væsen giemmer Frø, som anden Tid,
Som anden Sol til Frugter havde modnet.
Sværd var et Værktøi stedse mig for plumpt.
For den Retfærdige; men Skialden roser

En Old, da Kongen styred Hyrderne
Ved Fredens Hytter med en Stav af Valbirk;
I Syden, siger man, udbredes Læren
Om Kiærlighed og Blidhed af en Jesus —
Det havde været Tid og Sted for mig!

(Han drager Sværdet.)

Mod, Ingild, Mod! Gak did hvorfra Du kom.
Synk i din Moders, i Naturens Favn.
En ærlig Mand undgaaer Forsmædelsen.
Hvad har Du meer at tabe? Intet. Vel!
Saa kom da Staal, igiennemboer mit Bryst,
Og viis den Skiælvende, som tyer til Dig,
Den første med den sidste Venskabsprøve!

(Der kommer Nogen. Ingild holder inde.)

Ingild.

Hvo nærmer sig? Jeg hører sagte Trin.
Hvad har endnu mig Livet at bebude?

(Den gamle Ro kommer med en Kurv fuld af Frugter og Blomster.)

Ro.

Tilgiv mig, at jeg gaaer saa lige ind!
Jeg Ingen fandt i Hallerne derude.

Ingild.

Hvo est Du, som saa silde vover Dig
I Kongens Hal? Hvad har Du med at ile?

Ro.

Du kiender ei, — Frigga forbarme sig, —
Din gamle Tiener Ro fra Ingildshvile?

Ingild.

Fra Ingildshvile! Hvad?

Ro.

Den Urtegaard,

Som Du med egen Haand har plantet, Herre!
Som i en halv Snees Aar jeg foreſtaaer,
Og ſom ei lader til ſig at forværre.
Alt trives herligt, alting ſtaaer ſaa ſmukt,
Som om det vinkte, ſmilte Dig imøde.
Jeg bringer her en Kurv af bedſte Frugt
Og bedſte Blomſter, Aarets førſte Grøde.

Ingild.

Min gamle Ro! — Du?

Ro.

Ei ved Kongens Sal
Det høvikt er at banke paa ſaa ſilde;
Men Dagen var ſaa heed, førſt Aftnen ſval,
Og mine trætte Been ei lyſtre vilde.
Jeg kiender ingen meer i Hledreby;
Saa tænkte jeg: Friſk Mod! Du kan det vove.
Kong Ingild under Dig et Nattely,
Han neppe kan endnu paa Borgen ſove.

Ingild.

Ei end; dog længes hårt den Trættes Aand!
At ſove, gamle Ven, det er paa Tide.

Ro.

Hiælp Thor! Du ſtaaer med Sværdet i din Haand,
Din Kind er bleg og dine Læber hvide.

Ingild.

Min gamle Ro! jeg er af Livet kied.
Jeg kiender Dig, kan paa din Troſkab bygge;
Tit ſkiænkte jeg Dig min Fortrolighed
I Aftenſtunden under Lindeſkygge.
Du kom betids at ſee din Herre døe;
Min Norne kalder, jeg maa Staven bryde.
Paa Ingilds Grav Du dine Blomſter ſtroe,
Din ſkionne Frugt formaaer han ei at nyde.

Ro.

Ei, hiælp mig Odin! hvordan er det fat?
Du vil dit Liv med denne Glavind ende?

Ingild.

Den utro Svarteham har mig forladt,
Og mine Mænd mig troløst Ryggen vende.

Ro.

Ei, det var slemt. Men maa jeg sige Dig,
Hvad Ro har stedse giort i Lindeskyggen?

Ingild.

Tal!

Ro.

Herre! Den som Ryggen vendte mig,
Den pleied jeg igien at vende Ryggen.

Ingild.

Min Fremtids Bane staaer bestænkt med Blod,
Mig trykker denne Borg som Fængselsmuren.

Ro.

Søg atter Glæden, dersom Du har Mod!

Ingild.

Hvor?

Ro.

Af dens friske Kildevæld: Naturen!

Ingild.

Du troer, at jeg —

Ro.

Lad Avind her igien
I denne Borg, med sine Tvedragtspile,
Og følg med Ro, din trohengivne Svend,
Til Herthas muntre Dal, til Ingildshvile.

Ingild.

Til Ingilds Hvile!

Ro.

Lad dem klamres her,
Lad Hære væbne sig mod vrede Hære.
Du aldrig elskte blodig Ledingsfærd,
Hvi vil Du Lykkens Kastebold kun være?

Ingild.

Du raader mig?

Ro.

At bytte Sværdet med
En Havesegl. Hvorfor da Blod udgyde?
Langt bedre mellem Friggas Urtebed
Med Vandets Straaler tusind Blomster fryde.

Ingild.

Du raader hvad Stærkodder mig har raadt.
Er der endnu et Haab for Ingilds Dage?
Kom Du at holde, før det havde naaet
Mit Hierte, dette Morderstaal tilbage?

Ro.

Kast dette Staal! Følg Du din gamle Ro,
Glem Svarteham og alle stolte Kæmper.
Den skionne Mark og Skov er evig tro,
Og intet Urtens grønne Troskab dæmper.

Ingild.

Ja Troskab findes i Naturen kun,
Den gior de falske Levende tilskamme.

Ro.

Forlad mig det! Pasop, min gamle Hund,
Er mig saa tro, som Ranken er sin Stamme.

Ingild.

Ved Thor! Jeg vil forlade denne Hal,
Og vorde Bonde, da jeg Kronen tabte.

Ro.

Gid Hver, som Du, lød fromt Naturens Kald,
Saa blev han det, hvortil ham Odin skabte.

Ingild.

Farvel Guld, Hæder, Magt og Stoltheds Lyst!
I vil dog ei misunde mig en Hytte?

Ro.

Snart vil Du føle med et lettet Bryst,
At Du har Intet tabt ved dette Bytte.

Ingild.

Du følger mig til Uskylds milde Bo?
Du være vil min Ven, mit Livs Ledsager?

Ro.

Hvad var vel Ingildshvile uden Ro?
Forstaaer sig selv, hvis Du tiltakke tager!

Ingild.

Med Glæde jeg forsager Livets Glands.

Ro.

Tung er en Krone, let en Blomsterkrands.

(De gaae.)

Skov.

Eigil. Helga.

Eigil (henrykt).

Jeg har min Helga! Hører det I Sale,
Som Bøgen hvælver bladfuld, Green ved Green;
Jeg har min Helga! Hører det, I Dale,
Hvis Guldax krandse Høiens Runesteen.
Jeg har min Helga. — Hører det, I Vinde!
Til Norge storm: Han vandt sin Elskerinde!

Hvor er en Salighed som Eigils stor?
Den lykkeligste Kongeson i Nor.

Helga (bekymret).

Men Stærkodd, Eigil!

Eigil.

Stærkodd har jo vundet,
Og Hasting har hans lette Saar forbundet.

Jeg har min Helga! Opfyldt for mit Hierte
Blev nu den Drøm, det fra min Barndom bar:
Jeg saae den danske saftgrønklædte Herthe,
Med Spydet i sin Haand, med Hielmen klar;
Hun stod paa Norges mosbegroede Klippe,
Ei hendes Klædebond jeg vilde slippe.
Jeg raabte: Tag mig med til Danmarks Land,
Og skiænk mig en guldhaaret Lilievand!

Helga.

Men Stærkodd!

Eigil.

Stærkodds Skiælden er ugyldig;
Du fangen var, din Eigil er uskyldig. —

Jeg Konge vorde skal for Siolunds Skove!
Høi Glæde fylder Eigils unge Bryst.
Snart, gamle Fader, deler Du min Lyst,
Naar gyldne Drage klover fortblaa Vove.
Hurra! de norske søndenfieldske Stene
Forbindes skal med Danmarks Løv og Grene.
Med Kattegat, et blaat og deiligt Baand,
Dem sammenknytter Ægirs stærke Haand.

Helga.

Men Stærkodd, Eigil!

Eigil.

Ha, min Elskerinde,
Jeg veed en gammel opbragt Biørn at binde.

Helga.

Der kommer han, o Freya, med sit Sværd!
Hvad vorde skal tilsidst af denne Færd?

Eigil.

Hvad Stærkodd vil; — vil han mit Venskab? Kom!
Vil han mit Liv? Det skal vi nappes om.

Stærkodder kommer med draget Sværd.

Hvor træffer jeg ham da den unge Niding?
Man sagde mig, han pusled her i Skyggen,
Angst for at Maanen skulde røbe ham.

Eigil (træder frem).

Hvem gjælde dine Skjældsord?

Stærkodder.

Dig, Du falske
Lavhiertede Forræder! Traf jeg Dig?

Eigil

(drager sit Sværd, de kæmpe, han hugger i hans Hielm).

Nei jeg traf Dig! der har Du for din Niding.

(De kæmpe igien. Stærkodder synker i et Knæ, Eigil vil atter hugge, men Helga springer frem med Eigils Skiold, som han har ladet staae ved et Træ, og afbøder Hugget.)

Helga.

Holdt Eigil! Vil Du dræbe din Velgiører?

Eigil (holder inde).

Tak, elskte Helga! Tak min Fylgie!
Stat op Stærkodder, reis Dig gamle Helt!

Stærkodder
(med mild Røst).

Hvi lod Du ham ei hugge til, min Datter?
Ved Thor! der rinder Helteblod i disse
Blaae Marmoraarer, som igiennemdæmre
Din Liliehud.

Eigil.

Ha min tilbedte Helga,
Hvis nu jeg havde saaret Dig?

Helga.

Langt heller
Mig, Eigil, end den Uerstattelige,
Pligtankret i vor Nød, vor sidste Tilflugt.

Stærkodder.

Hvi lod Du ham ei dræbe mig, min Datter?
Ved Odin! Døden havde været mig
Kiær af din Eigils Haand. — Jeg seer det har
Ei været Nidingsværk, som holdt ham borte
Fra Kampen. — Unge Mand! Du est den første
Som i en Tid af tredsindstyve Aar
Har tvunget Visins Banemand i Knæ.

Eigil.

Er det et Under, at jeg tvang Dig ned?
Knap gav jeg Dig jo Tid at løfte Værget,
Mat, som Du var og blodig, nylig kommen
Fra den ulige frygtelige Kamp.
Tilgiv min Hidsighed, min ædle Herre!
Men — Ukvemsordet paa din vrede Læbe
Fortørned mig.

Stærkodder.

Hvor høistnaturligt Eigil!
Jeg tirred Biørnen, og den slog sin Lab
Rask uden lang Betænkning i mit Skind.
Ifald jeg bløder, maa jeg ikke takke
Mig selv derfor?

Eigil og Helga.

Du bløder —

Stærkodder.

Dette Bind
Blev løsnet ved min Armbevægelse.

Helga.

Tillad, min Fosterfader! —

Stærkodder.

Vene Helga!
Din silkeblode Haand maa læge Saar
Blot ved Berøringen. — Forhadte Eed
Af den opblæste Dreng, som Gubben end
Maa holde! — Eigil, sno mig dette Klæde
Lidt fastere.

Helga.

Jeg maa ei?

Stærkodder.

Jeg har svoret
Engang i min Hovmodighed, at aldrig
Forbinde skulde mig en Qvindehaand.
En Eed er hellig. Nu maa Galten gjælde
Hvad Grisen brød, tvert mod det gamle Mundhæld.

Helga.

Du taber Intet! Eigil er behændig.

Stærkodder,
(medens Eigil forbinder ham).

Min Helga! Gid det var det Eneste,
Hvad Gubben gjælde maa for Ungersvenden.
De raske Dage gaae, vi gaae med dem;
Alt modnes og udvikles, Vi som Alt;
Den grønne Knup blier Blomst, den sure Frugt
Blier liflig Most, vort Kiød og Blod omskiftes,
Det gamle svinder; Intet er vi meer
Af hvad vi var; vor Aand har kastet Larven,
Er vorden Fugl, og kryber ei som Orm; —
Dog — dog maa Fuglen i den rene Luft
Undgjælde Ormens Nidingsværk i Støvet;
Det friske Kiød og Blod maa bøde for
Hvad det Bortdunstede længst har forbrudt.

En anden Mand, et fremmed Væsen staaer der;
Ikkun et Navn — Stærkodder — er igien
Af Fordumsvæsenet. Hvad er Stærkodder?
En Lyd, en Klang, et Intet! — Og dog maa
Han bøde for den unge Daares Brøde.

Eigil.

Han maa det ei. Saa var der hist hos Guder
Ei meer Retfærdighed.

Stærkodder
(betragter ham).
O Eigil, Eigil!
Det siger Du?

Eigil,
(som er færdig med Forbindingen).
Og mener hvad jeg siger.

Stærkodder
(tager ham venligt under Hagen).
Tak Eigil! Du formaaer at læge Saar,
Som at frembringe dem. — Hvi kom Du ikke
Til Kampen Eigil?

Eigil.

Svarteham har fængslet
Min Helga, som mig skulde bringe Bud.
Jeg vidste det først da det var forbi.

Stærkodder.

Tilgiv min Hidsighed! — Min Alder farver
De tynde Haar med Sølv; dog løber Blodet
Endnu afsted med mig. Det er endnu
En Gnist af Ungdom, som først Døden slukker.
Den Nedrige! — Men Eigil, det var godt,
At ei Du fulgte mig; maaskee din Norne
Derved forhindret har et blodigt Hug,
Som vilde skilt Fremtiden ved sit Haab.

Vingulf kommer med en flok gamle Kæmper.

I tappre Helte! skynder Eder! Ifler
Til Ingilds Hær, staaer Danerkongen bi!
Jeg ordner Alt, at vi før Hanegal
Kan møde Fienden kiæk i aaben Mark.

Stærkodder.

Godt, bolde Kæmpe! Hiælp mig Thor i Thrudvang,
Er det ei Broder Vingulf?

Vingulf.

Ganske rigtig,
Min ædle Herre!

Stærkodder.

Herre? Kald mig Broder!
Vi tømte mangt et Horn i gamle Dage
Som Venner, fulgtes ad paa Ledingstog.
Og her jeg finder Dig i Staal og Kobber
Ved Nattetid, som Ingilds Drost? Ei, ei!
I Middags saae jeg intet gammelt Ansigt,
For lutter Spillemænd og Dandsere;
Mod Aftenqvæld, naar Dagens Tant er endt,
Jeg troer I komme frem af Eders Huler,
Som Løver og som Pantherdyr i Skoven,
Naar Fuglen har afsiunget paa sin Qvist.
Jeg kiender Dig igien min raske Thorleif!
Min Hugleik! — Humble! — Amlet! — Broder
Vermund!

(Han trykker deres Hænder.)

Vingulf.

I Nøden skal man kiende gamle Venner.
Tak, for I mindes os. Glem ei at ile!
Naar Slag er vundet, vil vi atter tømme
Vort Bæger sammen, og tilbagekalde
Henfarne Tider.

Stærkodder.

Vel!

Vingulf.

Kong Ingild har
Udkaaret Eder, Eigil, og mig selv
Til Høfdinger i Slagtningen.

Stærkodder.

Vi tage
Mod Embedet.

Vingulf.

Thor give Held til Striden!
(Han gaaer med Kæmperne.)

Eigil,
(som har talet med Helga).

Bliv i dit Buur, min Elskte!

Helga.

For at ængstes,
Maaskee at overfaldes? Jeg gaaer med!
Min svage Haand skal styre Spyd og Bue
For Ingild og for Eigil. Har din Helga
Da mindre Mod end Svarteham?

Stærkodder.

Lad hende
Gaae med! Skioldungens Blod er aldrig roligt,
Naar Luren toner høit til Dens Forsvar.
Gak med! Spænd Brynien om din Jomfrubarm,
Lad ringle kring din Lænd et Pandserskiort,
Og spænd den lette Fiærhielm om din Tinding!

Eigil.

Frey seer fra Skyen, hvor jeg elsker Dig!
(Han omfavner hende.)

Stærkodder
(betragter de Elskende).

Slig Fryd har aldrig gamle Stærkodd nydt!

Stærkodder.

Bleg, — i den linnedhvide Særk,
Med blodig Dug om Saaret, — truende.

Eigil.

I Guder! Den ulykkelige Skygge!
Ei Riſt og Ro i Graven? — Hvilken Ynk!
O arme Skygge!

Stærkodder
(med opløftede Hænder).

Alle gode Guder!
Forløser dog mig alderſtegne Gubbe.
Tru mig ei længer, ryſt ei meer mit Indre,
Forfærdelige Syn!

Eigil.

Seer Du ham alt?

(Stærkodder vender ſig og ſeer ſig om; da han Intet bliver vaer, gaaer han ſpeidende nogle Skridt; idet han nu i en Afſtand fra Eigil atter kaſter Øiet paa ham, der ſtaaer i det fulde Maaneſkin, farer han forfærdet tilbage og raaber:)

Jeg ſeer ham!

Eigil.

Hvor?

Stærkodder.

Du!

Eigil.

Guder, hvad er dette?
Det er alt andengang, Du ſammenfarer
Af Skræk for Eigil?

Stærkodder (fatter ſig).

Eigil!

Eigil.

Du har ſagt,
Jeg ligner Olaf; men er denne Lighed
Saa ſtor, at Du maa gyſe ved den?

Stærkodder
(med glad Forundring).

Eigil!
Den blodige, den frygtelige Dødning
Svandt førstegang fra den Fuldmaanes Tid,
Der saae din Fader bløde for min Haand.

Eigil.

Min Fader? Hvilken Daarlighed! Og ligner
Ung Eigil Spindevævet af en Skygge?

Stærkodder.

Nei, men Du ligner ham; og Dig, hans Billed,
Dig seer jeg nu istedetfor ham selv.
Han bliver borte, som han vilde sige:
Den Døde viger for den Levende.
Ak Eigil! her — her stod den Bleges Aand
For Stærkodd første Midnat efter Mordet.
Fuldmaane var det, men ved Vintertid;
Den frosne Jord var dækt med Sneens Liin,
Tungt bøied Grenen sig paa nøgne Træ
Med Jis og Snee; hvor Droslen synger nu,
Skreg Uglen; og den milde Luft i Løvet
Var Østenvind, som vugged nøgne Qvist.
Da stod han, Eigil, hvor Du stander nu,
Saa høi som Du, og viste mig sit Saar,
Med samme Blik, i samme Helteſtilling. —
O Thor skee Tak! nu Skyggen er forsvunden,
Forløsningstimen stunder snarlig til.
Jeg frygter ikke for den Levende!

Eigil.

Fat Dig, Stærkodder!

Stærkodder.

Jeg har fattet mig.
Befriet er jeg, thi mit Skrækkebilled
Forfølger mig ei meer. Jeg har det Haab,

At jeg skal lønne Sønnen, hvad min Synd
Forbrød paa Faderen.

Eigil.

Du har endnu
Den vrange Mening? Har jeg ikke sagt —

Stærkodder.

Nu lad saa være! Jeg fornærmer ei
Din Moders Dyd, jeg tvivler ikkun stærkt
Om din formeente Faders Sanddruhed.
Snart vil det vise sig, — naar gamle Stærkodd
Er ikke meer.

(Rækker ham Haanden.)

Men Eigil, bolde Svend!
Ifald der kom Oplysning før min Død —
Slaa mig ihiel, jeg falder gierne for Dig,
Men had mig ei!

Eigil.

Jeg kiender ei Stærkodder
I denne Tilstand meer. Den sandrue Helt!

Stærkodder.

Ha Du har Ret! Jeg er som hin Fyrstinde,
Hver Dag i Ugen menneskelig, vakker,
Kun i den syvende forhadte Nat
En vanskabt Slange. — Glem, hvad jeg har sagt!
Kom, lad os hente Helga, gaae i Kamp
Og stride drabeligt for Ingilds Ret.
De hellige tre Norner styre Væven,
De spinde Fremtids Traade. Kom, min Søn,
Og lad os følge Traaden, til den brister!

(De gaae.)

Femte Handling.

Ingildshvile.

(Morgen. En Hauge med Blomsterbed; paa høire Haand et Huus; i Baggrunden en Muur med aaben Port.)

No

(staaer ved Huusdøren og seer ind).

Han sover end. En dyb, en rolig Slummer;
Som naar en Storm paa Havet lægger sig,
Og sorte Bierge med uroligt Skum
Forvandles til blikstille Sølverflade.
Tak skee de høie Guder, som forundte
Hans Hierte Fred. Han talde vildt paa Veien
Den hele Tid; gid Søvnen styrke ham.
Det græmmed mig for hardt, ifald han skulde
Med sønderrevet Hierte vandre her,
Og tæres hen midt i den friske Blomstren,
Og længes midt i Overflødigheden.
Min Sommer er for god til sygt at vrages.
Ei heller duer jeg til Trøstermand;
Min Siæl er munter, søger Munterhed,
Og kan ei længe finde sig i Mismod.

Dog ei skal jeg forlade Dig, min Konning!
Om end det kosted gamle Ro sin Ro,
Og Resten af de sidste glade Dage.
Han rører sig, han vaagner? Ha der er han,
Iført en ringe Vadmels Bondekofte.

Ingild.

Nu, est Du oppe? Jeg maa skamme mig,
Jeg har forsovet mig. Nu kunde vi
Alt have gravet Urtebedet om.

Ro.

Min Konge, sligt et Arbeid er endnu
Din Haand for svart. Nei: plante, rive, vande,
Saa vænnes Armen til, lidt efter lidt.

Ingild.

Ro! hvilken Konge?

Ro.

Jeg skal aldrig glemme,
Skiøndt Du nedlader til din Tiener Dig,
Hvad Du har været, hvad Du est.

Ingild.

Hvem jeg?
Gaa, Spottefugl! Har Du nyskiæftet Spaden,
Som bristed os i Forgaars?

Ro.

Forgaars, Herre?

Ingild.

Da vi tilsammen grov den dybe Grøft.

Ro (forundret).

I Forgaars sad Du i din Kongesal,
Og drak af gyldne Horn med dine Kæmper.

Ingild.

Nu lad det være nok! Skal Du endnu
Mig altid spotte for den tomme Drøm?

Ro.

Hvad Drøm?

Ingild.

Som jeg fortalte Dig: at jeg
Var Hledrekonge, givt med Svarteham,
At hun forlod mig, og hvad veed jeg Alt!

Ro (afsides).

Er det hans Skiæmt? Er det Affindighed?

Ingild.

Den stakkels Ingild! Lykkelig den Mand,
Som ei er født til slig en farlig Ære.

Ro.

Vel sandt, min ædle Drot!

Ingild.

Han svigtes ei.
(Med Ild)
Hvor meget meer end Ingild er jeg Drot,
Langt fastere nu grunder sig min Glæde!
Han har af brændte Steen et skummelt Slot,
Jeg har af grønne Løv et Blomsterskæde;
Hans Undersaatter kives, giøre Larm,
Tvekæmpe daglig, efter Høihed hige;
Mit grønne Fodfolk stander Arm i Arm,
De Store med de Mindre sig forlige.
Den, som er ond, kan han ei giøre god,
Haardnakket seer han stolte Hirdmand kneise;
Jeg hugger Ellen af nær ved sin Rod,
Og bedre Skud sig snart i Luften reise.
Hans hvide Snekke klover Bølgen blaa,
Man skulde troe, man saae en venlig Svane;
Dog søger den kun Dybet for at slaae,
I Stavnen galer Thors blodrøde Hane.
See hist min Flaade, ved den grønne Mark,
Ved Fiordens Bred, — om ei mit Øie feiler, —

Det lette Egern, paa et Stykke Bark,
Fra Skoven her til Skoven hisset seiler.
Det driver fort, det tager til sig Mod,
Det søger Olden i de grønne Sale;
Som Roer det strækker ud sin lille Fod,
Og som et Seil udspiler det sin Hale. --
Ha Ingild, Ingild! ei din Svarteham
Til Troskab Du, til hellig Elskov tvinger;
Her kiærligt af sin lysegrønne Ham
Frem til min Lyst den unge Rose springer.
Det skiænker mig sin vennehulde Duft,
Bedrager ei, sig slynger om min Hytte.
Ha Ingild! Bonden i den friske Luft
Beklager Dig, og vil ei med Dig bytte.

Ro.

Ifald Afsindigheden taler saa,
Saa gid han aldrig faae sin Sands igien!

Ingild.

Een Ting forvirrer mig dog, Broder Ro!

Ro.

Hvad Herre?

Ingild.

Som jeg vaagned — tænk min Skræk! —
Fandt jeg den kongelige danske Krone
Staae ved min Seng paa Bordet.

Ro (afsides).

Har i Sandhed
De milde Guder med en venlig Haand
Udslettet af hans mørke tunge Siæl
Erindringen om svundne Dage? Ha
Hvor lykkelig, hvor trøstet er han da!
Glad vil han drømme, Frigga! paa dit Skiød,
Til ind han slumrer ved dit Moderbryst.

Ingild.

Vi maae jo før jo heller ile, Ven,
Til Hledreborg, at bringe den tilbage.

(Man hører Krigsmusik paa Landeveien udenfor Haugen.)

Ingild.

Hvo kommer der?

Ro.

Glæd Dig, min ædle Drot!
Den danske Krigshær efter vundet Slag.
Jeg hører Seiersklang og Glædeslyd.

Ingild.

Den danske Hær? Har alt Stærkodder slaget
Den stolte Svarteham?

Ro.

Ja ganske vist.
Jeg skuer i den første Krigerflok
Som nærmer sig, en Mængde Bannerstager.
De bæres foran Hæren; udentvivl
Et Bytte fra den undertvungne Fiende.

Ingild.

Hvor gierne ønskte jeg at vide dog —

Ro.

Det hele Følge kommer her forbi,
Og vi kan see det giennem Haugeporten.
Hist gaaer en eenlig Krigér. Jeg vil kalde
Ham ind til os i Haugen; han kan vist
Fortælle Dig om Slaget og om Seiren.

Ingild.

Jeg længes meget.

Ro.

Heida! gode Ven.

Krigeren (kommer).

Du kalder mig? Hvad godt?

Ro.

Du gaaer foran
Den hele Hær, hvor kommer det?

Krigeren.

Nu Gubbe,
Det kommer af, at jeg har Lyst ei til
At gaae bagefter.

Ro.

Hvi gaaer Du ei med?

Krigeren.

Jeg pleied hidtildags at holde mig
Med sikkre Skridt i Rækken med de Første;
Nu har et fiendtligt Spyd udpillet mig
Af Mængdens Tal, og tegnet mig med Øren,
Som Egetræer, der i Høst skal fældes.

Ro.

Dog gaaer Du fremst?

Krigeren.

Jeg skynder mig foran,
Jeg vilde gierne, før det sortner, see
Vor Eigils Bryllup med sin unge Skioldmø,
Ved Thorelund.

Ro
(som bringer et Bæger).

Min Landsmand, est Du saaret?

Krigeren.

Ja, nok for dennegang.

Ro.

Tag dette Bæger,
Og qvæg din Tunge!

Krigeren (drikker).

Tak! En kiølig Drik.
Saaledes skal jeg drikke snart deroppe
Med Fader Odin. Ha et herligt Levnet!

Jeg længes ret. Men lad mig gaae igien!
Er Hæren mig forbi, indhenter jeg den
Ei meer i dette Liv.

Ro.

Der komme Vogne
Bagefter med en Mængde Saarede;
Der er vel Plads for Dig.

Krigeren.

Skal jeg mig lade
Ved Bønder kiøre som et Slagtenød
Til Torvs? For kastes i en Grøft paa Veien,
Hvor Græsset voxer høit at bides i.

Ingild.

Siig mig, har Stærkodd vundet?

Krigeren.

Siig mig, høie
Sig Sivene for Stormen, naar den blæser?

Ro.

Saa brugte han saa vældeligt sin Skum?

Krigeren.

Han slog, som Thor Hrymtusserne; men Eigil
Var ogsaa drabelig som Asatyr,
Den gamle Vingulf var den stærke Vidar.
Desuden ordned Stærkodd Slagtningen
Saa viis som Odin. Helga, skiøndt en Mø,
Foer om i Slaget som en Geierskagel.
Det var en Hagleld! Mange Fiender dræbtes!
En Levning sværmed bort som rædde Bier,
Der drives ud fra Kuben af de Gamle,
Med deres Dronning, til den mørke Skov.

Ingild.

Saa takker Eigil da især Stærkodden
For Riget?

Krigeren.

Og sit Liv.

Ingild.

Hvorledes det?

Krigeren.

Han saae en Skytte sigte paa ham fiernt,
Bedækked Eigil med sit Kæmpelegem,
Og tog den Piil, der var den Anden tiltænkt —

Ingild

(slaaer Hænderne sammen).

Dybt i sit eget brede Heltebryst?

Krigeren (smilende).

Saa tænkte vi. — Men har Du seet, naar Hagl
Om Vintren springer fra det haarde Tag?

Ingild.

Saa Pilen sprang?

Krigeren.

Med en afmægtig Klang
Fra Kobberbulen af Stærkodders Skiold.
Fra Hielmen gled de største Slagsværds Hug,
Som Regn fra Taget. Han kan ikke døe.
Ei Kastespydet trænger bedre sig
I ham, end Gedehamsens Braad i Staal.
Der kan ei tvivles om, det er en Halvgud.

(Musiken og Krigsfolket kommer nærmere.
En Flok drager forbi.)

Der komme de! Nu maa jeg vente dog,
Til Toget er forbi. — Ha, seer Du Eigil
I Spidsen af den første Flok med Helga?
Lovkrandset, Haand i Haand. Et deiligt Syn!

(Anden Flok drager forbi.)

Der gaaer den gamle Stærkodd med sin Skum
Trofast i Haand, som Odin, da fra Østen
Han drog med Aserne til Nordens Riger.

(Tredie Flok kommer.)
Der kommer gamle Vingulf med sin Flok.
Farvel! Nu maa jeg ile, for at slutte
Det stolte Tog; see til jeg faaer en Plads
Paa Kalvevognen. — Jeg er mat. — Farvel!
Ifald jeg faaer ei Brylluppet at see,
Da er det Eders Skyld.

Ro.

Thor styrke Dig,
Og Odin glæde Dig i sit Valhalla!

Krigeren.

Det maa han nødes til. Jeg har giort fyldest
For mig, arbeidet i hans Urtegaard;
Nu falder det ham til ved Aftentid,
Naar Sol gaaer ned, at give mig min Dagløn.
(Han gaaer.)

Ingild
(er gaaet ind, og kommer igien med Kronen og Blomsterkrandsen).

Nu lad os ile, for at komme tidsnok
Til Hledregaard! Kong Eigil have maa
Sin Krone.

Ro.

Er det virkelig din Hensigt?

Ingild.

Hver Sit! Den Blomsterkrands tilhører mig.
Lidt vissen er den, den er fra igaar —
Det er jeg med. Vi passe for hinanden.
(Han sætter den paa.)

En Herold kommer med Følge.

I danske Mænd! tillader fremmed Normand
At spørge: Drager Hæren hisset lige
Til Hledre?

Ro.

Ja!

Herolden.

Saa vi behøve kun
At følge den, for snart at komme med
Til danske Kongens Gaard?

Ro.

Ja, kiære Herre!

Herolden.

Er Kongen selv i Hæren?

Ingild.

Ja.

Ro.

Hvem mener
I Herre?

Herolden.

Konning Ingild.

Ingild.

Nei; men Eigil,
Den nylig valgte Konge.

Herolden.

Eigil Konge?

Ingild.

Som jeg har sagt.

Herolden.

Den norske Kongeson
Af Agde?

Ingild.

Ja! Han ægter jo i Dag
Kong Ingilds Søster, arver Riget.

Herolden
(vender sig til sit Følge).

Normænd!
Ha Under over Under! — Det er ham
Vor Reise gielder. Vi har store Ting
At aabenbare ham.

Ingild.
Saa iler did!

Herolden.
Han arver Kronen? Ingild har afstaaet
Ham Riget?

Ingild.
Ja.

Herolden.
O hellige Forsete,
Retfærdighedens Gud, hvad har Du virket!

Ro.
Hvad er vel Eders Ærind, maa man spørge?

Herolden.
Følg med til Hledre, vil Du vide det.
Først for den unge Danerkonges Aasyn,
I Folkets Paahør, træder af sin Hule
Den Hemmelighed, der i treti Aar
Forborgen slumred.

Ingild.
Lad os følge dem,
Min gamle Ro! Du seer, at Skiæbnen haster.
(De gaae.)

Et Sted i Skoven med en Hule, omvoxet af Urter og Buske.

Thusnelda i sin sorte Dragt. **En Tærne.**
Begge med Fakler.

Tærnen.
Forlad mig, Frue! men hvad vil Du dog
Ved høilys Dag med Fakkelskin? Hist drager
Kong Ingilds Hær forbi; vi kunde røbes
Af disse røde Blus.

Thusnelda (standser).

Ja det er sandt! Her! Her for mit Blik
Gaber Hulen, som hist
Gubben, den snehvide Seidmand,
Klart mig beskrev: Tærsklen til Hels
Giæstfrie, hvælvede Kongshal.

Tærnen.

Min høie Frue! Du forfærder mig.

Thusnelda.

Tidslen flætter med Nelder og blaa Skarn-
tyde sin Krands trindt, og saftig Alrune
Borer med Gift spaltet sin Rod,
Menneskekroppen lig, i din Grund.
Hellige Væld, med qvælende Svovlstank
Fyld nu Luften! din Vove bedæk
Tykt med Røg, med den altingfortærende
Dunstblaae Flamme, din Pryd!

Tærnen.

Hiælp Thor! her er den frygtelige Hule,
Som Alle flye paa tusind Skridt, for hvilken
Den trætte Vandrer heller gaaer en Omvei
Af halve Miil, end at han skulde nærmes
Den visne Kreds og svimle ved dens Gab.

Thusnelda (knæler).

Hvidblaa Hel! Hulernes Dronning!
Bleg — af Skræk ei — men af Forventning
Svarteham dybt nedstiger til Dig i dit Muldslot:
Angantyrs Hiem! Ei Svarteham frygter
Angantyrs Hiem; Baldurs og Nannas.
Elskov skal forvandle din Vægs Been-
Rader til Lilier; levrede Blod til
Roser; og Lyd af hvidslende Snog til
Bladenes Viften.

Tærnen.

Sværm ei min Frue! Husk, at Helas Sal

Bær Navnet af Elendighed; at Tærsklen
Er faldende Forræderi, Løibænken
Langsomlig Sot, og hendes Sengebolster
Bleggiørende Forbandelser. O Frue!
En gruelig Vanskabning er din Dronning:
Foroven som en gusten rynket Qvinde,
Forneden, endnu mere græsseligt,
Sig vinder hendes Krop med spættet Ædder
Og sorte Skæl i Slangebugter. Fly,
Thusnelda! fly fra dette Rædselsted,
Vend angerfuld din Hu til Guderne!

Thusnelda.

Guderne? Ha forbandet til Ragna-
Rokur, til Nastronds Qval, og til Surturs
Hævnende Glød!
Mig, mig de bedrog! Mig svore de
Grumt evindeligt Had. Med Svertings
Skiændsel de slog mig; tvang til en Nidings
Liv min blomstrende Skionhed; viste mig
Glimt af Haab, slukte med Haan det;
Pandsred min Helts Bryst mod min Elskovs
Brand; vred selv blinkende Sværd
Af min Haand, da kiæk med en Hær,
Skarlagenklædt, hævnblussende Skioldmø
Stormed, at styrte fordærvede Rest
Af Skioldungers Blod!

Tærnen
(kaster sig for hendes Fødder).

O kiære Frue! jeg anraaber Dig.

Thusnelda (rolig).

Stat op og følg med mig!

Tærnen.

I rige Guder!

Thusnelda.

Hvad? Du vover ei?

Tærnen.

Drag ud din Daggert! Stød den i mit Bryst,
Send mig til mine, men ei dine Guder!

Thusnelda.

Elendige! jeg kunde tvinge Dig.
Du eſt min Træl, og det er Helten tilladt
At tage med ſin Træl, ſin Heſt, ſin Hund
I Graven. Men dit Selſkab var mig Byrde.
Jeg vil ei følges af dit Jammerſkrig;
Jeg kan gaae ene. Ræk mig hid din Fakkel!
(Hun tager begge Fakler i ſine Hænder.)
Saadan nedſtiger jeg i Gravens Nat,
Og naar mit Liv med disſe Fakler ſlukkes,
Begynder hiſt i Mørket forſt min Fryd.
(Hun ſtiger ned.)

Tærnen.

O alle Guder, hun er ikke meer!
Jeg hørte hende ſtyrte dybt i Vandet.
Ha lad mig flye fra dette Rædſelſted!
(Hun flyer.)

Thorelund.

Gudlaug ſtaaer ved Offerſtenen. **Stærkodder** kommer langſomt med **Haſting**.

Stærkodder.

Her vil jeg ſidde paa mosgroede Steen
Og vente Brudeſkaren.

Haſting (afſides).

Aldrig var han
Saa ſælſom nedſtemt og beklemt om Hiertet,

Som efter dette Slag. (høit) Glæd Dig, min Husbond!
Du seired og Du redded Eigils Liv.

Stærkodder (i mørke Tanker).

Da Pilen sprang med Haan fra Kobberbulen!

Hasting.

Der staaer den stolte Gode ved sin Blodsteen.
Jeg lader Dig ei ene, som Du est,
Med den forhadte Mand.

Stærkodder.

Skiæld ham ei, Hasting!
Han taler af guddommelig Indgivning,
Hans Ord er Sandhed.

Hasting.

Hans?

Stærkodder.

Forlad mig, Barn!
(Hasting gaaer.)

Gudlaug (nærmer sig).

Mat sidder Du paa Stenen, Stærkodd, Storværks Søn!
Heel træt Du est og mødig af udstandne Kamp.

Stærkodder.

Heel mødig.

Gudlaug.

Sær forstemt! Hvor er det Heltemod,
Hvormed igaar Du trodsed Aukthors Offerdrot?

Stærkodder.

Tilgiv mig Herre, hvis min Manddomsdristighed
For heftig stolt sig reiste mod din Trudsel før.

Gudlaug.

Kun lidet gavner Stærkodd min Tilgivelse!

Stærkodder.

Har, troer Du, alle Guderne mig Ryggen vendt?

Gudlaug.

Ei alle; Hel i Nidingshulen venter Dig.

Stærkodder.

Saa grumt med Ord nedslaaer Du Danmarks Rednings-
mand?

Gudlaug.

Jeg indseer klart og skiælner rigtig, hvad Du est.

Stærkodder.

Dog saarer Du med stolt Foragt en ærlig Helt.

Gudlaug.

Husk, da Du saared Olaf med dit Mordersværd!

Stærkodder.

O mangen Dag har seet min Anger.

Gudlaug.

Mangen Nat
Vil skue den, fortøiet, i Hels Giæsteſal.

Stærkodder.

Hel straffer ei saa haardt som Du.

Gudlaug.

Jeg ynker Dig.

Stærkodder.

Ha spar din Ynk!

Gudlaug.

Du trodser atter, Storværks Søn?

Stærkodder.

Jeg trodser ei; men kulsort er det slette Glar,
Hvori kun skues Solens Pletter, ei dens Glands.

Gudlaug.

Jeg seer med uforstyrret Blik — dit Nidingsværk.

Stærkodder.

Hvormed fortiener jeg dit Had?

Gudlaug.

Den Guderne
Nedtrykker med Forbandelsen, fortiener Had.

Stærkodder.

Hvad viser Guders Vrede mod mig?

Gudlaug.

Kan Du døe
For Helteglavind?

Stærkodder.

Og hvorfor ei?

Gudlaug.

Fandt Du, hvad
Du gridsk i Kampen søgte, Stærkodd?

Stærkodder.

End er Kraft
I mine Sener; det var ei den sidste Kamp.

Gudlaug.

Naar Nornens Spyd Dig mærker, skal jeg agte Dig.

Stærkodder.

Heel Meget var at agte, fatted Du mit Værd.

Gudlaug.

Hvad er dit Værd? Du est en Morder, hvem til Gru
Samvittighedens Svøbe driver Jorden om.
Din Legemskraft behøver Daad; dit Hiertes Angst
Dig til Bedrifter driver, vil forsone saa
Den Synd, som nedrig Du begik. Er dette Dyd?
Af Helheim vil Du kiøbe Dig med Heltedaad;
Dig skrækker Straffens Time. Ha den gode Mand
Af Hensigt ei retfærdig er — af Ærlighed!
Saa dømme Valhals Guder Dig; og intet hiælper
Dig hiælper din Spilfægten, som forblinder her
Den Svages Øie. Stærk er din Forbandelse.
Hvad løser den? En Heltedød, og ene den.

Vel, find et fiendtligt kraftigt Sværd, som naaer dit Bryst!
Ei Selvmord, ei en leiet Drabsmand gavner Dig.
Jeg, Aukthors Drot, er streng som han, og grum som han;
Naar han Dig mærker med sin Glavind — see jeg skal
I Dødens Stund med Gudens Hammer signe Dig;
Hvis ei? — Da styrter Du fordømt til Niffelheim.
Saa lyder Dig mit sidste, som mit første Bud.
(Han gaaer.)

Stærkodder.

Ud i den vide Verden atter! Blinker ei,
Som Markens Straa, i Gothers og Vandalers Hær
Tveæggetslebne blanke Staal i Tusindviis?
Eet veed jeg der dog findes maa, som dræber mig.
(Man hører Musik.)
Der komme de! Ha lad mig tvinge Hiertets Harm,
Ei slynge Tidsler i min Helgas Brudekrands.

Eigil og **Helga** komme med Endeel af **Folket** og **Hæren.**

(De gaae Stærkodder imøde og gribe hans Hænder.)

Helga.

Min Fosterfader!

Eigil.

Redningsmand! Beskytter!

Helga.

O Kummer i min Fryd! Hvor er min Broder?
Bortranet? Dræbt? Ak er maaskee han dybt
I Taarnet kastet, som en usel Fange?

Stærkodder.

Han finde sig i Skiæbnen som Enhver.

Helga.

O Bitterhed i al min Sødhed!

Stærkodder.

Helga,
I Livets Drik maa Nornen kryste Malurt.
Kom mine kiære Venner! Træder hen
For Altret, mens de dybe Ludurhorn
Høitidelige Toner blæse giennem
Den grønne Skov. Oplofter Eders Hænder,
Og tømmer Mioden med hinanden, hvilken
Thors Drot, den bolde Gudlaug rækker Eder.
Min Tid og Stund er nu forhaand. Jeg kan
Ei længer dvæle blandt Jer, maa igien
I Verden ud paa mine gamle Dage,
Maa friste Lykken. Først jeg dog vil see
Min Eigil Brudgom og min Helga Brud,
Og Fremtids Danerkonge valgt paa Thinget.

Eigil.

Min Fader — hvad?

Helga.

Du vil forlade mig?

Stærkodder.

Oplofter Eders Aand til Thor og knæler!

(Eigil og Helga knæle for Blodstenen. Gudlaug rækker dem Hornet, som han indvier med Thors Hammer. En høitidelig Lyd blæses.)

Stærkodder.

Det er fuldbragt. I tappre danske Mænd!
Nu vælger ham og slaaer paa Eders Skiolde!

(Der slaaes paa Skiolde.)

Vingulf (træder frem).

Ha tier! Holder inde! — Det er Troskab?
Jeg Vingulf, Ingilds Drost og gode Stridsmand,
Gior høit Indsigelse. Hvor er Kong Ingild?
Er Ingild Komning ei? Og hvo er Eigil?

Lad Eigil arve Riget, men ei før
Vor Konges Død. — Hvorledes Dannemænd?
Er dette Troskab? Roligt lader I
Af Hallen eders Drot om Natten rane,
Saa vælges med letsindig Skioldeklang
En Anden alt med næste Morgenrøde?

Stærkodder.

Hør Stærkodd, hør din Ven, den Mand, Du agter!
(Peger paa Eigil.)
Han har til Kronen større Ret end Ingild.
Nu vrager Du ham; kiendte Du hans Byrd,
Din Vrede vilde vende sig til Fryd,
Dit Øie, som i kraftig Harme funkler,
Med høie Glædestaarer vilde glindse;
Din Haand, som kryster sig om Sværdehialtet,
Til Munden førte Fligen af hans Skind;
Af samme Dannished og Troskab drevet,
Som nu Dig bringer til at dadle ham.

Vingulf.

Stærkodder, jeg forstaaer Dig ei.

Folket.

Kong Ingild!

Ingild kommer med **Ro** og **Herolden.**

Ingild.

Ven, Du forstaaer ham ei? Saa vær opmærksom:
Den lange Slud er endt, den danske Himmel
Opklares atter, Alting jevner sig;
Forsvundne Tids Misgierninger forsones,
Det stille Sind beskedent viger for
Den bedre Kraft; — og Danmarks Krone rækkes
Frivilligt af den blinde Laaners Haand,
Og synker venligt om sin Eiers Tinding.
(Han sætter Kronen paa Eigils Hoved.)

Stærkodder.

Ha nu er Timen kommen!

Vingulf.

Herre Konge,
Frivillig Du afstaaer din Krone?

Ingild.

Kronen
Tilhører ikke mig. Der staaer din Drot.
Jeg var uskyldig, har ei ranet den;
Men hvad jeg fandt af Andres i mit Giemme,
Det bringes her igien. Og dermed nok.
Hver gaae til Sit! Til Bryllupsfærd den Unge,
Til Thor Stærkodder, — Ingild til sin Hvile. —
Jeg har ei meer at sige. Vil I vide,
Hvad Nornen spandt, da spørger denne Normand,
Hvis raske Vid forstaaer at løse Gaader.
(Han tager Ro ved Haanden og gaaer bort med ham.)

Eigil.

Hvad bringer Du mig Thorbiørn, bolde Landsmand?

Herolden.

Et Budskab om din Faders Død.

Eigil.

Min Fader?
Ak er min Fader død?

Herolden.

For treti Vintre
Slog Stærkodd ham i Badet.

Eigil.

Rige Guder!

Stærkodder.

Ret saa, min bolde Thorbiøn, syng din Qvad!
Jeg kan den udenad.

Herolden.

Kong Eisten har
Opdaget paa sin Sotteseng, at Du
Var ikke hans, men Konning Olafs Søn,
Kong Eisten var din Faders Ven; han giemte
Dig som et Barn imod Forfølgelsen.
Det er bekiendt, at Olafs unge Dronning
Et Svendbarn bragte ham til Verden, med
To Pile korsviis paa den høire Arm,
Som Danerfolket saae, da han blev vatnet.

Gudlaug.

Det er bekiendt. Hun flygted op til Norge,
Men døde der. Hvor Svenden blev, veed Ingen.

Herolden.

Der staaer han. Eigil! blot din Arm og viis den!

(Eigil blotter sin Arm, og rækker den i Veiret.)

Folket.

O Thor! To brune Pile krydsviis lagt!

Stærkodder.

Er ingen Oldinger i denne Flok,
Som kiendte Konning Olaf, mens han leved?

Flere Oldinger
(træde frem).

Jeg kiendte ham. Jeg slog i Striden med ham!

Stærkodder.

Betragter Eigil! Findes der en Lighed?

Oldinger.

To Draaber Vand, to Blade paa en Eeg
Har mindre! — Ja det er vor Konges Søn.

Herolden.

Det er han, og hans rette Navn er Frode.

Folket.

Hil, hil vor Drot den Frække! Frode Frække!

Stærkodder.

I skiænke ham et værdigt Tilnavn, Danske!

(Stilhed. Stærkodder og Frode staae længe med nedslagne Øine; endelig hæve de deres Ansigter, og betragte hinanden vemodigt.)

Stærkodder.

Sært, Frode! føie Nornerne den sorte Væv,
Spydstagens Væv; Et Hoved hænger ved hver Traad,
Til Skytte bruge Pilen de; og Traadens Spind
Med skarpe Sværd de sammenslaae.

Frode
(efter at have fattet sig).

Min Redningsmand!
Min Helgas Fosterfader, Landets sande Ven!
Tak for dit Venskab, for det Liv, Du skiænkte mig.

(Han omfavner ham; derpaa træder han tilbage, drager sit Sværd og raaber med undertvungen Følelse:)

Min Faders Morder! Du som grum din Konge slog,
Hans blege Skygge raaber Blodhævn høit fra Hel,
Til Tvekamp ud jeg fordrer Dig paa Liv og Død.

Stærkodder.

Gid Livet være Dig forundt og Døden mig.
Jeg er beredt. Følg mig af Gudens Offerlund!

Gudlaug
(træder imellem).

Stands, unge Danerkonge, dvæl og hør mit Ord!
Gak ei til Kamp med denne Mand! Han skiller os
Saasnart igien ved Dig, som snart Du skiænktes os.
Du fordrer ham til Tvekamp? Enekamp er al
Den Strid, som denne Jothun drager Sværdet for.
Thors Vrede hviler haardt paa ham; han er fordømt
Til blegen Hel, han hører alt til hendes Flok,
Og gaaer kun om at skade Livet. — Ingen Hævn
Din myrdede Fader har behov, Thor hævned ham.

Ha, heller raader jeg Dig flux at sende bort
Formeente Ven, men virkelig din Avindsmand,
Fra Danmarks Der, at han igien fra Land til Land
Forgiæves søger Døden, til den blegblaae Hel
Ham drager dybt med mager Arm i Mulden ned.

Frode.

Min Fader løser jeg af Helheim ene med
Stærkodders Blod; Stærkodders Blod kun løser ham
Fra Thors Forbandelse. Var jeg Danmarks frækne Drot,
Hvis ei mit Liv jeg gierne voved?

Stærkodder.

Kom min Helt! —
(Til Helga)
Du græder?

Helga.

Hellige Taarer!

Stærkodder.

Freya signe Dig!
(Hun kysser hans Haand og omfavner Eigil. De gaae.)

Helga.

Lad Hornets Toner overdøve Sværdets Klang,
Og stemme Hiertet til en taus, en henrykt Bøn
For Kampens Held.
(Hun knæler ved Blodstenen; der blæses Kæmpelyd; man hører tunge Sværdslag udenfor; derpaa bliver det stille.)

Vingulf.

Man bringer alt fra Græssets grønne Kreds et Liig,
Bedækket med det kongelige Purpurskind.
(Tvende Krigsmænd indbringe en tildækket Baare, som de sætte midt paa Skuepladsen. Helga iler hurtig hen, men standser, skiælver, og tør ikke drage Kaaben tilside. Endelig tager hun Mod og trækker den bort. Man seer Stærkodders Liig. Hun kaster sig ned, kysser hans Haand og raaber:)
Min Fosterfader!

Gudlaug (forfærdet).

Stærkodd? — Kongedatter! Ha —
Thor har tilgivet ham? Umuligt!

Helga.

Gudlaug, ja
Du seer det: Asa-Thor var ei saa streng, som Du!

Gudlaug

(stirrer længe paa Liget; derpaa siger han dybt bevæget):
Saa lære Thor Stærkodder at tilgive Synd!
Jeg bytter fra i Dag min Hammer med et Sværd,
Og gaaer i Kamp, at sones med mit Blod, som Du.
(Han gaaer.)

Hasting kommer med Stærkodders Vaaben.

Hasting.

Jeg fik min Herres Vaaben, hans Glavind og hans Skiold.
Han var en Helt! nu ligger han der paa Baaren kold.
Hans Aand er i Valhalla! Nu seer han fra det Blaae,
Og smiler til sin Hasting, som i hans Fied vil gaae.
Igien til Langebarderne jeg ile maa paa Stand,
For med dit gode Slagsværd at vise mig en Mand.
Her intet meer mig holder, ei Bryllupsfest, ei Spil,
Naar jeg kun først har trykket min Husbonds Øine til.
(Han trykker Stærkodders Øine til, kysser hans Haand og gaaer.)

Frode

(kommer; han omfavner Helga, derpaa træder han hen for Stærkodders Baare).
Stærkodder! — Ja! — Endnu Du elsker mig.
Jeg tog den Byrde, som nedtrykte Dig.
Du søgte Døden — fandt den for min Haand —
Af Helheim har Du loskiøbt Olafs Aand.
Hvad ham Du roved, skiænkte Du hans Søn;
Nu nyder I hos Odin Heltes Løn!
Skiøn var din Dødstund, den har Værket kronet,
Alfader smiler, Nornen er forsonet.
(Et stærkt Tordenskrald ruller høitideligt igiennem Luften.)

Ha, hører I fra Skyen Gudens Larm?
Ned ruller Aukthor paa sin Gyllenkarm.
Saalænge Gimle spændte blaa sin Telt,
Blev ei fra Jorden sendt ham slig en Helt.
Lyn knitter i hans Haand, hans Kinder glode,
Høi er hans Lyst! Han gaaer sin Søn imøde.

Folket.

Han var en Helt!

Frode.

Og nu er han en Gud.
Paa Thrudvang springer op ved Aukthors Bud
Femhundredfirti Porte! — bred og lang
Enhver, og støbt af Malm; med vældig Klang.
Femhundredfirti harnisklædte Mænd
Af Borgens Porte gaae ham froe igien,
Og raabe høit med Bulder disse Ord:
Stærkodder størst næst Tyr og Asathor!

Folket

(knæler med opløftede Hænder).

Følg os i Kamp! Hos Odin vær vor Tolk,
Og styrk vor Arm!

Frode.

Det vil han, tappre Folk!
Hans Kraft vil lægge Styrke til dit Sværd,
Saalænge Danmark er sin Halvgud værd.
Naar Faren er for Døren, størst vor Nød,
Og pludselig en Trøst, Foragt for Død,
Et Haab, et Mod, en freidig Kæmpelyst
Ned, som fra Himlen, strømmer i vort Bryst:
Da er det Stærkodd, som sit Skiold har strakt
Ud over Danmark, har vor Tillid vakt,
Som muntrer os ved Skioldets høie Gny,
Og raaber os til Kampen i dets Ly!

Oehlenschlägers

Tragødier.

Andet Bind:

Hagbarth og Signe.
Fostbrødrene.
Palnatoke.

Kiobenhavn, 1842.

Paa Forfatterens Forlag,

trykt hos J. D. Qvist, Bog- og Nodetrykker,

Badstuestræde Nr. 124.

Hagbarth og Signe.

(1814.)

Bera, Dronning i Siælland.
Alf og } hendes Sønner.
Alger, }
Signe, hendes Datter.
Hagbarth, Søkonge fra Throndhiem.
Hamund, hans Ven.
Halloge, Skiald.
Rinda, Fylla, flere Tærner.
Grib, Erik, Drabanter.
En Herold.

Handlingen foregaaer i Lunden ved Beras Gaard. Man seer Havet i Baggrunden, og Signes Buur næsten skiult bag Træerne. I Forgrunden er et Fangetaarn med Randgitter.

Første Handling.

Morgen.

Der blæses i et Horn fra Stranden, som besvares fra Landet. **Grim** og **Erik** komme med Hellebarder fra Skoven.

Grim.

Det er en Normand.

Erik.

Nei, en Svensk.

Grim.

En Norsk!
En Thrønder. Seer Du ei de sorte Seil?

Erik.

Herolden stiger af sin Baad paa Strand.

Grim.

Og blæser i sit Horn. Jeg svarer ham.
(Han blæser i Hornet.)

Den **norske Herold** kommer.

Hil Eder!, danske Kæmper!

Erik.

Tak for Ønsket!
Hvad vil I? Kommer Du med Fred?

Normanden.

Forstaaer sig;
Saavidt som Krig kan føres fredelig.

Erik.

Du taler som en Vala, naar hun spaaer.

Grim.

Tal reent ud, hvis Du est for Ærlighed.

Normanden.

Seer I, med gyldne Mast, den lange Drage
Ved Bugten hist?

Erik.

Hvad bringer den til Danmark?

Normanden.

Ung Hagbarth, Konning Hakes Søn, fra Throndhiem.

Erik.

Og hvad vil han?

Normanden.

Forsøge sine Kræfter,
Og bringe Sjællands Egelov til Norrig,
Ifald det lykkes ham at vinde Krandsen.

Grim.

Hans Navn berømmes vidt i norske Havne.

Normanden.

Nu vil han høste Roes paa danske Sletter.
Dog ønsker han ei Krig, men kun en Tvekamp. —
De unge Konger, Alf og Alger roses
I Norden høit for deres Tapperhed;
Derfor vil Hagbarth prøve Kræfter med dem,
At Asathor i Thrudvang maa bedømme,
Hvo af de Tre er bedst, skiøndt Alle Helte.

Han sender mig med Bøn til Dronningen,
At maatte hilse hende først i Hallen.
Hans Flok bestaaer af tyve gode Stridsmænd,
Beredt, som han, at prøve Kræfter med
En dobbelt Skare tappre Danske. Ei
Af daarlig Pral, som var vi stærkere;
Men Den, som æsker ud, bør underkaste
Sig dobbelt Fare. — Nu er alting sagt.
Viis os til Beras Gaard, og skaf os fri
Tilbagegang med Svar, I gode Svende!

Erik.

Det vil Du ikke savne. Følger os!

(De gaae.)

Hagbarth kommer leende, med en Rose i Haand, fulgt af **Hamund.**

Hagbarth.

Det var en blodig Kamp.

Hamund.

Du bløder Hagbarth!
Plet ei din Kiortel.

Hagbarth.

Kunde man da troe,
At slig en ydmyg Skionhed vilde saare?
At listig den kun lokked fra sit Løv,
For dybt at rive mig med sine Torne?
Hvad kalder man den skiælmske Blomst?

Hamund.

En Rose.

Hagbarth.

Dem har vi ingen af hos os derhiemme.

Hamund.

De kan vel komme der med Tiden.

Hagbarth.

Nei,
Slig kiælen Vært døer i vor Heltekuld.

Hamund.

Saa kiælen som den var, saa stak den Dig.

Hagbarth.

Og, ved mit Sværd, det gav mig Agt for den.
Hvorledes er den kommen her?

Hamund.

Fra Syd.
Den stod i Jomfru Signes Urtegaard;
Den grønne Hække bredes meer og meer,
Og voxer vel snart over hele Siælland.

Hagbarth.

Saa har jeg, uden selv at vide det,
Her giort et Jomfruran af Signes Hauge?
Løn som forskyldt, nu bløder jeg til Straf.

Hamund.

Men lugt nu til den!

Hagbarth.

Ha, en liflig Lugt.

Hamund.

Saa deilig som en Piges Mund; saa sød
Som hendes Kys, berørt af dine Læber.

Hagbarth.

En Alf, som giør mig kiælen med sin Dunst.

Hamund.

Dig kiælen? Der skal meget til! Men Hagbarth,
Hvad vove vi, før vi har sikkert Leide?

Hagbarth.

Det vil dog ikke nægtes os.

Hamund.

Jeg stoler
Paa Sønnerne; men Dronningen er grum.
Den ældste, Alf, er hendes Diesteen.

Hagbarth.

Hvis Nogen vover noget, er det os.
Vi æske To mod Een.

Hamund.

Desuden — nu,
Det er ei heller sagt, at Nogen falder.

Hagbarth.

Men rimeligt. — Thi Hamund, man maa slaae
Af alle Kræfter. Ussel er den Kamp,
Der føres kun forfængeligt paa Skrømt.
Nei, Thor maa være med; Valkyrien
Maa svæve dybt; og Heimdal paa sin Bro
Oplukke Valhals blanke Kobberport,
Saasnart de slebne Sværd i Kredsen blinke.

Hamund.

Saa ung og saa begiærlig efter Døden?

Hagbarth.

Hvad er det hele Liv paa Jorden vel?
En Forberedelse paa Valhals Fest,
En Overgang. Jo snarere den leves,
Desbedre. Held den Kæmpe, der døer ung!
Han sidder smuk paa Guders Giæstebænk,
Og elskes af Valkyrien langt meer,
End gamle Graaskiæg, der i Kampen falder
Af Frygt for Graven og den blege Hel.

Hamund.

End stod Du aldrig paa det bøgerige,
Det skionne Siælland. See Dig om engang!
Hvad siger Du om disse Bakker, Buske?

Om Fiorden, om den rigtbebygte Dal?
Du lever kun i dine Heltedrømme,
Saa starblind for hver Lyst, som Snarensvend,
Der neppe saae sit lange Sværd tilende.

Hagbarth.

Og derfor trænger jeg til store Runer,
Til den hoitidelige Kæmpeskrift,
Som Diet skuer langtfra, som oplofter
Den raske Siæl med sine stolte Syner.
See, derfor elsker jeg det norske Field,
Som blotter kiækt sit nøgne Bryst for Bølgen,
Og kioler i en evig Snee sin Isse,
Mens røde Lyn slaae Skiærfet om dets Skulder;
Den hvide Fos, der høres milevidt
At styrte prægtig til sin Undergang,
Forfærdeligst og lysteligst i Døden;
Og Granen — rank og grøn, som aldrig visner,
Men splintres kun af Aukthors Tordenkil.
Det elsker jeg! Det er Natur! Det hæver
Mit Blik til Gudens blanke Heltevogn,
Og Freyas Rok, som spinder Livets Traad.
Men — disse nydelige Myretuer —
Bikuber, om Du vil, for travle Bier —
For dem er jeg en starblind Svend, tilstaaer jeg;
Men, reentud talt, min Blindhed huer mig.

Hamund.

Gid denne Tro, gid denne Tænkemaade
Maa vare længe ved; men Hagbarth, Hagbarth,
Jeg frygter, det er Uerfarenhed
Som taler af din Mund. Du est for ung,
Est end ei seilet Klipperne forbi,
Hvor sledsken Havfru lokker Skipperen
Med Elskovsviser i sin Maleström.

Hagbarth.

Desbedre! Den der overseer sin Fare
Kan undgaae den, i Tide styre Roret.
End Du?

Hamund.

Jeg er ei smuk; og mine Skrammer
Bortskræmme Qvindens Blik. Desuden er
Jeg kold, og fænger ei saa let; i Strid
Opluer kun Valkyrien mit Bryst.
Du sværmer med en Skialds oprørte Blod,
Og synger varmt om din formente Kuld,
For at bevise ret, hvor kold Du est!

Hagbarth.

Jeg elsker Asathor og Hilburs Leeg;
Men derfor kan man gierne være varm.
Kun Kulden har sit Hiem i Niffelheim.
Jeg fægter ei af Hævn og ei af Had;
Kun for at øve Kraften og mit Mod,
Og for at vinde Krandsen om min Tinding.

Hamund.

Saalænge som jeg saadan kiender Dig,
Du finde skal en Broder tro i Hamund.
Gaaer Du en anden Vei — Farvel, ung Hagbarth!

Hagbarth (fornærmet).

Farvel, Farvel! Gaa alt ifald Du vil!
Der holder ingen paa Dig, Ungersvend!

Hamund.

Alt vred?

Hagbarth.

Hils dine Frænder hist i Throndhiem!

Hamund.

Hagbarth! hvad nu?

Hagbarth.

Drag bort kun paa dit Skib.
Jeg skal vel giøre fyldest med mit eget.

Hamund (venlig).

Saa vær dog ikke strax saa brusende.

Hagbarth.

Ei hvad! Du sætter Stolen mig for Døren?

Hamund.

Vist ei! — Naar vi har overvundet Alf
Og Alger her, gaae vi til Orkenøer,
At kæmpe mod den tappre Angantyr,
Mod Frithiof.

Hagbarth.

Nei! naar denne Kamp er endt,
Saa bygger jeg mig flux et Jomfrubuur,
Taer Sax i Haand og sømmer hvide Liin;
Baldyrer Hiort og Hind i Silkevæven,
Og synger Viser med i Fruerstuen.

Hamund.

Fra Orkenøer gaae vi til Venden; saa
Til Rurik i Dublin. — Nu, see dog paa mig!
Kan Du ei taale Skiæmt?

Hagbarth
(ryster hans Haand).

Jeg haaber aldrig
At giøre mig uværdig til dit Venskab,
Min gode Hamund!

Hamund.

Lad det Galskab fare!
Min Mening er: Kamplysten var det Baand,
Som sammenholdt os. Den, som elsker, Hagbarth!
Har ikkun lidt tilovers for en Ven,
Hvis man skal troe, hvad den Erfarne taler.

Hagbarth.

Og jeg har hørt, at Elskov tvertimod
I stærkt og ærligt Venskab speiler sig,
Som Blomsten i den klare Solverkilde.

Hamund.

Tilgiv mig!

Hagbarth.

Venner!

Hamund.

Venner til vor Grav.
Ei kives meer.

Hagbarth.

Det kan jeg ikke love;
Men, at ei Sol gaaer ned med Hagbarths Vrede,
Det kan han love Dig.

Hamund.

Det kan han holde!

Hagbarth.

Der kommer Nogen, lad os gaae til Side.
Vel var det, Freden blev saa hurtig sluttet;
Det havde været altfor underligt,
Hvis Fienden havde truffet Vennerne
Selv i en heftig Strid.

Hamund.

Nu, hvorfor det?
Sligt Underværk har man vel tiere seet!

(De gaae.)

Alf kommer med **Erik.**

Alf

(mørk og alvorlig).

Lad Hagbarth vide strax, han er velkommen!
Men viis ham hid. Min Moder ønsker ei

At see ham i sin Høisal. — Man vil møde
Ham her, og række Hornet ham til Velkomst.

(Erik gaaer.)

Alf

(gaaer med langsomme Skridt hen mod et stort Træ, med dyb, stille men kraftig Følelse).

Mig bæres for, at denne Dag vil ende
Mit Tungsind, skiænke Siælen stærke Vinger,
Og samle mig med Dig hist, min Gyrithe!
Idag — just nu idag — er hendes Dødsdag.
Trehundredfiirogtredsindstyve Furer
I Barken staae — Her skiærer jeg den sidste.
Ja gid det var den sidste! — Du har seet
Fra Freyas Sal din Beilers Trofasthed;
Han har kun levet i Erindringen.
Dit Billed svæved for ham, uforkrænkt
I al sin Glands og Skionhed. Reed jeg hiem
I sene Vinterqvæld, da stod dit Gienfærd
Ved Borgeledet, rankt og svøbt i Maar,
Og gik imøde mig i Maaneskinnet.
Naar Signe rakte Hornet, — var det Dig.
Jeg greb om hendes Haand, og trykte den
Med uforstaaet Ild til dette Hierte.
I Sommer svæved yndigt Du som Fylgien
I Bøgeskoven mellem alle Blomster.
I hver en rank, en letbevæget Skygge
Jeg troede vist at kiende Dig. — O Freya!
Da saae jeg Dig igien paa Dødens Baar. —
Udstaaet har din Alf sin Prøvetid;
Nu smiler Freya, bringer mig til Dig!
Og denne unge Helt, som troer at drives
Af egen Ærelyst, — er en Herold
Fra Elskovs Diis, som, i en venlig Strid,
Det røde Tegn skal trykke paa mit Bryst,
Der skaffer Adgang mig til hendes Sal.

Alger kommer bevæbnet fra Isse til Fodsaal i et nyt, glimrende Harnisk, med nedslaaet Hielmgitter.

Alf
(gaaer ham imøde uden at kiende ham).
Hvo est Du Fremmede? Dit skionne Harnisk
Forkynder mig, at Du est Drotten selv.

Alger.
Ja, jeg er Drotten!

Alf.
Det er Algers Røst!

Alger.
Hvad Alger?

Alf.
Det er Alger selv!

Alger
(slaaer leende Hielmgitteret op).
Umuligt!
Hvor fik vel Alger slige Vaaben fra?

Alf.
Ved Odin, jeg maa selv forundre mig.

Alger.
Du veed det ei?

Alf.
Saa ganske nye! Saa smukke!

Alger.
Saa stærke! Seer Du denne hvalte Hielm,
Hvor mageligt den slutter mig om Hagen.
Kun Hielmegittret er en Smule trangt,
Og Sværdet gaaer lidt vanskeligt af Balgen.
(Han drager det.)

Alf.
Det blinker klart i Solen som en Flamme.

Alger.
Det bider skarpt i Striden som en Vind.

Jeg kan ei faae det rigtigt ind; det gaber
Ved Hialtet. Lad saa være! det skal vænnes
Til Smidighed ved Brugen. — Men hvad siger
Du om mit Skiold?

Alf.

En prægtig Maane.

Alger.

Føl
Hvor let at bære! Kobberknup i Midten,
Saa Sælhundskind, og uden om en Guldrand,
Der sættes kan for Munden, naar man stormer
Til Strid og siunger Bragamaal; saa Lyden
Tilbagehvidsler grumt forfærdeligt,
Og gyder Frygt i rædde Fienders Hierter.
Saaledes er det Alt! Armskinnerne,
Brynhoserne, — som støbt om mine Lemmer.
Og alt forsynet vel med blanke Spænder.
(Han slaaer paa sit Skiold)
Ei Thor i Thrudvang har en bedre Rustning!
Synger.)
Vi slaae med vore Sværde,
Svinge gyldne Skiolde
Høit i Hilburs Lege,
I Eyrasund paa Snekken.
Med Blod vi farve Bølgen.
Svolnirs Hatte klinge,
I Skedeluens Trætte.
Det er, som smukke Skioldmøer
I kiælen Arm at kryste.

Alf.

Men siig mig dog: hvor fik Du Alting fra?

Alger.

Hver gaaer i dette Liv sin egen Vei!
Mens Alf i Skoven gik, hvor den var mørkest,
Og sukked for en Mø, som er hos Freya,

Gik Alger til den gamle Fiolnir Smed.
Du havde sielden Tid at tale med mig,
For dine Drømmerier; sidde hisset
Og tomme Horn i Hallen, gad jeg ikke.
Hvad var at giøre da? — „God Aften, Smed!
Vil Du vel tage Alger i din Lære?"
— „Hvorfor ei Søn?" — Jeg gik hos ham et Aar,
Hialp ham, han underviste mig; og mens
Du gik og grubled mellem Bøgene,
Stod Alger nede ved den klare Bæk,
Og hamred Staal, og svalte det. Saadan,
Lidt efter lidt, blev denne Rustning færdig.
Og Aaret løb for mig snelt som en Slange,
Mens det for Dig krøb langsomt som en Snegl.

Alf.

Heel vel, min Broder! at Du nu har Vaaben,
Nu kan Du bruge dem.

Alger.

Hvad mener Du?

Alf.

Har Du i Fiorden seet de norske Skibe?

Alger.

Nei, reentud talt, jeg har den hele Vei
Kun seet paa mine Vaaben og mit Skiold.

Alf.

Forfængelige Fugl! som kroer sig stolt
Af sine Fiær.

Alger.

Nei, af sin Klo, sit Næb.

Alf.

Ung Hagbarth, Konning Hakes Søn fra Throndhiem,
Er landet her og æsker os til Kamp.

Alger.

Til Holmgang?

Alf.

Ja! Med tyve tappre Kæmper.
Han byder stolt os møde ham paa Næsset
Med dobbelt Styrke.

Alger.

Det var klippekiækt.

Hagbarth triner frem uden Vaaben og Kaabe.
Tilgiver denne Dristighed, I Herrer!

Alger.

Er det vor Fiende?

Alf.

Udentvivl.

Alger.

(drager sit Sværd halvt ud).
Forvovne!
Du drister, uden Varsel, uden Orlov,
Dig paa den danske Strand?

Hagbarth
(rolig til Alf).
Jeg har jo Orlov
Til denne Landgang. Har jeg ikke?

Alf.

Jo! —
Min Broder, overiil Dig ei.

Alger (fatter sig).
Jeg vilde
Kun prøve Sværdet, om det gik af Skeden.
Det er lidt nyt, lidt trangt endnu.

Hagbarth
(med et stolt Blik paa Alger).
Det trænger
Formodenlig til Øvelse. (til Alf.) Din Svend
Har sagt mig Veras Villie. Jeg kommer,

Som fremmed Mand sig sømmer, uden Vaaben
Og uden Kaabe; staaer for Eder her
Fem Skridt i Afstand, med min høire Haand
Om venstre Haandled; rogter saa beskedent
Mit Ærinde. Hvad har I meer at kræve?

Alf:

Slet intet! Og vi veed dit Ærind alt.
Kun hvad der angaaer dobbelt Magt, forskaan os!
Vi skal os værge vel, skiønt Enkelte.

Hagbarth.

Hvad agter Du paa min Forvovenhed?

Alf.

Jo meget.

Hagbarth.

Nægter Du —

Alf.

Din Fordeel blev det,
Til hvilken Kant saa Lykkens Vægtskaal hang.
Vandt vi? hvad Under? vi var To om Een;
Men seired Du — ha hvilken Heltegierning!
Og dog vi skulde sætte, mener Du,
Et dobbelt Liv paa denne slette Tærning?
Hvor egennyttigt!

Hagbarth.

Ved min Faders Aske,
Du est den Første som beskylder mig
For Egennytte, danske Svend!

Alf.

Vi blændes
Ei her i Dalen af det Prægtige.

Hagbarth.

Du taler stolt.

Alf.

Det kan man, tænker jeg,
Selv i et Land hvor der er ingen Fielde.

Alger.

Fortræfligt Broder! Hagbarth er en Thrønder?
O han kan vist fortælle Dig om Hunden,
Som Eisten Thrønderne til Konge gav,
Der altid gio'de, ved hvert andet Ord.

Hagbarth.

Man seer, at Barnet nylig sluppet er
Af Ammestuen; det kan Eventyr.

Alger.

Nu, ved min Faders mosbegrode Bauta,
Nu est Du Dødens Mand. Hent dine Vaaben!
Jil — hent dem!

Hagbarth.

Alger, jeg skal hente dem.
(Vil gaae.)

Alf

(holder ham tilbage).

Tov Hagbarth! — Alger, jeg tilstæder ei,
At Kampen skuffes. Fatter Eder! — Alger
Bid ei din Læbe! Du var første Mand;
Hvad andet var for Hagbarth vel at svare?
Fy Alger! ægge sig til bister Harme,
For at faae mere Styrke? det er Feighed!
Kun Finnen, Lappen drikke stærke Drikke,
For at faae Mod i Krig; men Odins Æt
Besiæles kun af Høimod. Det er usselt,
Blot at fornærme, for at faae en Kamp.
Betragter da hvert Vredesord som usagt.
Ung Hagbarth stride skal mod Een af os,
De Andre mod hans Kæmper; saadan fort,
Til tyve Mand mod tyve. Hvo af os

Der skal bekæmpe Hagbarth, det bestemmer
Min første Fødselsret — og det er mig!

Hagbarth.

Velan, jeg er tilfreds.

Alger.

Hvem faaer da jeg?

Hagbarth.

Saafald Du vil, den Helt som kommer der,
Min Vaabenbroder Hamund.

Alger.

Er han Drot?

Hagbarth (smilende).

Ja det forstaaer sig, Drot paa sine Skibe,
Ligesom Du og jeg.

Alger.

Er han af Kongeblod?

Hagbarth.

Jeg skulde næsten troe det. Hamund har
Du Stammetavlen med?

Hamund.

Læs disse Runer!

(Han drager sit Sværd og rækker det til Alger.)

Alger (læser):

„Min Byrd er god; jeg bares
I Odelsbierget,
Og Blod af Drotter suged
Min Biornetunge."

(Rækker ham det tilbage.)

Hvo skrev dit Sværd den Roes?

Hamund (tør).

Jeg selv, en Aften,
Da Skræping havde fældet fire Jarler,
Og nogle Kongesønner, uberegnet.

Alger.

Jeg hævner dem, Du Stolte!

Hamund.

Megen Hæder,
At Du mig finder værdig, unge Stridsmand,
At slide Kræmmeræggen af dit Sværd.

Alger.

Man hører tydelig, Du est en Bonde.

Hamund.

Slib Staalet først paa denne grove Sandsteen,
Saa kan det siden hvæsses paa den Fine.

(Man hører Trommer og Fløiter.)

Alf.

Vor Moder, Dronning Bera, Søster Signe,
Hid nærme sig fra Gaarden, for at bringe
Dig Velkomsthornet, efter Skik. Tilgiv,
At ei det bydes Dig i Høieloft! —
Du indseer selv, — en Moder og en Søster —

Hagbarth.

Jeg indseer Alt; og skiænkte gierne dem
Selv denne Høflighed, hvis ei jeg frygted,
At Dronning Bera misforstod min Bortgang.

Drabanter og **Spillemænd** komme. Derpaa **Dronning Bera** med **Signe**, fulgt af **Qvinder**.

Bera

(betragter Hagbarth med et stolt Blik).

Est Du den unge norske Drot fra Throndhiem,
Som æsker mine Sønner til en Kamp?

Hagbarth.

Ja, Dronning Bera! Hagbarth Hakeson.

Bera

(vender sig til Alf).

Hvordan er Kampen afgiort? Een mod To?
Det vil jeg ikke haabe.

Alf.

Nei, min Moder!
...Oer strides Een mod Een.

Bera.

Vel! — Og Hvormange?

Alf.

...nng Hagbarth stiller tyve Mand i Marken.

Bera (smilende).

...Saamange Maager flyve daglig jo
...ra Kattegattet, at fortæres af
...Oe danske Ørne. Hvordan vil I hugge?

Alf.

...aa baade Hænder; Skioldene paa Ryggen.

Bera.

...vormange Hug?

Alf.

Jeg tænker, som man pleier:
...oolv stærke Slag, for hver af Aserne.

Hagbarth
(med et Blik paa Signe).

...g endnu tre for Freya!

Alger (lystig).

Det var femten!

Alf.

...na, — tre for Freya!

Bera.

Signe! bring ham Hornet:
...lil Hilsen — Afsked — og til Kampens Velkomst.

Signe (med Hornet).

...nvard, Kong Hagbarth! Hil Dig!

Hagbarth.

Drik mit Held!

Signe.

Held Dig til Heltedøden, som Du søger!

(Hun drikker.)

Hagbarth

(med tvungen Munterhed).

Ifald Valkyrien mig bringer Hornet
I Valhal, skion at skue til som Du,
Da var vel Reisen did et Ønske værd.

(Han drikker.)

Signe (til sine Brødre).

Jeg ønsker Eder intet! I forstaae
Vel uden Ord mit søsterlige Hierte.

Bera

(træder imellem sine Sønner og tager dem med Værdighed hver ved sin Haand).

Det er ei førstegang, hiertelskte Sønner,
At, revne fra det moderlige Bryst,
Med Sang og Klang I Faren gaae imøde.
Thor vinker Eder! Følger Hammerguden!
Erindrer Eder, at det gamle Siælland
Staaer fuldt af Bautastene! Lad den Storm,
Som hvidsler over disse Stenes Runer,
Mens Egeskoven skiælver, lig en Skiald,
Oplue Kraften, som I fik fra Skiold.
At dette Hierte skiælver — det er Svaghed.
Jeg er en Qvinde, jeg er Moder. — Alf
See mig i Øiet! Alger, slaa dit Gitter
Lidt meer i Veiret. Saa! — Dan Mykilatis
Høitidelige Faderskygge stiger
Fra Kampekisten, han omsvæver Eder.
Gaaer I til Valhal — Vel! — Een i det Mindste
Hiemvende seirende som Rigets Arving.
Min Alf — Dig Fødselen gav første Ret —
Dog, Moderhiertet bør jo elske lige.
Min Alger, Du est uforsagt! — O Alf!
See ei saa mørkt, dit Øie maner Døden.

(Hun fatter sig og vender sig til Hagbarth.)
Ei sandt? Det er behageligt, det kildrer
Den unge Helt, at bøie Qvindens Stolthed?
(Med stigende Kraft)
Men Aserne vil høre Beras Bønner,
Og, blødende for disse Kæmpers Sværd,
Vil Du i Aften, strakt paa dunkle Valplads,
Med store brustne Øine, stirre fra
Dit Græs mod Stiernerne; mens Ravnen flagrer
Fra Qvist til Qvist, forfærdet for dit Liig,
Men hungrig efter Kiødet af dit Hjerte! —
Kom nu, min Datter! Alger, Alf, Farvel!
Jeg qvæler Graaden, — qvæler I den Stolte!
(Hun gaaer; Alle følge, uden Hagbarth og Hamund.)

Hamund.

Hvad Ord der dog kan i en Qvinde ligge!
Til Nastrond fare Du med samt din Spaadom,
Fordømte Hex!

Hagbarth,
(stirrende efter Signe).
O lad Du hende tale!
Hvi jog Du hende bort? Hvi gik hun alt?

Hamund.

Hvad? Vil Du høre flere Forbandelser?

Hagbarth.

Jeg har slet intet hørt, jeg har kun seet.

Hamund.

Da saae Du noget Smukt.

Hagbarth.

Ja, saare Skiønt!

Hamund.

Et Nattespøgelse med skumle Blik.

Hagbarth.

En Dagens Alf med askelyse Lokker.

Hamund.

Jeg taler om Fru Bera.

Hagbarth.

Jeg om Signe!

Hamund.

Hvad fattes Dig? Du drømmer, trækker Veiret?
Dit Die svømmer? Kinden brænder? Hagbarth!
Er det en Tilstand, for den stærke Helt,
Som gaaer i Kamp?

Hagbarth.

Strax! Hent mig mine Vaaben!

Hamund.

Spild Tiden ei, følg med!

Hagbarth.

Gak Du foran!
Et Øieblik kun lad mig fatte mig.

Hamund (leende).

Hvorefter?

Hagbarth.

Efter hin Forbandelse!
Du siger jo, hun har forbandet mig.

Hamund.

Hagbarth! Har alt Havfruen været her,
Og manet Dig ned i sin Malestrøm?

Hagbarth.

O intet! Skynd Dig kun! Jeg kommer efter.

Hamund (alvorlig).

Min Broder! jeg vil haabe, selv Du indseer,
Slig Kiærlighed kom noget ubeleilig:
Først æske Brødrene til Kamp, forelske
Sig saa i Søsteren, i Øieblikket,
Da Du skal slaaes med dem —

Hagbarth.

Det gaaer ei an.
Jeg veed mit Hværv og gaaer ei fra mit Ord.

Hamund.

Saa følg mig da!

Hagbarth.

Ja, bolde Ven! paastand!
(Hamund gaaer, rystende paa Hovedet.)

Hagbarth
(ene, gaaer hen til det Sted, hvor Signe har staaet).

Her stod hun, rank og skion, og rakte Mioden.
O aldrig smagte den mig før saa sød!
De friske Læber ønskte Hagbarth Døden,
Og aldrig frygted mere han sin Død.
Er Alt forvandlet? Disse lave Høie
Mig tykkes frygtelige Filefield,
Og siden jeg har seet i hendes Øie,
Jeg glemmer Sarpen for et Kildevæld.
Hvad drak jeg? Thor, hvad smeltede mig Modet?
Hun saae paa mig, vemodig, stille, mild, —
Da strømmed mig fra Bægeret i Blodet
En ubekiendt, en sød, en hellig Ild.
Jeg føler det, den vil min Kraft fortære.
Jeg er et andet Væsen! Taagen faldt.
Nu ligegyldig, lunken for min Ære,
Jeg hader Thor — og Signe gaaer for Alt!
Hvad har jeg giort? Udæsket hendes Brødre!
Til Døden jeg med Alf og Alger gaaer.
Nu hader mig den stolteste blandt Mødre!
I Nat ei meer maaskee mit Hierte slaaer.
Og falde de — hvad kan min Smerte ligne?
Min Sol bedækkes af en evig Sky;
Kan jeg som deres Morder staae for Signe?
Og vil hun ei den grumme Hagbarth flye?
O Skiæbne, Du har ledet mig iblinde!

En Time før kun seet, hvad nu jeg saae,
Jeg kommen var som Beiler, ei som Fiende.
Nu skal paa Holmen mit Blodbryllup staae!
Hun hader mig — vel Guder i det Høie —
Jeg visne vil med Dig, min Rose! der.
Du saared mig saa dybt, som hendes Die,
Fordi jeg voved mig din Knup for nær;
Men kiært er Saaret.

Alf kommer bevæbnet.

Hagbarth! hvis Dig lyster,
Opfylder jeg det Løvte, jeg Dig gav.

Hagbarth.

Godt! Hvis jeg falder, Danske! — hils din Søster,
Og læg mig denne Rose paa min Grav!

Alf.

Hvo falde skal, beroer paa Guders Villie.
Jeg ønsker heller ingen Bautasteen;
Lov mig, at Du vil plante mig en Lilie —
Ifald jeg blegner, over mine Been.

Hagbarth.

Det loves Dig.

Alf.

Afsted!

Hagbarth.

Nu Sværd fra Belte!
Vi strider uden Had.

Alf.

Som Odins Helte!

(De gaae.)

Anden Handling.

Middag.

Signe. Rinda.

Rinda.

Ak, ædle Jomfru! see der kommer Skibet.

Signe.

Fat Dig!

Rinda.

Min Harald!

Signe.

Hvad skal jeg da sige,
Hvis Døden mig har røvet mine Brødre?

Rinda.

Det var vel tungt! Men, ædle Signe, tilstaa: –
Hvad er to Brødre dog imod en Beiler?

Signe.

Nu! Den som ingen har, kan ingen savne.

Rinda.

Og finder heller ingen hist hos Freya.

Signe.

Den, jeg beklager meest, det er min Moder.
See, hvor hun gaaer derinde dybt i Lunden,
Med lange Skridt, og skotter ofte frygtsomt
Til Stranden; skiondt det kongelige Bryst
Ei være vil sin Sorg bekiendt.

Rinda.

Hvor langsomt
Den fæle sorte Snekke nærmer sig.
End veed man ei, hvad Tidende den bringer;
Saameget veed vi, at den bringer Døde.

Signe.

Det er ei sagt.

Rinda.

Jo, Jomfru! det er sagt:
Det sorte Skiold høit svæver alt i Masten.

Signe (gyser).

I Sandhed? — Fat Dig! — Tyve Mand mod tyve,
Da er det rimeligt, at Nogle falde;
Men hvorfor just din Beiler, gode Rinda?
Hvi mine Brødre? Hvorfor Beras Sønner?

Rinda.

En Drot er falden! See, den gyldne Ring
Høit glimter over Skioldets sorte Bule.

Signe (fortvivlet).

O Rinda —

Rinda.

Hulde Signe, tab ei Modet!
Vist Odin vil beskytte dine Brødre.
Det er den stolte, den forvovne Hagbarth,
Som selv er falden — troe Du mig!

Signe.

Tie, Grumme!

Rinda.

Har Du Medlidenhed?

Signe.

Troer Du da ikke,
Han ogsaa har en Søster hist paa Klippen,
En elsket Moder og en kiær Veninde,
Som græde vil og vride deres Hænder?

Rinda.

Det er hans egen Skyld! Hvi drog han Sværdet?

Signe.

Er det da førstegang, at tapper Kæmpe
Har æsket fremmed Helt? Har Alf og Alger
Ei giort dem skyldig i den samme Brøde?

Rinda.

Det er en grusom Skik, og den kan aldrig
Behage Guderne. Kun Baldur ynder
Den Stridsmand, som beskiærmer Fædrelandet.

Signe.

Og hvis nu Ingen angreb, skulde Helten
Da sidde som en Træl i Askedyngen?

Rinda (forundret).

Ha Signe, Du forsvarer ham?

Signe (fatter sig).

Jeg tilstaaer
Ham kun hans Ret; den skylder jeg min Fiende.
(Fyrig)
Og er han død, saa er han ei min Fiende;
Thi Døden bør forsone vore Hierter,
Og intet bittert Had maa boe i Graven.

Rinda.

Men bittert bør Du hade ham, ifald
Han dræbte dine Brødre.

Signe.

Stille, stille!
Vængst ei mit Hierte. Du har selver spaaet,
At Skibet bringer os den dræbte Hagbarth.

Rinda.

Det standser alt, og under Lurens Klang
Udstige Heltene. Den gamle Skiald
Halloge, som saalænge var i Skotland,
Alfs Ven, din ældste Broders, gaaer foran,
Med Harpen egekrandset paa sin Skulder;
Med Blikket imod Jorden. — Signe, Signe!
Min Harald er der ei — han er ei meer.
See, Møer og Qvinder favne deres Mænd
Og Beilere. Min Harald er der ei. —
Der er han! — Vingolfs evige Gudinde!
Min Harald lever.

(Hun iler ud og omfavner ham.)

Signe.

Lykkelige Rinda! —
Her staaer jeg Skiælvende. — Nu gamle Sanger!
Sæt Dig paa Stenen og oplad din Mund!
Lad Skialdekunstens skionne Slør bedække
Den blodige Bedrift som Du besynger,
Lig Brombærranken Gravens Runesteen.
Syng Siælen til sin Ro! Maaskee Du rover
Mig evigt min.

Skialden kommer.

(Han sætter sig paa Stenen ved Gyrithes Træ, og synger ved Harpen, omringet af Mængden.)

Du, som din Bolig har imellem Skiolde,
Som hænger høit i Beras Sal,
Lad, Harpe! dine stemte Strænge lyde,
Vie Valen til Einheria.

Af Heltens Øine blinkte Sielen frodig;
Stærk stod han som den lyse Klint.
Omkring hans Skuldre Stormene sig stødte —
De vifted kun den tunge Lok.

Da saae han den fortøiede Gyrithe,
Og Møen smelted Heltens Bryst,
Som Foraarssolen, naar dens Blik forvandler
Isbækken til en Taareflod.

Men ak hun blegned, som naar Solen silde
I Høsten, svøbt i Taagers Dragt,
Besøger Isefiordens mørke Bølger.
Folkvangur tog den Yndige.

Nu higed Alf at følge sin Veninde,
Men skyede hæderløse Død;
Han frygted, at i Taagerne paa Graven
Kun skulde vifte Tidslens Skiæg.

Da stormed Hagbarth, lig en Geierskagel,
Med Ørnevinger paa sin Hielm;
Hans Skiold var blodigt, som den fulde Maane,
Bag Sværdet trued skumle Død.

De stevned frem, høit bølged deres Glavind
Som Markens Ax i Høstens Vind.
Stærkt Jernet sang, fra Buerne floi Pile;
Guulbenet Rovfugl glædte sig.

Læg Hiortens Takker nu ved Gravens Side,
Læg Sværdet under Askens Kruus!
En Steen skal reise sig med Mos, og tale
For Alf til Oldingsegene.

Vi vandred tit i Sigarskov tilsammen,
At fælde mørkebrune Hiort;

Nu hyle den henfarne Jægers Hunde,
De døe af Troskab paa hans Grav.

Dug dækker snart den grønne Høi; den glindser
Som Diet giennem Taareskiær.
Men hist paa Skyen Alfs, Gyrithes Aander
Til Freya svæve, Favn i Favn! —

Bera,

(som er traadt ud af Lunden, og i hæftig Bevægelse har hørt Slutningen af Skialdens Sang, triner bleg og opbragt imod ham, og raaber:)

Tie, gamle Daare! Bort med denne Harpe!
(Hun river den af hans Hænder og rækker den til Erik.)
Hug den i Stykker! Brænd den! Landsforviist
Til Nastrond være denne sølvgraa Drømmer.

Erik.

Forsynd Dig ei, min ædle Dronning, mod
Den alderstegne Skiald, hans Kunst er hellig.

Bera.

En Sværmer er han, eller meer maaskee:
En kiøbt Forræder. Sandhed er ham Intet,
Indbildning er ham Alt; med lumske Toner
Han veed at lokke Hiertet, hvor han vil.
En skamløs Viking stevner hid fra Klippen,
Fornærmer Danmarks Drot; en Times Leeg
Tilintetgior en Olds, en Moders Haab:
I Aske burde Folket sætte sig,
Og Avner strøe paa deres Hovedhaar;
Fortvivlelsen har som en Berserk vild
Vendt Sværdet draget mod sin egen Indvold;
Og denne sledske Gubbe, kold ved Harpen,
Istedet for at skildre Landets Nød,
Vellystig famler kun i Strængene;
Besynger os et Elskovseventyr.

Paa lidt nær takker han selv Morderen,
Som kom og dræbte. Siig, Halloge! siig,
Hvormeget Guld gav Hagbarth for din Sang?

Halloge.

Jeg bruger intet Guld, min ædle Dronning!
Jeg er en gammel Mand paa Gravens Bredde.
Tilgiv mig, hvis min Sang fortørnte Dig!
Jeg qvad den med et reent oprigtigt Hjerte.

Bera.

Fly fra mit Aasyn!

Halloge.

Du forviser mig?

Bera.

Ja, for din Nidingsvise!

Halloge.

Lad mig døe
I Fædrelandet. Det har hørt mit Qvad
I femti Aar; — jeg bleven er saa vant
Til Leireskoven og til Issefiord,
Jeg leve kan ei uden dem.

Bera.

Saa døe!

Halloge.

Dig rører intet? Vel, — saa lad mig vandre
Da i Landflygtigheden. Snart vil Bragi
Forbarme sig. Men giv mig dog min Harpe!
Den Ven, den Trøst i mine sidste Dage,
Vil Du dog ei berøve mig?

Bera.

Den skal
Ei meer forføre Hjerterne. (til Erik) Tag Øxen,
Og sønderhug den!

Erik.

Aldrig, Dronning! aldrig.

Vera.

Du vover?

Erik.

Lad mig dræbe, hvis Du vil;
Men mens jeg lever, skal min Arm beskytte
Den fromme Sanger. Gaa, Halloge! gaa
Til Skotland, hvor man agter Skialdene.
Ei est den Første Du, blier ei den Sidste,
Som et uskionsomt Fædreland forskyder;
Men dine Viser overleve Dig;
Dit Navn forglemmes ei, og seent i Nord
Vil Danmarks Møer gientage dine Sange.
Tillad mig, Dronning, lad mig følge ham!

Vera.

Gaa, svage Kæmpe! jeg foragter Dig.

Erik.

Kom Fader! lad mig bære Dig din Harpe!
(Vil gaae.)

Vera (raaber).

Bli'er begge! — Jeg veed neppe hvad jeg handler,
Forbittrelsen forvirrer mig. Bliv Olding!
Jeg troer Dig; det var kun Enfoldighed;
Min Harm ei drages skal paa Dig, fra Hagbarth.
Ham er det, ham! — O bringer mig Alfs Liig!
Og bringer mig til Alf, at sidstegang
Jeg skue kan hans Aasyn. Er hans Ansigt
Forhugget af det morderiske Staal?

Erik.

Nei, ædle Dronning! Konning Hagbarths Sværd
Har giennemboret Heltens venstre Side.

Vera.

Det sønligtvarme Hierte! Ha min Søn!
(Hun gaaer; Alle følge uden)

Signe.

Hvi standse mine Taarer? Signe, Signe!
Din Broder faldt, og Du est ei fortvivlet?
Min Alf, min Ungdoms inderligste Ven!
Din Søster græder ikke ved din Død?
Jeg aander let — som var der falden mig
En Steen fra Hiertet. — O det er naturligt!
Beklage ham? — En elsket Mø forlader
Sin unge Helt; gaaer til et bedre Land,
Hvor der er evig Vaar og evig Roser!
Der venter hun; saa sender hun ham Bud:
Kom med! her er min Karm, let som en Sky;
En Hest med Vinger, som kan bringe Dig
Igiennem Luften i et Øieblik.
Agt ikke Kudsken i det sorte Skrud,
Og med den blege Kind, som holder Tømmen.
Han stiger i den gyldne Himmelkarm;
Og Søstren skulde græde ved hans Fryd?
Seer hun ham ei igien?

(Efter et Øieblik Taushed)

Igien? Nei aldrig!
Thi de Forelskte boe i Freyas Sal,
Men Gefion kaaret har de unge Møer,
Som døer ukiendt med Kiærlighed. Ak Alf!
Saa skal jeg aldrig mere see min Broder?
Nu komme Taarerne, nu kan jeg græde!

Hagbarth kommer hurtig.

Her er hun! — O jeg træffer ene hende.
Frey være lovet!

Signe.

Ha, — min Broders Morder!

Hagbarth.

Hans Bane, Signe! ei hans Morder. Sværdet
Har lynet over Begges Hoveder.

See her mit Pandsers dybe Skaar og Buler!
Blodnornen svæved over Alf og Hagbarth:
Hun vinkte hin, imorgen vinker hun
Maaskee hans Banemand.

Signe.

Forlad mig, Grumme!

Hagbarth.

Ja Signe! jeg forlader Dig for evig.
Kun Eet er saa nødvendigt mig til Reisen,
Som Vinden i mit Seil; og faaer jeg det, —
Ha Thor! da bli'er det mig et Anker meer.

Signe.

Hvad vil Du?

Hagbarth.

Signe! — din Tilgivelse!

Signe.

Hvad trænger Du til den, Du stolte Helt?
Hvad ændser Du en Piges Suk og Taarer?
Dem har Du ofte skuet følesløs.
Ærgierrigheden er din Gud! dit Bryst
Er haardt og koldt, som Staalet i dit Pandser.
En Æts Lyksalighed, en Arnes Fryd —
Den siner Du ei paa din Ørneflugt.
Du styrter mod dit Rov, og det maa bløde,
Hvis ei, da bløder Du. — O det er billigt!
Børs Sønner har jo skabt den stærke Biørn,
Og vilden Ulv og Høgen til at myrde;
Dem elsker Thor, og det er stolte Dyr; —
Men Hyrden lukker dog sit Led for dem;
Den lykkelige Hob dem flyer som Pest;
Ved deres Syn forstummer Spil og Dands,
Og Dalenes Hyrdinder ønske dem
Til Skovens Ørk igien, for ei at skue
Den skarpe hvide Tand, som leer ad Blod!

Hagbarth.

Saa troer Du, Hagbarth er en saadan Ulv?

Signe (fatter sig).

Tilgiv en Søsters Sorg, en Piges Kummer!
Du fulgte Tidens Sæder, Drot fra Throndhiem,
Og jeg har Intet at tilgive Dig.
Forskaan mig kun for oftere Besøg,
Og overlad mig til min stille Smerte!

Hagbarth.

Ja Signe, Du skal aldrig see mig meer.
Men hvi begræder Du din Broders Død?
Han ønskte Døden, han er lykkelig.
Han er i Freyas Sal, hos sin Gyrithe.
Jeg lovet har at plante ham en Lilie
Paa Høien. Jeg er vadet ud i Fiorden
Til Beltestedet, nærved var jeg druknet
Imellem Sivene. Det hvide Bæger
Mig forekom saa smukt. Tillad mig nu
At plante den paa Heltens Grav; saa gaaer jeg,
Saa seer Du aldrig Hagbarth meer.

Signe.

Forlad os!
Min Moders Sorg er frygtelig; hun hader,
Og hun vil sikkerlig forfølge Dig.
Stig paa dit Skib, og drag igien til Norge,
Bliv hos din Moder, Søster og din Brud,
Og gior ei fleer Ulykkelige!

Hagbarth.

Signe!
Hagbarth har ingen Moder.

Signe.

Ingen Moder?

Hagbarth.

Og ingen Søster.

Signe.

Ei?

Hagbarth.

Og ingen Brud!

Signe.

Ei heller?

Hagbarth.

Han staaer ene, som en Gran
Udsat for Vinden paa den golde Klippe.
Man opdrog mig til Hærværk og til Vaaben.
Jeg sad i mørke, stille Biælkehal
Og higed efter Verdens Lyst og Larm;
Mig Skialden ofte sang om Valhals Glæder,
Dem ønskte jeg; mit Liv var mig til Last;
I Kampen søgte jeg at miste det,
For at faae Vinger til mit tunge Bryst.
Naar Sværdet klirred, glemte jeg min Længsel,
Og Døden forekom mig som en Port
Til den Lykkalighed, som her jeg savned.

Signe.

Det er den.

Hagbarth.

Nei! Jeg var en daarlig Drømmer!
En uerfaren Svend, som blindt foragted,
Hvad ei han kiendte. Hade Livet! Freya!
Det skionne Liv! og ønske Døden? Springe
Fra Vuggen hen i Graven; over al
Den Herlighed, som spirer og som trives?
Hvad fødtes jeg da til? Kun elske Guder,
Og hade Guders Værk? Ha dumme Sværmen!
I Valhal ønske sig Valkyrier
Med Drikkehorn ved Odins Giæstebord,
Og gaae den skionne Kongehal forbi,
Hvor Møen blussed og hvor Freden smilte? —

Ha jeg har stormet, som en starblind Ugle,
Der flagrer kun i Mulm, hvem Dagen blænder.
Nu sprætter jeg med stækket Vinge, Signe,
For Dig i Støv, og hader al min Stolthed.

Signe.

Ak Hagbarth!

Hagbarth.

Signe! jeg har vundet Krandsen.
Den kosted Dig din Broders Død, og Hagbarth
Sin jordiske Lykksalighed. Tilgiv
Din Broders Bane! Giv mig Egeqvisten,
Du bærer om dit Haar! Det er den sidste,
Jeg vinde vil i Verden. Skiønne Signe,
Den har berørt dit Hoved, dine Lokker;
Den hænge skal i Hagbarths Hal, paa Sværdet;
Hver Aften skal han see paa den, ved Harpen,
Og siunge sin ulykkelige Seir.
Og naar jeg blegner, som jeg haaber snart;
(Thi Blomsten uden Sol og Dug maa visne,)
Da skal den slynges om min Askekrukke!

Signe
(staaer raadvild).

Hagbarth.

Nu — heller ikke det! Far evig vel!
(Han vil gaae.)

Signe.

Bliv Hagbarth! den tilkommer Dig med Rette!

Hagbarth.

Nei, ei med Rette! Giv mig den af Godhed!
(I det hun vil løse Krandsen af sit Haar, kommer Dronning Bera med Alger og Følge.)

Bera
(streng til sin Datter).

Hvi staaer Du der? Hvi famler Du i Krandsen
Om Lokkerne? — Du løsner den? Hvad seer jeg?

Signe (forvirret).

Min Moder. —

Bera.

I en venlig Tale med
Din Broders Morder? Gaa, Uværdige!

Signe
(med et omt Blik paa Hagbarth).

Farvel, for evig!
(Hun gaaer.)

Hagbarth.

Signe!

Bera
(standser ham).

Nok, min Helt!
Her er dit Værk fuldendt for dennegang.
Mærk nu mit Ord! thi jeg er Dronning, veed Du,
Paa Den her, og handler, som jeg taler.
Du kom med Ufred, uden mindste Grund,
Du vilde dræbe Alf og fordred Kamp —
Den var jeg tvungen til at unde Dig;
Jeg maatte følge Landets gamle Skik.
Nu har Du dræbt min Søn! Jeg hader Dig
Som Nastronds værste Slange. Det er billigt!
Det har Du forudseet, det har Du ønsket.
Thi Mødre, selv i Norge, tænker jeg,
Ei heller kaste deres Æg, som Giogen
I fremmed Rede, sorgesløse for
Hvad siden hændes. — Du har dræbt mit Barn:
Jeg nægter ei, jeg kiender ingen Lyst,
Saa stor som den, at vie Dig til Hel;
Dog see, Du har mit Ord, mit Leide har Du,
Og Æren gaaer mig over selv min Hævn.
Det stædes Dig da frit, i denne Stund,
At gaae fra Stranden ud til dine Skibe.
Det skylder jeg mit Løfte. Intet meer!

Hvor jeg herefter træffer Dig, om her,
Om i dit eget Land med Herreſkiold,
Da eſt Du Dødens Mand. Ifald jeg kan,
Da overvælder jeg Dig uden Skaanſel,
Og lader, ſom hin værſte Tyv, Dig hænges
I Skovens Green med tvundet Hamp. Nu veed Du
Din Skiæbne. Muligt kommer Du med Magt
Til næſte Vaar og overvælder mig; —
Det takker jeg Dig for! Thi heller Døden,
Den ſmerteligſte Død af Fiendehaand,
End ingen Hævn. Nu gaa, forhadte Hagbarth!
Alfs Gienfærd ængſte Dig paa dine Veie,
Det ſtyrte Dig, ſom Du har ſtyrtet ham.

Hagbarth.

Tillad mig blot —

Bera.

Dvæl intet Øieblik,
Hvis Du har Livet kiært. End eſt Du fri;
Med Havets næſte ſtærke Bølgeſlag
Jeg løſes fra min Eed, og Du eſt min.

Hagbarth.

Saa grumt Du higer efter Hagbarths Død?

Bera.

Ja, — intet var mig mere kiært, end hiſt
At ſee Dig ſvæve bleg i Egetræet.

Hagbarth.

Ha grumme Dronning! Du opirrer mig.
Men et huldſaligt Blik mig bandt min Tunge.
Skiæld, ras! Jeg flyer Dig. Vel det ſømmer ſig
En Mand, at flye en opbragt Qvindetunge.
Men Skionhed lokker Helten, ſom i Græsſet
Det hvide Lin en Nattergal fra Træet,
Om end maaſkee det vorder Dødens Snare —
Og rørte Hierter kiender ingen Fare!

(Han gaaer.)

Bera
(stirrer efter ham).
„Det rørte Hierte kiender ingen Fare,
Naar Skionhed lokker det i Dødens Snare?"
Ha hvilken Skionhed, Hagbarth? — Signes?
(Med en vild Glæde):
Tak,
Valkyrie! Du med den sorte Hielm,
I rustenbrune Kiortel, Kinden bleg,
Og Øiet funklende — Du stille Hævn!
Du aabner mig en Udsigt giennem Hadets
Bælmørke Nat, — Du laaner mig en Angel,
Hvormed jeg fange kan den slupne Fisk,
Og Madingen er Signe. Herligt! Herligt!
Den Kunst er let! Smaadrenge kiende den!
Kun strøe lidt Korn imellem fire Tegl,
Den uforsigtige Graasidsken styrter
I Fælden snart — og sprætter i sit Fængsel.
(Hun betragter sin Søn.)
Nu, Alger? Saa forstenet og saa taus?
Naar pleied før dit Blik at søge Jorden?
Du saae mod Stiernerne.
Alger.
Der boer nu Alf,
Men Øiet er for svagt, at see ham der.
Bera.
Du sørger for din Broder?
Alger.
Ja min Moder!
Bera.
I Sandhed?
Alger.
Kan Du tvivle?
Bera.
Tvivle, Alger?
Ei tvivle meer, fordi Du fælder Taarer?

Fordi dit Sind er rørt? Jeg kiender Hiertet!
Ei Skinnet kan bedrage den Erfarne.
Det er naturligt, at Du nu eſt blød:
Det var en god, en kiærlig Broder! Sikkert!
Han elſkte Dig; men — han var dog den Ældſte!
Han ſpilled Dig et Puds ved Fødſelen.
Saa nær ved Thronen, og ſaa langt derfra,
Det var en daarlig Troſt. Hans Levetid
Laa mellem Dig og Riget, ſom en Kæmpe
Der ſlumrer, udſtrakt i ſit ſtærke Harniſk;
Den Afſtand var han nu ſaa føielig
At hæve ved ſin Død. Hans Bortgang ſlog
Dig brat en ſikker Bro hen over Svælget,
Til Siællands Høiſtol. Du har arvet Riget —
Det er en Taare værdt!

Alger.

O Bera, fy!
Troer Du, jeg græder Glædestaarer ved
Min Broders Liig?

Bera (heftig).

Nu, — hvis Du elſker ham,
Beviis mig det!

Alger.

Hvormed?

Bera.

Sværg! Hævn hans Død!

Alger.

Ved Aſken i min Faders Krukke! Ved
Den ædle Ruſt, ſom gnaver Heltens Sporer!
Ved Odins Horn af Guld, ved Hloridas Miølnir!

Bera.

Sværg mig, at hade Hagbarth uforſonligt!

Alger.

Ha det er haardt, men Du befaler det;

Jeg lydvr Dig, og sværger Dig, at hade
Saa stærkt mit Hjerte kan. — Det sværger jeg.

Bera.

Af Intet rokkes, — ei at rores af
En jordisk Taare fra din strenge Pligt,
Hvo der saa græder den! Sværg det!

Alger.

Ved Odin!

Bera.

Og at — naar Hagbarth er i Beras Vold,
Med ingen Bønner, Overtalelser,
Du søge vil at rokke min Beslutning.

Alger.

Vel, ogsaa det!

Bera (venlig).

Du est min gode Søn.
Kom nu, og lad mig stille Dig for Folket,
Som lydig Søn, god Broder, værdig Konge!

(De gaae.)

Signe

(kommer tilbage med Egekrandsen i Haand).

Han er der ei! Min Moder drev ham bort,
Den Stærkes Aareslag i Bølgen lyder.
Saa svinder i sin Skov den raske Hjort,
Naar vilde Støi dens Eensomhed afbryder.
Han er der ei! Snart Maanen staaer i Qveld,
Og ender — klar — den mørkeste blandt Dage.
Her har han sagt mig evig sit Farvel,
Og aldrig kommer Hagbarth meer tilbage.
Hvi saae jeg ham? — Nu lyde mine Suk!
O Alf — Du vilde dele Signes Smerte!
Her græd din Banemand. Han er saa smuk!
Kan Grumhed enes med et venligt Hjerte?
Og denne Krands — han bad saa fromt derom —

Hvor kunde jeg ham nægte disse Blade?
Han fik dem ei! — Den strenge Moder kom;
Men Hiertet kan ei tvinges til at hade! —
Saa skiller jeg da Egekrandsen ad,
Og ingen meer skal Signes Hænder binde;
(Hun sønderriver Krandsen.)
Jeg plukker — taus taalmodig — Blad fra Blad.
Far hen, mit Haab! Far hen i Nattens Vinde!

Tredie Handling.

Sildig Aften.

Hagbarth og **Hamund** komme fra Stranden.

Hagbarth.

O hvilken Glæde! Jeg er her igien.
Min Fod betræder atter disse Straae,
Som hendes spæde Fødder hvilte paa.

Hamund.

O hvilken Glæde! Glæd Dig! Du skal hænges,
Ifald man træffer Dig.

Hagbarth.

See, Natten smiler,
Og Freya funkler Elskov fra sin Himmel,
I maaneklare Blaa.

Hamund.

For at man strax
Opdage kan vort Skib og os. — O Green!
Hvor kiælen strækker Du din Arm imod os!
Jeg seer os svæve bag de grønne Blade.

Hagbarth.

Jeg frygter ei!

Hamund.

Jeg heller ei. Ved Thor,
I Snor at hænges i et saadant Træ,
Det er en ædel Død. Den blege Pande
Vil rigeligt omsnoes af Æresløv.
Ha Jorden er for ringe til at giemme
Vort Liig; det kneiser kongeligt i Luften.

Hagbarth.

Gak Du tilbage til vort Skib, og vent mig!
Jeg dvæler helst alene her; og Du
Ei dele skal min Fare, som ei deler
Mit Glædeshaab.

Hamund.

Saa har Du fast besluttet
At være taabelig?

Hagbarth.

Jeg elsker, Ven!
Og Døden ene skiller mig fra Signe.
O Hamund! hvis Du kiendte Kiærlighed!

Hamund.

Jeg kiender den: Det er en Lygtemand,
Som leder Vandreren i dybe Sumper.
Den lokker ham med Haabets Grønt, og drukner
I et fortvivlet Hængedynd. — Skion Freya!
Det er en Alf, ja Dronningen for Alfer.
Hun sværmer helst i Mørkningen om Natten;
Thi Dagens Straalepile giennembore
Den altfor spæde Krop, saa at man seer,
Man har slet intet seet. Hun klæder sig
I Regnbuefarver; saare deilig — langtfra!
Men hvor hun staaer, er Dunster. Jil, grib til —
Og hun forsvinder. Hendes Magt er Længsel,

Og Tvivl og Fare hendes Yndigheder.
Feilslagne Haab, halvvaagne Nætter, Taarer —
Det er den bittersøde Frugt, hun skiænker.
Vær lykkelig — og hendes Trolddom svækkes;
See daglig, og med hvert et Syn afmattes
Din Glæde meer. O smukke Drømmebilled!

Hagbarth.

Hvad kan vi meer, end drømme vore Guder?
Hver har sin Drøm. Du sværmer kun for Æren!
Hvad er den meer? En Krands, et broget Navn,
For Mord og Blod. Er din Valkyrie
Vel dannet af et mere jordisk Stof?
Og hun er grum! Hun bringer Had og Drab;
Men Freya sammenføier Hierterne;
Ja Døden selv er kiær af hendes Hænder!

Hamund (lystig).

Velan, saa lad os døe!

Hagbarth (alvorlig).

Du skal det ei.
Du deler ei min Følelse. Hør mig!
Miskiend mig ei! Din Fare piner mig.
Hvad vil Du med? Vent mig paa Skibet! Der
Du være kan til større Nytte mig,
End her i Skoven. Du har sagt idag:
Gaaer Du en anden Vei — Farvel, ung Hagbarth!
Jeg gaaer den Vei. Du ynder ei min Gang,
Du spotter mig; dit Spøg mishager mig.
Det krænker mig med Tungen at forsvare,
Hvad Hiertet føler mere dybt, end Ordet
At tolke mægter. Overlad mig til
Min egen Skiæbne! Jeg skal aldrig glemme,
Hvad Du har været mig. —

Hamund (langsom).

Nu — reentud talt —

Da selv Du finder det, saa vil jeg heller
Ei dølge Dig, at denne Natteluft — —

Hagbarth (afbryder ham).

Thor signe Dig! Farvel! vent mig paa Skibet.
Du seer mig der om føie Tid med Signe,
Hvad eller — aldrig meer.

Hamund.

Velan! velan!
Ifald Du ei miskiender mig —

Hagbarth.

O nei!

(Skynder paa ham.)

Farvel, min Ven! Farvel!

Hamund.

Farvel, ung Hagbarth!

(Han bliver staaende.)

Hagbarth.

Du dvæler?

Hamund (alvorlig).

For til Afsked at fortælle
Dig end en Drøm, mit Ungdomsliv har havt,
Og som forsvinder brat i dette Maanskin.

Hagbarth.

Du tykkes rørt!

Hamund.

Min Faders Biælkehuus
Laa ved en større Gaard; der leged jeg
Som Dreng alt tidligt med vor Nabos Søn;
Han var lidt yngre, mere vild end jeg;
Jeg vænte mig, som Ældre, til at være
Raadgiveren; han hørte mine Raad
Taalmodigt ud, og gjorde hvad ham tyktes,
Og saadant gik det herligt Aar for Aar.

En Alf besøgte mangen Aften os
I Mørkningen, naar Arm i Arm vi sad
I Vaabenskuret paa de gamle Kister,
Og stirred hen, med Sang, paa Kongens Harnisk,
Som sort og rustent hang i Biælkehallen.
Erindrer Du den smukke Juleqvæld,
Da Goden havde slagtet Heste, Hunde,
Samt Haner høit paa Fieldet, for ved Bønner
Fromt at bevæge Solen under Havet
Til Atterkomst? Den gamle Skiald fortalte,
Hvordan man fordum offred Mennesker; —
Da snoede vore Hænder sig paa eengang
Med dobbelt Kraft og Fasthed i hinanden;
Hvad Menneskets er Menneskets, det følte
Vi dybt. Den gamle Skiald blev hierteglad;
Vi lagde vore Hænder over Harpen,
Og svor en evig Troskab. See, da qvad han
En herlig Sang, som runged høit i Hallen,
Og dirred giennem Kongens Kobber-Brynie.
Det var ret smukt. Ei sandt? Den Venskabsalf
Var heller ei aldeles at foragte?
Dog, Du har Ret, det var en Drøm! Den Drøm
Er atter dunstet bort for andre Drømme.
Jeg veed en Seng, hvor ingen Drømme meer
Urolige den trætte Vandrers Hierne;
Farvel! Jeg gaaer til den.

Hagbarth (omfavner ham).

O Hamund! Hamund!

Hamund.

Troløse Hagbarth!

Hagbarth.

Kiære, tappre Broder!

Hamund.

Saa kold Du kunde give mig min Orlov?
Forvise mig for evig fra dit Hierte?

Hagbarth.

Nei, der er evig Rum for Dig, min Ven

Hamund.

Alvorligt?

Hagbarth.

Evig, ved min Signes Side.

Hamund.

Begriber Du da nu, at Hamunds Skiæbne
Med Troskabs Knude knyttes fast til din?

Hagbarth.

Ja! Ja!

Hamund.

Og at jeg dele vil din Skiæbne?

Hagbarth.

I Freyas Navn!

Hamund
(lægger sin Haand i hans).

I Baldurs Navn! — Velan!
Jeg lover Dig, ei meer at spøge med
Din Kiærlighed. Jeg lover, ei at være
Nidkiær paa Signe, som berøver mig
En stor Deel af det Hierte, jeg besad.
Jeg lover, ei at spøge meer med Alfer.
Det hulde Venskab, Kiærligheden, Æren
Skal svæve paa vor Sti; vi følge dem.
Til Glæden eller Graven? Ligemeget!
Vi gaae den skionne Vei, — det er vor Trost;
Vi dele Faren — og det styrker os!
(De gaae ind i Skoven.)

Rinda kommer med **Fylla.**

Rinda.

Vor Jomfru kan ei sove, hendes Bryst
Er underlig uroligt og bespændt.

Fylla.

Jeg kiender Signes Hierte, kiære Rinda;
Jeg har vel mærket, hvad der trykker hende.

Rinda.

Hun elsked Alf saa inderligt; hans Død
Maa smerte hende.

Fylla.

Har jeg skuet ret,
Saa er hun saaret af den Sammes Die,
Hvis Arm har saaret Alf.

Rinda.

Hvad? Du formoder. —

Fylla.

At ei man sukker saadan for en Broder.

Rinda.

Hun kommer. —

Signe kommer med sine **Møer.**

Signe.

Denne Nat er saare skiøn,
Saa klar som Dagen, næsten altfor klar;
Man kan ei sove. Vaager Skabningen,
Maa Siælen ogsaa. — Ikke sandt, min Fylla?

Fylla.

Ha Signe! Skoven tykkes mig nu død;
Og Maanen hænger i den stille Hvælving,
Gravlampen lig.

Signe.

Du mistet har din Beiler,
Du stakkels Fylla! Hvilket bittert Savn!
Saa bittert næsten, som en Broders Død.
Kom, lad mig trøste Dig! Ræk mig din Arm!

Rinda.

Hvis Du tillader, ædle Kongedatter! —

Signe.

Hvad Flugt har Vinden? Blæser det fra Syd?

Rinda.

Der vifter ingen Vind, det er saa stille.

Signe.

Mig tykkes ogsaa, Bølgerne derude
Bevæge sig kun svagt.

Rinda.

Ja, der er Havblik.

Signe.

Saa er ei vore Fiender langt herfra.

Rinda.

End for en Time siden saae jeg Skibet.

Signe.

Hvor lang Tid bruger vel et Skib til Norrig
I Medvind?

Rinda.

Nu — to Dage; høiest tre.

Signe (glad forundret).

To Dage kun? og dog saa langt herfra!
Du skionne Sølversø! Du fierner blot,
For at forbinde. Dine Vover bruse
Kun med en indbildt Harm, som var det Mure,
Der skilte milevidt. I lette Bølger!
Ei Freyas Karm har mere snelle Hiul,
End I! Ei nogen Slæde gaaer saa snelt
Paa Snee, som Kiølen over Bølgerne.

Rinda.

Hvis Du tillader os det, vil vi dandse
Lidt for Dig her i Maanesken.

Signe.

Som Alfer

Om Elletræet? Vel! — Man siger jo,
Den som seer Alfer dandse, blegner snart.

Rinda.

Men Du maa ikke sørge.

Signe.

Sorgen trøster!
Først naar det mørknes, dufter Natfiolen.

Rinda.

O tænk dog ei paa Døden.

Signe (i Tanker).

Har min Moder
Ei svoret, han skal døe i Træets Green?

Rinda.

Hvo?

Signe.

Hagbarth!

Rinda.

Hvis han kommer her igien,
Da sikkert.

Signe.

Det er billigt. — Nu til Dandsen!

(Hun sætter sig under Gyrithes Bøg. Pigerne dandse.)

Fylla.

Hun mærker intet hvor hun stirrer hen.

Rinda.

Behager Dig ei Dandsen?

Signe.

Jo, mit Barn!
Gaaer nu i Buret ind, I gode Møer!
I som har dandset! Gaaer tilsengs! Jeg takker
For Eders Venlighed. Gaaer! Hører I?
Du ogsaa Rinda.

(Til de Efterblevne)
Hvorfor stod I stille?
Hvad fattes Eder?

Fylla.

Ædle Signe! Rinda,
Den Lykkelige, førte Dandsen op.
Din Fylla græmmer sig med disse Møer.
Vi misted hvad der var os mere kiært
End Livet, vore tappre Beilere.
Tillad os end at synge Dig en Sang!
Maaskee Du holder af vor Vise meer,
End af de Andres glædelige Dands.

Signe.

Maaskee. Syng Fylla! Gierne hører jeg
Det elskovsfulde Kluk, den omme Længsel,
Som Nattergalen lærte Pigen qvæde,
Som mig behager trods sin søde Gift
Langt meer end kolde Trost. Syng, kun mit Barn!

Pigernes Sang.

Nu Maanen giennem Mulmet
Saa mægtig bryder;
Men Dæmringen hendrager
Vort Blik paa Døden.
Dog lover klare Lue,
Som roligt lyser,
At Gimle skiænker Glæde,
Naar Graven brister.

Paa Sky de kiære Skygger
Nu hisset svæve,
I Lin og blege Brynier,
Med brustne Blikke.
De sukke, Fryden savne,
Mens Droslen synger.
Men Fuglen finder Birken
Forladt, alene.

Og næstegang, naar Nyet
I Natten tændes,
Skal Mø huldsaligt slumre
Ved Veilers Side.
Forfærdes ei Forelskte,
For Skovens Gienfærd!
Vor Elskov sværmer evigt
I Elmeskyggen.

(Naar Sangen er endt, vinker Signe, og de forlade hende.)

Signe.

Der ligge nogle Blade, nogle Qviste
Af Krandsen, som jeg sønderrev i Aftes! —
Nu svæver han derude, vild og lystig,
Og har alt glemt mig. Mon han staaer i Stavnen
Og sender hid sit raske Falkeblik
Til Siællands Kyst? Mon han sig ønsker hid?
O Frey — jeg feiler ei — der staaer hans Fodspor!

(Hun knæler ned derfor og betragter det, derpaa reiser hun sig pludselig.)

Her er dog Ingen? Jeg er ikke klog.
O blege Maane, hvor Du skinner venligt!
Men hvorfor vækker Du saa dybe Længsler,
Naar Du dog ei kan tilfredsstille dem?
Ja, noget Vigtigt havde han paa Hiertet
At aabenbare mig, — da kom min Moder.
Og det var vel! Lidt sukker han i Nat;
Imorgen er han fro — Jovermorgen
Er alting glemt; — og inden otte Dage —

(Standser og siger derpaa)

Med Qvinden er det anderledes — hun
Udbruser ikke med sin Følelse,
Den tier og slaaer dybe Hierterødder.

(Hun seer ud til Stranden.)

Saa iil afsted, letsindigskionne Fugl!

Spred ud for Vinden dine lette Vinger,
Og syng dit Sværmeri paa andre Kyster!
Den stille Blomst staaer tro igien — og visner.

Hamund træder hurtig frem.

Hil Dig, Du skiønne Kongedatter!

Signe.

Freya!

En fremmed Kæmpe.

Hamund.

Frygt kun ei!

Signe.

En Normand!

Hamund.

Ung Hagbarths Ven!

Signe.

Ha Thor, jeg er forraadt!

Hamund.

Hvem frygter Du?

Signe.

Hvor er han, den Forvovne?

Hamund.

Du hader ham?

Signe
(med heftig Angst).

Ja, ja, jeg hader ham,
Og Døden svæver over ham. Ved alt
Hvad Helligt er, jeg beder Dig, min Herre,
Forman ham, tving ham, drag ham med tilbage!
Hvorledes kommer han i Natten her?
Ha frygter han ei Beras Hævn? Staaer Skoven
Ei med de sorte Stammer for hans Øine,
Som Retterstedet?

Hamund
(med forstilt Medlidenhed).
Ak, den stakkels Hagbarth!
Han frygter intet meer.

Signe.
O alle Guder!
Hvad er der hændet ham?

Hamund.
Veed Du det ei,
At han er saaret dødeligt?

Signe
(slaaer sine Hænder sammen).
O Freya!

Hamund (rolig).
Just som han vilde gaae fra Land, just som
Han steg i Baaden, — traf en grusom Skioldmø,
Der stod bag Træet, Hagbarth med en Piil.
Det blev hans Banesaar! Alt hvad han ønskte,
Det var at vorde jordet her. Vi haabed,
At ei man vilde nægte Hagbarths Liig
Den sidste Hvile. — Vi har bragt ham med —

Signe (fortvivlet).
Hans Liig?

Hamund (smilende).
Nei ham! — Lidt Liv er der endnu;
Han er ei ganske død. Men Pilen, Signe,
Dybt sidder i hans Bryst; skal Helten reddes,
Da maa den trækkes ud. Men see, vi Sømænd
Har plumpe Hænder, Du har silkebløde.
Af os forstaaer slet ingen Lægekunsten;
Det er en Qvindekunst! Hvis Du maaskee —

Signe.
O bring ham! Ja, jeg øver denne Kunst.

Hamund
(gaaer hen og drager Hagbarth frem fra Træet).
Her er den Saarede! Drag Pilen ud,
Hvis ei, da dræb ham ganske. — Jeg staaer Vagt,
At Ingen skal forstyrre ham og Lægen.
(Han gaaer.)

Hagbarth.
Hvor frækt! hvor dristigt! Uærbødige
Forvovne Hamund! Signe, hulde Signe,
Tilgiv hans vilde Spøg. Jeg sværger Dig
Ved de almægtige Guder, jeg har ingen,
Slet ingen Deel deri.

Signe (glad).
Ak, Hagbarth lever!

Hagbarth.
Han lever.

Signe (deeltagende).
Er ei farligt saaret?

Hagbarth.
Farligt?
Jo Signe!

Signe.
Tal, hvad fattes Dig?

Hagbarth.
Jeg kan ei!

Signe.
Hvad vil Du mig igien?

Hagbarth.
Veed Du det ei,
Da skal det aldrig tolkes af min Læbe.

Signe.
Hagbarth! hvad vover Du? Og veed Du ei,
At Du udsætter dit og Signes Liv
For Dødens Fare?

Hagbarth.

Signes Liv? O Freya!
Forraade Signes Liv! Ha gode Baldur!
Farvel for evig! Giv mig dit Farvel!
Jeg fik det ei; din Moder kom; jeg lever
Ei uden dit Farvel, jeg kan ei døe;
Mit Legem fandt ei Ro i Graven; gik
Hver Nat som Gienfærd her i Herthaskoven.

Signe (venlig).

Gaa Hagbarth! Guderne ledsage Dig.

Hagbarth.

Tak Hulde!

Signe.

Var det Alt?

Hagbarth.

Hvad jeg tør haabe.

Signe.

Du glemmer hvad jeg havde lovet Dig?

Hagbarth.

Min Egekrands!

Signe.

Der visner den i Støvet.
Jeg tvivled om at see Dig meer.

Hagbarth.

Et Blad,
En ringe Stilk deraf er Hagbarth nok.
(Han tager den op.)

Signe.

Lidt nok for Den, som fordrede saa Meget!

Hagbarth.

Tillad mig kun endnu et Øieblik
At see Dig rolig i dit skiønne Ansigt;
At dybt det sig indpræger i min Siæl,

At ingen Afstand, ingen Tid formaaer
At svække dette Billed! At det svæver
For mig i Dødens Stund, en venlig Alf,
Der vinker Hagbarth til et bedre Liv,
Hvor ei Du hader ham, hvor han maaskee
Dig seer igien.

Signe.

Ja, ja! det gior han vist!

(De betragte hinanden længe.)

Hagbarth

(holder Haanden for sine Øine).

O gid jeg nu var evig blind! At Intet
Forstyrred dette kiære Billed meer.

Signe

(drager hans Haand fra Øinene).

See kun lidt længer, Hagbarth! Signe selv
Kan ei forstyrre Billedet af Signe.

Hagbarth.

O Signe, hvis Du elskte mig igien!

Signe.

Jeg vil dit Vel! Forlad mig nu, min Ven!

Hagbarth.

Din Ven?

Signe.

Det er Du!

Hagbarth.

Du tilgiver mig
Din Broders Død?

Signe.

Ham skete hvad han ønskte.

Hagbarth.

O hvor jeg længes, snart at følge ham!

Signe.

Vil Du ei glemme mig, naar Du er borte?

Hagbarth.

Jeg glemme Dig?

Signe.

Naar seer jeg Dig igien?

Hagbarth.

Ak aldrig, — eller — stedse! hvis Du vil.

Signe.

Forklar Dig!

Hagbarth.

Bera hader mig til Døden,
Og aldrig giver hun sit Minde til
Vort Ægteskab.

Signe.

Nei, nei, det gjør hun ei!

Hagbarth.

Hun handler ikke mod Dig som en Moder;
Og skylder Du da Bera Datterpligt?

Signe.

Min Moders Synd undskylder ikke min.

Hagbarth.

O evige Thor! jeg vover Bønnen ei —
Jeg tør ei sige, hvi jeg kom.

Signe.

Saa tie!
Hvis det er intet Godt, tie heller stille!

Hagbarth.

Jo! Godt for os, ifald Du elsker mig;
Uskadeligt for hende.

Signe.

Tal, min Ven!

Hagbarth.

Følg mig paa Skibet ud, og fly til Norge
Med Hagbarth.

Signe.

Hagbarth! vil Du skille Bera
I samme Døgn ved to af hendes Børn?

Hagbarth.

Hun har en Søn igien! Hun har to Sønner
Som før, og en huldsalig Datter, hvis
Hun glemme kan sit Had.

Signe.

Nei Hagbarth! aldrig.
Jeg kiender hendes Hierte, det vil briste.

Hagbarth (fortvivlet).

Saa er der intet Haab i Verden da
For Hagbarth meer. — Farvel!

Signe
(griber hans Haand og holder ham tilbage).

O kiære Ven!

Hagbarth.

Du vil ei følge mig?

Signe.

Min Troskab følger
Til Døden Dig; men jeg kan ei forlade
Min Moder i en saadan Hiertequal.

Hagbarth.

Hvad giør vi? Tal! Der er ei Tid at spilde.

Signe.

Kom næste Vaar, naar hun er mere kold.

Hagbarth.

Vel, dyrebare Signe! Vel, det vil jeg;
Og hvis hun da mig grusomt hader end,
Saa vil Du følge mig?

Signe.

Der er min Haand!
Det vil jeg.

Hagbarth (kysser den).

Elskte Signe!

Signe.

Kiære Hagbarth!

Hagbarth.

Det Kys var sødt, dog Eet er sødere —
Skal Hagbarth skilles fra Dig uden det?

Signe.

Min Hagbarth!

(De omfavne hinanden; hun kysser ham.)

Hagbarth (henrykt).

Kom nu Død, og tag mit Liv!
Her har det skudt sin bedste Blomsterknup.

(Larm bag Skuepladsen.)

Signe.

Ha hvad er det? Jeg hører Sværdeklirren!

Hagbarth

(slipper Signe og drager sit Sværd).

Man kommer, Signe! Red dit Liv! Forlad mig!

Signe.

Nei! dette Favnetag mig bandt for evig
Til Dig. Nu er jeg din; og Signe deler
Din Skiæbne.

Hamund

(styrter ind, dødelig saaret, med sit dragne Sværd, som han støtter sig til).

Hagbarth flygt! Flygt med din Mø!
Jeg høstet har som Karl! De laae som Ax
Omkring min Lee derude! Men nu galer
Den røde Hane høit af mine Saar,

Og synger Nok for dennegang. Fordømt,
At List og Svig skal altid spille Mester.
Du stakkels Hagbarth! Vilde gierne kysses
Lidt meer i Lunden med det smukke Barn?
Det gaaer ei an; den fæle blege Hel
Alt nærmer sig i Beras Skikkelse.
(Han synker.)
Det sortner for mig — men i Freyas Sal —
(Venlig)
Og Baldur boer ei langt herfra — Der sees vi.
(Han døer.)

(**Tolv Kæmper** komme tre og tre, med Skiold ved Skiold og nærme sig Hagbarth fra alle Kanter.)

Hagbarth.
Ha kæmper, har I Mod!

Bera,
(fulgt af **Drabanter** med Hellebarder og Fakler).
Vel vogter Eder,
At saare ham! I staaer mig inde for
Hans Liv med Eders. Det er altfor kostbart!
(Man har bundet Hagbarths Hænder med Bastbaand.)

Hagbarth.
Saa troe I alt at stække Hagbarths Vinge?
Ved Signes Kiærlighed, ved Hagbarths Troskab!
Jeg agter ikke meer din usle Hævn,
End dette Bast, som brister af min Haand!
(Han sønderslider Baandet med Kraft, og giør sig fri, Kæmper springe til og bemægtige sig ham.)

En Drabant.
Den Normand har en usædvanlig Styrke;
Om selv vi havde Kobberlænker med,
Jeg troer han søndersleed dem.

Bera
(med en gyselig Mildhed).
Kom, min Datter!
Jeg seer Du har din Sax ved Beltet. Du
Har Lænker, som kan binde ham; som sikkert
Han ikke bryder; kiender ellers jeg
En Ynglings Elskov!
(Hun klipper en Lok af Signes Haar og rækker den til Drabanterne.)
Binder ham med den!
Den Lænke holder vel saa godt, som Kobber.

Hagbarth.
O vise Bera, tak! Din Grusomhed
Har udtænkt mig en Straf, som trøster, som
Husvaler mig i Pinen. Skynder Eder!
Der har I mine Hænder! Binder dem!
(Han bindes med Signes Lok.)

Signe.
Ak Hagbarth! Sønderslid den! Gior Dig fri!

Hagbarth.
Før skal de sønderslide dette Hierte!
Min Tand skal som en giftig Slangebraad
Tildøde saare Den, som vover at
Befrie mig fra min lykkelige Trældom.
Nu vinder mig i Taarnet ned! Farvel
Min elskte Signe! Græd lidt over Hagbarth,
Og glem ham snart! Du intet har forbrudt;
Din grumme Moder raser kun mod mig;
Men ei hun, som et unaturligt Dyr,
Fortærer egen Byrd. O skionne Lok! (kysser den.)
I Fængslet skal jeg see paa mine Hænder,
Min Taare skal befugte denne Silke,
Jeg trykker den mod mine varme Læber,
Og ingen Træl, saalænge Verden stod,
Som Hagbarth har velsignet sine Lænker.

Bera.

Indſlutter ham i Taarnet hiſt, at han
Kan have hendes Jomfrubuur for Die
Den ſidſte Nat, fra Gittret. Stakkels Hagbarth!
Som ei fik Tid til at forføre Datt'ren,
Da Sønnen myrdet var. — Lev til imorgen,
Og ſværm paa Randen af Fortvivlelſen,
Til den opſluger Dig. Du, Alger, ſelv
Skal holde Vagt i Nat. Tænk paa din Eed!
Jeg kun betroer min Hævn i dine Hænder.
Mit ſidſte Barn, min elſkte Søn! Du vil
Ei ſlutte Forbund med din Broders Morder.

Alger.

Stol trygt paa mig! Jeg mindes hvad jeg ſvor.

Bera.

Indſlutter hende først i Jomfruburet!
Din Straf er —

Signe (hurtig).

Døden?

Bera.

Nei min Datter! Livet.

Hagbarth (til Signe).

Du elſker mig — Jeg ſpotter al min Nød.

Signe.

For Kiærlighed har Jorden ingen Død!

(Hagbarth føres bort)

Fierde Handling.

Morgen.

Alger alene.

Min Søsters Nød og Hagbarths tunge Skiæbne
Gaae mig til Hiertet; alt som Natten viger,
Og Dagen nærmer sig, hvis Morgenrøde
Skal see hans brune Kind i Egen blegne.
O fy, o fy! Vil Fuglene vel siunge
Paa disse Træer, naar Dagen gryer? De flye
Bort fra den skumle Skov, som skummel Hævn
Forvandler til et Rettersted. — Og jeg?
(Han grunder.)
Din Moder skylder Du dit Liv, men ei
Dog Æren Alger! Æreløs var Eeden.
Og Du min stakkels Signe — Du min Søster!
Hvad vorder hendes Skiæbne? Glemme ham?
Det kan hun ikke; Sorg giør Elskov stærk,
Ulykke nærer den, og fremmed Grumhed
Den lader smage meer sin egen Sødme.
Nu, som en Fugl paa den forfaldne Muur,
Der mistet har sin Mage, vil hun klynke
Til Nattekulden qvæler hendes Bryst.

Min Moder dør af Grædmelse. Jeg Kongen
I Sigarsted? En Konge mellem Grave!
Bleg vil jeg sidde med mit Kongespir,
Som Hel blandt Skygger i den skumle Hal.
Ei noget Skib tør nærme sig min Strand;
Sælhunde, Hvaler kun og vilde Marsviin
Vil leire sig hver Nat om Issefiord,
Og vare Vikingen, med hæslig Snøften,
Om ei at ankre ved den sorte Skov,
Hvor Giæsten myrdes. —

(**Signe** kommer.)

Arme Signe! See
Der kommer hun. — Hvor bleg — et Gienfærd lig.

Signe.

God Aften, Alger! Hvorfor aabnes Døren
Til Signes Fængsel? Hvorfor kaldes hun
I Hagbarths Nærhed? Vil I dræbe ham
For Signes Dine?

Alger.

Det er Morgen snart.

Signe (gyser).

Snart Morgen? — Nu, saa er det Nat for mig.
Farvel!

Alger.

End gnider Dagen Dinene,
Den strækker hen sig paa sit dunkle Bolster,
Urolig er dens Blund; den skiælver, bleg
Forfærdet for sin Morgendrøm. —

Signe.

Tilvisse!

Alger.

Jeg vidste vel Du mægted ei at slumre,
Den fæle Nat.

Signe.

Snart Alger skal jeg slumre,
Naar Lundens Blomster aabne sig for Duggen.

Alger.

Du stakkels Signe! Blomstens Tid er kort,
Men mere kort end Blomstens var din Glædes.

Signe.

Maa Hagbarth døe?

Alger.

Ja Signe! — han maa døe.

Signe.

Fortvivl ei Alger! Døden skrækker kun
De feige Sicele.

Alger.

Signes Sicel er kiæk.
Din Smerte —

Signe.

Døden overvinder den.

Alger.

Men døe af Sorg er Svaghed.

Signe.

Troe dog ei
De kolde Hierters følesløse Tale!
Døe Svaghed? Altid Svaghed? Mere Styrke
Den skulde vise, som i søvnig Kuld
Seer hver Forandring af sit Held imøde,
Selv Undergangen af sin bedste Lyst?
O saa var Isen stærk og Frøet svagt,
Som giæred og opløste sig i Jorden,
Til bedre Blomst og Frugt. Jeg elsker Svaghed,
Og ringeagter Styrken, er det saa.

Alger.

Du elsker Hagbarth! Skionne, gode Signe!
Og Alger svoret har din Undergang.
(Han kaster sig paa Knæe og bedækker hendes Haand med sit Ansigt.)
O Alger! Utaknemmelige Broder! —
Var det din Tak for al din Kiærlighed?

Signe.

Du gode Broder!

Alger.

Hør mig, elskte Søster!
Eet kan jeg! derfor har jeg kaldet Dig;
Eet kan jeg; det forbyder ei min Eed.
Bevogte Hagbarth maa jeg; — see ham døe
Og intet virke, — ha, — det har jeg svoret;
Men — denne sidste Nat er saare skiøn;
Den fulde Maane staaer saa klart derhenne,
Som om den vilde sige: Kiære To,
End eengang kommer i min Bøgefavn,
Og lad mig lyse mildt til Eders Elskov!
Ja! Du skal see ham. —

Signe.

Dyrebare Broder,
Ifald Du vidste, hvad Du skiænker mig! —

Alger.

Jeg veed: En Draabe Vand i Tørstens Hede,
Som jeg med Hadets Salt har hidset selv.
En liden Biælke viser jeg Dig i
Det Skibbrud, Du har lidt paa Grumheds Klippen,
Hvor selv jeg var den Steen, som sønderslog. —
Min Haand er bundet og min Villie med;
Alt hvad jeg har igien — er dette Hierte.
Jeg svoer at hade, hvad mit Hierte kunde —
Det kan ei! Freya være Tak, som gav

Et Vink mig i min Ubesindighed.
Kom Signe! Du skal see din Hagbarth.

Signe
(grunder og fatter pludselig en Beslutning).
Vie! —

Alger.

Hvi dvæler Du?

Signe.
En lille Fæstensgave!
En Brudgomsurtekost.

Alger.
O skionne Sværmen!
Vel, ogsaa det. Jeg fierner hver en Speider,
At ingen skal forstyrre Dig.

Signe
(tager sin Broders Haand, med Høihed).
Alfader!
En grusom Skiæbne har forfulgt vort Huus,
Den stærke Sigar hviler længst i Jorden;
Den sidste Levning styrter i sit Gruus —
Bevar Skioldungaætten end for Norden!
Her staaer det yngste Haab, den sidste Green
Af Mykilatis kongelige Stamme;
Hans uerfarne Siæl er skion og reen —
O lad den luttres i min Smertes Flamme!
Bevar ham Kronen i et kraftigt Liv,
Lad ham de bolde stærke Fædre ligne,
Giv ham min Kiærlighed, skiænk ham en Viv —
Og giør ham mere lykkelig end Signe!
(De gaae.)

Hagbarth og **Fangefogden** stige op paa Taarnranden indenfra.

Hagbarth,
(med Signes Lok om Hænderne).
Nu altsaa — det er mig tilladt at tage
Frisk Luft paa Taarnets Rand?

Fangefogden.

Ja vist, ja vist,
Saameget som Du vil, min Ven!

Hagbarth.

Her staaer
Jeg Himlen mere nær, som snart med Klarhed
Skal aabne mig sin blaa, sin lyse Favn.
Seer Du det store Stiernebilled hist?

Fogden.

Ja, det er Freyas Rok!

Hagbarth.

Du har ei spundet
Mig Silke, Freya!

Fogden.

Nei, det maa Du sige.
(Sagte)
Kun Hamp til Halsen, stakkels Svend!

Hagbarth.

Her strækker
Jeg op til Dig, almægtige Gudinde,
De Hænder, som en kraftig Elskov bandt.
Forlad mig ikke, giv mig Kraft i Døden!

Fogden.

Hvor sært han dog opstrækker sine Hænder!
Enhver Ildgjerningsmand frier man fra Lænken,
Den sidste Stund; hvorfor ei ham? (høit) Ung Hagbarth!
(Tager en Kniv frem.)
Kom, lad mig overskiære disse Haar!

Hagbarth (vild).

Jeg overvældes let i denne Stilling;
Men — hvis Du sønderslider denne Lok —
Den første Brug min Haand gior af sin Frihed,
Er den, at styrte Dig fra Taarnets Rand.

Fogden.

Han raser! Kan en Lindring —

Hagbarth.

Kast din Kniv,

Opirr mig ikke til Fortvivlelse!

Fogden.

Hvad er der ved den Lok?

Hagbarth.

Og veed Du ei,

At den har straalet om min Signes Isse?

Fogden (afsides).

Ak det er sandt! ja det var hendes Haar.
Ha nu forstaaer jeg ham. Man siger jo,
At slig en Beiler sætter Priis paa alt hvad
Der kommer fra hans Hiertenskiær; lidt Baand,
En Traad, en Smule Haar, et Blomsterblad,
Det kan de giemme Dag og Nat paa Brystet
I mangt et Aar. Den stakkels unge Taabe!
Det er dog syndigt at aflive Folk
For Galenskab; Galskab er ingen Synd.

Hagbarth.

Forlad mig nu, og lad mig ene! — Siig!
Er det ei Signes Jomfrubuur, man seer
Hist mellem Træerne?

Fogden.

Jo ganske rigtig.

Kom nu og lad mig løse dine Hænder!
Jeg ei et Haar skal krumme paa din Lok;
Saa kan Du bedre see hvor smuk den er.

Hagbarth.

Nu, gode Gubbe, hvis det er din Hensigt. —

Fogden (løser ham).

See der er Haaret!

Hagbarth (tager Lokken).
Dyrebare Skat!
(Han holder den ud over Taarnet.)
Skin Maane! skin paa disse lyse Straaler,
Og bland din gyldenblege Glands med dem!

Fogden.
Den Stakkel, lidt fornøier ham! Nu det
Er vel for ham; thi Meget er ham nægtet.

Hagbarth.
Hvad hedder Du min Gubbe?

Halfdan, Herre!

Hagbarth.
Hør — lov mig, Halfdan, at naar Beras Bødler
Imorgen hente mig til Retterstedet,
Du atter vil omvikle mine Hænder
Med disse Haar, og ei med Hampereb.
Det er min sidste Trost; det Eneste,
Der adler min afskyelige Død.

Fogden.
Det lover jeg; men lov saa mig igien,
Naar Du er død, at Du vil aldrig spøge
For mig og for min lille Søsterdatter.
Hun er saa bange for, at Du skal rettes;
Thi hendes Kammervindve vender lige
Mod Egetræet.

Hagbarth.
Gode Gubbe! see
Vel troer jeg, Hagbarth faaer ei Ro i Graven;
Han efterlader Noget her i Livet,
Der er ham altfor kiært; men frygt kun ei!
Mit blege Spøgelse vil være venligt,
Og svæve skaanende din Dør forbi,
Naar det ved Midnat gior sin tunge Vandring.

Fogden.

Du rører Hiertet til Medlidenhed.
Selv Konning Alger ynkes over Dig,
Og har tilladt den alderstegne Skiald
At troste Dig, den sidste Nat med Sang.
Der kommer han alt nede med sin Harpe.
(Halloge kommer.)

Hagbarth.

O lad mig ene med min stumme Sorg!
Hans Trøst vil trætte; mit bespændte Bryst
Er ikke længer stemt for slige Sange.
Jeg dør ei stolt, som Kæmpen i sit Fængsel,
Skiøndt Bera fyldt min Indvold har med Slanger;
Bortblusser ikke som et Heltebaal,
Med Røg i Sky og trodser ei med Knald;
Min Ungdom daler som et Stierneskud,
Der lysner kort — og dør i fugtig Luft.
Forskaan mig!

Halloge,
(som har sat sig ved Taarnet, synger ved Harpen).

Min Hielm er mig for blank og tung,
Mit Skiold kun slet beskiærmer;
Jeg føler det, skiøndt jeg er ung,
At snart sig Døden nærmer.
Læg hen det frygtelige Staal
Paa Heltens Bautastene!
I Lunden staaer en Natviol, —
Der hvile mine Bene!

Hagbarth.

Ha! den Tone finder en Gienklang
Dybt i min Sicel.
(Rækker sig over Tralværket.)
Hav Tak, Du gode Skiald!
Miskiend mig ei, for jeg miskiendte Dig.
Du ei formane vil?

Halloge.

Nei, kiære Søn!
Jeg synger om din Sorg, hvor smuk den er.
(Synger)
Jeg Livets bedste Rose brød,
Og Baldur være lovet!
Kom, kiære Død! nu i dit Skiød
Nedlægger jeg mit Hoved.
Flyv, raske Fugl! frygt Reisen ei,
Stræk ud de Vinger spæde.
Du svæver til en evig Mai,
Og til en evig Glæde.

Hagbarth.

Alt ude nu?

Halloge.

Nu synger jeg en anden,
Om liden Ragnhild, om den Trøstesløse.

Hagbarth.

O herligt! Og jeg sidder mellem Stierner,
Med Signes Lok og hører paa din Sang;
Og naar de komme for at hente mig,
Saa følger Du mig til min Brudeseng.
Ei sandt?

Halloge.

Ung Hagbarth! det er Skialdens Kald,
At være den Ulykkeliges Trøst.

Alger kommer til Taarnet.

Gaa gamle Ven! Jeg tale maa med Hagbarth.
(Sagte til ham)
Du veed mit Ærind. — Signe kommer.

Halloge.

Saa
Er Gubben her ved Harpen overflødig.
(Han gaaer.)

Fogden
(inde i Taarnet til Hagbarth).

Kom ned!

Hagbarth.

Hvorfor?

Fogden.

Nu, skynd Dig! Kongen venter.

(Hagbarth kommer ud med Fogden. Den Sidste gaaer, paa Algers Vink, atter ind i Taarnet)

Hagbarth (stolt og kold).

Hvad vil Du? Har din Moder sig betænkt?
Fandt hun, at Hagbarths Livstid til imorgen
Var altfor lang? Og kommer Du, for selv
At bringe mig med egen Haand til Døden?

Alger.

Naturlig er din Vrede, træffende
Din Spot. Du Aarsag har at hade mig.

Hagbarth.

Saa spar mig for at spilde da mit Ord
Paa Den, som ei fortiener det. Her er jeg!

Alger.

Foragt mig ei!

Hagbarth.

Og om jeg voved det?

Alger.

Saa kunde det maaskee fortryde Dig.

Hagbarth.

Saa maadeholden Den, der bruste nys
Som Havets Skum? — Dog, Du har Ret! En Fange,
Som sidder paa sit Liv og paa sin Ære,
Kan ei fornærme Dig.

Alger.

O Hagbarth, Hagbarth!

Hagbarth.

Dog dør jeg uden Skam. Min Død vil rygtes
I Norden, det er sandt; men Alger, Alger,
Ei mig vil Tidens Brændemærke ramme!

Alger.

Jeg staaer for Dig forvirret, sønderknust.
Jeg føler dybt hvad der er skeet, skal skee;
Dog — klynke kan jeg ikke som et Barn,
Og trygle dumt om din Tilgivelse.
Ei heller er jeg ene Skyld i Ovalen.
Med Nidingsværk har Alger ikke syndet;
Det er min Trost. Saa vil jeg heller ei
Da spilde Dig den altfor korte Tid,
Med daarlig Klynken og med Selvforsvar.
Jeg kan ei redde Dig, din Stav er brudt! —
Dog — nogle Øieblik har Du tilbage —

Hagbarth.

O skynd Dig! Gior det kort og godt! Vil Du
Seigpine mig?

Alger.

Et Øieblik er ei
Aldeles at foragte. Ofte har
Den Lykkelige følt i det, hvad ei
Sit hele Liv den Ulykkalige.

Hagbarth.

Jeg har ei meer paa denne Jord at søge.

Alger.

Og dersom det, Du nys forgiæves søgte,
Dog skiænktes Dig, en Time før din Død?

Hagbarth.

O alle Guder! Tal, hvad mener Du?

Alger.

Du fik ei taget Afsked med min Søster.

Vi kom saa pludseligt, vi overfaldt Dig.
Din Signe —

Hagbarth.

Enten sendes Du fra Hel,
At pine mig med den udsøgte Qval;
Hvad eller kommer Du, en Lysets Alf.

Alger.

Giv mig din høire Haand, dit Ord derpaa,
At ei Du flygte vil; saa gaaer jeg bort,
Og lader ene Dig med Signelil.

Hagbarth.

Nei, Alger! — Nei Du spotter ei — Dit Die
Seer altfor ærligt ud.

Alger.

Din Haand derpaa!

Hagbarth.

Ved Signes Kiærlighed, ved Hagbarths Ære,
Jeg bliver her og døer.

Alger.

Tilgiver Du
En Ynglings Ubetænksomhed, hvis Eed
Snart skiller Dig ved Livet?

Hagbarth.

Det var Skiæbne!

Alger.

Spild Tiden ei! Den er kun kort. Hun venter!

Hagbarth (omfavner ham).

Mit sidste Suk for Signe! Det næstsidste
For Alger og hans Held.

(Han gaaer.)

Alger (drager sit Sværd).

O kunde jeg
Nu døe for Hagbarth! — Hvis jeg dræbte mig?
Han kunde flygte — Men han gior det ei!

Han holder Ord, han bliver her i Fængsel,
Og Vera griber ham som Algers Morder.
(Fortvivlet)
Saa lev da, ulykſaligſte blandt Konger!
Og ſee den Nød, Du ikke kan forhindre.
(Han gaaer.)

Signe med Roſer i Haand og gule Blomſter paa Bryſtet; **Hagbarth.**

Hagbarth (omfavner hende).
O ſøde Lyſt at døe for ſlig en Mø!

Signe.
Hør mig, min Hagbarth! Tiden er kun kort.

Hagbarth.
Hiſt venter os en Evighed.

Signe.
Ja, ſikkert!

Hagbarth.
O Signe, Signe! Elſker Du?

Signe.
Jeg elſker
Dig inderligt.

Hagbarth.
Den Tanke ængſter mig,
Om ikke blot Medlidenheden rører
Dit Hierte.

Signe.
Jeg Medlidenhed med Den,
Som friſter hver en Helts Misundelſe?

Hagbarth.
Nu, ſaa er Alting godt. Saa er min Død
Kun Børneleg. Jeg venter Dig hos Freya.

Signe.
Du ſkal ei vente længe.

Hagbarth.

Lev, min Signe!
Tænk paa din Hagbarth, naar i Sommerqvæld
Du vandrer under disse Bøgetræer;
Naar Fuglen synger, Hyldebusken dufter,
Og Maanen skinner i det sorte Løv.
Tænk paa den første Dag, den sidste Nat,
Du saae ham her. Ei sandt? Du gyser ei
For Egetræet?

Signe.

Hagbarth! disse Roser —
Modtag dem, som min Elskovs første, som
Dens sidste Gave. Jeg har røvet Hækken
Hver yndig Knup. — Men næste Vaar, min Ven!
Skal Træet atter blomstre. Da vil Bera
For silde græmme sig, og plante Roser
Paa Hagbarths og paa Signes Høi.

Hagbarth.

O Rose,
Nu først forstaaer jeg, hvi din Torn mig stak!
Sødt Varsel om en ulykkalig Elskov.
Men hulde Signe! hvilke fæle Blomster
Har Du paa Barmen der?

Signe.

De er for mig!

Hagbarth.

Bedøvende Skarntyder? Gustengule!

Signe.

Foragt dem, had dem ei! Medlidende,
Trofaste Venner er de. Deres Saft
Skal styrke mig.

Hagbarth.

O Freya!

Signe.

Hør, min Hagbarth!

For nogle Timer siden foreslog
Du Signelil at flygte bort med hende;
Da var hun raadvild — modløs — havde Pligt,
Som nu er hævet. Men hun gav Dig Løvtet
At følge Dig, naar ingen Bøn og Suk
Var mægtigt at bevæge Beras Bryst.
Nu holder jeg mit Løvte!

Hagbarth.

Signe! Signe!

Signe.

Hør mig, min Ven! Naar dit Skarlagenskind
Høit svæver under Egen — da skal Signe
Rask tømme Bægeret. Og røde Luer
Fra det antændte Jomfrubuur skal vorde
Det Baal, paa hvis høitidelige Flamme
To glade Sicele svinge sig til Freya.

Hagbarth.

O Signe, Du vil dø? Lev, lev!

Signe.

Mit Liv
Blev til en langsom Død. — Jeg vil ei tæres
Af langsom Qval; ei boie, Lilien lig,
Mit Hoved ubemærkt og ubegrædt.
Vor Død skal røre Hierterne! Vor Henfart
Skal straale som en Høitidsfest! Den skal
Erindres længe, som et skiønt Beviis
Paa nordisktro huldsalig Kiærlighed.

Hagbarth (omfavner hende).

Velan! Velan! Vi følges ad!

Signe.

Vi følges!

Hagbarth.

Hvor er en Elsker paa den vide Jord
Saa lykkelig og salig nu som Hagbarth?

Femte Handling.

Morgen.

Vera, fulgt af **Drabanter**, gaaer urolig med nedslagne Øine; pludselig standser hun og vender sig.

Hvad vil I mig? Hvi følger I mig lumskt
I Hælene som Fiender? Vil I lure?
Hvi kommer Du med blanken Hellebard?

Grim.

Min ædle Dronning, Du har selv befalt os
At følge Dig.

Vera.

Gaaer!
(De træde tilbage.)
Hvorfor ængstes jeg?
Da Natten er forbi, kan Lyset skrække?
Østhimlen flammer som en Borg i Brand!
Ha frygter Du for Skygger? (kalder) Grim!

Grim.

Fyrstinde!

Vera.

Hvi har Du sat Alfs Liig paa Dødningbaaren
I Sovekammeret til mig i Nat?

Grim.

Det var din egen Villie. Du ønsked
At slumre med ham under Tag end eengang,
Før Liget blev paa Baalet brændt til Aske.

Bera.

I Sovekamret? Fy! jeg har ei havt
En rolig Hvilestund den hele Nat. —
Hør Grim! har Du imorges intet mærket
Ved Liget? En Forandring?

Grim.

Jo! det laa
Med begge Arme ned fra Dødningbaaren,
Og Øinene stod høit opspilede.

Bera.

Nu, det er vel, at Du har ogsaa seet det.
Sandt nok! det hændes ofte med et Liig,
At Dielaaget springer atter op;
Og Armene let falde fra hinanden
Ved egen Tyngde.

Grim.

Ja det hændes tit.

Bera.

Jeg tilstaaer dog, det gjorde mig forfærdet.
Jeg tænkte just paa Hagbarth og min Hævn.
Jeg fandt ei Ro paa Leiet. Tanken drev
Til Liget mig; jeg knælte ved hans Baar
Og raabte: Alf, min Søn! jeg hævner Dig!
Da sprang ham Øiet op! Han stirred vildt
Og fælt paa mig; og Hænderne, som folded
Sig nylig, vristed vredt sig fra hinanden.
Jeg tilstaaer Dig, jeg havde Mod ei til
At lægge dem, som før, paa Ligets Bryst,
Og trykke ham de store Øine til.
Jeg blegned — og forlod mit Sovekammer.

Grim.

Fyrstinde —

Bera.

Tie med hvad jeg har betroet Dig.

(Grim træder tilbage.)

Hvo kommer der? Min Datter, klædt i Liin,
Med Egeløv om Issen. — Vover hun
At træde mig for Øine denne Morgen?

Signe nærmer sig hvidklædt, med en Egekrands om sit Hoved.

Bera.

Saa rolig? Saa høitidelig? Saa hvid
Som en Præstinde, naar hun gaaer til Offer?
Og dristigt er dit Blik? Du seer med Fatning
Mig stolt i Øiet? Ha Uværdige!
Kom Du som Vidne til ung Hagbarths Død?

Signe.

Jeg kom at sige Dig Farvel, min Moder!

Bera.

Ha troe kun ei, ved Bønner og ved Graad
Dmt at bevæge mig.

Signe.

O nei, det veed jeg.
Og derfor vil jeg heller ei forsøge
Paa hvad der var uværdigt og forgiæves.
Min Graad er rundet; den har Du ei seet.
Det Offer, som mit Hierte skyldte Freya,
Det har jeg eensomt alt i rige Skaaler
Hengydt paa hendes Steen; og hun har hørt mig;
Thi kraftigt styrker hendes Magt mit Bryst,
Og jeg har lært med Værdighed at lide.

Bera.

Hvad vil Du?

Signe.

Kort kun her forklare Dig,
At jeg har intet handlet, mig uværdigt.
Jeg mistet har din Kiærlighed, — skiænk mig
Din Agtelse! Hvi harmes Du paa mig?
Mit unge Bryst var koldt for Freyas Ild,
Som Knuppen, før den aabnes. Da kom han!
Jeg saae ham og jeg elskte. Skulde jeg
Vel blues ved min Kiærlighed, fordi
Den virkte let og rørte mig saa snart?
Den Helt som blev mig kiær, fortiente det.
Og selv den Trods, den Ubetænksomhed,
Der fulgte med hans Ungdom, og som drev
Dig til at hade ham, var mig elskværdig.
Thi hvad var Hagbarths Brøde? Han har dræbt
I ærlig Kamp Den som var kied af Livet.
Du trued ham, han glemte dine Trudsler;
Troer Du, jeg elsker Hagbarth mindre nu,
Fordi jeg er ham mere kiær end Livet?
Nei, nei! Den Udaad gior ham dobbelt skiøn.
Og hvis i Værk Du skulde sætte grusomt,
Hvad dine mørke Tanker har besluttet,
Da vil Du see, at Den som voved dristig
Sin Fare, kan med samme Sielekraft
Udholde Følgen. — Ei med usel Bøn
Jeg derfor trygler om min Beilers Liv;
Det var kun at fornedre ham; da leed
Han en uværdig Død. Desuden rørte
Vel neppe jeg dit Hierte. Du har sieldent
Skiænkt mig din Godhed. Da min Fader blegned,
Da følte jeg mig ene — ha saa ene!
Alf elskte sin Gyrithe, Alger Sværdet,
Og Du din Høihed. Jeg har vænt mig til
At give Slip paa Livets skiønne Fryd,
Og altid anet hvad der vented mig.

Velan! saa træder jeg tilbage nu
I mine Skygger. Hagbarth er min Brudgom;
Og derfor staaer jeg i min Bryllupspragt,
Med Haabets grønne Krands om mine Lokker.
Miskiend mig ei min Moder! Signe skilles
Fra Dig med Kiærlighed og ei med Trods;
Og hendes sidste Bøn til Odin er,
At naar Du strengt har hævnet Dig paa Hagbarth
Og paa hans Signe, at det ei formeget
Kun maa fortryde Dig.
(Kysser hendes Haand.)
Farvel, min Moder!
(Gaaer.)

Bera.

Var dette List? Ei Listen fælder Taarer,
Og Signe kiender ei Forstillelse.
Hun elsker ham. Hvad mægter unge Hierter
Ei i den første Hede! Hisset seer
Jeg Alger. Ogsaa bleg! Ha blege Begge,
Som Alf paa Dødningbaaren. — Mine Børn
Har oplagt Raad mod deres egen Moder.

Alger, i stærk Bevægelse, som han søger at skiule.

Hil Dig, min Moder!

Bera.

Tak, min Søn, min Alger!
Hvor gaaer det? Mindes Du den Eed, Du svor?
Og har Du fuldbragt hvad jeg Dig befol?

Alger.

Ja! Han gaaer Skoven rundt. Om føie Tid
Vil dine Bødler bringe ham. Han føres
I Optog om, med drøvelige Lurer,
Med sagte Trommer, — standser her — og dræbes.

Bera.

Retsaa!

Alger.

Det siger Du.

Bera.

Og Du, min Søn?
Hvad er din Mening?

Alger.

Jeg — har ingen Mening;
Jeg handler blot som Værktøi her, og kommer
Kun for at høre hvad Du meer forlanger.
Er Hagbarths Død Dig nok? Skal han kun hidses
I Egens Green og jordes? Eller skal
Hans døde Legem svæve flere Dage
Til Skam for ham, og Skræk for Andre?

Bera.

Nei.
Nei, Alger! Hagbarths Død er Bera nok.
Naar han er død, da kan man jorde ham.

Alger.

Hvor?

Bera.

Under Træet.

Alger (seer derhen).

Er der Plads til Tre?
O jo!

Bera.

Til Tre? Hvad mener Du?

Alger.

Slet intet.
Jeg har jo sagt, at jeg har ingen Mening.
Nu altsaa — derved bliver det?

Bera.

Hvad fattes
Dig Alger? Kiære, tungt Du drager Aande!

Alger.

Det kommer af, min Mund er spærret. — Nu,
Saa gaaer jeg hen — og sætter det i Værk. —
(Gaaer, men vender tilbage igien.)
Tillader Du til Afsked mig, min Moder,
Først at fortælle Dig en Dæmesaga,
Jeg selv har digtet?

Vera.

Tal, min Søn!

Alger.

En Ørn
Var yndet af sin Moder; men hun frygted,
At den forvoven skulde gjøre Misbrug
Af sine Vinger. Barnlig from og lydig
Fandt den sig i at lade Vingen stække,
For ei at friste Faren. Moderen
Nu bragte den sin Føde selv til Reden,
Og saadan gik det nogle Dage godt.
Engang, da Moderen var borte, kom
Der en forfærdelig uhyre Grif,
Stærk som Forbittrelsen i Hadets Bryst,
Hævngierrig, grum, og trued Ørnens Søster,
Som sad paa Redens Kant. Den unge Ørn
Ei kunde meer forsvare, maatte see
Det elskte Hierte saares og fortæres
For sine Øine. — Men da styrted han
Fortvivlet sig fra Klippen; og da Vingen
Ei bar ham længer, faldt han tungt — og knustes.
Da Moderen nu atter kom, — som Moder —
Fandt hun sin Rede tom. Men dybt i Dalen
Laae Datt'rens hvide Fiær i Sønnens Blod.
Da skreg hun Jammer over alle Klipper,
Og kaldte sine Børn. — Det var forsilde!
(Han fatter sig, og siger derpaa med Rolighed.)
Jeg har fortalt min Saga Dig — og gaaer!

Bera (kalder ham tilbage).

Bliv!

(Efter et Øieblik, hvori hun kæmper med sig selv.)

Hagbarth skal ei dræbes! —

Alger

(griber henrykt hendes Haand).

O, min Moder!

Bera (kold og stolt).

Tie nu! — og hør! — og lad mig ogsaa tale.
Thi ogsaa jeg har Forsæt; ogsaa jeg
Har Attraa, som ei noget Gienfærds Fagter,
Ei nogen Datters Graad og Søns Fortvivlen
Fik dette Hierte til at eftergive.
Han skal ei døe. Min Hævnlyst gik for vidt;
Retfærdighed kan ogsaa være grum;
Og det er Kongevældens største Skiønhed,
At kunne lade Naade gaae for Ret,
Naar Loven strider med Omstændigheden.
Jeg skylder Hagbarth ingen Skaansel. Sandt!
Men Høimod skylder jeg mig selv, som Dronning.
Vel! han skal ikke døe. — Dog, uden Straf
Skal heller ei den unge Vovhals ile
Tilbage til sin Klippe, for at spotte
Den danske Beras svage Qvindespir.
Hans Hovmod har berøvet mig min Søn,
Og klemt mit Bryst med Dødens Gysen. Vel —
Han prøve maa det samme! Lad ham føres
Til Retterstedet, — og naar Døden svæver
I Egen over ham; da vil jeg komme,
Som Lykkens Norne paa den røde Valplads,
Og skiænke ham hans Liv. Først, som en Flue,
Han surre skal fortvivlet i min Haand,
Og smutte bort imellem Fingrene,
Fordi han er for svag; fordi min Høihed
Ei være kan bekiendt at knuse ham.

Alger.

Og Signe?

Bera.

Lad ham aldrig tænke derpaa.
Hun straffes for sit Maanskinsværmeri
Med Hagbarths Savn, og det er nok for hende.
Hun aldrig følte kongeligt. Et Hierte,
Som fatter ei sin Storhed, giorde bedre,
Hvis ei det slog. God nok til Hyrdepige,
Hun lever for at sværme, plukke Blomster,
Og tænke noisomeenlig paa sin Hyrde.
Nedstammer sligt et Hierte vel fra Frigga?
Har det en Ahnelse om hvad det skylder
Dans Ætt og Asers Stamme? Alger tie!
Opirr mig atter ei!

Alger.

Men han er Drot!
Er Helt!

Bera.

Jeg hader denne stolte Thrønder.
Hvad Gavn var det for Danmark, hvis hun ægted
En Viking fra de nidaraaske Klipper?
Harvendil Jotlands mægtige Konge beiler
Til Signes Haand. Ved dette Giftermaal
Forbindes Herthadal med Nordens Halvø.
Det er et Ægteskab som glæder Aser,
Naar Øresund trolover sig med Liimfiord.
Han eller Ingen!

Alger.

Men min Moder —

Bera.

Tie!
Hvis ei, fortæller jeg nu Dig et Sagn,
Om Kæmpen, som blev Dværg, fordi han handled
Og følte smaat som Dværgen. — Ømhed kan

I lære Bera; tales der om Høihed,
Da er jeg Læremester. Tie og følg!
(De gaae.)

Signe kommer med sine **Møer.** De bære Kurve med Linned.

Signe.

O skionne Morgen! Solen skinner klar!
Hør Fuglene, hvor lysteligt de qviddre.
(Man hører en Sørgelyd noget borte.)

Fylla.

O Thor! der komme de.

Signe (gyser).

Hvo kommer? — Ha
Jeg hører det. Retfærdigheden iler.

Fylla.

Du arme Signe!

Signe.

Arme Fylla! Du
Har mistet alt hvad Signe nu skal miste.

Fylla.

Min Beiler faldt i ærlig Kamp; — men din —

Signe (høi).

En ærlig Kamp? Hvad Kamp er mere ærlig?
Et Sværdslag var kun Tidsfordriv for Hagbarth;
(Peger paa Egetræet)
Men seer Du hist hin frygtelige Jette?
Med den uhyre grønne Buskt i Hielmen?
Seer Du den Hundredarmede, som strækker
Sin Haand ud for at qvæle ham? — Ha Fylla!
Det er en Fiende, som er Kæmpen værd.
(Musiken begynder igien nærmere.)

Fylla.

Den nærmer sig, den fæle Sørgelyd!

Signe.

Nei Fylla, nei, den Lyd er mig en Trøst.
Jeg kiender denne gamle Kæmpeviſe;
Jeg ſang den tit ſom Barn, og troede mindſt,
Den ſkulde vorde Dødſang for min Ungdom.
O den giør ſtærk i Sorgen, denne Viſe.

Fylla.

Seer Du ham hisſet, hvor han gaaer i Kredſen?
En talrig Skare følger ham.

Signe (hurtig).

Hvor? Hvor?
(Vender ſig bort.)
Nei — jeg vil ikke ſee ham før hos Freya.
Nu vil vi gaae paa Blegen med vort Linned.
Kom, mine Møer! — Men — jeg har intet nydt
Idag endnu imod den aarle Luft.
(Til Rinda)
Giv mig det Miødhorn, Barn! jeg lod Dig fylde.
(Rinda bringer det.)

Signe
(rækker Hornet iveiret).

Kun denne Skaal endnu for Dig, min Ven!
(Hun drikker og ſiger derpaa ſagte)
Jil Hagbarth! Jil min Ven! din Signe venter.
(Hun kaſter Hornet hen i Græsſet.)
Og nu afſted, I Tærner! Gaaer foran! —
Jeg vil kun lukke Jomfruburet førſt,
Saa følger jeg.

Fylla (ængſtlig).

Ha Signe!

Signe
(venlig, men beſtemt).

Gaa, mit Barn!
(De gaae.)

Signe (glad).

Nu vil jeg dog endnu engang ham ſee!

(Hun strækker sig op og holder Haanden over Øiet.)
O kiære Helt! der kommer han. Ei Frygt
Har bleg formaaet at svække Sundhedsrødmen
Paa dine Kinder. Hvilken Mø har elsket
Saa skiøn en Helt, saa kiækt og varmt et Hierte?
Hvo ønskte sig ei gierne Signes Død,
Hvis hun en Hagbarth havde sig, som Signe?
(Hun gaaer.)

Lyden kommer nærmere. Drabanter med Hellebarder.
Hagbarth, bundet med Signes Lok.

(En Halvkreds af Hellebarder omringe Hagbarth. Hans Hænder løses; han giemmer den afløste Lok paa sin Barm.)

Hagbarth (rolig).
Tak, gode Ungersvend! Tak! Du befrier mig,
Et Øieblik før jeg skal smage Døden,
At jeg kan løfte Hænderne til Valhal.

Kæmpen.
Det staaer Dig frit.

Hagbarth (afsides).
At døe er Børneleeg;
Men om hun er mig tro, — det maa jeg vide.
Om hendes Forsæt, hendes raske Løvte
Var meer end Ømhed, øieblikligt Blus —
Den Vished maa jeg tage med i Graven.

Kæmpen.
Nu, Hagbarth, gior din Bøn!

Hagbarth.
I gode Venner,
Først een til Eder! Ikke sandt? Den Mand
Der har forbrudt sit Liv, som snart skal døe,
Tilstaaer man en Begiering, hvis den er
Beskeden; som: en qvægsom Drik, en Spise,
Han havde Lyst til sidstegang at nyde?

Kæmpen.

O ja! det skal ei heller nægtes Dig;
Kun, at det strax kan skee; vi tør ei skiænke
Fleer Timer Dig af Livet.

Hagbarth.

Jeg forlanger
Kun end et Øieblik. — I kan begribe,
Det er ei førstegang, en Svend som jeg
Seer Døden kiækt i Øiet. Jeg har spøgt
Med Faren, som et Legetøi, fra Vuggen,
Og Nornens Spyd har aldrig ængstet Hagbarth.
Dog — der er Forskiæl paa at døe og døe.
Jeg nægter ei, at denne Maade har
Med samt sin Ro, sin Stilhed noget fælt.
Ha, Mennesket er jo et Vanedyr;
Han vænner efterhaanden sig til Alt,
Men studser, Hesten lig, ved ukiendt Fare.
Saaledes bliver nu mit Hierte sky
(peger paa Egetræet)
For denne Port til Evigheden, blot
Fordi den malt er med en fremmed Farve.
Nu vel! Saa lad mig vænnes til min Død.
(Han afløser sin Kaabe.)
I smile? — Mene vel, at sligt Forsøg
Kun lykkes eengang? I forstaae mig ei.
Seer! tager denne kongelige Kaabe,
Ophidser, som et Billed paa min Skiæbne,
Ved Hampesnoren mit Skarlagensskind!
Saa knæler jeg med Bøn til Guderne. —
(Efter et Ophold.)
Det er mit sidste Ønske. — Nægtes det mig?

Drabanten.

Vel, Hagbarth!
(Til de Andre)
Deri kan vi tiene ham.

(Musiken begynder igien. En Drabant fæster Snoren ved et Spyd og kaster den over Egegrenen; derpaa bindes Kaaben derved og hidses i Veiret. Musiken holder inde.)

Hagbarth
(knælende i Forgrunden, med foldede Hænder).

I rige Guder, hører nu min Bøn!
Og gyder Kraft i Signes Pigebarm;
At ei hun skiælver for det røde Blus;
At hendes Læbe kysser Giftens Bæger,
Som var det Hagbarths Mund!

(Musiken begynder igien. Hagbarth reiser sig og stirrer med Hovedet skudt over Axel til Signelils Buur. Pludselig seer man det flamme bag Træerne.)

Drabanten.

Ha hvad er det?
Det brænder! Jomfruburet staaer i Brand!

Hagbarth (henrykt).

O rene Glød af ægte Kiærlighed!
Ha stærke Blus af Troskabs Offerild!
Tilgiv min Tvivl, Du Herlige! Den smerter;
Den smerter, Døden ei. O Signe! Signe!
Jeg seer Dig hist fra Gimle, hvor Du vinker.
Jeg stiger til Dig paa den lette Røgsky.

(Han tager en Daggert af sin Barm.)

Har jeg Dig end, min gamle Ven? Saa kom!

(Til de Omkringstaaende)

Som Tyv? Nei, som en Tyv skal I ei hænge
Den stolte Hagbarth! Han har ikke stiaalet
Sin Signes Hierte. Det var hans! Hun gav
Det frit, af stærk, af reen frivillig Elskov.
Flam, høie Lue flam! To Hierter svinge
Sig op til Freyas Glæde paa din Vinge.

(Han støder Daggerten i sit Bryst og falder.)

Drabanten.

Hagbarth har dræbt sig selv.

En Anden.

Vor Dronning kommer,
Fulgt af sin Vagt. Adskilles! Aabner Kredsen!

Bera kommer hurtig og raaber:

Red hende hisset!

Grim.

Buret staaer i Glød!

Bera.

Med Hagbarth Naade!

Drabanten.

Hagbarth er alt død.

Bera (forfærdet).

Alt Begge døde?

Grim.

Signe ligger strakt
I Høieloftet med forbrændte Haar,
Og Giftens Bæger er i hendes Haand.

Bera.

Hvad bringes hisset?

Alger kommer med **Signe**; hun er bleg med forbrændte Haar.

Alger.

Signe!

Bera.

Ha, min Datter!
Afsindige hvad har Du giort? Vel os,
At man har reddet Dig fra Flammerne.

Signe.

Hvad seer jeg? Hagbarths Kaabe? Hvor er Hagbarth?
(Hun opdager ham.)
Ak i sit Blod!

Drabanten.

Han bad os hænge Kaaben
I Grenen; og da hiſt han Flammen ſaae,
Da dræbte han ſig glad med egen Haand.

Signe.

Ak det var for at prøve Signes Troſkab!
(kiærlig.)
Du ſlemme Hagbarth! kunde Du dog tvivle?
Men det er ſkeet i Dødens Vildelſe,
Jeg har tilgivet ham.

Bera.

Min ſvage Datter!
Der ſeer Du Ubeſindighedens Følger.
Jeg kom med Naade for ham; men for ſeent.
Han er ſin egen Mørder.

Signe (forſkrækket).

Vilde Du
Benaade ham, min Moder?

Bera.

Derfor kom jeg.

Signe (fortvivlet).

O Hagbarth, Hagbarth! — Moder! vilde Du
Forenet ham med Signe?

Bera (kold og mørk).

Dertil havde
Jeg aldrig i mit Liv fornedret mig.

Signe (glad).

Du havde ſkilt os evig ad?

Bera.

Som Døden.

Signe (med et let Suk).

Nei den forbinder! (kyſſer hendes Haand.)
Tak, min elſkte Moder!

Hav Tak for din uboielige Strenghed!
Ak uden den var Signe død fortvivlet.

Bera.

Hvad siger Du, min Datter?

Signe.

Ogsaa mig
Har Dødens Alf bedugget med sin Aande.
Du redded mig fra Flammerne, min Broder!
Men Giftens uudslukkelige Flammer
Alt brænde her, fortære dette Bryst.

Bera.

Hvad har Du giort?

Signe.

Fuldendt min Qval. Tak Alger,
Min Broder! for Du rev mig ud af Ilden.
Nu kan jeg med mit sidste Krampetræk
Dog favne Hagbarth. Ikkesandt min Moder?
Du ei forbyder Signelil at aande
Sit sidste Suk paa disse blege Læber?
O sød er denne Død!
(Hun synker ned ved hans Liig.)
Det er saa tungt
At skilles ad, naar man har elskt hinanden.
(Hun omfavner Hagbarth og dør med Hovedet paa hans Bryst. Der hersker en dyb Tausheb; derpaa siger)

Bera.

Er hun alt borte? — Strækker hendes Liig
Ved Hagbarths Side.

Alger.

O min Moder! føler
Du endelig —

Bera.

Hvad jeg har altid følt.
Hvo føler ei Beundring for det Store?

(Hun træder hen for Ligene og siger med usædvanlig Ild)

Ifald jeg havde vidst, at deres Elskov
Var saa stærk; — nei — ved Odins evige Magt,
Jeg havde Signe skilt ei fra sin Hagbarth,
For Norrig og for Danemark!

Alger.

Min Moder!

Bera.

I Lunden skal der kastes dem en Høi,
I Kildens Nærhed, tæt ved Elmetræet,
Hvor Nattergalen aarlig bygger Rede.
Med Roser skal man rundtomplante Graven;
Og udenom skal lægges Bautastene.
Een Urne kun skal giemme Begges Aske.
Den Green af Egen hist, som strækker sig
Med Hagbarths Kiortel, skal I ogsaa fælde,
Nedlægge den i Høien. Heltens Sporer
Og Moens Smykker skal man giemme der;
At det kan graves op om tusind Aar,
Og give Folket Stof til skionne Viser.

Alger.

Hvad her hun søgte, Moder! har hun fundet.
Det var kun os som tabte, hun har vundet.

Bera (med Høihed).

Ja vundet! Og min Strenghed styrket har
Og luttret deres Elskov. — Roligt Held,
Lykksalighed og Lykkens lunkne Vaner,
Har ei den Veemod, ei den Ild, som smelter,
Fordi den sammentrænges; denne Strøm,
Som faaer sin hvide Skumblomst hvor den knuses
Paa Modgangs haarde Klippe. Bera var
Den Skygge, som gav deres Elskovs Lys,
Den rette Skumring; hint Fortryllende,
Der rev dem hen, og giorde deres Død

Langt mere saligt end tusind Liv.
Af lykkelige Par har Jorden fleer;
Men disse to Ulykkeliges Lykke
Vil mindes i Aarhundreder, naar Hines
Aarlange Lyst er sunken hen i Glemsel.

Alger.

Og som det lyse Stiernepar paa Himlen,
Der altid følges ad, og straaler bedst
Naar Natten sortest er, vil Hagbarths Minde
Staae klart med Signes paa Erindringshimmel,
Saalænge Harper klinge, Hierter slaae.

Fostbrødrene.

(1817.)

Asmund, Helt og Bonde.
Alfred, hans Broder.
Gunborg, Herseqvinde.
Ragnhild, hendes Datter.
Rerek, Helt.
Thiodolf, gammel Kæmpe.
Faste, Nef, } Asmunds Trælle.
Snækol, Røver.
Flein, hans Søn.
Folkvar, en Spillemand.
Rereks Svend.
Thiodolfs Svend.
En Træl.
En Dreng.
Karle, Piger og Spillemænd.

Ansgarius, Christendommens Apostel i Nord.

Handlingen foregaaer i Sønderjylland.

Første Handling.

Udenfor et smukt Bondehuus. Sildig Aften.

Asmund sidder paa en Bænk med **Ragnhild** og **Gunborg**.

Ragnhild.

Fortæl os meer! Det er saa vennesælt
At høre dine Eventyr og Farer,
Mens Aftensolen synker hist i Havet,
Og Maanen straaler fra den lyse Himmel.

Asmund.

Hvor kan det rædde Lam fornøie sig
Ved Ulvens Strid?

Ragnhild.

Jo, Asmund, naar det staaer
I Sikkerhed bag Gjærdet. Du er selv
I Sikkerhed; Du har jo lovet mig,
At Du vil aldrig færdes saadan meer
I Ledingstog og Viking.

Asmund.

Kan Du lide
Den Ungersvend, som gior et Qvindeløfte?

Ragnhild.

Lad Kongemøer og stolte Jarledøttre
Med Hovmod kun opoffre sig for Æren;
Jeg er ei hugprud, tænker anderledes,
Jeg ynder Freya meer end Asathor.
Min Husbond maatte elske mig for Alt,
Og ei forlade mig; thi Qvinden er
En Humleranke, vristet fra sin Green,
Naar Manden svigter.

Asmund.

Det er sandt og vist.
Men skulde da den Kraftige, den Stærke
Kun slumre lad i Hytten?

Ragnhild.

Nei, han skulde
Med stærken Arm selv kiøre tungen Ploug,
Med Buen standse Fuglen i sin Flugt;
Han skulde gaae paa Jagt mod Skovens Biørn,
Og hænge Skinken i min Skorsteensrøg,
Og garve Pelsen til en Vinterkaabe;
Han skulde tække Hytten lunt med Straa,
Han skulde tømre Værktøi, Stol og Bord,
Og magelige Hylder; danne Leer,
Og brænde det til Krukker og til Fade,
Hvori jeg kunde salte Vinterkiød.
Han skulde tale med mig seent i Qveld —

Asmund.

Og favne Dig i mandig, kiærlig Arm,
Og kysse Dig!

Ragnhild.

Tys, tys! min Moder sover.

Asmund.

Saa kom og giv et Kys mig, før hun vaagner!

Ragnhild.

Vær høvisk, Asmund! Stille! Slip min Arm!

Asmund.

Er Du saa streng?

Ragnhild.

En Mø bør være streng.
Hvad var en Rose vel foruden Torn?

Asmund.

Og vil Du være ligesaa som Viv?

Ragnhild.

Det veed jeg ikke; det vil Tiden lære.

Asmund.

Den lærer langsomt, Elskov lærer snart.

Ragnhild.

Slip! siger jeg.

Asmund.

Du veed, jeg elsker Dig.
Elsk mig igien, og bliv min kiære Hustru!
Jeg beiler til Dig!

Ragnhild.

Slap det ud engang?
Men nei! Du skal ei sige, jeg har lokket
Dig til at beile, for at faae et Kys,
Hvorefter Du forsmægter. Du skal ikke
Betale slig en Smaating med dit Livs,
Dit Hiertes Frihed. See, der har Du Kysset!
Og gior saa derfor siden, hvad Du vil.
(Hun kysser ham.)

Asmund.

O vene Ragnhild, hvor jeg elsker Dig!
(De omfavne hinanden.)

Gunborg (vaagner).

Hvad seer jeg? Drømmer jeg? I Guder! Ja —
Ja sikkert drømmer jeg. Thi aldrig kunde

Min Datter glemme, hvad hun skylder sig,
Og Asmund, hvad han skylder Giæstfriheden.

Asmund.

O Moder, harmes ei! hun er min Brud.

Gunborg.

Hvad hører jeg? Du beiler til min Datter?

Asmund.

Alt længe har din Ragnhilds milde Smil
Hidlokket Strandens Maage fra sit Tang,
Og den forvandlet til en Turteldue.
Velan, jeg offrer Seiersaligheden
For huslig Fryd. Jeg elsker disse Vægge,
Jeg foretrækker dem selv Ægirs Kiøl;
Og Markens Fure med sin Vintersæd
Mig forekommer mere værd, end Havets
Vindflygtige, hvoraf kun Skummet groer.
Giv mig din Datters Haand! Forvandlingen
Har Skiønheds Trolddom virket uden Seid.
Jeg er ei Kæmpe meer, jeg er en Bonde.

Gunborg

(lægger deres Hænder i hinanden).

Tak, Asmund! for Du elsker hende tro.
Ja jeg har længe seet din Ild, men tænkt
Det var et flygtigt Blus i Sandsers Mose,
Der sluktes brat, og ingen Freya-Stierne,
Der brænder stadigt med en evig Ild.
Jeg tilstaaer Dig, jeg frygted for mit Barn:
At, som en Bi paa Siofnas hvide Blomst,
Du hang kun for at suge Honningdug.
Ak! kiendte mangen flygtig Ungersvend
Den Angst, som ulmer i et Moderbryst,
Naar om sin Diesteen, sin Alders Haab,
Hun seer Forførelsen som Slange hvidsle —
Nei, han var ei saa grum! — Nu er jeg rolig!

Nu er Du hendes Brudgom; vel, nu har
Du Ret at kysse disse hvide Hænder.

Asmund.

Og sætte Ringen paa den trinde Finger.

Gunborg.

Jeg mærker, jeg er alderstegen: Natten
Mit trætte Legem ryster med sit Gys.
Det snart er Midnat, Søn! Hvi vælger Du
En Friertid, som hindrer Eders Moder
I ret at dele denne første Fryd?
Thi gamle Folk, min Søn, er spæde Børn;
Og ingen Lyst og Sorg formaaer dem til
At glemme deres vante Sengetid.

Ragnhild.

Du har alt vaaget meer end billigt, Moder!
Saa lad os gaae tilsengs. God Nat, min Brudgom!
(Hun og Moderen gaae ind i Hytten.)

Asmund.

Nu er det skeet. — Er det i Sandhed skeet?
Har jeg en Brud? Er virkelig den skionne,
Den vene Ragnhild min? Mit fordums Liv
Mig forekommer som et odslet Guld,
En misforstaaet Rune paa mit Skiold. —
Hver Laas oplukkes med sin egen Dirk!
Den rette Nøgle var endnu ei funden.
Der slumrer hun! Vi kiendes kun saa kort,
Og dog hun levet har i atten Aar.
For tolv Aar siden gik hun her og leged
Som yndigt lille Noer; — da stormed jeg —
Og dræbte Kæmper paa den vilde Sø.
(Grubler.)
Jeg ei fortryder mine Krigsbedrifter;
Dog ofte havde vel Huldsalighed
Mig smeltet meer, ifald jeg havde seet
Det skionne Barn i Siofnas hvide Dragt. —

O vene Mø! hvor jeg misunder nu
Det Bolster, som Du trykker til din Kind.
O gid jeg var det Liin, som nu Du binder
Om dine Lokkers fulde Flætninger!
O gid jeg var den Blomst, som jeg Dig gav!
Den sidder som en Drot i Miklagard
Høit paa sin Løibænk mellem to Veninder,
Og veed ei ret, til hvilken Side den
Skal bøie sig forelskt med Kindens Blus.
Jeg gaaer tilsengs, men ei til Hvile; Leiet
Skal vorde mig en Baad, hvorpaa jeg seiler
I Natten, langs ad min Erindringskyst,
Paa Tankens Strøm. Men ha — hvo kommer der,
Og skyer den blege Maaneklarhed bort
Med brandrødt Fakkelblus? — Det er min Broder.

Alfred
(kommer med en brændende Fakkel).

Nu, er Du der? Jeg har alt ventet længe.
Jeg frygted, der var hændet Dig Fortræd,
Og tændte Faklen for at finde Dig.

Asmund (alvorlig).

Sluk Faklen, Alfred! Maanen skinner klar.

Alfred (lystig).

Sluk Maanen, Asmund, og lad Faklen brænde!
Den morer mig; jeg selv har snoet mig den.

Asmund.

Dens Blus betager Maanen hist sin Glands.

Alfred.

Det kan ei Jordens Ild. Nei tvertimod,
Det dunkelrøde Flammevift i Røg,
Med snevre Lysning, stikker sælsomt af
Til Freyas Klarhed, der omfavner Jorden.

Asmund.

Velan, saa plant den hen ved Træet der!
Jeg sidde vil et Blund paa denne Steen
Og kiøle mig; jeg finder det er lummert.

Alfred.

Tag Dig iagt, Du ei forkiøler Dig.

Asmund.

Hvad?

Alfred.

Kiender Du ei nok den gamle Sang,
Om Ellepigerne, der lokte Svenden
I Hulen, hvor de ængsted ham?

Asmund.

Han slap
Dog ud.

Alfred.

Med Nød og Neppe.

Asmund.

Overtro!

Alfred.

Af Branden gaaer ei Røg foruden Ild,
I hvert et gammelt Sagn er Sandhedskorn.
Jeg kan ei gaae ved Midnat, mærke Dug,
Der falder klam og kiøler alt for brat,
Før jeg maa tænke paa min Ellepige.

Asmund.

En Ungersvend ei fylde maa sin Hierne
Med Bangheds Billeder.

Alfred.

Jeg er ei ræd;
Kun lidt forsigtig.

Asmund.

Men Forsigtigheden —

Alfred.

Retgodt forenes kan med Tapperhed.
Der lever dog vist ingen Helt saa gram,
At han vil kæmpe mod Naturens Kræfter?

Asmund.

Du er mig altfor klog alt for din Alder.

Alfred.

Jeg er en Dreng, det har Du tidt mig sagt;
Dog, Børn kan ogsaa stundom tale sandt.

Asmund.

Da jeg af samme Alder var som Du,
Da var jeg lutter Fyr og Flamme.

Alfred.

Hvi
Est Du ei saa endnu?

Asmund.

Man bli'er besindig
Med Aarene.

Alfred.

Ei, vel da liden Alfred,
Ifald han er det alt.

Asmund.

Jeg maa nok sende
Til Offergoden Dig som Lærepilt.

Alfred.

Nei, jeg vil være Helt. Jeg øves daglig,
Og jeg kan hugge med det største Sværd.

Asmund

(rækker ham venligt Haand).

Tilgiv mig, Alfred! Raske, bolde Knos!
Det nedrigt var, om jeg fornærmte Dig.

Alfred.

Et Ord uoverlagt af Vennemund
Fornærmer kun en kold indsnærpet Sjæl.

Asmund.

Vel! Skiondt Du deler halvt min Alder kun,
Est Du min Ven, min Broder, min Fortrolige:
Du kiende skal min Fryd, min Trøst — min Frygt!

Alfred.

Er Ragnhild end saa knibsk?

Asmund.

Hun elsker mig.

Alfred.

Det veed jeg nok; men har hun sagt Dig det?

Asmund.

Ja, jeg har beilet, vundet hendes Ja.

Alfred
(springer glad omkring).

Heisa! nu faae vi Bryllupsfærd. Men hør,
Det siger jeg Dig: Du maa bie med det,
Til jeg har faaet min nye Vadmelstroie,
Med røde Lidser, fra den gamle Hervor.
Og jeg maa kiøbe mig en Hue først.
Heisa! nu faae vi Bryllupsfærd. Saa skal
Der feies i den store lange Lade,
Bestrøes med Siv; saa maa jeg hente selv
Den raske Folkvar Spillemand, og Hemming,
Som blæser Luren, og Gotvare Tærne,
Som slaaer paa Trommen og paa Klingejern. —

Asmund (i dybe Tanker).

Giv Held mig, Freya! Eir, giv Sundhedsliv!

Alfred.

Hvad taler slig en Helt, som Du, om Sundhed?

Asmund.

Mig fattes Intet!

Alfred.

Ragnhild heller Intet.

Asmund.

Nei, hun er frisk, som Lilien i sin Dug.

Alfred.

Hvad mangler da?

Asmund.

O intet! Det var kun
En flygtig Grille.

Alfred.

Hvor Du stirrer sært.
Det kan ei være Faklen, den er rød,
Saa er det Maanen vel, som gior dig bleg.

Asmund.

Ja, Maanen, Alfred, gior os Alle blege,
Thi hun er Tidens Mø; og Tiden er
En langsom Igle, men den suger dog,
Lidt efter lidt, os Blodet af vor Kind.

Alfred.

Saa elsker jeg dog Ellepigen meer,
Som dræber hurtigt.

Asmund.

Jeg har ingen Lyst
Til Braddød nu.

Alfred.

Det har vel ingen Brudgom.

Asmund.

Den sidste Seng er kold; — en Brudeseng,
Som ei man længes efter.

Alfred.

Kiære Broder,
Din Siæl er mørk, Du ængster mig.

Asmund.

Mit Bryst
Er rørt; en deilig Mø har giort mig svag,
Jeg trænger til Fortrolighed.

Alfred.

Saa kom
Og giem, hvad Du ei ene bære kan
I denne Barm; dens Laas er dirkefri.

Asmund.

Mit fordums Liv kan lignes ved en Storm,
Som veeg tilbage for en herlig Aarstid.
Ei Blomster meer, nei Træet bærer Frugt.
Dog — mangen Qvist har Foraarsstormen brudt,
Afrevet mangen Blomst; — hvo veed, hvo veed,
Om ei blandt disse just tilfældigviis
Var den, som giemte Spiren til mit Held.

Alfred.

Du taler Gaader, jeg forstaaer Dig ei.

Asmund.

Du kiender dog den Skik: — Fostbrødrelag? —
At blande Blodet med en anden Kæmpes?
Det er en vældig Pagt, som grunder sig
Paa trofast Venskab og Samdrægtighed.
Kiæk følger Vennen Vennen i hans Grav;
Og blev den hævdet ret —

Alfred.

O nei! Nei aldrig!
Den grunder sig paa hæsligt Raseri,
Paa Vildskab og paa Livsforagt. En Ven
Bør over Vennen sørge, mindes ham;
Men i den Barm, som aander efter hin,
Skal Venskab overleve Venskabs Død.

Asmund.

Du taler jo fast som den christne Munk,
Der boer i Skoven, og som Du besøger.
Jeg frygter, han fordærver Dig.

Alfred.

Snart kommer

Vor Konge, Harald Klak, fra Keiser Ludvig,
Da vil der meget ændre sig i Danmark.

Asmund.

Du veed, man giør den Eed paa tvende Maader:
At hævne Vennen, eller følge ham
I Gravens hule Hvælving uden Strid.

Alfred.

Ha Thor!

Asmund.

Frygt ei! Det er en vældig Helt,
Og han vil sikkert overleve mig.

Alfred.

Hvo? — Nævn hans Navn!

Asmund.

Thiodolf hin Seiersælle.
Ei Vidar selv er mere skulderbred,
Hans Kiød er Jern, hans Knokler er af Steen,
Han ligner Marmoret i Miklagard:
Udhugget som et Menneske, — men Steen,
Og Tidens Orm fortærer ikke ham.

Alfred.

Men Arm og Næse, Skulder, Haand og Fod
Afhugges ham i daglig Kamp og Kiv,
Som Marmoret i Miklagard af Gother.
Ham Du tilsvoret har Fostbroderskab?
En Kæmpe, der ei hviler nogen Dag
Fast, uden Eventyr og Vikingsfærd?
Min Broder, ha! der har Du kastet Anker
I daarlig Havn.

Asmund.

Det føler jeg — for seent.
Det var i Drukkenskab. Jeg elsker ei,
Har aldrig elsket denne barske Kæmpe;
Han aldrig mig. Men, som Du siger sandt,

Det var i daarlig Kaadhed. — Mioden giorde
Mig Blodet varmt. Vi sad en Sommernat
Og deelte Vikingsbyttet i en Skov,
Paa Bakkeskrinten, mellem runkne Stammer.
Vi havde tændt en Ild i Sandets Grav,
Som huled ind sig under friske Græstørv.
Guldhornet straalte klart i Nattens Blus,
Som nu min Ragnhilds Ring ved Faklen her. —
Dengang var Kampen mig, hvad Elskov nu;
Den stærke Thiodolf tyktes mig en Thor,
Min Stoltheds Ønske var at ligne ham;
Jeg følte mig et Barn ved Kæmpens Side.
Tænk Dig min Glæde, da jeg Thiodolf saae,
Med Horn i Haand og Daggert i den anden;
Og blottende sin Arm for Sværdets Odd
Han bød mig Broderskab, Fostbrodereed.

Alfred.

Det bød Dig Loke giennem Hødurs Mund.

Asmund.

Og før jeg end fik rigtigt svart mit Ja,
Nedrandt ham Blodet alt i Sandets Hul;
Og før jeg fik betænkt mig, rakte han
Mig Daggerten, saa blodig som den var,
At giøre ham den samme Skiæl. Jeg saared
Min Arm! Jeg husker endnu grant, jeg skiælved;
Men Æren forekom mig altfor stor,
Og Skammen større, hvis jeg svigtede.
Da blandte han vort Blod med Daggertspidsen,
Og helligt svoer jeg ham, ved Odins røde
Ni dybe Saar, med Geiersodd betegnet,
At følge ham i Døden naar den vinkte.

Alfred (efter en kort Taushed).

Det var et daarligt, overilet Løvte!

Asmund.

Det føler jeg først nu ret levende.

Alfred.

Nok har at kæmpe Hver med egen Skiæbne.

Asmund.

En Ven bør dele Faren med en Ven.

Alfred.

Thiodolf var ei din Ven; og er han død,
Da nytter ham kun lidt dit Livs Forliis.

Asmund.

Jeg var saa glad, saa munter nys hos Ragnhild! —
Før har ei dette Løvte skrækket mig;
Nu, Ragnhilds Skiæbne bundet er til min,
Nu, da min Fremtid vinker rosenrød,
Nu tuder Faren mig som Træets Ugle!

Alfred.

End lever Thiodolf. Da det dog er skeet, —
Glem Faren, stol paa Lykken!

Asmund.

Andre Mænd
Behøve Spise, Drikke, Luft til Livet;
Asmund, foruden det, end — Thiodolfs Liv!

Alfred.

Følg mig!

Asmund.

Ha lad mig ene med min Tungsind.
Jeg vil bekæmpe den, og følger Dig,
Naar jeg er atter fuldeligt mig selv.

(Alfred gaaer. Asmund sætter sig mørk hen under et Træ. Naar han saaledes har stirret nogle Øieblik, kommer Thiodolf fra Stranden med sin Svend. Asmund springer forfærdet op, og siger):

Der er han, ved de hellige tolv Guder!
Hiemdragen atter fra et Ledingstog.

Han lever — og jeg skiælver for hans Liv;
Hvad vilde jeg da, hvis det var hans Liig?
Usalige Løvte! Jeg vilde skiule mig
For ham, for Faklen, Maanen og mig selv.
(Han gaaer ind mellem Træerne.)

Thiodolf til sin **Svend**, der følger ham.

Er Alt i Orden? Sværdet slebet? Skioldet
Belagt med friske Huder? Remmene
Vel efterseet paa Harnisket?

Svenden.

Ja, Herre!

Thiodolf.

Nei, jeg vil intet Harnisk. Harnisket
Er ubeqvemt og falsk, det brister let.
Giv Du imorgen mig min Ringlesærk,
Min Pandserskiorte.

Svenden.

I har lovet kiæk,
At møde Rerek paa Berserkevis.

Thiodolf.

Reent uden Skal? Som Regnorm? Det var dumt!
Det kunde jeg dog lært, selv af en Østers,
At Pandserskal er god til Værn og Værge.

Svenden.

Han trodsed Eder, pukked med sit Mod.

Thiodolf.

Hvad? trodsed han? Nu, ved mit Bukkeskiæg,
Saa trodser jeg igien. Velan! saa kæmpe
Vi uden Harnisk i det blotte Linned.
Det har jeg giort saa tit. Troer han, jeg frygter
Hans Landse? Myg! siig, har jeg nogentid
Vel skiælvet for din Braad? Hans Sværd? Ha, ha!

Der bider ingen skarpe Sværd paa mig. —
Hvorover er det nu, at vi skal slaaes?

Svenden.

I kom i Mundkiv.

Thiodolf.

Saa? Hvorover da?

Svenden.

Jeg veed det ei. Jeg hørte pludselig
Paa Skibet mellem Eder Larm og Gny,
Og saae Jer løfte Bægre mod hinanden.

Thiodolf.

Ha, ha! Saa var vi begge vel beruste?

Svenden.

Vel ikke langt derfra.

Thiodolf.

Saa var vi drukne?

Svenden.

Formodenlig.

Thiodolf.

Men man kan være drukken,
Og høvisk dog for det. Hvad har han sagt?
(Hidsig)
Du Dosmer siig, hvormed har han fornærmet
Min Ære?

Svenden.

Paa min Tro, jeg veed det ei.

Thiodolf (rolig).

Nu det er ligemeget! Den, som gierne
Vil hoppe, han er god at lokke. Siger
Man ikke saa?

Svenden.

Jo, Herre!

Thiodolf.

Det er nu

Den Tredivte, jeg sende skal til Odin
I Tvekamp, og han vorder ei den Sidste.

Svenden.

Der er endnu et Ordsprog.

Thiodolf.

Der er mange;
Men hvilket mener Du?

Svenden.

Jeg frygter, Herre,
Min Dristighed fornærmer Eder.

Thiodolf.

Nei,
Tal Du kun frit, min Søn! En Træl, som Du,
Kan ei fornærme. Tal kun friskt fra Lungen!
Hvad siger Ordsproget?

Svenden.

Det siger: Krukken
Saa længe gaaer til Vands, til Hanken brister.

Thiodolf.

Leerkrukken! Deri har Du ganske Ret;
Men ikke Kobberkanden.

Svenden.

Eddergrønt
Kan ogsaa gnave Kobberkanden mør.

Thiodolf.

Nu, — jeg har Tid endnu!

Svenden.

Jeg har bestilt
Jer Natteleiet.

Thiodolf.

Gaa Du kun i Seng!
Jeg vil omvandre lidt i Maanskin først.

Svenden.

Men I skal tidlig op.

Thiodolf.

Det er saa silde,
Jeg troer, jeg bliver oppe.

Svenden.

Sov dog først!
Tænk, I maae samle Kræfter.

Thiodolf.

Samle Kræfter?
Hvorfor?

Svenden.

I skal jo kæmpe.

Thiodolf.

Ikke andet?

Svenden.

Rerek er stærk og ung og heed som Ild.

Thiodolf.

Men jeg er gammel, seig og kold som Vand.
Jeg drukner ham! — Hvo er den Mand derhenne?

Svenden.

Det veed jeg ikke.

Thiodolf.

Ved mit Bukkeskiæg,
Der seer jeg Asmund eller Asmunds Skygge.

Asmund (træder frem).

Du har ei taget feil, det er ham selv.
Hvor gaaer det Dig — Fostbroder?

Thiodolf.

Vil Du gaae
Berserkegang med mig imorgen?

Asmund.

Nei —
Nei, jeg vil holde Bryllup, hvis Du lever.

Thiodolf.

Du spørger, om jeg lever?

Asmund.

Du skal stride?

Thiodolf.

Paa Liv og Død i Morgen med en Kæmpe;
Men om jeg veed hvorfor, saa maa Du vælte
Mig Bautastenen fra min Heltehøi.

Asmund.

Imorgen alt?

Thiodolf.

Ved Solens Opgang. Dog
Den Leeg kan endes i en Haandevending.
Imorgen Aften tænker jeg, vil Thor,
At komme med og drikke ved dit Bryllup.

Asmund.

Det give Guderne!

Thiodolf.

Tak for dit Ønske.

Asmund.

Tak ei! det er af Egennytte.

Thiodolf.

Saa?

Hvi saa?

Asmund.

Vi har ei seet hinanden, Thiodolf,
I otte Aar.

Thiodolf (ligegyldig).

I otte Aar? Ei, ei!

Asmund.

Har Du ei savnet mig?

Thiodolf (gaber).

Hvor?

Asmund.

Husker Du
Vort Løvte?

Thiodolf.

Jeg har giort saa mange Løvter,
Man glemmer let det ene for det andet.

Asmund.

Vi blandet har i Muld hinandens Blod,
Og svoret Broderskab.

Thiodolf.

See, har vi det?
Nu, det kan gierne være.

Asmund.

Hvis jeg døde —

Thiodolf.

Du har dog ei besluttet alt at døe,
Da Du vil gifte Dig?

Asmund.

Men hvis jeg døde? —

Thiodolf.

Saa giorde jeg Dig Selskab, det forstaaer sig.
Siig mig kun til, saasnart det forefalder.
Thor veed, ei nogen Beiler løber efter
Sin stolte Mø, som Thiodolf efter Døden;
Og dog forsmaaer hun mig. Men nu god Nat!
Imorgen samles vi.

Asmund.

Hvor?

Thiodolf.

Ved dit Bryllup.

Asmund.

Med Ragnhild eller Hel?

Thiodolf.

Hvad kiender jeg
Den Qvindes Navn; nok din Trolovede!
(Han gaaer med sin Svend.)

Asmund (stirrer efter ham).

Hvad kan jeg vente mig af disse Syner?
Fælt true Varslerne, — det trækker op;
Den lummerbrune Sky bag Havet lyner,
Og Stormen suser alt i Bøgens Top.
End slaaer ei Straalen ned, — end Flammen brænder,
Som svovlblaa Piil, ei giennem Odins Hænder.

Dog snart maaskee! — Min Brud! min Elskerinde!
Med Roser seer jeg Dig i Skoven staae;
Men hisset Hel, den gamle runkne Qvinde,
Henvinker mig med Knokler i sin Vraa.
Her Sol og Sommer, Kiærlighed og Varme!
Hist — Mulm og Skræk og Død i Gravens Arme.

Skal jeg for Den, som Venskab ei fortiente,
Opoffre Dig, min hulde Kiærlighed?
Skal Hiertet, førstegang da Freya tændte
Dets Lue, knuses af en grusom Eed?
Har Straffen luret, for mig ret at qvæle,
Og stikker Slangens Braad den Banges Hæle?

Nei, skionne Freya! sving Dig i din Kaabe,
Den himmelblaa, fra Folkvang til min Trøst!
Lær atter den bespændte Siæl at haabe,
Og fyld med din Lykksalighed mit Bryst!
Jag Snogen bort, som lumsk i Græsset hvisler,
Og dræb ei selv din Rosenknup med Tidsler!

Anden Handling.

Skuepladsen som i første Handling. Morgen.

Rerek med sin **Svend.**

Rerek.

Jeg aander let! End er det aarle Dag,
Og Daaden er alt øvet. Skynder Eder,
Og bringer Gubben ret forsigtigt hid.
Det er min Hensigt ei, mit Ønske just,
At han forbløder sig.

Svenden.

Han bringes hid.

Rerek.

Velan, jeg føler mig som Fugl i Luften!
Held avler Mod. Har jeg bekæmpet Thiodolf,
Hvi skulde Ragnhild da vel ikke vindes?
Den stolte Pige! Sandt nok, hendes Hierte
Befæstet er med skiønne faste Volde;
Ei Buen skyder slige Flammepile,
Som hendes Øie fra det sikkre Laag,
Der synker halvt, med Smægten, mens hun skyder.

Hvert Haar, der vorer afskeblegt tre Alen
Fra hendes Isse, blier et Næt, hvori
Hun fanger Mandfolks Hierter som en Havfru.
Men Mod! Man kan vel overvinde Møer
Saagodt som Mænd, naar Spøgen leges omvendt:
Vi elske deres stærke Svaghed, de
Vor svage Styrke. De forstaaer at seire
Med Trods; vort bange Suk indtager dem. —
Hvem der? Ung Alfred! Hil Dig Ungersvend!
Ved alle Guderne, jeg elsker Dig!
End est Du kun et smækkert Skud i Skoven,
Men slaaer ei alle Julemærker feil,
Da tegner stærkt Du til at vorde Stamme.

Alfred (kommer).

Ha Rerek, — grumme Rerek, har Du dræbt —

Rerek.

Hvem?

Alfred.

Gubben — Thiodolf! — Svar! — Jeg
gyser! — Tal!

Rerek.

Hvad fattes Dig min Ungersvend? Hvad nu?
Har Du Medlidenhed med galne Hunde?

Alfred.

Nei, med min Broder. Har Du dræbt ham?

Rerek.

Hvem?
Din Broder Asmund?

Alfred.

Thiodolf!

Rerek.

Dræbt ham ei;
Men saaret ham saa dybt, at Døden dvæler

Og sig betænker i det aabne Saar,
Om hun indtræde skal og standse Bælgen
I Aandedrættets Værksted, eller gaae.

Alfred.

Saa kysser jeg din Haand, fordi den tvang
Sin Manddomskraft.

Rerek.

Alfred, vær intet Barn,
Og ynk den gamle Jette! Ved mit Sværd,
Jeg kan ei lide det. Hør, Du skal holde
Med mig, naar først Du kiender Sammenhængen.

Alfred.

At Sammenhængen er mig ligegyldig;
Men Thiodolfs Liv er mig af Vigtighed.

Rerek.

Har jeg fornærmet ham? Hvad var min Brøde?
Han er som bidske Hunde: staaer og lurer
Paa Leilighed; saa snapper han i Benet.
Det er ei Blod, det er den feige Tiære,
Som flyder i hans Aarer: sort og langsom,
Og præger Panden med den skumle Tungsind,
Men brænder strax ved mindste Vredesgnist.
Fortæl ham om din Elskov, om dit Venskab —
Han gaber og bespotter Dig. Betro
Din Kummer ham — han stirrer ligegyldig!
Viis ham den grønne Skov ved Havets Bred,
Naar Solen stiger i sin Morgenglød —
Han leer og kalder det barnagtig Sværmen.
Beed ham om Hiælp — han nægter Dig den gnaven;
Yd ham din Hiælp — han tager den som Pligt,
Og lønner Dig derfor med Glemsomhed.
Ved alle Guderne! hvad skal jeg agte
Hos sligt et Drog? Hans Tapperhed? Hans Styrke?
Vel, jeg har ogsaa Tapperhed og Kraft;
Det har jeg viist ham.

Alfred.

Rerek Du est bold.
Den grimme Trold har ægget Dig til Hævn;
Thi han er giftig som en Orm, der suger
Sin Kraft af onde Urter. — Odin veed,
Hvor denne Gave kommer fra, han har,
At lokke gode Kæmper i sin Nærhed,
Blot for at skade dem. Men jeg har hørt
At flere Kryb besidde slig en Magt:
At der er Slanger, der bedøve Lammet,
Som nærmer sig, med fæl Uddunstning; andre
Nedtrylle, ved at stirre blot paa Fuglen,
Den strax i Svælget. Rædsom er den Drift
Hos Skabningen, at søge hvad bør skyes.
Jeg er kun ung, men veed dog vel af Sagn,
At mangen Ungersvend sin Bradddød fandt,
Ved blindt at flyve som en Myg i Lyset.

Rerek.

Nu, Thor ske Tak, jeg har ei brændt mig Vingen;
Og har jeg ikke Lyset slukt, saa ryger
Hoist med ussel Glød den lange Tande.

Alfred.

O denne Glød er kostbar, sluk den ei!

Rerek.

Forklar Dig tydeligt!

Alfred.

Jeg siger Dig:
En Arnes Ild beroer paa denne Gnist.

Rerek.

Hvorfor er dette gamle Liv Dig vigtigt?

Alfred.

Fordi det er en kostbar Olie, Rerek,
Hvorved min Broder Asmunds Lampe brænder.

Rerek.

Har Asmund —

Alfred.

Blandet Blod med Thiodolfs Blod.

Rerek.

Og svoret? Hvad?

Alfred.

At følge ham i Graven.

Rerek.

Thors Hammer! — —

Alfred
(efter en Stilhed).

Er der Haab?

Rerek
(trækker paa Skuldrene).

Jeg veed det ei.
I Striden har jeg lært at saare Mænd,
Men læge dem igien, det maa en Qvinde.

Thiodolf bringes paa en Løibænk.

En Svend (til den anden).

Sæt Baaren ned, og lad os puste lidt.
Ha Gubbe, Du est tung.

Thiodolf (tvær).

Jeg er ei tung,
Men Du est krafteslos.

Svenden.

Han pukket har
Paa Veien hele Tiden. Sæt ham der!
I Elmeskyggen.

Thiodolf.

Sæt ham! Sæt ham der!
Ha, ved mit Sværd, det er en rørig Tale

For gammel Helt. Ham! Sæt ham! At behandles
Som andet Huusgeraad.

Svenden.

Her staaer Du godt.

Thiodolf.

Jeg vil — Hvor bringer Du mig hen?

Svenden.

Til Rerek.

Thiodolf.

Jeg vil ei til min Fiende Rereks Huus;
Ei over Tærsklen til min Avindsmand.
Den unge Ragnhild har forbundet mig;
Velan, saa bringer mig i hendes Hytte!

Rerek.

Der kommer hun med lange Flætninger.

Alfred.

Som Eir, og bringer Sundhed med sin Friskhed.

Rerek
(til Ragnhild, som kommer).

Den Saarede har ønsket, ædle Jomfru,
At maatte bringes i din Moders Huus;
Du er hans Alf, hans lykkelige Fylgie.

Ragnhild.

Med Glæde.
(Til Thiodolf)
Ven! Vor Hyttedør staaer aaben
For Dig og for din Nød.

Thiodolf.

Min smukke Mø,
Ja, lad dem bære mig i Hallen til Dig;
Men tal mig ei om Nød! Om Døden maa
Du gierne tale, men det er mig vammelt
At høre Medynk.

Ragnhild.

Bærer ham forsigtigt!

Thiodolf.

Jeg lider heller ei Forsigtighed.

Ranghild.

Du ønsker dog din Helbred?

Thiodolf.

Ja det gior jeg,
Hvis det kan skee paa en anstændig Maade.

Ragnhild.

Hav Omsorg, Alfred!

Alfred.

Vær Du rolig, Ragnhild!
Hans Blod er mig en kostelig Rubin,
Hvis Tab var — fleer end mig — for føleligt.
(Alfred og Svendene gaae med Thiodolf.)

Rerek

(holder Ragnhild, som vil følge, tilbage).

Et Øieblik —

Ragnhild (forlegen)

Tilgiv, den Syge venter.

Rerek.

Du har forbundet ham med bløden Haand,
Med Kunst og Omhu; hvad han nu behøver
Er Ro. — Men der er Flere syg' end han,
Som ingen Ro kan finde.

Ragnhild.

Jeg forstaaer ei —

Rerek.

Dit Blus paa Kind modsiger dine Læber.

Ragnhild.

Lad mig betroe Dig —

Rerek (afbryder hende).

Bi! Opsæt din Dom.
Ei Hiertet er saa strengt som Ordet, Ragnhild!
Og det som Tungen ei endnu har talt,
Forhærder ei din Villie mod mit Ønske.

Ragnhild (venligt smilende).

En Helt, som Du, kan trodse Pigestrenghed.

Rerek.

Det tykkes Dig maaskee for diærvt, for vovsomt,
Og muligt er det ogsaa Daarlighed,
At, strax paa denne Kamp, ved første Møde
Jeg siger Dig — hvad Du har længe vidst!
Nu, da Du angst, bekymret for den Syge,
Har Sielen fuld af fæle Billeder,
Og seer i mig kun denne Gubbes Morder.
Men lad saa være dog; min Siæl er rørt,
Jeg er uskyldig. Med mit stærke Sværd
Har jeg i Morges tappert værget mig
Mod fiendtligt Angreb. Det er førstegang,
At Thiodolf taber. Seent i Aftes tænkte
Jeg ved mig selv: Du falder nok i Morgen,
Saa er det godt, at Du har intet sagt.
Men nu, nu er jeg frelst! Nu tykkes Livet
Mig atter som en Fødsel. Glad jeg staaer
I Vaarnaturen som et Lykkens Barn;
Nu har jeg Mod, nu vover jeg at haabe;
Og hvad de rige Guder skiænkte mig,
Det lægger jeg, saa ubrugt og saa nyt
Som Odin sendte det, for Ragnhilds Fod!

Ragnhild
(med Deeltagelse og Bekymring).

Ha bolde Rerek —

Rerek.

Bi et Øieblik!
Maaskee Du tvivler om, jeg elsker Dig

Fordi jeg er saa karsk? Jeg veed det nok!
I Møer er grumme, skiøndt man tager Eder
For blide Skabninger; I ere Lilier:
Særdeles skiønne, men bedøvende
For Den, der vover Kalken sig for nær.
I bringe Sygdom med, og hede Febre,
Som Foraarsluften; og mens Droslen slaaer
Og Løvet grønnes, høines mangen Grav.
Dog kan en tapper Kæmper, uden just
At svække Modet, hylde Pigeskiønhed.

Ragnhild.

Ifald jeg taug, var det Fornærmelse
Mod Dig, som aabner ærligt mig dit Hierte.
See denne Ring! Den sad endnu iaftes
Paa Asmunds Finger.

(Med synkende Stemme)

Jeg er Asmunds Brud.

Rerek.

Brud? Du en Andens Brud? O rige Guder!

(Han skiuler heftig sit Ansigt i sine Hænder.)

Ragnhild (bevæget).

Hvad siger Du?

Rerek (stirrer paa hende).

Hvem nævnte Du?

Ragnhild.

Min Asmund.

Rerek.

Asmund? I Norner! Asmund er din Brudgom?
Og jeg opholder Dig med mine Taler?
Gaa! — Red den Syge! —

Ragnhild.

Bolde Rerek, fat Dig!

Rerek.

Du dvæler roligt her, og elsker Asmund?
Forfærdes ikke meer ved Thiodolfs Fare?

Du hader ikke meer hans Banemand?
Hvordan forstaaer jeg Dig? Jil! Plei den Syge!

Ragnhild,
(som misforstaaer ham).

Nu est Du dog fortørnet. Unge Mænd!
I siger at I elsker os? I lyve!
I elske kun Jer selv. Forgude kan
I vel en Mo, saalænge som I troe
At vinde hende; svigter dette Haab,
Da saares Eders Egenkiærlighed,
Og brat er Jis og Snee, hvad nys var Flamme.
Da hører I om føie Tid, med stor
Koldsindighed, om Den som I tilbade:
Nu er hun syg, ulykkelig, nu død! —
Det er ei smukt, det er ei kiærligt handlet.

Rerek.

Nei, ved min Moder Thoras rene Bryst,
Hvor jeg har drukket Vennesalighed
Med Modermelken — Rerek er ei saa.
Det skulde smerte mig at høre, Ragnhild,
Om din og Asmunds gyselige Skiæbne. —
Jil! Plei den Syge! Jeg vil ikke dvæle —
Ei oppebie dette Tordenslag.
Var jeg et Værktøi? Ha jeg var ei Haanden,
Som saared, jeg var kun den blinde Daggert.

Ragnhild (venlig).

Min Ven!

Rerek.

Venskab er Solv! En svag Erstatning
For Elskovs Guld. Men nok nu! lad saa være.
Gaa, hiælp den blege Thiodolf! Veed Du ei,
Hvor vigtigt dette Liv Dig er?

Ragnhild (forundret).

Mig vigtigt?
Ha jeg forstaaer ei denne Tale. Alfred

Udtrykte sig paa lige Maade. Vigtigt?
Hvi er da Thiodolfs Liv mig mere vigtigt,
End hvert et andet?

Rerek.

Spørg din Beiler, Ragnhild!
Jeg varer Dig, meer kan Du ei forlange.
Freya beskiærme Dig! Og saa farvel!

(Han gaaer.)

Ragnhild.

Hvad vil han sige med min Asmunds Redning?
Der overfalder mig en Skræk og Gysen.
Det forekommer mig, som om vor Hytte
Var giæstet af en fiendtlig Trold. O Frey!
Og dog beroer vort Held paa Troldens Liv?
Ha løs mig Gaaden, skumle Gest hin blinde!
Forklar den mørke Rune, som Du rister!

(Hun gaaer.)

Asmund.

(kommer fra den anden Side, smykket som Brudgom. Han er bleg. Endeel unge Karle og Piger følge ham).
Tak, kiære Venner, kiære Møer, Tak!
Fordi, paa min Indbydelse, saa tidligt
I samle Jer til Asmunds Bryllupsfest. —
Thi skeete det ei strax i denne Morgen,
Maaskee det aldrig skete.

En Pige.

Stakkels Asmund!
Hvad fattes ham? han er saa bleg. Gaae vi
Til Graven med ham, eller til hans Bryllup?

En Ungersvend.

Har han en Feber? — Du var karsk igaar,
Og alt idag —

Asmund.

Idag? Troer Du, min Ven,
En Dag behøves, for at vende Held
Til Uheld? Ha — et Øieblik er nok.

Svenden.

Hvad Uheld har Du havt?

Asmund.

End intet havt,
Det foreſtaaer. Er Thiodolf bragt til Hytten?

Svenden.

Ja.

Asmund.

Ragnhild — er hun hos?

Svenden.

Hun pleier ham.

Asmund.

Eir lægge Kraft i hendes Liliehaand!
Troer Du, hans Saar er dybt?

Svenden.

Ja, det er dybt;
Men neppe dødeligt.

Asmund
(falder ham om Halſen).

Min Lykkes Alf!
Min Baldur!
(Springer glad omkring.)
Seer I vel? Nu er jeg munter.
Mit Anſigt er at ligne ved et Landſkab,
Der ſtaaer paa Skrenten af en buſket Høi:
Det lader ſkummelt, naar det mangler Sol;
Men viger Skyen, kommer Straalen atter,
Da livnes Alt, da reiſer Græsſet ſig,
Da ſpættes Buſken af de røde Bær,
Og Kildens Bly forvandler ſig til Sølv.

Svenden.

Hans Munterhed er ſælſom, vild og ſpændt.

En Anden.

Her er en lyſtig Spillemand, ſom gierne
Vil ſynge Dig en Sang ved Bryllupsgildet.

Folkvar stem i og slaae dit Hakkebræt!
Det troster ham at høre Visen strax.
Og siden kan den synges om igien;
God Vise høres aldrig dog for tit.

Folkvar.

(Han slaaer sit Hakkebræt, og synger)

Nu kiære Venner, Broder og Søster,
Ølhornet straaler, Mioden forlyster,
Hver i sin nye Kofte
Stolt strunker udi Lofte.
Skiæggede Bragi Harpen skal hente,
Ei paa Idunna længe vi vente,
Hun sine Æbler viser
For Guder og for Diser.
Alle Gudinder giæste vor Ø,
Gefion kun ei, den evige Mø.
Alfer gyde Melk paa Grøden,
Medens Suttung skiænker Mioden.
:,: Nu stiger ogsaa ned til vort Bord
Freir med sin Galt, og med sin Hammer Thor;
Men blandt alle Giæster
Freya Baandet fæster,
Som hun selv af Blomster snoer! :,:

(De Andre gientage den sidste Deel af Visen.)

Asmund.

Den Sang er lystig. Har den flere Riim?

Folkvar.

Forstaaer sig! Alle gode Gang' er tre!

(synger)

Seer I, hvor Rokken straaler derude
Giennem den tynde Fiskeskindsrude.
Kan I ei Stiernen kiende,
Mellem Lysene, som brænde?
Men gaaer I ud i Lunden at spøge,
Vil I paa Himlen længe den ei søge,

Herlig den staaer og funkler,
Alle Stierner den fordunkler.
Kan I den over Bøgeskoven see?
Hvidt skinne Prikker, tre Gange tre;
Trindt om Rokken er et Belte,
Dermed bindes alle Helte.
:,: Der spinder Freya Kiærligheds Traad,
Gid hun den aldrig væde med Graad!
Gid den aldrig briste!
Gid I aldrig miste
Gode Bør paa Livets Baad! :,:

Asmund.

Du ønsker meer end Skiæbnen holde kan.

Folkvar.

Medens nu Brud, mens Brudgom fornøiet
Sukker af Hiertet, stirrer med Diet,
Blikket paa Jorden fæster,
Glemmer Mad og glemmer Giæster;
Ville vi andre Miødhornet tømme,
Suttung og Bragi høiligen berømme;
Elskov os glæder ikke,
Vi maae glædes ved at drikke!
Vidrulig Giæst kun rider paa Føl;
Sleipner med Vinger brun er som Øl;
Han har otte Been, kan trave
Over Field og over Grave.
:,: Hver kan ei søge Blomster i Korn,
Vel saa lad os tømme sølvringet Horn!
Hver som var indbuden
Ønske Mand og Bruden:
Livets Roser uden Torn! :,:

Asmund.

Jeg takker Sanger! — „Roser uden Torn?"
Du ønsker mig en Uting; men jeg takker!
Jeg skatter, skiønner paa din gode Mening.

Og nu afsted at flette Brudekrandsen.
I Aften atter synge vi din Vise!
(De gaae.)

Gunborgs Stue.

Thiodolf ligger paa Løibænken. **Ragnhild** er sysselsat med den Syge.

Ragnhild.

Hvorledes er det?

Thiodolf (mat).

Godt!

Ragnhild.

Min kiære Herre,
Du seer saa vred ud. Har Forbindingen
Dig smertet? O tilgiv! jeg giorde det
Saa godt, jeg kunde.

Thiodolf.

Godt Du kunde? Kunde
Du ikke bedre, hvorfor bød Du Dig
Da saa tienstfærdig til?

Ragnhild.

Det var nødvendigt,
Hvor ingen Bedre var. Man pleier tit
At tage her tiltakke med min Hiælp.
At Saaret smerter medens det forbindes,
Kan ikke være anderledes, men
Hvis kun Du ligger rolig, haaber jeg
Det læges snart igien.

Thiodolf.

Vist læges det.
Det blier nok godt, naar først man klapper efter
Med Skuffer.

Ranghild.

Hav dog ei saa fæle Tanker!

Thiodolf.

Troer Du, jeg frygter for at døe?

Ragnhild.

O nei!

„Døer Fæ, døer Frænder, — een Ting veed jeg dog
Som aldrig døer: Dom over hver en Død".

Thiodolf (ondskabsfuld).

Er da din Asmund rolig?

Ragnhild.

Atter Asmund!

Hvad har min Asmund da med Dig at lide?
Hvad kommer vel dit Saar min Asmund ved?

Thiodolf.

Det veed Du ikke?

Ragnhild.

Nei, ved Freyas Lys!

Thiodolf.

Og sørger dog saa ivrigt for mit Liv?
Er saa bekymret?

Ragnhild.

Kan jeg ikke føle
Medlidenhed med Dig, fordi jeg elsker
Min Brudgom?

Thiodolf.

Niflheim! Kommer Du igien?
Jeg vil ei ynkes! Har jeg ikke sagt det?
Medlidenhed! En Qvindes Ynk? Fordømt!

Ragnhild.

Jeg tie vil. Jeg mærker, at min Tale
Fortørner Dig.

Thiodolf.

Ja tie Du kun, skiøn Jomfru!
Men tænk kun ei, at taabelig jeg troer
Paa dine Flitterdyder. Afkurs Børn

Gior Alting kun af snedig Egennytte.
Det har jeg seet, det har jeg handlet efter.
Kom ei og dril mig her paa Sottesengen,
Med dine Fagter.

Ragnhild.

Har Du ikke været
En hugprud Helt, saa var Du vist ei heller
Særdeles ond. Alfader vil tilgive!

Thiodolf.

Alfader!! — Troer Du paa Alfader?

Ragnhild.

Guder!
Jeg gyser! Har Du ingen Tro?

Thiodolf.

Jeg troede
Paa mine stærke Skuldre, paa mit Sværd.
Men nu min Skulder dingler uden Kraft,
Og Sværdet trækker sig ei selv af Balgen.
Hvad Under vel, at Troen synker, nu,
Da Grunden vakler, den var fæstet til?

Ragnhild.

Og har Du aldrig havt en bedre Tro?

Thiodolf.

Giv mig en Draabe Miød!

(Han drikker.)

Jo, seer Du vel,
Jeg vil tilstaae Dig det: Der var et Træ,
En gammel Stub i Skoven hvor jeg boede;
Dens Top var slidt af Stormen bort, dens Marv
Fortært af Ormen; Mos og Vedbendgrønt
Bevorte Bullen; men det gule Ved
Stak frem af Barken, som et Hundehoved;
Og hvergang Maanen skinte bleg paa den,
Det tyktes mig, som Stubben fik et Liv,
Og blev en Kæmpe. Jeg har foreſtilt mig

Det tyktes mig, som Stubben fik et Liv
Og blev en Kæmpe. Jeg har foreſtilt mig
Utgardeloke med de ſtive Haar,
Som denne Knub med ſine trætte Qviſte.
Det kom mig for, ſom det var Loke ſelv.

Ragnhild.

Maaſkee! Naar Baldur viger, faaer han Magt.

Thiodolf.

En Nat i Høſt gik jeg den Stub forbi;
En Storm foer giennem Skoven, Uglen ſkreg
Fra Knubbens Hul og Maanen grinte fælt
Fra Skyens Kløfter, ſom det blege Liig
Fra Graven, naar i Ragnarok den briſter,
Ved Klang af Heimdals høie Giallerhorn.
Jeg havde nylig dræbt en Ungerſvend,
I Strid forſtaaer ſig ſelv — men han var ſpæd —
Jeg gav Anledningen, ham hented Døden;
Hans Moder havde nys forbandet mig
Paa gammel Kiærlingviis; jeg loe deraf; —
Men her i Natten, i den mørke Skov —
Og drukken var jeg til — og Knubbens Qviſte
Bevæged ſig (mens Uglen ſkreg i Gabet)
Som Arme; — vinkte — vilde gribe mig:
Jeg tilſtaaer Dig det, jeg var Niding nok til
At falde næſegruus paa Knæe til Jord
Og bede: Loke, Loke ſtaae mig bi!
Jeg frygter Dig. — Men det er ogſaa, ſeer Du,
Den første ſom den ſidſte Gang, at Thiodolf
Sig ſvag forblinde lod af Overtro.

Ragnhild.

Det var din eneſte Gudsdyrkelſe!

Thiodolf.

Hvad hiælper Dyrkelſen? hvis Thiodolf døer,
Maa Asmund med, ſkiønt han hver Morgen har
Tilbedet Aſerne.

Ragnhild.

Maa Asmund med?
I Graven?

Thiodolf.

Stil dig ei saa hellig an!
Du veed ret godt, at vi har blandet Blod
I Jorden sammen, at han svoret har
At følge mig i Graven. Vilde Du
Saa troligt ellers pleie mig som nu?

Ragnhild.

(kaster sig paa Knæe og vrider sine Hænder).
O evige Guder! —

Thiodolf (leer).

Ha saa fik jeg dog
Den Seir tilsidst! Jeg kiendte nok Jer Godhed:
I elske mig, som Bonden elsker Oren;
Han feder den, men som sit Levnetsmiddel.
I holde mig, som Hvalen, ved Harpunen;
I frygte, jeg skal stikke ned bag Isen,
Forbløde mig, og skille Jer og Asmund
Ved Spækket og ved Tranen til hans Lampe.
(Bryllupsmusik udenfor med Fløiter og Bækkener.)
Ha hvad er det? Forsvinder Livet med
Saa muntre Lyd, naar man gaaer ned til Hel?
Bespotte mig alt nu de sorte Magter?
Er Jorden glad fordi den mister mig? —
(Svimmel)
Nu blegne brat de brogede syv Farver
Til Askegraat. — Nu dæmrer Solen, som
Et Skiold af Træ, belagt med mugne Skind. —
Det var en spraglet Drøm! — Blaa, guul og rød.
Vel meget Rødt maaskee deri af Blod.
Brast Buen? — Nei, den slappedes. — Nu er
En Fiær min Haand for tung. — Nu rynke sig

De løse Sener, som i Regnen Læder. —
Det sortner —

(Han synker tilbage.)

Asmund

(kommer med en Brudekrands i Haand; fulgt af Karle og Piger, iler han Ragnhild imøde med vild Glæde).

Kom nu, min vene Brud! her er en Krands,
Som straaler i sin bedste Foraarsglands.
Rød Rose tyder Elskovs eget Skin,
Der hyller sig i Blufærdslovet ind;
Den rene Kornblomst slaaer sit Blik i Sky,
Ved dette Syn maa hver Bekymring flye;
Og Gaaseurten, liden, men dog hvid,
Erindrer dig om Barndoms første Tid.
Kom lad mig sætte Krandsen paa dit Haar! —
Nu est Du Disa for den unge Vaar.
Forlad den gamle Trold, som slumrer der,
Og følg din Ven til Offerlundens Træ'r.

Ragnhild.

Min Asmund! —

Asmund.

(drager hende fra Thiodolf).

Dvæl ei! Skibet er i Nød!
Det grønne Hav os aabner salten Skiød;
Men hist er Stranden, Elskte! Favn ved Favn
Vi svømme vil, arbeider os i Havn,
Og leer ad Døden, som sit Varsel sang
Paa Vragets Bielker, tungt beklædt med Tang.

Ragnhild.

Hiælp Thor — den syge Gubbe!

Asmund.

(betragter ham forfærdet.)

Tie, min Mø!
Han sover roligt, han vil ikke døe.
End rinder Blodet i hans Aarer frit,

Skiondt ei saa hurtigt og saa varmt som mit.
Ei Vinterbækken har saa rask en Flugt,
Som Foraarskilden, naar den risler smukt;
Men — Blod er Blod! Vort blandet er i Muld, —
Og Troskab drak vi af hin røde Guld.

Ragnhild.

O evige Frey! han aander ikke meer.

Asmund (ængstlig).

Vist aander han endnu. Giv mig en Fier!
Giv mig et Skiold, af Staalet, slebet glat. —
(Holder et Skiold over hans Mund)
Seer I? Han aander, — men han aander mat.
(Stirrer paa ham).
Fostbroder, tal dog! hvorfor iler Du,
Endskiondt af Spot, Du ligger stille nu?
Er Blodet levret alt, som blandet blev
Med mit, da Loke med din Daggert skrev?
(Han synker hen i stum Fortvivlelse.)

Alfred.

I Guder, han er død!

Asmund.

(reiser sig med gyselig Kulde.)
Alt død? — Ja, ja,
Han smilte bittert, mens han gik herfra.
(Betragter ham.)
Han seer ei salig ud. Saaledes dør
Ei Den, der brugte Livet som han bør.
Fæl Hiertensangst han skiuler med et Smil. —
Jeg vædder, at han skialv for Dødens Piil;
Og havde ingen Ragnhild, var ei ung — —
(Til de Omkringstaaende)
I røres? Finder I min Skiæbne tung?
Ja, Qval! nu er Du krøbet til dit Maal.
(Med udbrydende Fortvivlelse, idet han river Krandsen af sin Bruds Isse og sønderslider den)
Nu bort med Blomsterne! Nu Sværd og Staal!

Nu ingen Vaar! Kom Vinter i din Storm!
Nu svulm i Havet, giftige Midgardsorm!
Nu revn Du sikkre Hule, viis din Skat!
Hvi skiuler Du dig, ravnesorte Nat?
Riv Sløret, Hel, riv Sløret af din Kind!
Jeg seer dig ved det blege Fakkelskin.

(Han slider sig løs og iler ud.)

Tredie Handling.

Det Indre af en Jordhule.

Nef og Faste.

Nef.

Dette er en bedrøvelig Høisal.

Faste.

De have glemt at tilde Væggene.

Nef.

Væggene ere vel tildede med hugne Kampestene. Seer Du Billederne? Hvad betyder den krumme Hellebarde?

Faste.

Nu, en krum Hellebarde. Hvad skulde den vel ellers betyde?

Nef.

Det vil dog gierne sige noget, naar de saadan ridse Billeder i Steen.

Faste.

Det vil sige, at Døden har bøiet den stive Helle-

barde. — Seer Du, hvor Goden der staaer og oprider Menneskets Bug?

Nef.

Fæle Billeder!

Faste.

Værre Daad.

Nef.

Nu skeer det dog sielden.

Faste.

Men det skeer. Stakkels Gout, som maatte vaske Herthabilledet i Søen! Ham saae vi aldrig meer. — Hvem tilhører egenlig denne Grav?

Nef.

Etten er uddød. Der laae et Liig under Jorden derhenne, Øster i Krogen. Det er den Sidste, man har gravet ud. Men man veed ikke hans Navn; og han selv kunde ikke giøre mere rede for sig, end et nyfødt Barn i Vuggen.

Faste.

Her skal altsaa Asmund levende begraves?

Nef.

Maaskee han betænker sig. Har Du sat Vandkrukken og Brødet paa Steenbordet?

Faste.

Ja, det staaer her ved Lampen.

Nef.

Hvor det dog kan falde et Menneske ind, at foretrække Graven for Brudesengen.

Faste.

Han har svoret en Eed.

Nef.

Rasende Eeder sværge disse Kæmper. Vi Trælle ere dog ikke nær saa gale som de.

Faste.

Nei, men saa ere de heller ikke saa feige som vi.

Nef.

De have alt Godt fuldtop i alle Maader.

Faste.

Saa maae de selv gjøre en Ulykke paa sig, siden Skiæbnen har nægtet dem det.

Nef.

Har Du feiet Gulvet i Flammer?

Faste.

Ja. — See her!

Nef.

Hvad er det?

Faste.

En rusten Kobberpenge.

Nef.

Tag den hiem med! Naar Du lægger den ud om Natten for Duggen, og trykker den paa det bare Bryst, saa hiælper det for Stakaandethed.

Faste.

Nu ind med Liget!

Nef.

Dette er en stiltiende Begravelse. Vi ere baade Offergoderne og Sørgefølget.

Faste.

Der staaer han nu ude paa Baaren, og slikker Solskin for sidste Gang. Han kommer nok ikke saasnart igien i det Grønne.

(De gaae ud, og bringe Thiodolf paa en aaben Baare.)

Nef.

Her skal han staae.

Faste.

Hu, den gamle Ildgiernings mand! Hvor fortvivlet han seer ud.

Nef.

Han er færdig at giøre Andre bange med. Hvorfor bliver han ikke gravet ned?

Faste.

Asmund bliver jo heller ikke jordet anderledes. Han døer her i Hulen, naar han har spiist sit Brød, tømt Vandkrukken og slukket sit Lys.

(Lyset falder om paa Bordet og gaaer ud.)

Nef (forskrækket.)

Thor og alle Alfer! Det mørknes! vi ere om en Hals. (Griber Faste i Struben.) Hvem er Du? Er Du Dødningen, der vil dræbe mig?

Faste.

Vær ingen Giæk! Slip, siger jeg, det er mig.

Nef.

Er det Dig? Hiælp mig da ud af dette Helvede!

Faste.

Følg mig! Dagen skinner blaa giennem Hullet paa Hulen.

(De gaae.)

Ragnhild

(kommer med en Fakkel).

Her altsaa! her er Stedet, hvor min Asmund
Skal holde Bryllup med den blege Hel?
Her er det, hvor det Bryst, som slog for mig,
Skal bæve sidstegang med Krampeslag.
Mod disse haarde følesløse Stene
Skal Stemmen brydes, og den hule Lyd
Kun spottende gientage Ragnhilds Navn.
Her skal han vaande sig paa dette Muld,
Og Faklen kaste Glands paa Dødens Dug,
Der brister af hans kolde blege Pande.
Ak ingen kiærlig Haand skal tørre den!

(Hun nærmer sig Thiodolfs Baare).

Og dette — Guder — dette Rædselsyn
Hans hele Selskab. —

Rerek

(træder ind med Sværd i Haand).

Jeg har ingen Ro,
Jeg flagrer om i Skoven, som en Fugl,
Der mistet har sin Mage. — Hvad er dette?
Tilfældigviis opdager jeg en Hule.
I Guder! skulde det maaskee — Hvis Asmund —
Hiælp Thor, jeg seer et Liig. — Hvo er den Alf,
Som staaer ved Dødens Baar? Er det skiøn Freya,
Som bringer den Udvalgte til Sesvarne?

Ragnhild.

Rerek! —

Rerek.

I Aser, det er Ragnhilds Røst.

Ragnhild.

Ha Rerek, kommer Du som Aukathor
I Ragnarokur? Alting er forbi! —
See Fenrisulven svømmer i sit Blod,
Han hævner sig med Guders Undergang.

Rerek.

Ha det er Thiodolf. — Asmund lever end! —
Du her? —

Ragnhild.

Naar elsket Beiler gjør en Reise,
Da sysler, veed Du, gierne Bruden lidt
Ved Hesten, ved hans Skib, og efterseer
Om alting er istand til Reisens Lethed.

Rerek.

Græd ei, Du vene Ragnhild! følg din Ven!

Ragnhild.

Jeg frygter ei det skumle Nagelfare,
Som glider ned ad Elivagas Bølger.

Rerek.

Følg mig af dette Gravens sorte Svælg!
End er maaskee der Redning.

Ragnhild.

Ingen, ingen!

Rerek.

Est Du fortvivlet? Er dit Haab saa svagt?
Er Muligheden ei en venlig Alf?
Alt hvad Veltalenhed, hvad Ord formaae,
Det vil vi prøve. Havets Bund er dyb,
Umaadelig dets Grændse, undertiden
Fandt Eieren jo dog den Ring igien,
Som han for evig troede tabt i Bøven. —
Vi Helten standse vil paa Dødens Vei.

(De gaae.)

Et Sted i Skoven.

Asmund og **Alfred** komme.

Asmund.

Hvor er min Ragnhild?

Alfred.

Alt foran ved Hulen,
Der venter hun og siger Dig Farvel;
Tillad din Broder, at han gior det her.

Asmund.

Du alt forlader mig?

Alfred.

Jeg følger Dig
Til Dødens Tærskel. — Hvis det kunde hiælpe,

Hvor gierne steg jeg ned til Hel for Dig. —
Sæt Dig for sidstegang paa denne Grønsvær!
Du kiender dog den Bænk, det Træ endnu?

Asmund.

Ja, jeg har høinet denne Bænk med Dig.

Alfred.

For ti Aar siden. Da var jeg et Barn;
Jeg havde stedse saadan Lyst at grave;
Du skiænkte mig den lille smukke Spade,
Den lette Hiulbør paa min Fødselsdag.
Jeg trilled Børen ud i Skoven med Dig;
Da lærte Du mig bruge Spaden ret.
Vi danned denne Bænk, skar hisset Græstørv,
Og pryded den dermed. Du favned mig,
Skar med din Tollekniv et dobbelt A
I Stammen hist. Der staaer det jo endnu.

Asmund.

O Alfred, drypper Bly Du i mit Saar?

Alfred.

Min Fader og min Moder døde fra mig;
Nu ogsaa Du forlader mig, min Broder!

Asmund (omfavner ham.)

Du kiære Gut!

Alfred.

Jeg pleied ellers før
At finde mig i Alt med stille Taal;
Men disse Tab! — Hvad har jeg saa igien?
Jeg er endnu for ung —

Asmund.

Du har din Siæl,
Dit Hoved, Tapperhed og Munterhed.

Alfred.

Min Munterhed? Den forekommer mig
Nu som en fattig Fugl med stækket Vinge.

Asmund.

Den største Qval bereder Menneſket
Sig selv. — Du tegner til at vorde viis;
Din gode Alf ledsage Dig!

Alfred.

Min Alf
Har knækket alle mine Barndomsblomster.

Asmund.

Frey skiænke Dig en kiærlig Brud! Hun gyde
Den Salighed Dig i dit unge Bryst,
Som hun har nægtet mig. Og nu — Farvel!

Alfred.

Din Aand vil tit omsvæve mig!

Asmund.

Det vil den.

Alfred.

Hver Aften kommer jeg til denne Bænk,
Om Somren, naar den prydet er med Blomster;
I Høst, naar den forgyldet er af Løv;
Om Vintren, naar den dækkes høit med Snee.

Asmund.

Vel!

Alfred.

Mærker jeg i Vaarens Aftenrødt
Et sagte Puſt; — i Høstens Maaneglands
En Afskedsstraale — Det er Asmunds Aand!

Asmund (omfavner ham).

Min Aand skal kiende din.

Alfred.

Gak nu med Baldur!

(Ved Udgangen møde de **Rerek**, der kommer heftig, fulgt af **Ragnhild**.

Rerek.

Stands Asmund! Raske Helt! hvor vil Du hen?

Asmund.

Til Døden.

Rerek (drager sit Sværd).

Den er i min høire Haand.

Asmund (ryster bittertsmilende paa Hovedet).

Du har alt dræbt mig. —

Rerek.

Thiodolf har jeg dræbt,
Din Vaabenbroder — det fornærmer Dig;
Jeg skylder dig en Kamp; der har Du den!
(Kaster sin Handske til ham).
Fostbroderskabet raaber Dig til Blodhævn;
Om dit, om mit skal flyde? — Lad os prøve!

Asmund.

Du kaster mig din Handske?

Rerek.

Kast mig din!
Jeg veed det, Du skal hævne Thiodolfs Drab,
Hans Banes Død maa følge hans; hvis ei,
Du stige skal i Gravens aabne Svælg. —
Velan! — Lad Hildur rasle Tærninger
I Hovedskallens Bæger, kaste dem
Paa Bautastenen!

Ragnhild.

Rerek, bolde Helt!
Ha, nu forstaaer jeg dig. Men nei, ved Frey,
Det er for stort, det skal Du ikke vove.

Rerek,

(saa at Asmund ikke hører det).

Jeg vover Intet. Kan jeg ikke leve
For Dig, saa lad mig bløde for din Brudgom!

Asmund.

Stik Du dit Sværd i Balgen, raske Svend!
Asmund gaaer ei til Kamp med Dig.

Rerek.

Du skal!
Thi det paalægger Dig din Eed; ei meer.
Fostbroderen maa hævne sig med Strid,
Og tvinge Livet af den Dræbtes Bane;
Hvis ikke, miste sit. Det er en Lov,
Som Æren og som Valhals Guder byde.

Asmund.

Ei alle Blade voxer eens paa Stammen;
Det kommer an paa hvordan Eden svores.

Rerek.

For ubesindig Eed er Odin døv.

Asmund.

Som Heimdal hører Græsset groe, saa skuer
Alfaders Øie dybt i Mandens Siæl.

Rerek.

Hans Ravne, Hugin og Munin, fortælle
Slet intet om hvad Ungdomshiernen raser.

Asmund.

Ord er et Ord og Manden er en Mand!
Det Ordsprog gielder, og er vel saa sundt,
Som Krassen, der omvoxer Mimers Brønd.

Rerek.

For Alting gielder dog Undtagelser.

Asmund.

Undtagen for at Helt kan være Niding.
Du troer mig egennyttig, feig nok til
At kiøbe mig mit eget Liv med Dit?

Rerek.

Tro ei, at jeg opoffrer mig for Dig.
Vi kæmpe vil som Mænd for Alvor, Asmund!
Med Remmer vil vi snøre vore Sværd
Om Arm og Haandled, hugge drabeligt
I Hielm og Bryniering, som Bonden spalter
Med sleben Øxe knortethaarde Blok.
Og lad saa Nornen vælge selv sit Offer!

Asmund
(efter en kort Taushed).

Velan! — Jeg giver efter for din Mening.
(Kaster sin Handske til ham igien.)

Ragnhild.

Du tager imod Kampen?

Asmund.

Vær ei bange,
Min Brud! Din Ven skal ei fornedre sig.
Men Vægten føler jeg af Rereks Ord;
Thi det er viist. En saadan Kamp er Alt
Hvad Thiodolfs skumle, blodigblege Skygge
Har Ret at kræve, fra sit Svælg i Graven. —
Vel, lad os vove Liv mod Liv!

Rerek.

Det skee!

Asmund.

Giv mig endnu et Kys! —
(Han kysser Ragnhilds Mund og Haand).
Og nu afsted!
Jeg skynder mig at hente mine Vaaben.
(Gaaer hurtig bort. Ragnhild yttrer Tegn paa en stum Fortvivlelse).

Rerek.

Fat Dig, Du fromme Ragnhild! Asmund gaaer
At hente sine Vaaben, Skiold og Sværd.

Ragnhild.

Du blinde Thor! har Skrymner daaret Dig,
Og tager Du hans Handske for et Huus?

Rerek.

Hvad drømmer Du?

Ragnhild.

Min Asmund skulde, troer Du,
Sig vise nedrig, for Du var høimodig?
Saa dybt kan Du fornærme?
(Pludselig i en mildere Tone, idet hun bønligt griber hans Haand)
O tilgiv!
Jeg er mig selv ei mægtig; veed ei hvad
Min Læbe taler. Du est ædelmodig;
Men Asmund er ei mindre stor end Du.
Ha jeg forstaaer Dig, Grumme, jeg forstaaer!
Du iler til din Grav; men jeg gaaer med,
Vil see dit store Die, før det brister. —
Ja ja! jeg følger ham i Gravens Svælg!
Jeg frygter ikke Hel. Hist sidder Asmund
Ved Baldurs Side; — der er Plads ved Nannas.
(Hun iler ud, de Andre følge.)

Indgangen til Gravhøien.

En stor Steen svæver over Hullet og er indrettet til at falde ned.

Nef. Faste.

Faste.

Er nu Alting istand?

Nef.

Nu er alting saa bequemt indrettet, at man kun behøver at trække disse Pinde ud; saa falder Stenen strax, og han sidder som en Muus i Fælden.

Faste.

Nu, det er godt!

Nef.

Af Ondt at være, er det saa godt som man kan forlange.

Faste.

Jeg mener, det er godt at vi have udrettet hans Befaling efter Ønske; saa har han Intet at klage.

Nef.

Klage vil han nok, naar det er for silde og Ingen hører ham.

Faste.

Man kan jo lukke ham ud igien, naar han raaber derinde. Et Par Dages Tid kan han vel holde det ud. Vi have jo givet ham Brød, Lys og Vand med.

Nef.

Jord har han, saameget han kan forlange; saa behøver han jo kun endnu Luft, for at være en holden Mand.

Faste.

Havde jeg kunnet leve af Luften, saa havde jeg havt det godt i mange Aar.

Nef.

Han maa gierne faae, hvad jeg har tilovers.

Faste.

Siig mig engang, Nef! lære vi ikke noget af denne Handling?

Nef.

Hvad da?

Faste.

Naar den Frie kan gjøre sig selv til Træl, kan da ikke Trællen gjøre sig selv fri?

Nef.

Det er billigt.

Faste.

Hvad synes Du om at flygte bort i Nat? Om at sætte os selv i Frihed, naar vor Husbond har sat sig selv i Fængsel?

Nef.

Det Ene maa bøde paa det Andet. For hvert Menneske, der døer paa Jorden, siger man jo, fødes der to.

Faste.

Saa maa der jo tilsidst blive for mange.

Nef.

Det har ingen Nød. Det sørger Krigen og Pesten for.

Faste.

Altsaa?

Nef.

Kan vi gjøre bedre end at efterligne vor Husbond? Bare han ikke tager os med i Hulen. Det er ogsaa een af de Skikke, som Thor fordømme, at de undertiden tage os Stakler med i Graven, som andre Heste og Hunde.

Faste.

Det har ingen Nød. Asmund har altid behandlet os menneskeligt.

Nef.

Stille! Der kommer han.

Faste.

Saa bleg som et Liig. Skulde det virkelig være hans Alvor?

(De træde tilside).

Asmund

(kommer hurtig ind og seer tilbage).

Det lyktes mig. — Jeg er alene her. —
Jeg sneg mig giennem Skovens Torn og Træ'r,
Jeg vaded over Engens falske Skiød.
Ha! kan man ile saadan til sin Død?
En Fremmed, som min Skynding havde seet,
Som ikke vidste, hvad tilforn var skeet,
Han skulde troet, jeg løb i grønnen Skov
Som lystig Jæger; jeg, jeg Dødens Rov! —
Farvel, Du grønne Løv, som sælsomt leer
Med Dug paa Kind; jeg seer Dig aldrig meer.
Farvel, Du høie Hvælving, klar og blaa!
Jordhulen mørk skal over Asmund staae.
Farvel, Du Sol, som gaaer til Hvile nu;
Jeg steeg som Du — snart synker jeg som Du.
Farvel I Beilere, I Piger troe!
Tit sidder paa min Gravhøi, to og to;
Fortæller den usalige Kæmpes Daad,
Mens Kinden vædes af en venlig Graad.

Velan, I Trælle, sænker Stenen ned!
I gyse? — Føler I Medlidenhed? —
Ha skynder Eder! Ender denne Qval!
Snart rider Beileren til Freyas Sal.

(Han gaaer ind i Hulen og raaber ud):

Lad Stenen falde brat til Lokes Lyst!
I dvæle?

(Han drager sit Sværd og sætter det for Hiertet).

Sværdet vender mod mit Bryst.
Jeg vil ei reddes! Hurtig! Fatter Mod!
Hvis I vil ei bestænkes af mit Blod.

Ragnhild kommer hurtig.

Nei Trælle! — dvæler, til jeg først har lagt
Mit Hierte mellem Tærskelen og Stenen! —
Og lukker ikke Evighedens Port
For Ragnhilds Haab!

(Asmund kommer ud igien).

Men Du, min Asmund! Du,
Som skiælver ei for Helvedes-Gudinden,
Og for at kysse hendes gustne Mund,
Kan Du forfærdes over et Farvel,
Fra trofast Hiertenskiær? Siig, styrter Biornen
Sig i en Afgrund, naar den siner Hinden?
Biorn! hvorfor standser Du og sønderslider
Ei Hinden først, ved Hullet til din Hule? —
Og troer Du da, Du smægter i en Qval,
Som Ragnhild ikke deler? Staaer jeg ikke
Selv i en stor, uhyre Gravens Hvælving,
Som Du; der piner meer, fordi den spotter
Med indbildt Skionhed? Troer Du, dette Blaa
Indklemmer mindre mig, end Mulmet Dig?
Min Himmel hæver sig ei længer blaa,
Den sortner, og det sørgelige Rum
Omspænder med en Luft, som trykker Hiertet.
Grønt? Hvad er Grønt, naar Haabet os forlader?
Rødt? Hvad er Rosen uden Kiærlighed?
Sang? Strengeleg? En Liigklang ved Din Grav.
Venskab? Et bleggraat Blomster uden Duft;
Erindring? Marter. — Ungdom, Sundhed? Bødler,
Som tvinge mig til Livets lange Qval.

Asmund (forfærdet).

Ragnhild hvad vil Du? Hvad har Du besluttet?

Ragnhild

(efter en kort Taushed, med Høihed).

Nei, jeg skiælver ei, jeg følger did, hvor Hela boer.

Men fra Gunlaugs kiære Kaabe veeg dog Diet ei,
Diet brast — hun saae paa Kaaben — sank — og
foer til Frey!

Asmund.

Asabaldur! Tak Du fromme Gud for denne Mø!
Ragnhilds Læbe lærer Asmunds Hierte kiekt at døe.

Ragnhild.

Mindes Du da Eigil misted brat sin kiære Søn?
Ned han gik i Soverummet, døv for hver en Bøn;
Der han laa i trende Dage; ei han spiste, drak,
Indtil Dødens kolde Draaber af hans Pande srak.
Da kom Thorgerd, Eigils Datter, feig hun ei forlod
Elskte Fader, nedgik til ham, havde samme Mod.
Begge tause Hungren taalte, Dagen, Natten lang,
Vented Døden, qvægte Tungen med det salte Tang —
Saa skal vi — —

Asmund (modig).

Du vil i Graven følge kiæk din Ven?

Ragnhild.

Snart, naar Giallerhornet lyder, staae vi op igien.
Hvad er Dødens korte Slummer? Asmund! er vi Børn?
Evighedens Rose smiler under Smertens Tiørn.
Nu saa lad os Dødens Valmu plukke, hvor den groer!
Sidde vil vi taust i Hulen, ved det lille Bord,
Blik i Blik, og Haand i Haand. Og vorder Barmen kold,
See, da strække vi os roligt langs den sorte Vold;
Troste saa med brustne Stemmer hver hinanden kiæk,
Og til Freyas Glæde drager os et Krampetræk!

Asmund (henrykt).

Og til Freyas Glæde drager os et Krampetræk!
Kom nu blege Hel og knus mig! Du har tabt din
Skræk!

(De gaae ind i Hulen. Trællene lade, paa Asmunds Vink, Stenen falde for Graven.)

Fierde Handling.

Skov.

Flein. Snækol.

Flein.

Jeg gyser, Fader!

Snækol.

Hvorfor det, min Søn?
Vi har jo næsten hulet Jorden ud
Ved Siden af Steendøren; flytte Stenen,
Det er Umulighed. Nu er vi trætte
Og vi maae puste lidt og gaae imens
Langt bort fra Hulen.

Flein.

Dersom Nogen kom!

Snækol.

Ja, det var slemt, saa gik vi glip af Fangsten;
Men mærke vi det mindste, styrte vi
Bag Krattet ind. Det er en taaget Aften;
Vi kaster os paa Bugen ned i Græsset,
Saa finde de os ei. Frisk Mod i Brystet!
Est Du en Karl? Fy skam Dig! Est Du Niding?

Flein.

Hvis jeg er Niding, har Du giort mig til det:
Jeg er en Tyv, og Tyve kalde Kæmper
Jo Nidinger.

Snækol.

Det er en raadden Tale!
Brødnid! Misundelse! Hovmodig Snak!
Jeg skal forklare Dig Oprindelsen
Til Tyvenavnet: Kæmperne, de rane
Saavel som vi; men i en større Mængde,
Paa Skib, med Hær, og det ved høilys Dag;
Det kan vi ei, saa maae vi hiælpes ad
Saa godt vi kan, og laane Nattens Skiul;
Vi har, som Kæmper, ikke Sværd og Spyd,
Men Dirk og Brækkejern er ogsaa godt;
Vi stakkels Folk er kun et ringe Tal,
Og man har sielden seet en Flok af os,
Som oversteg de Tyve. — Seer Du vel,
Det er den hele Sag; og deraf kommer
Benævnelsen. Hvis altsaa Nogen siger
At vi er Tyve, kan Du dristig paastaae,
Det er en lumpen Løgn. Vi er kun To!

Flein.

Saa kommer Navnet deraf?

Snækol.

Det forstaaer sig.
Naar et og andet Ord gior Dig urolig,
Saa kom Du kun til mig! Jeg skal forklare
Dig Meningen. Du est endnu for ung,
Har stedse Lyst til Grandsken og til Grublen,
Men veed ei ret at lede dine Tanker.
Erfarenheden mangler Dig, mit Barn,
Og det er Aarsag i, Du farer vild.

Flein.

Men Fader, om vi end ei længer frygte
De Levende, maae vi da ikke skiælve
For Gravens Rædsler? Truer os i Hulen
Ei Dødninger og Spøgelser?

Snækol.

De ligge
Saa roligt udi Jordens Skiød, min Søn,
Som anden Giødning; giære, det forstaaer sig,
Og skaffe Jorden Fedme til sin Vext,
Men spøge? — Nei, nei! Til at spøge bleve
De for alvorlige. — Du skulde see
Hvor blege de, hvor ydmyge de hvile,
Saa tamtaalmodige, som spæde Lam.
Man kan omvælte dem og drage dem
Klenodier af Finger, Bryst og Arm:
De mærker Intet! Al Forfængligheden
Er bleven hos de Levende deroppe.
Den gaaer i Ættens Arv fra Slægt til Slægt,
Som Ædelsteen, den er udødelig. —
Da jeg endnu var ung og uerfaren,
Som Du, da frygted jeg vel ogsaa lidt,
Og troede mangt et gammelt Eventyr;
Men Viisdom kommer med de sølvgraae Haar;
Nu kan jeg tumle dem, afklæde dem,
Og tænker ikke meer ved hvad jeg giør,
End Bonden, naar han graver Hvideroer.

Flein.

Men er det ei en Synd?

Snækol.

Det er en Synd
At grave ned i Jorden, hvad de Andre,
Som leve, kunde have godt af. Hvad
Skal Guldet vel i Jorden?

Flein.

Guldet kommer
Fra Jorden; det var godt maaskee for Jorden,
Hvis aldrig det saae Dagens Lys.

Snækol.

Saa brugte
Man Sølv; og var ei det, saa Jern og Kobber;
Og mangled det, saa Strandens Muslingskaller.
Ei Menneskket kan reent undvære Penge!

Flein.

Fordi han er et egennyttigt Dyr,
Fordi han vil undvære Billigheden. —
Forstyrre den høitidelige Fred!
Skal vi ei ogsaa døe? Staaer ei den Døde
Nu for Alfaders Høistol? Græsseligt,
Naar Egennytten trænger selv i Graven,
Og roder, som en Ulv, imellem Liig.
Du est min Fader! Jeg har adlydt Dig;
Men nu da Hiertet modnes, da jeg seer,
At Du mig styrter i Fordærvelsen,
Saa sliider jeg mig løs fra dine Baand,
Med sønderrevet Hierte, vælger mig
En ærlig Næringsvei blandt fromme Bønder,
Og agter ikke før for Fader Dig,
Før Du Dig agter selv for Menneske!
(Han gaaer.)

Snækol.

Gaa Du din egen skiæve Gang, min Dreng!
Det er paa Tiden, at Du sætter Foden
Smukt under eget Bord. — Han vrager Guldet?
Velan, vil ei de Syge, vil de Sunde.
Den kiære Ungdom, hvor den troer sig klog!
Vel! Seil Du kun din egen Sø; og naar
Du har aflobet dine Viisdomshorn,

Og rystet Dyden smukt af Ærmet, — kom
Du da til mig igien; og Du skal finde
I mig den samme Fader, som jeg var.
Det værste blier, nu maa jeg aabne Graven
Alene; dertil har jeg Kræfter ei,
Thi det maa skee med største Hurtighed,
At ingen overrasker mig. — Hvem der?
Hvad vil de To? De lade til at være
— Troer jeg — af mine Folk. Jeg træde vil
Tilside, for at høre deres Tale.

(Han gaaer tilside.)

Faste og **Nef** komme.

Faste.

Nu ere vi da frie.

Nef.

Jeg veed ikke hvordan det er, men mig tykkes, jeg er mere tvungen nu, end da jeg var Træl. Før gios jeg kun for mit Herskab; nu gyser jeg for hvert Blad, der rører sig.

Faste.

Vær ikke bange! Her blive vi ikke opdagede.

Nef.

Men hvad skal vi nu tage os for? Hvad skal vi leve af? Hvad skal vi klæde os med? Hvor skal vi sove, og hvor skal vi vaage, uden at opdages?

Faste.

Taalmodighed! —

Nef.

Du forførte mig til at løbe bort.

Faste.

Trak jeg Dig ved Haarene? Est Du feig nok til strax at forsage, saa gak tilbage! Kys Riset, beed

om Naade! og Du kan maaskee endnu slippe med Livet; kan endnu komme til at sove i Askedyngen, og dele de Knokler med Hunden, som falder af dit Herskabs Bord.

Nef.

Noget er bedre end Intet. Her er slet intet Bord, som der falder noget af.

Faste.

Skam Dig! Er det ikke en Spot, at de umælende Dyr skal beskiæmme Dig, have mere Hierte i Livet og en stærkere Frihedsfølelse?

Nef.

Det troer jeg! Hvis jeg var et umælende Dyr! Men nu er jeg desværre kun et mælende Menneske; og da Mælet er det eneste, jeg har, saa maa jeg bruge det, for at lette mit Hierte.

Faste.

See engang Ørnen! Kan den nære sig i Skov og paa Klipper, saa kan vi med.

Nef.

Du er dog ikke gal og sammenligner Dig med en Ørn? Har Du Næb som en Ørn? Har Du Kloer, har Du Vinger?

Faste.

See Ulven! Biørnen!

Nef.

Ak, Ulven og Biørnen ere fornemme Herskaber imod os. De svøbe sig storagtigt i deres Ulveskinds og Biørneskinds Pelse, og vide med sig selv, at de ere stærkere, end de Fleste, de møde. Os gaaer det modsat.

Faste.

Lad os da tage de mindre Dyr: Som nu Grævlingen!

Nef.

Nu, det stakkels Bæst er jo ogsaa forfulgt overalt. Det hiælper ikke, den bider i Benene. De tage Kul i Støvlerne, for at bilde den ind, at Benene knase; og inden den veed et Ord deraf, — Paf der ligger den! — Nei, Du maa endnu dybere ned. Sammenlign os med Rotten, Musen! Og ikke det engang. Thi de ere langt hurtigere tilbeens end vi, have skarpere Tænder og godt Vinterfoerværk.

Faste.

Regner Du da det for Intet, at Du est et Menneske?

Nef.

For mindre end Intet; thi det bringer mig kun til at føle min Nød stærkere.

Faste.

Hvi blev Du da ikke hiemme?

Nef.

Fordi jeg er et Menneske! Fordi det ligger i Menneskets Sind at lade sig forføre, og aldrig noies med hvad han har. — Jeg var misfornøiet med Lidet, nu har jeg Intet; Askehoben ved Skorstenen var mig for ringe, — nu har jeg en fugtig Jordhule; Skoften for kleiet, — nu har jeg Olden; Klæderne for grove; — og det er sandt, om føie Tid blive mine Klæder saa fine som Spindevæv; og hvo der seer mig, vil holde mig for en Natugle, som fælder.

Faste.

Regner Du da disse sindrige Betragtninger for Intet?

Nef.

Havde jeg havt en Hunds Forstand, saa var jeg bleven hos mit Herskab. Hunden er sin Herre tro,

det kunde jeg lært af den; og den har det dog ikke meget bedre end en Træl.

Faste.

Næst Trællen er ogsaa Hunden det lumpneste Dyr. Den sælger sin Frihed for Fordelens og Magelighedens Skyld, og er saa nederdrægtig, at den tit ei engang kan overleve sin Bøddel, men døer af Længsel paa hans Grav.

Nef.

Holder Du Troskab for en Last?

Faste.

Troskab maa være gienſidig. Naar har Du seet Herren døe paa Hundens Grav?

Nef.

Stille! Hvo kommer der?

Faste.

En Mand, lader det til, af vort Staldbroderskab, der heller ikke kan finde sig i Tiden og dens Indretninger.

Snækol

(kommer frem; han lader som han gik i sine egne Tanker og ikke saae de Andre).

Jeg søge maa en anden Næringsvei. —
Hvad er at vælge? Bonde? uden Jord!
Helt? uden Rigdom, Byrd og tappre Svende!
Kjøbmand? Ja, jeg har Vind, men intet Skib.
Træl? — Det maa Hunden være.

Faste (til Nef).

Hører Du?
Han har den samme Agt, som jeg, for Hunden,
Og hvis jeg feiler ei, det samme Forsæt.

Snækol (grundende).

Hvad er tilbage?

Faste (træder frem).

Hvad der er tilbage
For Den, som Intet har? Nu gode Ven,
At tage, hvad de Andre har formeget.

Snækol.

Ha hvo er Du?

Faste.

Jeg? Ingenting som Du.

Snækol.

I kiende mig?

Faste.

Vi giorde dit Bekiendtskab
Nu effen. Du har samme Hu som vi,
Og, hvis det tykkes Dig, der er min Haand!
Du er en gammel Knark, men Du er stærk,
Og har Erfarenheden, som det lader;
Jeg er kun ung, men mangler ikke Mod,
Og Kræfter har jeg fleer end jeg behøver.

Snækol
(peger paa Nef).

Og han?

Faste.

Han hedder „Nef". — Der har Du Alt,
Hvad der er mærkeligt om ham.

Snækol.

Det var
En saare kort Levnetsbeskrivelse.

Faste.

Et godt uærligt Skind! — Ham kan vi bruge
Kun til at koge Maden os i Hulen.

Nef.

Naar der er Noget først, som man kan koge.

Snækol.

Forstaaer jeg Dig?

Faste.

Den tykke Bøgeskov
Indhyller, skiuler os, som Reden Fuglen.
Her gaaer en Vei forbi, hvor rædde Kiøbmænd,
Som reiser op fra Slesvig, for at handle
Med Viborg, Thiodi, altid maae forbi.

Snækol.

Vel, ræk mig da din Haand!

Faste (til Nef).

Slaa over!

Nef.

Skal
Jeg ikke med i Lauget?

Faste.

For det Første
Du noies med at være Skaffer. Viser
Du større Mod herefter, blier Du meer.

Snækol.

Saa kan vi altsaa strax begynde. Følger
Mig, kiære Venner! Ikke langt herfra
En Gravhøi findes, jeg formoder med
En sielden Skat, som alt er halvt opgravet,
Men jeg behøver Hiælp.

Nef (sagte til Faste).

Han mener dog
Vel aldrig Asmunds Grav?

Faste.

Ha den er god;
Thi Thiodolf jordet er i sine Vaaben,
Og Asmund med, og Ragnhild paa sin Arm
Et deiligt Armbaand har af røden Guld.

Nef.

Men røve fra sit eget Herskab?

Faste.

Drog!
Vi forekomme jo kun Tidens Værk,
Gienvinde med en billig Styrkens-Ret
Hvad Døden raned fra de Levende.

Nef.

Men hvis de ei er døde ret endnu?

Faste.

Saa slaae vi dem tilgavns ihiel med Spaden,
Og giøre dem den lange Pine kort.
(De gaae.)

Rerek og **Alfred** møde hinanden i gule Lædertrøier, med Staalplader paa Brystet, Bylter paa Ryggen, Hielme med lange Hestesvøv, Sværd ved Siden, og store Spyd i Hænderne.

Rerek.

Vel mødt!

Alfred.

Her er jeg.

Rerek.

Est Du færdig alt?

Alfred.

Mig holder Intet meer i gamle Danmark.
Et fremmed Land er mig nu mere kiært,
Hvor der er ingen sørgelige Minder. —
Jeg følger.

Rerek.

Vel da! — Til Normannerne.
Man siger, at der samler sig en Hær
Ved Sliens Bredder; lad os ile did!
Hvad kan det nytte til at dvæle her,
Hvor kummerlige, græsselige Mærker
Nedslaae vort Mod?

Alfred.

Velan — saa lad os gaae! —

Rerek.

Vi bringe Norden med.

Alfred.

I Mailand er der
Vel ingen Vinter?

Rerek.

Aldrig, Alfred, aldrig!
Vi reise bort fra Kulden og fra Snee.

Alfred.

Saa har jeg længer intet Arnested!
Saa blier jeg ingen flere Vintre gammel! —
Ha det er dog saa smukt ved Juletid,
Naar Sneen falden er, naar Bondens Slæde
Har glattet Veien, naar de kiøre hiem
I lange Rækker til de fierne Hytter,
Med Korn i Sæk og spildte lidt i Sporet,
Og Spurven kommer hoppende ved Hesten,
Og napper Æden med sit lille Næb.

Rerek.

Hvis din Indbildning med saa megen Omhu
Fremhæve kan hver ringe Glæde hist,
Saa faaer Du Fryd fuldt op for den, Du tabte.

Alfred.

Drag ud dit Sværd! Afhug mig denne Green!

(Rerek afhugger den med eet Hug.)

Alfred.

Vel hugget! Der skal Kraft og Styrke til. —
Nu drei mig dette Træ til Spisestee!

Rerek.

Det kan jeg ikke.

Alfred.

O jeg beder Dig!

Rerek.

Jeg har ei Dreierlad, og jeg forstaaer
Ei dette Haandværk.

Alfred.

Hvordan har Du lært
At hugge da saa kraftigt? Thi jeg vædder,
At Dreieren ei havde giort det efter.

Rerek.

Det er mit Haandværk; dertil er jeg vant
Fra Barnsbeen.

Alfred
(omfavner ham).

Altsaa er der Noget dog,
Hvortil man vænner sig fra Barnsbeen, Rerek? —
Kom nu! —

Rerek.

Dreng, Dreng! —

Alfred.

Nu lad os gaae!

Rerek.

Velan. —

Alfred.

Farvel, Du kiære Norden! Skiæbnen tvinger,
Jeg maa din Strand forlade,
Mod fremmed Egn udspile mine Vinger.

Rerek.

Din haarde Pandserplade
Mit stærke Bryst skal dække;
Det danske Sværd skal Romerne forskrække.

Alfred.

Som Ebbe før og Aage,

Ved stærke Floder tvungne,
Forplanted fiernt i Syden Nordens Ære —

Rerek.

Saa skal dit Navn vi bære!
Den høie Thor skal vaage
For sine Slægter, af hans Æt udsprungne.

Alfred.

Med talrigstærke Flokke
Mod Sydens Alper hvide
Vi vandre trøstigt, hisset vil vi bygge.

Rerek.

Fra himmelhøie Blokke
Skal vi paa Skioldet glide;
Der Hielmenættet skal for Solen skygge.

Alfred.

Kong Diderik har Seir i Syden vundet,
Og Bern i Lombardiet
Ind til sit Sæde viet
For Nordens Helte der er Hiemmet fundet.

Rerek.

Den Pilegrim, der gik med Skoe af Jernet,
Og Konning Regnar viste,
Med Saallerne forliste,
Fordi fra Roma Norden laae saa fiernet —

Alfred.

Han skal os ei bedrage!
Vi skal nok Roma finde,
Snart Landet overvinde;
For Verdens Hovedstad ei Luna tage.

Rerek

(rækker Alfred Haand).

Ja, Thor vi Troskab sværge,
Hans Vælde skal vi fremme,
Hans Bifald og hans Hæder vil vi søge.

Alfred.

Og bag Italiens Bierge
Dog aldrig vi forglemme
Den elskte danske Strand med sine Bøge!

Rerek.

Men først vil vi besøge
Din Broders Grav.

Alfred.

Det vil os Hiertet saare. —

Rerek.

Ung Ragnhild skylder jeg min sidste Taare!

(De gaae.)

Femte Handling.

Gravhulen.

Thiodolf ligger paa Baaren. **Asmund** og **Ragnhild** sidde ved et lidet Bord, hvorpaa staaer et tændt Lys, et Brød og en Krukke med Vand. Hun er beskiæftiget med at flætte et Armbaand, han skiærer en Skee af et Stykke Træ.

Asmund (i dybe Tanker).

Nu er Begyndelsen til Reisen giort.
Velan! Det gielder kun at fatte Mod.
En Afsked er bestandig smertefuld;
Naar Barnet fødes, græder det. Hvorfor?
Det mindes end sit fordums Aandeliv,
Hvorfra det reves. Før sin Fødsel var det
En vinget Alf — det tabte sine Vinger,
I Tidens Fængsel maatte det forlade
Sin skionne Evighed. Saaledes omvendt!
Man vænner sig til Alt. Naar Døden vinker,
Da gyser Hiertet atter. „Evighed"
Den Tanke var for svar for Mandens Bryst.
Lidt efter lidt først i den morke Nat

Forsvinder Taagen — aabenbarer sig,
Hvor Mulmet forteſt er, den klare Stierne.

Ragnhild.

Min Ven! naar saadan nu jeg sidder hos Dig
I denne stille Hule, skilt fra Verden,
Men ei berøvet Den, som var mig kiæreſt
Af Alt i Verden, — o da glemmer jeg,
At vi er i en Grav og hos en Døbning;
Det tykkes mig, som om vi hyggeligt
I Hytten sad ved Arnen. See, jeg flætter
Dig end et Armbaand af mit eget Haar.
Du fandt et Stykke Træ paa Gulvet hist,
Og skiærer mig deraf en Spiseskee,
Hvormed jeg nyde skal min sidste Næring.
Saaledes leve vi et huusligt Liv
I selve Graven, — ved vort lille Lys —
Vort Vand og Brød —

Asmund (mørk.)

Og naar vort Lys er slukt,
Og Vandet drukket og vort Brød fortært? —
Dog — jeg vil ikke pine Dig, min Brud,
Med fæle Varsler om, hvad foreſtaaer.
Det kommer tidsnok. Flæt Du kun dit Armbaand,
Læg det i Krukken, naar dens Bund er tør! —
Den holder sig, og Haaret raadner ei;
Og Efterverden — i en aabnet Grav —
Din Troskab kiende vil af sidſte Værk.

Thiodolf

(reiser sig overende paa Baaren).

Hvor er jeg? Er jeg alt paa Vei til Niflheim?
Ja ja — det er den mørke, snevre Gang,
Som fører did. Men Niflheim er det ei;
Utgardeloke seer jeg ikke her
Med stive Børster om det fæle Hoved.

Jeg mærker ei Helhesten stikke frem
Af Kløften sin uhyre Skaldepande,
Saa stor som Dødninghov'det af en Hval.
Jeg seer ei Flaggermuus med Uglehov'der,
At sprælle vildt omkring i Hulens Dunst
Og spile Vingens Vifte. Her er stille.
(Staaer op.)
Jeg spøger i min Grav; jeg gaaer igien.
Men Skræk — Der stige jo to Skygger frem!
Dog ei af Jorden paa en ildrød Strime,
Med Diet Ild og Klædningen af Røg.
Ha Loke! — Det er Asmunds Spøgelse.
Han blev begravet med mig, og nu kommer
Han for at hævne sig. — Hvad vil Du mig?

Asmund.

Ha — det er Thiodolfs Aand.

Thiodolf.

Hvad vil Du mig?
Er Høien her ei hulet ud for mig?
Hvi under Du mig ikke Gravens Ro,
Forrykte, dumme Sværmer! med din Stirren.
Kan man ei længer slumre nu paa Baaren
Med Fred, naar Høien lukkes? Har en Død
Ei længer samme Ret som Levende:
At hvile trygt om Natten? Gaa din Vei!
Forsvind! — Jeg kan ei lide Dig. Jeg seer
En Hugorm heller end dit Ansigt; finder
Dens Braad ei nær saa giftigt som dit Blik.

Asmund.

Har Du ei manet mig fra Livets Fryd,
Forfærdelige Troldmand, i din Hule?
Har Du ei skilt mig ved min Ungdomsglæde,
Min Drot, min Broder, mine Venner, Solen,
Den grønne friske Skov og Dalens Kilder?

Har Du forvandlet ei mit Blod til Jis?
Ei slaaet hvert et Lem med Dødens Lamhed?
Og dog — dog kan Du spørge, hvad jeg vil?

Thiodolf.

Forlad min Hule, send mig Øglerne!
Paa Basiliſker, Hugorm, giftige Fluer,
Paa saadant Legetøi var jeg beredt;
Ei paa et langt, et hæsligt Spøgelse,
Som straffer mig med et fortvivlet Blik.

Asmund.

Bliv der!

Thiodolf.

Forlad min Hule!

Asmund.

Løser Du
Mig fra mit Løvte?

Thiodolf.

Ja. Forlad min Grav!
(Rasende)
Ha, eller ved den grimme Hel, jeg vorder
En Beenrad, slaaer Dig med mit Hoftebeen
Til Jorden — saa Du skal forbløde Dig.

Asmund (fortvivlet).

Afsindige! som gaaer til Hel,
Som siger Livets Fryd Farvel,
For Dødens Qval at møde.
Forfærdet — vaabenløs — Du staaer,
Nu reiser sig dit Hovedhaar
I Graven hos den Døde.
(Omfavner Ragnhild.)
Hvo undres ved: den Rose, Dig
Paa Kinden blomstred yndelig,
Er falmet og lagt øde?
Kan Qvinden være skiøn og kiæk,

Naar Helten svimler selv af Skræk
I Graven hos den Døde?

Ragnhild.

Fat Dig, min Asmund! Tving din Harme, Thiodolf!
I fare begge vild. Han er ei død,
Som skindød kun har man begravet ham.
Den lange dybe Søvn har styrket Dig.
Kom! lad mig eftersee Forbindingen.
(Hun undersøger hans Saar.)
Den holder! Riv ei Klædet atter op,
At ikke Du forbløder Dig. Saa kan
Endnu Du reddes vist og vi med Dig.

Asmund.

Hvad reddes? Min ulykkelige Brud!
Forglemmer Du det Sted, hvorpaa Du est?
Og veed Du længer ei, at ved din Omhu
Du redder ham kun til en Hungersdød?

Thiodolf.

Er vi begravne levende?

Asmund.

Med Dig!

Thiodolf.

Saa lad os ende denne vamle Frygt,
Og vende Sværdet kiækt mod egen Barm.
Hvi gik hun med?
(Spodsk)
Hun har dog ikke svoret
Fostbroderskab?

Asmund.

Nei, men hun deelte tro
Sin Husbonds Skiæbne.

Thiodolf.

Det var dumt af hende.
Afsted — til Odin eller Utgardloke!

Der er dog Liv i dem — her herſker Hel.
Afſted! Og har Du ikke Modet ſelv
At dræbe denne Qvinde, ſaa vil jeg.
Jeg ſkylder Dig dog Tak for viſte Troſkab.

Asmund.
(river hende fra ham).
Læg ikke Haand paa hende!

Thiodolf.
Vil Du heller,
At Hungren langſomt, lig en Ædderkop,
Skal ſuge Saften af den ſmukke Flue?

Ragnhild.
Almægtige Freya! Der er Larm ved Hulen —
Jeg hører Menneſker — man aabner Høien.
Min elſkte Husbond — Asmund — vi er frelſte!
(De ile Alle hen i Baggrunden, ſom aabner ſig.)

Skov udenfor Gravhøien.

Snækol, Faſte, Nef, have aabnet Graven.

Faſte.
Nu kan man godt gaae ind. Nu gjælder det
At ramme Biornen, ſom han ſpringer ud,
Thi ellers ſlaaer han dybt ſin Lab i os.

Nef.
Ja ja, det tør jeg driſtigt bande paa,
At det tilſidſt gaaer ud kun over os;
Og det med Rette! Det er ſkammeligt,
At tage Livet af ſin døde Herre.

Faſte.
Du Niding Alt fordærver med din Feighed.

Snækol.
Det blier nok bedſt at ſlaae førſt ham ihiel.

Nef (raaber)

Hei Asmund! — Thiodolf! kommer mig til Hiælp,
Ifald I leve! Ellers dør jeg med.

Faste.

Der kommer Nogen.

Nef.

Odin være lovet!
Saa kan man flye. Men ak, hvor flyer jeg hen,
Jeg Stakkel? Jeg har ingen Venner meer,
Mig hade baade Levende og Døde.

(De flye.)

Rerek og **Alfred** komme.

Alfred.

Ha — Røvere ved Graven!

Rerek.

Thor ske Tak!
De har alt ploiet for os, vi kan høste.

Asmund og **Ragnhild** komme ud af Høien.

Asmund.

Min Broder!

Alfred.

Asmund!

(De omfavne hinanden)

Ragnhild.

Gode Freya! seer
Jeg Lyset atter?

Rerek.

Ja, du vene Mø!
Og Lyset atter seer med Glæde Dig.

Ragnhild.

Vi reddes ved et Under. Hvo har aabnet
Os Graven? Var det Venskabs hellige Magt?

Rerek.

Nei Grumhed! Mordlyst, Pengegierrighed
Har aabnet den for Troskab og for Lykke.

Ragnhild.

Ja Lykke! Thi den skumle bistre Helt
Er ikke død. Min Asmund løses fra
En unaturlig, en afskylig Eed.

Thiodolf

kommer ud af Graven med draget Sværd. Han seer bittert paa dem og leer).

Saa længe som jeg vil. Men naar jeg længer
Nu ikke vil? Og jeg vil ikke længer.
Thi jeg er kied af dette usle Liv.
I Graven har jeg faaet andre Tanker:
Jeg troer paa Odin, troer paa Asathor;
Utgardeloke skal ei skrække mig,
Jeg vil i Svælget atter ei til ham.
Jeg svæver op igiennem lysen Luft,
I Gladheim vil jeg spise Flesk med Odin
Og drikke Miød. Mit Saar har giort mig vanfoer;
Til Kampen duer jeg dog længer ei;
Troe I da, jeg vil leve som en Niding?
Jeg rider paa mit Sværd til Guderne;
Men i min Død det morer mig at knække,
Fostbroder! først din Elskovs kiælne Blomst.
Slip denne Qvinde, hun fordærver Dig,
Og sving Dig mandig bag mig paa min Ganger,
Saa ride vi ad Bifrost til Valhalla.

(Han giennemborer sig med sit Sværd og falder.)

Asmund (fortvivlet).

Nu er der ingen Redning!

Alfred (glad).

Jo, min Broder!
Alfader har bestemt at redde Dig;

Og ei blot Dig, men os og hele Norden.
Hør! Hører Du høitidelige Lurer?
See, Harald Klak, vor Konge drager hiem
Som Christen døbt, fra Keiser Ludvigs Hof.
Han bringer os Ansgarius fra Corvey,
Som christner Landet, døber Hedninger,
Og som forløser Dig fra syndig Eed.
(En fiirstemmig høitidelig Lyd af Basuner blæses.)

Ansgarius
(i graa Kappe og bart kronraget Hoved, træder frem, ledsaget af Kongens bevæbnede Hirdmænd).

Imellem vilde Kæmper
En ringe Munk sig vover,
Og frygter ikke deres Sværd og Landser.
Ei Faren Modet dæmper,
Ei Kiærligheden sover,
Og Himlen klæder den i Kraftens Pandser.
Ei taler jeg til Sandser,
Og ei til Lidenskaber, ei til Vrede;
Men til den Alf i Barmen,
Der tvinger Eder Harmen,
Naar Ædelmod, som Fuglen i en Rede,
Ud sine Vinger strækker,
Uskyldigheden vogter og bedækker.

Thi skiondt I ofte fraade,
Som grulige Barbarer,
Udbrede Vold og Mord, hvor Skaren kommer;
Dog smiler Herrens Naade;
Den Siælene bevarer,
Før I skal stædes for den store Dommer.
Ja — Christenhedens Sommer
Skal Hedenskabets Vinter overvinde.
Stærkt funkler Eders Die,
Men ikke mod den Høie,
Og midt i Solen gaaer I som iblinde;

Men Faderen vil skaane!
Han sender Eder Kiærlighedens Maane.

Ansgarius er kommen,
Ham ingen Trudsel tvinger,
Som Bretlands Bonifaz vil han det vove;
Han bringer Christendommen,
Paa Salighedens Vinger,
Til Sveaklipper og til Herthaskove.
Den store Gud I love!
Og Ham, den Helt, ved hvem I frelste bleve;
Han, som for Synden døde,
Paa Korset maatte bløde,
Han lære Jer som Mennesker at leve,
At dyrke Kiærligheden,
Som før at stride tappert, — men for Freden!

Ei Goden meer skal slagte
Paa blodig Steen den Danske,
Og med de vilde Fagter Hiertet skrække;
I skal hinanden agte,
Og Tapperhedens Handske
Retfærdighedens Haand kun skal bedække.
Mit Ord skal Eder vække.

(Til **Asmund** og **Ragnhild**, som ile hen til ham knæle og kysse hans Hænder.)

Og I to arme Blinde!
Som troe at skylde Hæder,
Hvad Diævlene kun glæder,
O kommer hid! Jert Blod skal ikke rinde;

De Første skal I være,
Som døbes her til Christenhedens Ære!

Palnatoke.

(1807.)

Harald Blaatand, Konge i Danmark.
Svend Tveskiæg, hans Søn; Sokonge.
Fiølnir, Haralds Staller og Mærkismand.
Palnatoke, Jarl i Fyen, Vensysel og Bretland.
Palnir, hans Søn.
Bue hin Digre, } hans Svogre, Bornholmere,
Sigurd Kappe, } Vesets Sønner.
Vagn Akison, hans Sønneson.
Sigvald Jarl, } Strutharalds Sønner, Skaa-
Thorkil hin Høie, } ninger.
Thorvald Vidførle, en Islænder.
Popo, Biskop i Slesvig.
Skofte, Kong Haralds Gangerpilt.
Arnoddur, Kong Svends Herold og Kierteſvend.
En Fangefoged.
Kæmper.

Handlingen foregaaer i Roeskilde. Tiden er 991.

Første Handling.

Kongens Hal.

Kong Harald. Biskop Popo.

Popo.

Hvor det mit Hjerte fryder, ædle Herre!
Jer end at finde ved de gamle Kræfter.

Harald.

Ja Gud skee Tak, min Sundhed fattes Intet;
Gid Alt var i mit Rige sundt som jeg,
Saa skranted ei saameget, som nu skranter.

Popo.

Det er en Barnesygdom! Veed I ei,
De Børn, som kues under Værten, trives
Med Tiden bedst? Den danske Christendom
End ligger som et nyfødt Barn i Vuggen;
Men lad den komme først til Kræfter, Herre!

Harald.

Naar den er kommen fuldelig til Kraft,
Da er min Krop længst smuldnet hen i Muld.

Popo.

Saalænge Verden staaer, I nævnes vil
Som Christendommens første danske Konge.

Harald.

Hvo veed, om ei den nidske Efterslægt
Vil giøre selv mig dette Tilnavn stridigt?

Popo.

Umuligt, Herre! Tidens høie Røst
Kun taler Sandheds Ord; jeg forudseev
St. Harald engang anraabt som en Helgen.

Harald.

I lover meer, Herr Bisp! end I kan holde.

Popo.

Hvor var den Hersker, der med Kraft, som I,
Den gode Sag har vældig understøttet?
Hos Harald Klak, hos Gorm hin Rige, Frode
Beundres ene kan den gode Villie;
Kong Erik lod sig døbe, det er sandt,
Han var Ansgar en Ven, han bygte Slesvig
Den Kirke, hvor I satte mig til Bisp;
Men ak, han faldt, som St. Sebastian,
For Hedningernes Piil! Først Eder blev
Det givet, herligt at rodfæste Troen;
Og derfor meer end hine Kongers Navn,
End Ebbas, end Ansgarii, Rimberti,
End Adalgars, end Unnis, Adeldags,
Vil Eders, fromme Harald! funkle frem,
Høit over alle Christendommens Helte.

Harald.

Hvad bringer I fra Bisp Libents i Hamborg?

Popo.

Først mange kraftige Velsignelser,
Velmeente Raad og faderlige Bønner.

Harald.

Jeg har endnu en Slump tilovers af
Den Skok, han sendte mig med sidste Hilsen,
Og trænger ei saasnart igien. Hvad meer?
Spring over alt det Andet, Præst, og lad
Os komme til det Vigtigste: Hvad siger
Mig Keiser Otho ved din Erkebisp?

Popo.

Den store Keiser har med Velbehag
Fornummet Eders Iver, fromme Konge!
For Christendommen; han forsikkrer Eder
Om varigt Venskab, hvis I farer fort.
Fremdeles sender Eder Erkebispen
En Afskrift af den pavelige Bulle;
Johannes, Christendommens hellige Fader,
Har sendt ham Pallium; hans Bispestav
Har Otho rakt ham selv med egen Haand;
Saaledes er han efter Adeldag,
Stadfæstet i sit høie fromme Kald
Som Erkebisp i Hamborg og i Bremen,
Og Christendommens Overhyrde med
I Nord. Jeg bringer Bullen, Herre Konge!
(Han rækker ham en Pergamentsrulle.)

Harald.

Hvad skal jeg med de velske Kragetæer?
Runer paa Skioldet kan jeg læse Dig
Saa godt som nogen Skiald; men disse Snørkler
Forstaaer jeg mig ei paa. Tag det tilbage!
Jeg veed dog forud alt hvad det betyder:
Indskrænkning i min kongelige Magt!

Popo.

Uhindret har Du Verdslighedens Arm,
Kun Geistlighedens styrer Erkebispen.

Harald.

Ja vist! Enarmet staaer jeg, det er Tingen;
To Arme havde Danerkongen før.

Popo.

Saa sømmer det sig ingen christen Drot
At tænke, fromme Harald! Overlad
Den vilde Stoltheds Uregierlighed
Til Hedningen! Speil Jer i Hakon Jarl!
Saa vild en Helt han var, tog han jo dog
En Ladning Munke med til Norges Land.

Harald.

Ja Hakon! det er mig den rette Christen.
Og veed I ei, at neppe var han kommen
Paa Havet hen, før flux han kasted Munke,
Med Bøger, Vievandskar og Paternoster,
Ud over Bord; og at han bygger nu
Rundt sine gamle Templer op paa ny?

Popo.

Hvis saa er, vil han svede seent derfor
I Svovelpølen.

Harald.

Nu! Det faaer saa være.
Jeg er en Christen, jeg er døbt! Nu vel!
Jeg breder ud den christne Tro. Saa er det!
Jeg nødes til det. Otho lærte mig
At indsee Tingen med sit Sværd. — Jeg var
Desuden stemt for Sagen før han kom;
Og dit Mirakel, Bisp, med Handsken, har
Stadfæstet mig i Troen. Lad saa være! —
Og at paa denne Viis en Dæmning sættes
Mod disse Oprørsmænd, som trodse Kongen,
Foragte Drottens Høihed, Overherskab;
At de skal brænde dygtig for det hist —

Det glæder mig! Kun at I gode Munke
Tilsidst ei glemme Fyrstens Rettigheder.

Popo.

Du har ei mere trofast Undersaat,
End mig og Klostrets fromme Brødre, Harald!
For christne Præster ei Du har at frygte;
For Hedenskabets tøileløse Mænd
Desmeer, og fremfor alt for Palnatoke.

Harald.

Ham frygter jeg nu, Tak skee Gud, ei længer;
Thi han har brudt sin Hals paa Skaanes Bakker.

Popo.

Hvorledes, fromme Konning? Er det muligt?

Harald.

Hovmodig, trodsig, som bestandig, paastod
Engang han i et Drikkelag i Vinter:
Han kunde løbe vel saa godt paa Ski
Som nogen Mand, ja bedre selv end Kongen;
Til Straf har jeg paalagt ham: ned at løbe
Fra Kullens Ryg; der har hans Dristighed
I Havet styrtet ham.

Popo (sukker).

Nu det var vel!
Thi værre Diævel gik paa Jorden ei;
Han ægged Sønnen op mod Faderen,
Og han var Hedenskabets Marv og Næring.

Fiolnir kommer.

Tilgiv, Kong Harald! at jeg melder Dig
Et ukiært Budskab: Svend, din Søn, er landet,
I Fiorden har han sine Skibe qværsat,
Og giester Dig nu moxen i din Hal.

Harald.

Den Uforskammede! Siig, kommer han
Med megen Magt? Thi skiøndt han er min Søn,
Saa noder hans Ugudelighed mig
Bestandig at betragte ham som Fiende.

Fiølnir.

Han er ei dragen slap paa Folk og Færsel,
Dog Intet har vi end at ræddes for.

Popo.

Jeg gaaer. Gud styrke Dig, min ædle Herre!
Mit Blik afskyer at see Forhærdelsen;
Men dersom hist Du Salighed vil nyde,
Da døv dit Øre mod hans Røst, om Giften
Var nok saa sød! Viis Dig din Fromhed og
Din Krone værdig! Sønderriv de Baand,
Der vil forene paa forbrydersk Viis
En christen Fader med en hedensk Søn.

Fiølnir.

Jeg følger Eder, min ærværdige Herre!
(Popo og Fiølnir gaae.)

Svend Tveskiæg træder ind.

Hil Dig Kong Harald, høie Danerkonge!

Harald.

Hvad vil Du her? Hvor understaaer Du Dig
At trænge Dig ind i min Hal, Svend Otho?
Har jeg for evig ei forbudet Dig
At komme mig for Øine meer i Verden?

Svend.

Saaledes pleied aldrig danske Konger
At hilse fremmed Mand i egen Hal;
At glemme Giestfrihedens skiønne Pligt
Blev anseet for en Skiændsel; Kongen viste
Sig venlig mod den Ringe, som den Stærke;

Men det var Hedenskabets Skik, nu tænker
I Alt man anderledes, som jeg mærker:
Nu er det fromt at qvæle Hiertets Røst,
At glemme Blodets Pligt; nu kan en Fader
Selv hade sine Børn; det lønnes hist
Jo med Lyksaligheders Palmekrone!

Harald.

Forhærdede! hvad taler Du om Pligt;
Som ganske glemmer hvad Du est forpligtet,
Ei blot din Fader, men din Overherre?

Svend.

Min Fader har Du aldrig viist Dig, Harald!
Min Overherre skal Du ikke være.

Harald.

Hvo giorde til Statholder Dig i Vigen?
Hvo gav Dig trende Skibe, hundred Mand,
Til dine Rovertog? Hvo gav Dig ser?
Hvo gav Dig Skaanes Marker at bestyre?

Svend.

Du, Harald! som en usel slet Erstatning,
For hvad mig tilkom efter Fødselsretten.
Du sendte mig til Vigen og til Skaane,
For bort at fierne den Forhadte; gav
Mig nogle Skibe, for at vorde qvit mig,
Det kalder Du nu Fadergodhed. Godhed!
Ja hele Norden kiender denne Godhed,
Og seer Dit Sindelag imod din Søn.
Du troer vel ei, jeg veed, hvad hele Landet
Halv taler om forundret, halv med Tvivl?
At Arverettigheden Du vil drage
Fra mig, din Søn, til Thrugil Sprakaleg
I Jomsborg? Guder! saae man hidindtil
En Fader handle saadan mod sit Barn?
Naturen væmmes ved at troe derpaa,

Den giver de urimeligſte Rygter
Sandſynlighed. Man mener Landet rundt,
At jeg er ei din Dronning Gunhilds Søn,
At kun jeg er et Frillebarn, ſom fødtes
Dig af en Trælleqvinde; derfor kaldes
Jeg Svend: en Træl. Stigt maa jeg høre, døie!
Maa ſee hvorledes Uretfærdigheden
For mine Øine væbner ſig; og ſkulde
Dog ſidde ſtil med Hænder kun i Skiød?
Nei, Harald! ved den ſtaalbedækte Thor,
Jeg væbner mig! Og har Du plat forglemt
En Faders Pligter, nu ſaa er det billigt,
At jeg forglemmer Sønnens, og itide
Mig reiſer mod min græsſelige Fiende.
Det er ei mig, men Dig, der giver Verden
Beviis paa fælt og unaturligt Had.

Harald.

Hvad vil — hvad vil da Fienden i min Hal?

Svend.

Med eget Øre høre, hvad min Siæl
Afſkyer at troe. Siig mig, har Rygtet Ret?

Harald.

At tale byder Du mig Ungerſvend? —
Om jeg nu taug?

Svend.

Saa ſkriger meer Din Taushed,
End Fenris Hyl.

Harald.

Ha Svend! jeg veed ret godt
Hvorfra din Opſtand har ſin Hovedkilde.
Beſtandig hører jeg kun giennem Dig
Den ſtolte Palnatokes Røſt. Men hvis
Til ham endnu Du ſætter kiæk din Liid,

Da har paa Flyvesand Du bygt dit Slot:
Den vilde Hedning aander ikke længer.

Svend.

Og dersom Du til Palnatokes Død
Din Trøst har sat, da est Du trøstløs, Konge!
Thi Palnatoke har ved Valhals Hiælp
Sit Eventyr fuldendt, og om en Stund
Vil han, med mine Kæmper, hilse Dig
I Kongesalen.

Harald.

Palna — raser Du?
Har ei han brudt sin stive Hals paa Skien?

Svend.

Nei, Harald! Palnatokes Kæmpehals
Er endnu heel og kneiser vel saa stiv
Som hidindtil.

Harald.

Hvad var det Rygte da,
Der bragte mig det Budskab, at hans Skier
I Farten brast, at han var død i Havet?

Svend.

Hvad Rygtet oftest er: Et Sandhedsfnug
Sendt i en Ladning let og vindig Løgn.
Den brast, hans Ski; saavidt har Rygtet Ret;
Men denne Skiens Bristen har forhindret,
At Palnatokes stolte Hjerte brast.
Thi som han fløi afsted og netop var
Ved Skraaningen, som fører ned mod Havet,
Da tørned Skien mod en Kampesteen,
Og Palnatoke faldt og rulled brat
Tilside ned i Dalen, sneebedækt.
Da skyndte dine Vidner flux sig bort,
At bringe Dig en ønsket Efterretning:

Hans Død. — Men Palnatoke lever, Konge!
Den Snilde lod sig bære kun som død
Ud paa sit Skib, og satte hurtig Farten
Til mig i Skotland, hvor jeg var paa Tog.
Nu giester han Dig, sund og stærk som hidtil,
Idag med mig, i Roskild paa din Kongsgaard.

Harald.

Og har til Hævn nu ægget Dig mod mig?

Svend.

Vi hilse Dig som fredelige Giester;
Hvad videre skal skee, beroer paa Dig.

Harald.

Og hvad forlanger Du?

Svend.

Hvad Du forlangt
Af Gorm din Fader har og hvad Du fik:
En Deel af Riget.

Harald.

Du, en Hedning, Svend!
Religionens Fiende Deel i Riget?

Svend.

Gorm deelte Magten i sin Alderdom
Med Dig, skiøndt han var Hedning, Du en Christen;
Nu sømmer det sig omvendt Dig at handle.
Lad Troen være Tro; det er en Sag,
Hvorfor Enhver bør raade selv, ei Kongen.
Giør ingen Vold paa Landets gamle Skik!
Paa Landets Vedtægt grunder sig dit Herskab;
Hvad Dig til Drot har giort, giør mig til Arving,
Og til din Medhiælp nu i Alderdommen.

Harald (afsides).

Ha jeg forgaaer af Harm. Men jeg vil skiule
Mig til en bedre Leilighed mod ham;

Paa Ophavsmanden derimod, fra hvem
Det Onde kommer, vil jeg hævne mig
Endnu i Dag, saasandt jeg er en Konge.
(høit)
Da Du est kommen hid, saa vær velkommen!
Hvad jeg fremdeles virke skal for Dig,
Beroer paa dine Fremtids-Handlinger.

Svend.

Jeg hører Palnatoke med mit Følge.

Harald (afsides).

Ham skal min Harme træffe sikkerlig.

Palnatoke kommer med **en Skare Kæmper.**

Palnatoke.

Hil Danerkongen i sin Hal!

Harald.

Velkommen
Fra Heltedaaden, Toke! Som jeg hører,
Saa har Du giort berømte Bukkespring
I Sneen, siden sidst vi taldes ved.

Palnatoke.

Jeg har ei vægret mig, at efterkomme
Dit Herrebud.

Harald.

Men, Frænde, som jeg hører,
Ei skilt Dig ved det paa den bedste Viis.
En Helt, der løber stolt paa Ski, som Du
Er det just ingen Hæder, ingen Roes,
At latterlige Hændelser han takker
For Seieren. Thi var Du falden ei
Paa Bagen midt i Sneen som en Pebling,
Da var Du neppe kommen, som jeg hører,
Upuklet hiem fra dette Julegilde.

Palnatoke.

Slig Spot kan ikke træffe mig. Jeg haaber,
Hver billig Mand som kiender Kullen, indseer
Nødvendigheden af et saadant Fald.
At dette Fald ei blev min Undergang,
Det takker Guderne jeg for. Ydmyge
Du vilde mig; jeg foretrak, som det
En Dannemand sig sømmer, Døden for
Ydmygelsen. Hvis ei med min Bedrift
Du est tilfreds, da prov den selv; og kommer
Du bedre fra den, vel, saa kan Du spotte.
Forresten nu, da Sagen er forbi,
Saa lad den ogsaa være glemt, Kong Blaatand!

Harald.

Hvad Blaatand? Væmmeligt er for mit Øre
Sligt Øgenavn. Hovmodigstolte Mand!
Det veed Du. Harald Gormsøn vil jeg kaldes.

Palnatoke.

Tillad mig, at jeg kalder Dig Kong Blaatand!
Det er en gammel Ret for Danerfolket,
At give deres Konge sligt et Tilnavn.
En Konge drømmer ofte sig en Gud;
Da er det godt, at Navnet altid raaber:
Du est ei blot en Askurs Søn, o Konge!
Men selv en Askurs Søn med Feil, som Andre.

Harald.

Du est saa næsedierv, som hidindtil.
Dit Eventyr har endnu ei formaaet
At knække Dristigheden.

Palnatoke.

Odin lade
Det aldrig komme dertil, at en sund
Og ærlig Danske glemmer Dristigheden;

Da pløie Gefion før det stolte Siølund
I Havet ned igien med sine Øxne.

Harald.

At glemme, hvad Du est din Herre skyldig,
Det kalder Du en Dyd, saavidt jeg mærker.

Palnatoke.

Jeg glemmer ikke hvad jeg skylder Dig,
Fordi jeg mindes hvad jeg selv mig skylder.

Harald (hidsig).

Min Ære gaaer for din!

Palnatoke (rolig).

Din Ære vinder,
Ved at beherske frie Mænd, ei Trælle. —
At tale dievt et Ord i Kongesalen
Var Brug fra Arilds Tid.

Harald.

Det vilde Væsen
Er just, hvad jeg forjage vil af Landet.

Palnatoke.

Dumdristighed er vild, ei Dristigheden.

Harald.

Altsaa, da Du ved Drikkebordet sidst
Hovmoded Dig og lod din egen Mund
I Hallen høit gientage dine Fortrin,
Da var dumdristig Du.

Palnatoke.

Ei hidindtil
Blev for Vanhæder det betragtet, stundum
At see en Kæmpe med en ærlig Ruus.

Harald.

Men hvad den Drukne paastaaer, veed Du vel,
Skal ædru Mand forsvare.

Palnatoke.

Aldrig var
Min Tunge Herſker over min Forſtand.
Klogſkaben tidlig gaaer fra Drikkelaget
Med Qvinderne, den ſkranter, maa tilſengs,
Den er af ſkrøbelig Natur, den modſtaaer
Ei Miodens Kraft; men Sanddruheden, Herre!
Den vaager ud paa Natten, ſom en Mand;
Den drikker uanfægtet, ſom den Bedſte;
Den vinder alt i Kræfter, ſom den drikker.

Harald.

Af drukne Folk og Børn ſkal Sandhed høres.
Ret ſaa! For Kongen er det ofte nyttigt,
Ved ſligt et Gilde ſtundom at erfare
Det ſande Sindelag, ſom ellers Liſten
Forſtaaer at holde ſkiult.

Palnatoke.

Jeg troede før:
Naar Danerkongen indbød ſine Kæmper,
Da var det for at lønne Mod og Troſkab,
Ei for at ſpeide fiendtlig efter Svig.

Harald.

Som det kan falde ſig! — Jeg ſeer Du har
Din Bue med Dig og dit Pilekogger.
Ifald jeg mindes ret, ſaa roſte Du
Dig ogſaa dengang af: Du kunde ſkyde
Vel fremfor alle Mænd, ja fremfor Kongen,
Den Vidtberømte for ſit Pileſkud; —
Eſt Du endnu af ſamme Tanker, Toke?

Palnatoke.

Hvad er det om min Mening Dig at giøre?
Naar Danmarks Fiender komme, vil vi ſkyde;
Der kan vi kappes paa en ærlig Viis.

Harald.

Nei, nei, Du slipper ei saa let derfra!
Gientag din Pral! tilstaae i Ædruhed
For alle Kæmper: Skyder bedre Du
End Danerkongen? Bringer ingen Fare
Dig Armen til at skiælve? — Ingen Fare?

Palnatoke.

Jeg praler ei.

Harald.

Velan! saa siig det frem.

Palnatoke.

Hvorfor gientage hvad der alt er sagt?

Harald.

Du staaer da ved dit Ord?

Palnatoke.

Saa er min Vane.

Harald.

Heel vel! — Dit sidstudviste Helteværk
Beviser ikke Meget, vidner ei
Om sieldne Fortrin. Du slap heel derfra
Kun ved en Slumpelykke, det var Alt.
Det sømmer sig den vise Danerkonning
At prøve sine Mænd, retfærdig streng
At veie hvers Fortieneste. Du trænger
Dig stedse frem, Du giver Dig et Skin
Af den udmærkede, den sieldne Mand;
Velan! saa er det ogsaa nu fornødent,
At ved en rask og usædvanlig Daad
Du viser os dit Fortrin fremfor Alle.
Du est en dygtig Kæmpe, — saa er Fleer,
Det giver intet Fortrin Dig for dem;
At Du est mægtig, at Du eier Land,
Beviser atter Lykken, intet Værd.
Thi er det heel nødvendigt, som Du indseer,

Engang for Alvor ret at prøve da
Din Dygtighed; og for at kunne dette
Har jeg udtænkt en Daad, som snart er udført
Paa Stedet her, som Kongen selv kan see
Med egne Øine, som beviser ham
Hvad han forlanger, nemlig, at Du est
En usædvanlig færdig Bueskytte.
Jeg seer din yngste Søn i dette Følge.
Ung Palnir! træd i Hallen frem og knæl!

Palnatoke.

Hvad har Du nu isinde?

Harald.

Hvad Du snart
Erfare skal. Træd frem kun, yske Svend!
Træd frem og knæl!

Palnir.

Min Fader har mig lært,
At kun jeg knæle skal for Guderne.

Harald.

Knæl kun for Guderne! Det kan behøves! —
Jeg lægger her et Æble paa dit Hoved;
Ifald din Fader, hist i Krogen der,
Dig skyder det med Pilen bort og rører
Din guldbelokte Tinding ei, da skal
Han gjælde for den bedste Skytte.

Palnatoke.

Konge!

Harald.

Men hvis han vægrer sig, da skal han gjælde
Kun for en Praler, for en Løgner, og
Forvises Hof og Land.

Palnir (knæler rask).

Ha det er billigt!

Men det har ingen Nød, han nægter ei
At lyde din Befaling, Herre Konge!
Min Fader praler ei, han lyver ei;
Hans Blik er skarpt, hans Arm er vis, hans Aand
Er stærk, hans Søn er uforfærdet. — Konge!
Du har en Guldring om den venstre Arm,
Jeg vædder strax mit Liv imod din Ring,
Ifald du vover det, at Pilen krummer
Et Haar ei paa mit Hoved.

Harald (forundret).
Mener Du?

Palnir.
Du tør vel ikke vædde, Herre Konge?

Harald.
Ifald saa er, skal Ringen vorde din.

Palnir.
Der kan man see! Nu komme der mig Nogen
Og paastaae tiere fræk, at Harald Blaatand
Er nidsk og gierrig! Jeg beundrer hans
Høimodighed. Skyd nu, min Fader! Skyd!

Palnatoke.
Er det dit Alvor, Harald?

Harald.
Palnatoke!
Jeg spøger sielden, mindst med Dig.

Palnatoke.
Velan.
(Han lægger en Piil paa sin Bue, sigter paa Palnir, men holder af igien.)
Velan! Jeg skyder. Men ei her i Hallen.
Her falder Lyset skummelt, sparsomt ind
Ad disse smaa, bemalte Vinduesruder.
De brede Piller skygge mig formeget

I den paa munkeviis opførte Kongsgaard.
Her kan jeg ikke sigte. Reis Dig, Palnir!
Her dræbte jeg min Søn. Og vilde Du
Kong Harald, see hvordan ufkyldigt Blod
Besudlede din Hal? Det blev en Plet,
Som ingen skarp med Aske blandet Lud
Udtvætte kunde. Rød den vilde staae
Med Flammerøg, naar Hanen goel om Natten,
Og kræve Hævn. — I Gaarden staaer en Steen;
Nu er den kun en Bænk for dine Trælle,
Før var det Gudernes og Odins Blodsteen.
Gak ud, min Søn, og knæl for denne Steen;
Lad Odin straale Dig i Hiertet Haab,
Imens hans Dag dit Hoved rundt omstraaler;
Saa vil jeg skyde. Hvis Du skulde falde,
Da synker Du, et Offer paa hans Blodsteen.
Hils ham fra Palnatoke, fra din Fader;
Og læg et Hynde paa den lange Bænk
Tilrette ved din Side, naar jeg kommer. —
Dog haaber jeg, det har vel ingen Nød.

Palnir.

Hvad Nød? Det er en stor, uventet Lykke.
Den skaffer mig Kong Haralds gyldne Ring.
Glem ikke Væddemaalet, Konge!

Palnatoke (kysser ham).

Nu
Saa gaa min Gut!

Palnir.

Glem ikke Væddemaalet!
(Han gaaer.)

Harald (spodst).

Du est jo hiertegrebet, stærke Helt!

Palnatoke.

Ei alle Fædre hade deres Sønner,

Jeg elsker min meer end mit eget Liv.
Staaer Du endnu bestandig ved dit Bud?

Harald.

Hvad jeg har sagt, det veed Du; dvæler Du,
Da skal Du være min og Hvermands Niding.

Palnatoke (bister).

Det vilde Palnatoke saare nødig,
Ei for sin Søns, for sit, og Kongens Liv.
(Han tager endnu en Piil af Koggeret og stikker i Barmen, derpaa sigter han ud af Vinduet.)
Grimslagen har Du giort mig, det er vel!
Jeg skyder allerbedst, naar Blodet koger
I mine Aarer. — Rolig her i Hallen!
Stat stille med dit Hoved, Dreng derude!
Nu skyder Palnatoke Mesterskud.
(Pilen flyver fra Strængen.)

Svend.

Thor være lovet! Truffet!

Harald (mørk).

Truffet?

Mængden
(slaaer paa Skioldene).

Truffet!
Hil Palnatoke! Danmarks bedste Skytte!

Palnir
(iler ind i Faderens Arme).

Seer Du, det havde ingen Nød, min Fader? —
Min Guldring, Konge!

Harald (forbittret).

Ha hvad Guldring?

Svend.

Harald!
Den har Du lovet ham, som Alle hørte.

Harald
(kaster den til ham)
Saa tag den! — Men endnu et Ord om Tingen!
Jeg saae, Du stak en anden Piil i Barmen,
Før Du den første skiød imod din Søn;
Hvad skulde det betyde Palnatoke?

Palnatoke.
Ifald min Søn var bleven dræbt af hin,
Var Danerkongen bleven dræbt af denne.

Mængden
(slaaer paa Skioldene).
Et dristigt Svar! En opbragt Fader værdigt!

Harald
(med indædt Forbittrelse).
Jeg skaaner den Fortørnede! — Velan,
Du har jo viist Dig som en dygtig Skytte;
For En der skyde kan saa godt som Du,
Var dette Bud ei nogen streng Befaling.
Saa lad da dermed Sagen være glemt!
Tilbords! Min Fiende Den, som ikke følger.
(Alle følge Kongen. Palnatoke bliver tilbage.)

Palnatoke.
Din Fiende Den som ikke følger? Vel!

Palnir
(som seer sin Fader dvæle, vender om igien).
Min Fader!

Palnatoke.
Naar Du seer, at Kongens Mænd
Begynder over Hornet ind at slumre,
Da skynd Dig hen til Sigvald Jarl, til Thorkil
Hin Høie, Bue Digre, gaae til Thorvald
Vidførle, Sigurd Kappe; siig dem Alle:
Jeg venter dem i Aften i mit Huus,
Naar Nadveren er endt.

Palnir.

Heel vel, min Fader!

Palnatoke.

Og følg nu Kongen! Ogsaa jeg skal komme.

(Palnir gaaer.)

Palnatoke

(støtter sig grundende til sin Bue).

Det er besluttet! Der skal sættes Dæmning
Mod denne lumre Munkepest fra Syd.
List, Nidingsværk og Tvedragt, som en Gift,
Har alt begyndt at bryde ned, o Danmark!
Din Kæmpestyrke; men endnu er Tid.
Jeg veed en Modgift, ja jeg veed en Modgift.
Flink, raske Styrmand! Bølgen slaaer paa Dækket,
Og Vinden klapprer i det brustne Tougværk,
Nu gjælder det med vældig Haand at styre
Det stærke Roer i Nattens Skum.

(Grunder et Øieblik og siger betænkelig)

Men hvis
Nu Stormen hele Skibet slog i Qvag? —

(Med Ild)

Saa redder jeg de danske Ædelstene,
Den bedste Levning, svømmer bort med den,
Og planter Sjællands Heltekræfter om.
Hvad Sjælland var, da vorder Usedom;
Det gamle Leire sank, men vi skal seire,
Og Jomsborg vorde skal det andet Leire.

Anden Handling.

Palnatokes Huus.

Palnatoke. Bue hin Digre. Sigurd Kappe. Thorkil hin Høie. Sigvald Jarl. Thorvald Vidførle.

Sigvald.

Ja, vi vil slaae for Svend som gode Kæmper,
Og støde Harald fra den Kongestol,
Som han vanærer med sit Nidingsværk.

Palnatoke.

Hellig er Kongen, hellig er hans Magt,
Naar Skiæbnen kalder ham ved Fødselsretten,
Naar Folket ham har valgt, naar ved Misgierning
Han ei vanærer sig, hellig er Kongen!
Saaledes er det ei med Harald Blaatand:
Han dræbte Knud Dan-Ast, sin ældre Broder,
Gorms ædle Søn, og bragte hiem fra Bretland,
Istedet for en Seir, sin Broders Liig. —
Saaledes blev han Konge! For at tækkes
Sin Moder, lod han christensindet; først

Da Popo gjorde Kunster med sin Handske,
Fandt han sig overtydet, lod sig døbe;
Saaledes blev han Christen! Hvad der driver
Ham til at understøtte Pavens Sag
Er Iver ei, er Fromhed ei, det er
Uværdig Frygt for Othos Overmagt.
Ha Gotfred skulde reise sig i Graven,
Den stærke Helt, som satte sikker Dæmning
Mod Carl den Store, Carl den Vældige,
Som Obotriter, Friser, Sakser tvang,
Som gjorde Fordring paa det tydske Rige,
Som trued med at gieste Carl i Aachen; —
Dog vil vi ikke klynke her som Qvinder,
En Mand maa tage Tingen som den er.

Sigvald.

Ret saa, min Ven! Tal ud! Hvad er din Mening?

Palnatoke.

Harald forkaster Rigets gamle Lov,
Han vil berøve Svend sin Fødselsret;
Saaledes opstaaer nu indbyrdes Krig;
Det er det Værste; men dog det, hvorpaa
Kan hurtigst raades Bod. Men hurtigt maa
Det ogsaa være; thi fortærer Tvedragt
End længe Landets sidste Marv, saa kommer
Fra Tydskland Otho, Erik hist fra Sverrig,
Og Hakon Jarl den Listige fra Norge;
Vi stride da — som Kæmperne for Hrolf —
Og Danmark synker i sit Blod.

Thorkil.

Ha det
Forbyde Thor!

Palnatoke.

Det vil han, mine Brødre!
Ved os og alle bolde Danekæmper.

De høie Guder komme selv ei meer,
De virke giennem Menneſket; velan
Saa lad os viſe, hvordan vi beſiæles
Af Aſathor, af Odin, Tyr og Vidar.
For Den, der drives af Retfærdighed,
Er Baldur ikke død; ſaaledes ſtyrker
Os alle Valhals Guder.

Thorvald.

Palnatoke!
Hellig Begeiſtring taler af din Mund.

Palnatoke.

I gode Brødre! Kraft og Fromhed er
De tvende Lys, ſom bør beſtraale Livet.
Kraft ſkinner ſom en Sol ved Dagens Tid,
Og kalder med ſin ſtærke Sommerſtraale
De ſkiønne Blomſter af det døde Muld;
Fromheden lyſer ſom den blege Maane
Paa Urten, giver den ſin Yndighed,
Sit ſtørſte Tække. Diſſe Lys maae vexle;
Thi brænder Solen ſtedſe med ſin Lue,
Da vorder Urtegaarden til en Ørk
Og Helten til en Blaamand; ſkinner Maanen
Beſtandig med ſin fromme matte Flamme,
Da ſvinder Livets Kraft, og Menneſket
Er alt et Spøgelſe, der puſler om
Blandt Nattens tauſe Grave før ſin Død.

Thorvald.

Der har Du ſkildret os med raſke Træk
Det vilde Hedenſkab og Pavens Lære.

Palnatoke.

Hil Tiden, naar engang den lumre Dag,
Den kolde Nat ſig frugtbar luttrer til
En friſk livſalig Morgen-Aftenrøde!
Dog den oplever Ingen her. Velan,

Saa lad os idetmindste handle saa,
At Morgen-Aftenrøden, naar den kommer,
Kan skinne hen paa vore Bautastene.

Bue.

Ha Palnatoke taler som en Skiald!

Palnatoke.

Den gamle Tro fordærvet er, er vild;
Men hvordan bruge disse skumle Munke
Den Lære, som de her udbrede vil?
Blot som et Middel, til at trænge sig
I Danmarks Egne, til at dræbe Landets
Selvstændighed, at giøre det afhængigt
Af Tydsklands Keiser. Odins gamle Lære,
Den gik fra Norden ned til Syd; da lærte
De vilde Saxer, Vender, Obotriter
Og Briter, hvad der skulde troes og tænkes
Af os; da gik det stærke Sandheds Lys
Fra Upsal, Leire, Trondhiem. Nu til Giengiæld
Skal Legen spilles omvendt. Gaaer det fort,
Saa taber meer og meer sig Landets Kraft,
Og Norden døer den allerværste Død,
Ei dræbt ved Sværdets pludselige Slag,
Nei, langsomt skrantende paa Bænkehalmen,
Døer Danmark Straadød, — synker ned til Hel!

Bue.

Ha Palnatoke!

Palnatoke.

Hvad har giort det muligt,
Hvad giør det muligt for det kiælne Syd
At trænge sig i Norden ind? Kun Norden.
Vi spilde vore Kræfter. Overalt
Behersker Danmarks Helt Europas Riger,
Og dog maa Danmark skiælve for sin Tilstand.
Hvad hiælper det, at Regnar Lodbrog tvang

Det vilde Bretland? at Biørn Jernside
Til Hasting raabte, da de havde tvunget
Det stolte Frankrig, brændt Paris: Nu lad os
Gaae ned til Rom og seire der som her;
At Rolf har stiftet Normandie? At Biørn
Konstantinopels Forstad brændte? Hvad,
At Luna blev i Velskland undertvunget,
Og at de største Stæder plyndredes
I Spanieland? Hvad gavner det os selv,
At Orvarodd har grundet Ruslands Magt
Paa danske Væringer? at hisset fiernt
I Afrika den barske bistre Blaamand
Blev hvid af Skræk, naar vore Sværde klang?
Her synge Sydens Munke længer ei:
„Frie os, o Gud, fra Nordens Helteraasen!"
Hvad gavner det?

Bue (heftig).

Nu ja, hvad gavner da?
Siig det i Hast, at vi kan vide det;
Thi retnu taber jeg Taalmodigheden.

Palnatoke
(rækker ham og Sigvald Hænderne).

Et Forbund gavner, mellem Dannemænd;
Et indre Forbund; ei, paa Biers Viis,
En Flok, der sværmer vildt i fremmed Egn;
En Muur af Jern, reist paa vor egen Grund,
Paa Fortids Kraft, Samdrægtighed og Mod;
Og naar den fast, urokket, vældig staaer,
Skal ingen sydlig Arglist styrte den.

Sigvald.

Ha Frænde! jeg begynder at forstaae Dig.

Palnatoke.

I Korthed: Landets indre Tvist maa standses,
Og Svend maa sidde fast paa Kongestolen;

Men det er ikke nok at redde Riget
Fra Døden, Legemet maa siden styrkes.
Svend er min Ven, min Fosterson; hvad jeg
Har giort for ham, veed I; han eie skal
I mig en trofast Støtte; men hans Mand —
Det vil jeg ikke være. Alle vi
Nedstamme selv fra kongelige Fædre,
Som Svend; før Gorm den Gamle hele Landet
Sig undertvang, var Toke Næssekonning
I Fyen, og Veset paa Bornholm; Strutharald
Er det endnu i Skaane. — Bolde Thorvald!
Du est en Bondeson, men dine Dyder,
Din Sindrighed, Bereisthed og Forstand
Har giort Dig værdig til at gaae i Lag
Med Keiseren i Aachen. — Nu velan!
I veed Miseko, Polens Herre, gav
Mig Den Usedom til Lehn med Jomsborg.
Alt har den svenske Styrbiørn lagt en Grundsteen,
Men der maa bygges meer paa denne Steen.
Saa hører mig: Paa Sømagt grunder sig
Vor største Vælde; thi den danske Mand
Er eengang nu en Søfugl; Ægir er
Hans stolte Gud, og Havets Døttre siunge
Paa skumbeklædte Bølger lydt hans Roes
Ved alle Strande. Dertil har ham Gud
Nu eengang skabt; og uforgængelig,
Som selv Naturen, er ham Gaven fra
De rige Guder. Brænde kan en Røver
Hans Snekker stundum eller stiæle dem; —
Hvad siger det? I Skoven vorer Eegen,
I Bierget blinker Malmet! Han har Arm
Og Øre til at tømre bedre nye;
Og vore Øer har den Eviges Haand
I Havet kastet, paadet Kielen let
Sin stolte Tumleplads igien kan finde.

Staaer sorte Skyer paa den danske Himmel;
Vel, vi vil ei fortvivle, vi vil handle.
I Jomsborg agter jeg med Eders Hiælp
Et Sømands Forbund skyndeligst at grunde,
Der skal beherske Østersøens Bølger,
Og hvor vi yttre vil den Heltekraft,
Til Landets Fordeel inden egne Grændser,
Som før de vilde Brødre spilte bort
Paa fremmed Grund. Hvo nu vil være med,
Han lade Skioldet klinge Bifaldsklang!

(Alle Kæmperne, undtagen Thorvald, slaae paa Skioldene med deres Sværde.)

Palnatoke
(gaaer hen i Baggrunden og aabner en Luge).

Seer, Solen staaer alt over Kattegat
Og straaler henad Isefiordens Bølger
Til vore Skiolde. Dette Tegn er godt;
Thi det betyder, at vor Heltedaad
Skal pryde Bølgerne som Solens Flamme.

Vagn Akison kommer hurtig ind, fulgt af **Palnir.**

Vagn.

Ha hvad er dette, Farfar? Som jeg hører,
Saa stiftes der et Heltesamfund her,
Og jeg er ikke med?

Palnatoke.

Vagn, raser Du?
En Dreng paa tolv Aar!

Vagn.

Naar alt jeg paa tolv
Kan kappes mageligt med En paa atten,
Hvi skal da Palnir foretrækkes mig?

Palnatoke
(til Bue affides).

Stil ham tilrette, Svoger! Du est jo

Den eneste, der ret forstaaer at tæmme
Den unge Biørn.

Bue.

Lad mig kun raade, Toke!
Jeg veed det rette Greb at ta'e ham paa.
(Høit)
Hør Vagn! saafremt Du ikke søger Døren,
Saa kommer ud Du giennem Vindveslaagen.

Vagn.

Mig ud Du kaste vil af Vinduet?

Bue (opbragt).

Ja det vil jeg, Du Ulveunge!

Vagn.

Du?

Bue.

Saa at Du aldrig meer skal kræve Kage
Fra denne Dag.

Vagn.

Det vil vi see.

Bue.

Det skal Du!
(Han griber Vagn om Livet; denne sætter sig kiek til Modværge, men trænges dog alt meer og meer hen i Baggrunden til Laagen af Bue, som kaster ham ud.)
Saae Du, det lod sig giøre, Mimringtand?

Palnatoke.

Ha Bue! raser Du? Det var dit Alvor?
Fra andet Stokværk!

Bue (fatter sig).

Den fordømte Dreng!
Han giør mig altid hidsig.

Palnatoke.

Du har dræbt ham.

Bue.

Saa kiender Du ham ikke ret. Han døer
Ei af saalidt. Han falder som en Kat
Bestandig ned paa Benene; den Idræt
Har vi alt prøvet meer end eengang sammen.

Palnatoke.

Men aldrig fra saa høit et Sted. Ha Bue!
Jeg frygter for din Uregierlighed.

Bue.

Det er nu eengang min Natur, den bruser;
Min Ven behøver ei at frygte for den.

Palnatoke.

Er Vagn din Fiende da?

Bue.

Den Ulveunge
Veed alt for vel, han er min Kiæledægge.

Thorvald.

Du kiæler for ham paa en egen Maade.

Bue.

Han kommer nok, som sagt; thi brak han Halsen,
Blot ved at kastes ud af Vinduet
I Fredens Tid, saa var han ikke værd
At stamme ned fra Veset paa Bornholm.

Thorvald (urolig).

Jeg vil gaae ned og see — (han gaaer.)

Bue.

Lidt hidsig er jeg,
Dog kan jeg tæmme mig, naar jeg faaer Tid.
Kun at jeg ikke faaer Bærsærkegang,
Da kiender jeg ei længer Ven fra Fiende.

Palnatoke.

Du est et Hekla, Bue! vild og rædsom.
Dog var det ikke godt for Nordens Ære,

Hvis Ilden ulmed under Isen ei.
Vi skal vel tæmme Dig.

Sigurd.

Vi har den Viis
At klemme ham blandt Skiolde, naar han fnyser.

Palnatoke.

Ifald kun Vagn —

Bue.

Han kommer nok; med mindre
Han mod Formodning skulde brukket Halsen.
Men hvis saa er, da skal han aldrig giælde
Fra nu af længer for min Søsterson.

(Thorvald kommer med Vagn.)

Alle.

Der er han atter!

Bue.

Naa! det var din Lykke.
Hvi kom Du ikke strax?

Vagn.

Det spørger Du,
Som styrted mig af Laagen ud, fordi
Jeg kom den første Gang?

Thorvald.

Jeg bringer ham. —
I saae mig før ei slaae paa Skioldet, Venner!
Ved Palnatokes Helteforslag; troer
For Alting ei, at det var Utilfredshed.
Mit Hierte slog, som det bestandig gior,
Naar denne vise Helt begeistret taler.
Men kiære Brødre, tappre Danerhelte!
Tillader mig nu frit, at ogsaa jeg
Faaer her min Villie, følger eget Hoved.
Jeg kan ei tage Deel i Eders Laug.

Til dette Forbund hører sielden Styrke,
Stor Lyst til Krig; — det har mig Nornen nægtet!
Forskielligt Odin delte sine Gaver:
Nogle blev givet vældig Handlekraft,
Andre fik ei den rige, bedre Deel;
Til Giengiæld gav Alfader dem et aabent
Og trofast Hierte, Evne til at skatte
De Andres Virksomhed. Blandt dem er jeg.
Fra Barnsbeen var min Lyst at læse Sagn;
Da jeg blev større, drev mig Videlysten
Fra Island rundt omkring i alle Lande;
Saadan henrinder frydeligst mit Liv.
Jeg kan ei binde mig til enkelt Sted.
Svend har mig fængslet med sin Venlighed,
Han er min Ven; saalænge Lysten lader
Mig blive her, forbliver jeg hos ham,
Og haaber, I mistyder ei mit Afslag!

Palnatoke.

Nei Thorvald, nei!

Thorvald.

At Du har holdt mig værdig
At tage Deel i dette Stifterlaug,
Det hædrer, rører mig. Din Oversigt
Af Landets Tilstand har husvalet mig.
Jeg takker Dig! Men Du vil ei fortørnes,
At frit, som det en nordisk Mand sig sømmer,
Jeg siger Dig mit Hiertes Mening her.

Palnatoke.

Det smerter mig at miste Dig, min Thorvald!
Dog Du har Ret. Gak Du med Baldur, gode
Retskafne Ven!

Thorvald (smilende).

Naar nu jeg træder ud
Af Lauget, bli'er en ledig Plads. Jeg tænker,

Vagn Akison har viist sig dygtig til den;
Den unge, vilde Biørn kan I behøve,
Han vist vil Eder nytte meer end slig
Spagfærdig stille Mand, som jeg. Farvel!
Thor styrke Daaden, Baldur signe den!
(Han gaaer.)

Sigvald.

Naar han har Alting hørt, saa gaaer han bort.

Torkil.

Et braadent Sværd, ved Thor!

Bue.

Vil undgaae Legen,
Hvor ei det gielder Fingrene, men Liv
Og Hals.

Vagn.

Et Qvindehierte!

Palnatoke (vred).

Stille Dreng!
Om end din Krop er alt fuldvoxen, stærk,
Skal Du dog nyde mange Skiepper Salt,
Før Du forstaaer ret at bedømme Mænd,
Og mindst en Thorvald. Sigvald, overiil
Dig ei! Et udstødt Ord er vendingsløst.
Jeg kiender ham, har ofte seet ham stride,
Hvor han sin Fiende Stykke gav for Stykke,
Raat for Usødet. Men det er vel sandt,
Langt meer han glimrer fra en anden Side:
I Nord er Ingen saa berømt som Thorvald,
For Godhed, Trofasthed og Hiælpsomhed.
Alt hvad i Strid han faaer til Bytte, deler
Han med de Fattige, løskiøber Fanger
Og klæder dem. Man vise mig en Christen,
Der staaer i milde Dyder over ham.
Hvo derfor være vil min Ven, han tro mig:
Det er en Hædersmand!

Bue.

Velan, vi troe Dig!

Palnatoke.

Tit rækker did den milde Dyd, min Frænde!
Hvor Spydet er for kort. Læg det paa Hierte.
Men det er Tid, at ende denne Sag.
(Han henter et Skiold.)
Her har jeg korteligt optegnet for
Vort Laug de første Love. Deres Indhold
Er, at vi stifte vil et Manddomsforbund,
Der vorde skal den faste danske Stok,
En Somagt mellem Danemænd i Jomsborg;
Hvor Løgn og Svig, Bagtale, Tvedragt skal
Forbandet være; hvor ei heller Qvinder
Maa bringes inden Byens Volde.

Vagn.

Hvad?
Slet ingen Qvinder?

Bue.

Est Du qvindesyg,
Saa gaae igien, hvorfra Du kom!

Vagn.

Men ude
Skal vi dog ikke jages bort, som Munke,
Fra Qvindesamfund?

Palnatoke.

Der er hver Mand fri.
Jeg eier selv en trofast Viv i Bretland.
Men ind i Jomsborg maae de bringes ei.
Vort Samfund grunder sig paa enig Kraft,
Og Blødhed kommer kun fra Qvinderne.

Bue.

Det var et Sandheds Ord, et Viisdomsord!

Palnatoke.

Alt hvad i Krigen vindes, lige deles.
En Formand kun maa være Flokkens Drot,
Maa pleie Retten. Det var listig Hyklen,
En smaalig Omvei, hvis jeg satte Valget
Til Eder; thi jeg veed, I vælge mig.
Jeg er den Ældste som den Mægtigste;
Og jeg er Stifteren.

Alle.

Du est vor Formand!

Palnatoke.

Saa sværger da, i det I vende Sværdet
Mod Runerne paa Skioldets Love der,
At I vil holde dem, som bolde Helte.

Alle Kæmperne

(drage deres Sværde og vende Oddene mod Skioldet).

Vi sværge!

Palnatoke.

Sværger høit med mig, at vi
Vil hiælpe Svend paa Danmarks Kongestol.

Alle.

Vi sværge!

Palnatoke.

Sværger broderligt tilsidst,
At grunde vil vi en selvstændig Stat,
Et Bolværk imod Sydens Argelist.

Alle.

Vi sværge!

Palnatoke.

Vel! Tredobbelt var den Eed!
Odin har hørt den; thi hans Straaler smile.
Nu følger mig i Borgestuen, Venner!
Der ud vi tømme vil det store Miødhorn,

Til Edens Hæder og Bekræftelse.
Men Sigurd syng os først en Kæmpevise!

Sigvald.

Ja, Sigurd være skal vort Jomsborgs Skiald.

Bue.

Jeg skulde selv ei rose ham, han er
Min Broder; men han har en Stemme, som
En Biørn i Skoven; mens han synger, maa jeg
Bestandig drikke.

Palnatoke.

Ret saa, bolde Bue!
Den, som ei svigter ved det fulde Bæger,
Han svigter heller ei, hvor Hildur leger.
Men først en Sang for Lauget uden Drik.

Sigurd (synger). *)

Naar Odin vinker,
Naar Sværdet blinker,
Er Helten glad;
I røde Strømme,
I Liig, som svømme,
I Birtingsbad,
Paa Lynets Vinger
Han iler kold,
Naar Skøgul svinger
Sit røde Skiold.

Hans Vaaben gunge;
Den blanke Tunge
Han svinger stærk.
Til Odin rider,
Naar Sværdet bider
I Pandsersærk,
De raske Kæmper,
Hvis Mandemod

*) Denne Vise, der var skrevet til Stykket, men udelodes ved Opførelsen, meddeles her paa sit oprindelige Sted.

Ei Skrækken dæmper,
Blandt Liig og Blod.

Paa Markens Flade,
I blanken Plade,
Med Kobberhielm;
Som Blodgudinden
Flux giennem Vinden
Da stærken Elm,
Med Staal paa Spidse,
Han kaster let,
For frem at ridse
Den røde Tvæt.

Odin med Flammer,
Og Thor med Hammer,
Med Kolle Tyr,
Og Kampens Piger
Til Jorden stiger,
Naar Vaabnet gnyer.
Naar Luren tuder
Som hungrig Biørn,
Da lokkes Guder
Til Kampens Børn.

Hvad er vel Livet?
Et Puft i Sivet,
Som synker ned;
Et Spil af Kræfter,
Som higer efter
En Evighed.
Til Evigheden
Saa morgenrød,
Gaaer Vei herneden
Kun giennem Død.

Fra Miød og Piger,
Du danske Kriger!

Blandt Blod og Liig,
Du raſk Dig ſvinge,
Til Nornens Vinge
Bortvifter Dig!
Med Sværd fra Belte,
Med Egekrands,
Sig ſommer Helte
Den ſidſte Dands.

(Alle Kæmperne gientage Sangens ſidſte Ord og gaae med ham.)

En Plads i Skoven.

Morgen. **Kong Harald** i Forgrunden med **Skofte**, hans Gangerpilt. I Baggrunden en talrig Skare Mennesker, spændte for en stor Kampesteen, hvilken de slæbe langsomt over Skuepladsen.

Harald.

En herlig Morgen!

Skofte (gnider sine Øine).

Hvis den kun ei faldt
Saa tidlig ind paa Dagen.

Harald.

Est Du søvnig,
Hvad vilde Du da med?

Skofte.

Du har fortalt
Saameget om det Minde, Du vil sætte
Ved Leireskoven, for din Fader Gorm
Og for din Moder Thyra, saa jeg tænkte
Ret her et Underværk at see.

Harald.

Og er ei

Den store Steen, som her mit Bud bevæger,
Heel kongelig?

Skofte (gaber).

Heel kongelig? Maaskee.
Jeg veed ei ret hvad der er kongeligt.
Du spænder dine Undersaatter for,
Som Stude, til at slæbe dine Byrder;
Hvis det er kongeligt —

Harald.

Du est en Giæk.
Der kommer Fiølnir! Han forstaaer det bedre.

Fiølnir kommer.

Hil Danerkongen!

Harald.

Tak! Velkommen Fiølnir!
Du seer mig ved mit Arbeid. Dette Minde
Skal giøre Gorm udødelig, skal vise
Hans Søns Taknemlighed for Efterverden.
See! denne Steen stod flere hundred Aar
Ved Issefiordens Indløb; mangt et Skib
Er brustet mod dens haarde Barm i Storm;
Jeg har ved Bønder og ved Trælle ladet
Den slæbes hid paa Land, og drages fort.
Ei noget Dyr, blot Mennesker har bragt
I Leireskoven den, til Kongens Minde.
Siig, saae Du nogentid en større Klump
Vel drages bort af menneskelig Kraft?

Fiølnir.

Ja Herre! jeg har seet den, som var større.

Harald.

En større Klump, ved blotte Manddoms Kræfter?

Fiølnir.

Nys saae jeg Svend, din Søn, paa Leirething

Fra Dig til sig at drage Danmarks Rige;
Dom selv nu, hvilken Klump der var den største.

Harald.

Hvad siger Du?

Fiølnir.

Du meente, Svend var kommen
Med fire Skibe blot?

Harald.

Er det ei saa?

Fiølnir.

Nys melded Eivind Skeira: Palnatoke
Har efterladt med Svend en talrig Flaade
Ved Samsø. Han har talt, foruden Holke,
Foruden Espinger og mindre Snekker,
Tyve Dromunder, fyrgetyve Knurrer.
Et andet Budskab melder os fremdeles:
Ved Ringsted samler sig en Hær for Svend.
I Nat var der i Palnatokes Huus
Et Kæmpemøde; nylig gik Kong Svend
Ombord til Samsø, men paa Tinget først
Ved Stranden svor ham Hedningerne Troskab.

Harald.

Hvad bringer Du mig for et Rædselsbudskab?

Fiølnir.

Hvert Ord er Sandhed, Herre! Væbne Dig!

Harald (raaber).

Lad Stenen staae! Til Vaaben alle Mand!
Nu gjælder det, at vise Mod og Troskab.
Lad Stenen staae! Jeg har fra Danmarks Hav
Maaskee hidslæbt den til min egen Grav.
(Han iler bort med sit Følge.)

Tredie Handling.

Palnatokes Huus.

Palnatoke. Palnir.

Palnir.

Ha Stilstand! Og min Fader her som Gidsel!

Palnatoke.

Det var det værste Puds, den Listige
Mig kunde spille. Vi var ham for stærke,
Thi kioler han vort Mod med Langsomhed.
Nu røres inderligt hans Faderhierte,
Ved slig en Krig imod hans egen Søn;
Nu vil han see, hvordan til Begges Fordeel
Al Tvedragt endes kan, og skaane Blod.

Palnir.

Skal Argelisten med sin Omvei da
Bestandig qvæle Helten som en Slange?

Palnatoke.

Forsigtighed vanærer ingen Mand.
Med sine Gidsler reiste Svend til Samsø;
Jeg har jo mine Heltebrødre her.

Hvi frygte? Med en liden Flok, som vor,
Slaaer jeg mig giennem Haralds Leiesvende,
Hvis det skal giælde, Palnir!

En Svend kommer og melder:

Biskop Popo!

Palnatoke.

Du seer, jeg har alt fornemt Munkeselskab.
Ham vil jeg have dog min lille Spøg med,
Den sledske Præst! Jeg gietter hvad han vil.
Han har alt meldt sig for en Time siden.
Gak ud med Svenden, Palnir! Naar jeg slaaer
Paa Skioldet, kom igien; og bring med ham,
Hvad Du vil see, jeg har tillavet Bispen
Paa Arnestedet.

Palnir.

Det skal skee, min Fader!
(Han gaaer med Svenden.)

Biskop Popo træder ind.

Det undrer Eder vist, min tappre Herre!
At over denne Tærskel Biskop Popo
Tør vove sig.

Palnatoke.

Hvi saa, min fromme Herre?
Troer I, jeg holder selv mig for en Ulv,
Jer for et Faar, og denne Stue for
En Morderkule?

Popo.

Nei, jeg veed, I er
En ædelmodig Helt, og kommer freidig.

Palnatoke.

I taler jo, som om I havde giort
Et farligt Tog til Biarmeland, Herr. Bisp!

Popo.

Jeg kiender Eders Hierte, Jarl! I kan
Ei være Christendommen fiendtlig sindet.

Palnatoke.

Dertil behøves ikke megen Kundskab.

Popo.

I strider ei af Had mod Christendommen,
Men for at ende Landets indre Krig,
Og for at hiælpe Svend til det som Ret er.

Palnatoke.

I siger Sagen som den er, Herr Visp!

Popo.

Hvo ønsker ikke denne Tvedragt endt?
Deri maa Christen, Hedning enig være.
Alt blinkte Sværdet draget af sin Balg,
Da greb jeg dristig omkring Haralds Arm,
Og hindred Barnemordet.

Palnatoke.

I er Aarsag
I denne Stilstand?

Popo.

Jeg og ingen Anden.

Palnatoke.

Det kan jeg ikke takke meget for;
Thi korteſt Onde kalder her jeg bedst;
Og dette gamle Saar vil aldrig læges,
Før en frimodig og veldædig Kniv
Har skaaret Ædderbylden bort, som buldner.

Popo.

I mener: under denne løse Vaklen
Kan intet trives?

Palnatoke.

Ja, det er min Mening.

Popo.

Min med, Herr Jarl! I troer: om Harald end
Nu slutted et Forlig med Svend, sin Søn,
Saa havde det dog ingen Varighed
Med dette Venskab.

Palnatoke.

Jeg formoder det.

Popo.

Jeg med, Herr Jarl! Thi hvad der bygges kun
Paa Sand, det blæser om ved første Vind.
I mener: Danmark have bør en Herre
Med Manddomskraft, med Heltemod og Viisdom,
Hvis Landet blomstre skal som hidindtil.

Palnatoke.

Jeg har den Tro!

Popo.

Jeg har den samme Tro.
Fra denne Synspunkt er vi Troesforvandte.
Det er jo underligt, hvordan vi To
I mange Punkter stemmer overeens!

Palnatoke.

Jeg finder selv det ubegribeligt;
Dog det maa være vel en Misforstand!

Popo.

Nei, nei, Herr Jarl! vi stemme mere sammen,
End I vil troe; hver paa sin egen Maade.
Vi drives Begge dog af Eet, det er:
Af Iver for den gode Sag, af Retfærd.
I er den første Helt blandt danske Kæmper,
Jeg er den første Præst blandt danske Christne;
I strider ei af Had mod Christendommen,
Men for at bringe Fred og Kraft i Riget;
Jeg holder mig til Harald, ei fordi
Jeg hader Svend, men kun fordi jeg nødes

At gribe til den første, bedste Qvist,
At dog den spæde Blomst kan finde Noget
At vinde Stilken til. Hvis ei Kong Svend
Foragted Christendommen, maatte jeg
Langt heller ønske Danemark en Konge
Med Ungdomskraft, end En, der gaaer i Barndom,
Og som har intet Andet af en Christen,
End netop Navnet.

Palnatoke (opmærksom).
Fuldfør Eders Tale!

Popo.
Det, som jeg mig opoffrer ene for,
Er Christendommen, ei Kong Harald; Harald
Er et Vehiculum, jeg mener dermed:
Et Middel for min Hovedsag. Saa gaaer
Det Eder; Danmarks Kræfter vil I styrke;
Det, som I kun opoffrer Eder for,
Er Landets Hæder, ei Kong Svend; Kong Svend
Er et Vehiculum for Eders Plan.
Forstaaer I mig?

Palnatoke.
Saa temmelig, Herr Bisp!

Popo.
Hvis altsaa Fædrelandets Redning kræved,
At I forlod Kong Svend, var det en Synd
At foretrække Landets Frelse ham?

Palnatoke.
Nei sikkert ei.

Popo.
Ei sandt, det var en Pligt,
At lade Svend i Stikken for det Hele?

Palnatoke.
I Stikken?

Popo.

Nu, det er en Talemaade!
Vor Pligt var, deri vi er enige:
For Jer, at offre Danmarks Rige Svend,
For mig, at offre Christendommen Harald.

Palnatoke.

Hvad følger nu af hvad I her har sagt?

Popo.

Hver Mand maa stride med sit eget Vaaben.
En Helt gaaer frem, saa dristig som Naturen
I sine Virkninger, med ydre Styrke;
Mig gaaer det anderledes, med det Indre
Kan jeg kun virke, kun ved Aandens Kraft
Jeg veed at vende Sagen til min Fordeel.
At ville vandre frem med Tvang, som I,
Var Raseri af mig, saavist min Fremgang
Af Eder maatte kaldes snedig List.
Hvad Een sig sømmer, sømmer ei den Anden.

Palnatoke.

Det la'er sig høre.

Popo.

Nu, som gode Mænd
Kan vi jo sige her vor Hiertens Mening;
Thi ikkun Lumskhed gaaer vidtløftig Omvei.
Jeg kommer ikke blot som Betler, for
At bede, ogsaa for at byde. Lige
For Lige, hedder det, skal Venskab holdes.
Er det ei saa?

Palnatoke.

Det Ordsprog er ei gammelt;
Ei findes det i Odins Havamal;
Fra Syden er det kommet seent; men da
I kom den samme Vei, Herr Bisp! saa er
Det billigt, at I hædrer Landsmandskabet.

Popo.

Et Middel, hvorved Brodermord forhindres,
Og hvorved sikkert dog det Gode fremmes,
Bør foretrækkes Et, hvorved tilvisse
Det første skeer, men hvorved Følgens Godhed
Er uvis. Er I ei af samme Tanker?

Palnatoke.

Jeg frygter for, vi blier uenige
Af lutter Enighed tilsidst.

Popo.

Hvis saa er,
Var Skylden ikke min, jeg varer kun
Om hvad Fornuft og Billighed kan fordre,
For at forhindre Misforstand og Vrede.
Nu da til Sagen med et freidigt Mod.
I truer Harald med en talrig Flaade,
Samt med en Hær; men han er Danerdrot,
Og staaer i Magt for Eder ei tilbage.
Uvis er Sagen; thi naar Sværdet drages,
Er Seiren, som I veed, endnu hos Gud.

Palnatoke.

Heel vel!

Popo.

Kong Harald vil berøve Svend
Sin Fødselsret; han tvinger Sønnen til
At gribe Sværdet mod sin Fader.

Palnatoke.

Rigtig!

Popo.

Det seer den christne Præst, som Kampens Mand.
Men, kiære Herre! kan vi ønske Svend
En Seir, som foraarsager Christendommen
Nedstyrtelser og Fiendskab, og som gior
Ansgars og Rimberts fromme Værk til Intet?

Palnatoke.

Kong Svend vil handle, som det sommer sig
En ærlig Drot.

Popo.

Ja — naar man vidste det!

Palnatoke.

Hvad har I her paa Hiertet, fromme Fader?
Siig mig det uden Frygt, tal ud af Skiægget!

Popo.

Jer Godhed og bekiendte Dannished
Mig giver Mod til at fortroe mig Eder.

Palnatoke.

Tal!

Popo.

Hvis Kong Svend høitideligt vil love,
Saafremt I selv høitideligt mig lover,
At lade Christendommen uforkrænket,
Saa lover jeg Kong Svend og Eder, Jarl!
En Seir, en sikker Seir, og uden Blod.

Palnatoke.

Hvorledes skulde det da vel gaae til?

Popo.

Danmark er deelt imellem Hedninger
Og Christne. See hvad Hedninger angaaer,
De hører Eder til; men, strenge Herre!
(Smilende)
Jeg styrer Christendommen.

Palnatoke.

Fromme Fader!
Forklar Jer tydeligt.

Popo.

Af hellig Iver
Staaer kun det halve Danmark imod Svend,
Ei for at tækkes Harald; thi han hades.

Palnatoke.

Troer I?

Popo.

Tilvisse. Lover I mig helligt,
(Og Eders Ord er mig tilfulde nok)
Mit Embed og det arme Christendom
Uskadt og uforkrænket, lover I
Mig Klostrets Herlighed urørt, — saa bringer
Jeg Eder Danerkronen i min Haand.

Palnatoke.

Hvorledes?

Popo (græder).

Christendommen uforkrænket!
Ved Gud! hvad jeg forlanger, er beskedent;
Et billigt, et retfærdigt Krav.

Palnatoke.

Hvorledes?
Hvorledes vil I virke det?

Popo.

Jeg træder
For Haralds Hær. — Det sidste Baand, som holder
Hans Magt, det kan jeg med et enkelt Ord
Brat sønderrive; — træder for hans Hær:
Jeg byder dem at lægge Sværdet; vidner,
At Harald er en Synder, at Kong Svend
Bør efter Himlens høie Villie kaares;
Stadfæster det ved et Mirakel; Svend
Bestiger Thronen; Landets Krig er endt;
Kong Harald mister stakket før sin Død
En Krone, som han ei kan bære længer —
Og alt det ædle danske Blod er spart.

Palnatoke.

I vil stadfæste det ved et Mirakel?
Har Rygtet Ret, og kan I virkelig

Uden at brænde Huden, bære Handsker
Af giennemglødet Staal?

Popo.

Sligt Jertegn skiænkte
Mig Himlen, for at overtyde Mængden.

Palnatoke.

Det havde selv jeg megen Lyst at see.
Hvo veed? Maaskee jeg med blev overtydet.

Popo.

Kom til mig i min Celle, naar det mørknes,
Der skal I skue det med eget Øie.

Palnatoke.

I vil mig vise Kunsten?

Popo.

Hiertens gierne!

Palnatoke.

Fortræff'ligt. Det kan skee paa Øieblikket;
Strax. Vi behøver ei at vente Mørket;
Hvad jeg skal see, det seer jeg bedst ved Dagen.
(Han slaaer paa sit Skiold. Palnir og Svenden bringe en gloende Jernhandske ind paa et Fyrfad, som de sætte for Bispen.)

Popo (bestyrtet).

Ha hvad er det?

Palnatoke.

En Vante, god for Kulden;
Træk den kun paa! Jeg lover Eder vist,
I skal ei fryse paa den høire Haand.

Popo.

Et forud overlagt iværksat Spil,
For at forhaane mig?

Palnatoke.

Vi Hedninger
Kan spaae; jeg forudsaae, hvad der omtrent

Her vilde hændes, har forsynet mig
Med det Nødvendige til rette Tid.

Popo.

Er det min Tak for min Oprigtighed?

Palnatoke.

Nu ingen lang Indledning! Længe nok
Har taus jeg hørt paa Eders Tale; nu
Vil jeg en Handling, som kan krone Værket.

Popo.

Jeg gior det ei!

Palnatoke.

Det er Halsstarrighed,
Fornærmelse, som jeg har ei fortient,
At I ei troer mig værd et Tertegn, som
I spilder paa hver Almuesmand.

Popo.

I Kloſtret —
I Kloſtret vil jeg viſe det, ei her!

Palnatoke (mørk).

Altſaa — Det er ei alle varme Vanter,
Der paſſer Eders Haand?

Popo.

Jeg gaaer herfra.

Palnatoke (griber hans Arm).

I bliver! — Derſom jeg betragter Tingen
Blot ſom en Kunſt, ſaa har I Ret til Afſlag;
Til Kunſter kan man Ingen tvinge. Men
I har afſkaffet Tvekamp, indført Jernbyrd;
Saadan man nu beviſe ſkal ſin Ret.
(Streng)
Saa følg Jer egen Lov paa Øieblikket!
Drag Handſken paa, ſom en uſkyldig Mand,
Hvis ei, da gaae herfra ſom en Bedrager!

Popo (spændt).

Den mindste Deel af Hoben findes skikket
Til retlig Indsigt; til at dæmpe Tvedragt
Blandt Mængden, er det korte Middel bedst.
Faa fatte det Guddommelige; naar
Den Vise bruger sandselige Midler,
For at opnaae et himmelskt Diemed,
Da er Bedraget, om det saa kan kaldes,
Uskyldigt og tilgiveligt Bedrag.

Palnatoke.

Ha hvad en Munk dog ei besmykke kan!
Henrevet af Forundring har jeg seet
Jer skiule bag en smidig Silketunge
Et Blaargarnshierte; har jeg seet Jer listig
Med rene hvide Klæder at udpynte
De sorteste Forbrydelser. Kong Harald,
Som — være han forresten hvad han vil —
Er Eders Ven, Velgiører, vil I svige!
Forraade vil I! Af en Nidingsfrygt,
Da I alt seer, til hvad Kant Vognen hælder,
Hidkommer I til mig, den Mand, som I
Af alle hader meest, og leger Ven;
Og Christendommen, en uskyldig Lære
For stille Dyd, maa selv bequemme sig
Til Skalkeskiul for Eders Synder. — Popo!
Du vil Dig sammenligne med Ansgar?
Med Rimbert? med de dydefulde Mænd?
Hver uden Egennytte, ærlig hver,
Og agtet hver af Hedning som af Christen?
Du ogsaa sammenligner Dig med mig?
Og troer, en tapper Høvding, at en Hær
Af Danerkæmper skulde takke Seiren
Din Munkelist? Ha gaa, Du falske Judas!
Svøb skamrødt ind dit Ansigt, ellers bleg,
I sorten Hætte. Gaa! Bliv atter Skaffer,

For Brunos Klosterkiokken, hist i Koln!
Mædst Dig i Dovenskab af Bondens Sved;
Men vov Dig aldrig mig for Die meer.

Popo (forbittret).

Du triumferer alt, Du stærke Helt?
Jeg saae forud, til hvad Kant Vognen hældte?
Den hælder hen, hvor Du det venter mindst.
Snart sprætter Jetten hovedløs! Svend Tveskiæg —
Ha jeg maa lee! Velan, I vil det saa!
Men I vil græde Blod, at I foragted
Min Nødhiælp taabelig! Vil græde Blod!
(Han gaaer.)

Palnatoke.

Ha hvad var det? Han trued? Høie Guder!
Han nævnte Svend. Gaaer! henter ham tilbage.
(Palnir og Svenden skynde sig ud, og bringe Bispen tilbage for Palnatoke.)

Palnatoke
(drager sit Sværd og sætter ham det for Brystet).

Hvor har I Svend? Hvad vil Du sige med
Den hovedløse Jette? Har I alt
Brudt Freden? Er ei Svend med sine Gidsler
Paa Samsø?

Popo (ængstelig).

Ak Herr Jarl! Tag Jer iagt!
I trykker mig jo Sværdet giennem Kaaben.

Palnatoke.

Jeg trykker Dig det giennem Brystet, Munk!
Hvis ei Du skrifter strax Forræderiet.

Popo.

Slip mig kun først!

Palnatoke.

Tal saadan, som Du staaer!
Sværdsodden under Hiertet maa Du føle,

Hvis det skal røres til Oprigtighed.
Hvor har I Svend?

Popo.

I Ormetaarnet! Uden
For Byen; midt i Skoven; Harald Gormsøn
Lod Skibet standse, hvorpaa Svend med Gidsler
Til Samsø foer; — har ladt hans Følge dræbe,
At Sagen ikke skulde vorde kundgiort;
Kun Thorvald fængslet blev med Svend.

Palnatoke.

I Taarnet?
I Ormetaarnet?

Popo.

Men ei kastet end
For Ormene; kun i et Kammer over
Den dybe Kule. Hvad der meer skal skee,
Beroer paa Kongens Bud. Mig kan i takke
For den Opdagelse.

Palnatoke.

Ha Niffelheim!
Fort, tager denne Munk og baster ham!
I Kieldren skal han kastes; Speiderne,
Som holde Vagt ved Døren, ligesaa.
Jeg iler hurtig med min lille Flok,
At redde Svend. En Baad os sætte skal
I Skumringen paa Dybet ud til Samsø.
Baghuset vender ind ad Skoven til,
Vi snige did os uden at bemærkes.
Her gjælder Hurtighed og Uforsagthed;
Afsted med Munken! Fort at redde Svend!

Popo.

I fængsle mig til Eders største Skade!
Endnu i Lænker kan jeg hævne mig.

(Alle gaae bort.)

Fængsel.

Fangefogden, en Gubbe med et langt graat Skiæg.

Fordømt! Det er dog bedre, meget bedre,
At være Rover paa den vilde Sø,
End Fangefoged i det skumle Fængsel.
Thi hugger jeg paa Borderanden der
Min Karl i Panden med en sleben Øxe,
Saa kan han giøre mig den samme Skiæl.
Det er et ærligt Haandværk, frit og lystigt!
Hvad har jeg derimod vel af, at lade
De arme Diævle styrte ned i Hullet
Til Ormene? — — Ifald det ikke var
For Aldrens Skyld, hvis ikke Biskop Popo
Mig havde tordnet det i Ørene,
Og truet mig med Svovelpølen. — Hu!
Hvis der var koldt, brød jeg mig lidt derom;
Jeg er en gammel Normand, vant til Frost,
Har al min Levetid holdt mig fra Ovnen;
Og skulde nu tilsidst — — det var for stærkt! —
Han sagde mig: saafremt han ikke kom,
Før Sol gik ned, da skulde jeg i Guds Navn
Kun lade Lemmen falde; thi da havde
Kong Svend (hvad nu han undersøge vilde)
Fortient sin Død. — Det mørknes jo alt stærkt;
Ifald han kom, og fandt det ei fuldbragt,
Blev jeg vel bandsat paa min gammel Alder.
(Han gaaer hen og tager i en Kiæde ved Væggen.)
Velan! — Hvor snart er dog et Menneske
Sat ud af Verden! Hurtig er han indsat
Og hurtig udsat. Jeg behøver kun
At drage stærkt i denne Kobberlænke,
Saa styrter Gulvet med de To derinde.
De veed det ei, de gaae med Tillid paa
Den falske Grund. — Det giør vi Alle jo!

Jorden er huul; hvor helst vi træde, lurer
En Grav; — man gaaer et lidet Stykke Vei,
Saa brister Isen og saa plumpe vi. —
(Han betænker sig et Øieblik og siger derpaa):
— Men derfor græmmer det mig og desmeer,
At korte disse raske Ungersvende
Den korte Vei. — — Ja ja! Een kan jeg redde!
„Kong Svend", var Bispens Ord; den Anden ei.
Den Fremmede, ham kan jeg redde. — — Hvilken
Er Svend og hvilken er den Fremmede?
De kom i Mørket, og jeg kiender Ingen.
Nu, jeg vil raabe Den herud, som ei
Er Svend.

(Han gaaer ind og kommer tilbage med Thorvald Vidforle.)

Fangefogden
(høist forundret).
Herr Thorvald! Himmel! Er det Eder?

Thorvald.
Jeg hedder Thorvald. Hvo est Du, min Gubbe?

Fangefogden.
Mit Navn er Sobiørn Steinakløfver; men
Gud bedre mig, nu er jeg fra en Biørn
Forvandlet til en Fængselsrotte.

Thorvald.
Sobiørn!
I forekommer mig bekiendt.

Fangefogden.
Ak Himmel!
Det er vel intet Under. I har reddet
Mig Livet paa et Vikingstog, løskiøbt
Min Søn; og denne Skramme, som I seer
Her paa min venstre Kind, har selv I syet
Mig sammen. — Og nu er I fængslet her?
Saa har vor Herre hørt min Bøn, saa kan

Jeg lønne Godt med Godt og Liv med Liv?
Gaa, Herre! skynd Jer! der er Nøglen; luk
Jert Fængsel op, skiul Jer i Skoven, fly!
Vogt Jer, at møde Biſpen.

Thorvald.

Og Kong Svend?

Fangefogden.

Maa blive! — Han er en Forbryder, siger
Den fromme Biſp; og ham maa jeg vel troe.
Men om han sagde tusind Gange, Thorvald!
At I var en Forbryder, skyldig Døden,
Saa troede jeg det ei, om saa han bar
Tituſind hede Handsker til Beviis.

Thorvald.

Hvad Skiæbne har man her bestemt Kong Svend?

Fangefogden.

At styrtes ned til Ormene. Saasnart
Jeg drager i en Snor, da synker Gulvet
I Kamret der; saa er det giort.

Thorvald.

Velan:
I redder Svend og mig, hvis ei, da dræber
I Svend og mig. Jeg skilles ikke fra
Min Ven, forlader ham i Døden ei.

Fangefogden.

Jeg Eder dræbe? Før skal Ravnen hugge
Mig Diet ud paa Retterstedet.

Thorvald.

Sobiørn!
Giør, hvad I vil, hvad Hiertet byder Jer.
Svend er min Ven, en bold, uskyldig Helt;
Men Biſpen Eders Eenfold har bedaaret;
Hans Kunst med Handsken er et plumpt Bedrag.

Fangefogden.

Forsynd Jer ei, jeg veed, I er en Hedning;
Men jeg er døbt; maa ære Christendommen.

Thorvald.

Jeg ærer Christendommen, skiøndt en Hedning;
Popo er Christen ei, skiøndt han er døbt.
Gior hvad I vil! Betænk Jer, hvem af os
I meest bør stole paa, hvad enten Den,
Der gav Jer Sundhed, Liv og Søn tilbage,
Hvad eller Den, der drog en gloheed Handske
Paa Haanden, uden at forbrænde Huden.
Min Skiæbne bli'er uskillelig fra Svends!

(Han gaaer ind.)

Fangefogden (grublende).

Hvad enten Den, der drog en Handske paa,
Hvad eller Den, der drog sin Glavind ud
Og redded mig med egen Fare? Himmel!
Tilgiv den gamle Søbiørn, hvis han feiler!
Jeg holder med den Handskeløse.

(Gaaer ind.)

En Plads i Skoven.

Fangetaarnet vender ud til Veien paa den ene Side med en stor Jerndør.

Palnatoke. Sigvald Jarl. Bue hin Digre. Sigurd Kappe. Palnir. Vagn og flere Kæmper. Alle bevæbnede.

Palnatoke.

Ha
Forgiæves! Argelist har vundet Seir:
Den tykke Muur ugiennemtrængelig,

Støbt Jern er Døren. Udentvivl har Fogden
Adlydt den grumme Munks Befaling alt.
Hvad hialp det nu, at vi, med Angstens Sved,
Tilstaaelsen fik presset af hans Bryst?
Her standser Heltens Mod; en skummel Gift
Fortæret har vort Hierte. Krig og Tvedragt
Vil ødelægge Landet! Falder Harald,
Hvo skal da være Drot? Uenighed,
Ærgierrig Stræben hæver alt sin Tinding
Af Mørkets Dynd, til Held for Danmarks Fiender.
O Danmark, o mit arme Fædreland!

Bue.

Du græder Toke? Nu ved Nastronds Flammer!
Her har jeg i min Haand en vældig Stang
Af syvfold hærdet Staal; min Oldefader
Fik den af Veland, den berømte Smed;
Jeg render Døren ind, jeg sprænger Bolten!
Meer end af Løvens, end af Biørnens Blod,
Har tolv Mænds Styrke Bue Digre drukket
Af dine Heltetaarer.

(Han render med saadan Fart mod Døren, at Spydet springer i Stykker og han styrter til Jorden. Alle Kæmperne støtte sig raadvilde til deres Spyd og stirre til Døren; i det samme aabnes den, og **Thorvald Vidforle** træder ud med **Svend** ved sin Haand, fulgt af **Sobiorn.**

Alle.

Ha Kong Svend!

Palnatoke.

Svend!

Svend.

Palnatoke! — Elskte Fosterfader!

(Han kaster sig i hans Arme.)

Palnatoke.

Er det et Blændværk? Har Du Muren sprængt?
Svend! har Du skræmmet Døden bort?

Svend
(peger paa Thorvald).

Der staaer
Min Redningsmand.

Alle Kæmperne (forundrede).

Hvad? Thorvald?

Svend.

Denne Gubbe
Er Fangefogden; ham har Thorvald før
Fra Døden reddet med hans Søn; nu vilde
Den Gamle redde ham; men Thorvald svor
En Eed paa Stand: han gik ei uden mig.
Det rørte dybt den gode Gubbes Hjerte,
Han gav os begge løs.

Palnatoke.

Ha ædle Thorvald!
Tillad mig at omfavne Dig.

Thorvald.

Min Herre!
I gior for meget af en ringe Gierning.

Palnatoke.

Jeg favner Dig ei blot for denne Gierning,
Endskiøndt den er vort Lands Lykksalighed;
Jeg favner Dig for dette Sindelag,
Som gior, at overalt man skylder Dig, —
I Fængslet selv, — Taknemlighedens Gield.
O Svend, tak Odin for den Ven! behold ham!
Han er den bedste Glavind ved din Side.

Svend.

Det er han.

Palnatoke
(til Stridsmændene).
Nu, I stolte Jomsborgs Kæmper?
Nu Bue, var det sandt om Balburs Magt?
Der ligger skiørt dit sønderſprungne Spær,
Og her staaer Svend ved Thorvalds Haand.

Bue.
Tie! tie!

Svend.
Nu maae vi gaae i Skoven; klæde der
Os om som Fiskerfolk, og seile strax
Til Samsø paa en Baad, som Gubben skaffer.

Palnatoke.
Retsaa! Vi Andre blive her tilbage.
Alt Popo fængslet er med Speiderne;
Før Morgen faaer ei Harald Nys om Tingen;
For Overfald kan man jo sikkre sig;
Og aabenlyst vil ingen Danerkæmpe
Som Niding bryde Freden. — Vore Venner —
Men kom! her kunde vi opdages let;
I Skovens Dyb vil vi aftale Resten.
(De gaae. Bue holder Thorvald tilbage.)

Bue.
Islænder! Bliv et lille Korn, og hør paa
Hvad en Bornholmer har at sige Dig.

Thorvald.
Min Ven!

Bue.
Man siger for et gammelt Ord,
At man skal ikke skue Hund paa Haaret;
Det prægtigt passer for os begge to.

Thorvald.
Du redelige Kæmpe!

Bue.

Island ligger
Vel fuld af Jis og Snee, men Ilden brænder
I Grunden der; og hvad der gjælder Lærdom
Og Runer, Sagaskrifter, nu, af dem
Har I da fuldt op. Det er intet Under,
At Du forstaaer at skikke Dig saa vel.

Thorvald.

Du bolde Bue! redelig, som stærk.

Bue
(ryster hans Haand).

Bornholm er stenet, fuld af Klipper, men
Det er ei sjeldent, at man finder der
Karfunkler dybt i Flintestenen.

Thorvald.

Sikkert!

Bue
(drager sit Sværd, og vender Spidsen deraf imod Jorden).

Kom, vi vil blande Blod i Jorden sammen,
Og sværge strax Fostbroderskab!

Thorvald (venlig).

Nei Bue!
Dertil staaer ei min Hu.

Bue
(rækker ham Sværdet).

Der! Vil Du have
Mit Sværd? Det Allerbedste, som jeg eier!

Thorvald.

Behold dit Sværd, det bruger bedre Du
End jeg.

Bue (utaalmodig).

Hvad vil Du have da?

Thorvald.

Giv mig
Dit Venskab!

Bue
(omfavner ham).
Hvis Du noies vil med det,
Da skal Du have det saa friskt og varmt, som
Det kommer ud af dette danske Hierte.

Thorvald.
Ærlige, dierve Kæmpe!

Bue.
Vise Thorvald
Du est en Blomst i Freden, jeg en Ulv
I Krigen.

Thorvald.
Begge for vort Fædreland!

Bue.
Og begge Fienden farlig: Fred og Krig
Gaae Haand i Haand, er Venner! Lad saa Nogen
Herefter vove paa at true Danmark.
(De gaae bort Arm i Arm.)

Fierde Handling.

Kongens Hal.

Nat. En Lampe hænger under Loftet og oplyser Dronning Thyra Danebods Billed i Baggrunden.

Harald. Fiølnir.

Fiølnir.

Som jeg har sagt, min Herre! Taarnet ledigt,
Og Svend og Thorvald rømt med Fangefogden.

Harald.

Den sølvgraa Gubbe, hvis Samvittighed
Bestod i, blindt at lyde Biſpens Bud!

Fiølnir.

Fuglen har skiftet Fiær og tomt staaer Buret!

Harald.

Og Toke flygtet bort med alle Gidsler?

Fiølnir.

De kan ei have faaet Nys om Tingen;
Thi nylig gik jeg Palnatokes Huus

Forbi; de sad og drak for aabne Døre
I Borgestuen, sang, som intet Fiendskab
Var tænkeligt.

Harald.

Det er endda en Trost.
Hvad Kundskab er os bragt af Speiderne?

Fiølnir.

Jeg kan ei finde dem.

Harald.

Hvad? Speiderne?

Fiølnir.

Maaskee de sad hos Palnatokes Kæmper,
Det kunde jeg saa grant ei see. Du kiender
Mit Forhold til den stolte Palnatoke:
Jeg hader ham, som jeg har altid hadet
Hans Fader, der foragted mig, sin Broder,
Fordi jeg er et Slegfredbarn; som var
Det Skam, at takke fyrig Elskov for
Sin Fødsel. Sad ei Hrolf paa Leirestolen?
At jeg har hiulpet Dig at straffe Aki,
Farbroderen, veed Palnatoke; Straffen,
Den velfortiente, kalder han et Mord.
Hans Kæmper er en Efterklang af ham.
Jeg gik forbi, den tykke Bue saae mig,
Da greb han Hornet, raabte: Fader Fiølnir!
Hvi sniger Du Dig som en Snog forbi os?
Kom ind og tøm et Horn! saa glemme vi,
At Du est Akis Bane; thi nu hævner
Straadøden jo dog snart dit Nidingsværk.
Da blev jeg rød af Harm; jeg maatte døie
Forsmædelsen, for Overmagten dengang;
Men snarlig hævne vi os Herre Konge!

Harald.

Med Himlens Hiælp! Det er endda en Trost,

At de er overmodige, høirøsted',
Det viser, at de ruger Intet ud;
Og som Du siger, sad de ubevæbned'
Og drak.

Fiølnir.

Ei ubevæbned'; klædt i Jern,
Med store Slagsværd ved de venstre Sider;
Paa Væggen rundt omkring hang deres Drer,
Og blanke Spiud i alle Kroge.

Harald.

Ha!
Det Tegn er ikke godt.

Fiølnir.

Saaledes pleie
Bestandig Palnatokes Mænd at drikke.
De er saa vant til Harnisk og til Sværd,
At intet tykkes dem saa mageligt,
Som naar de sidde diupt i Pandserplader.

Harald.

Det er endda en Trøst.

Fiølnir.

Er det en Trøst?

Harald.

Gaa, hent mig Bispen! Denne hele Sag
Er sær forblommet.

Fiølnir.

Hente Bispen? Ja
Saafremt jeg vidste, hvor han var; han er
Ei heller nogensteds at finde.

Harald.

Hvad?
I Klostret ei?

Fiølnir.

Slet ingensteds, min Herre!
I Morges gik han bort; hvorhen veed Ingen.
Jeg frygter, han er vandret ud til Taarnet,
At Svend har kastet ham, ved Fogdens Hiælp,
I Hullet ned til Ormene.

Harald.

Som Natten,
Er sort og skummel denne Sag. — Hvordan
Er Veiret ude?

Fiølnir.

Mørkt, og Vinden hyler
I Træerne.

Harald.

En gunstig Nat for Stimænd.
Jeg seer dem brænde Huset!

Fiølnir.

Vi er sikkre.

Harald.

Gaa Fiølnir! Viis Dig værdig til at være
Min Staller og min Merkismand! Kald Hæren!
Lad Eivind Skeira holde Flaaden klar.
Jeg kan ei færdes selv i Natten; men
I Morgen skal jeg vise, jeg er Kæmpe.

Fiølnir.

Gak Du tilsengs og frygt Dig ei, min Herre!
Vi vaage skal nok over Dig.

Harald.

Nei, nei!
Selv vaage vil jeg over mig; man vaager
Selv bedst. Gaa, hent mig Skofte, Gangerpilten!
Han skal mig korte denne lange Nat
Med Sagn og Eventyr.

Fiølnir.

Hvordan, Kong Harald?
Nu vil Du høre Eventyr? Maaskee
Opleve vi et Eventyr i Nat,
Som vil fortælles vore Børneborn.

Harald.

Spild Tiden ei, gaa, skynd Dig, lyd mit Bud!

(Fiølnir gaaer.)

Harald.

Man bruger ei Fortrolige til Alt.
Ha denne Nat er svanger paa Misgierning.
Jeg seer i Mørket dem med Dolk og Blus!
Ha Nidinger! jeg forekommer Eder.
Giv Lykke mig til Daaden, St. Sebaldus!
Saa skal dit Altar faae et Overtræk
Af Purpurpel, ti store Voxlys; ja
Jeg bygger dig en Kirke, hvis Du hiælper
Mig ud af denne frygtelige Nat.

Skofte kommer gabende.

See her er Skofte! Er ei Danerkongen
Endnu i Seng?

Harald.

Man sover alt for meget
I dette korte Liv; tidsnok at sove
Paa Bolstret af den haarde Kampesteen
I Høien.

Skofte.

Nei, det Bolster er for haardt;
Jeg sover helst ved Arnestedet, i
Den hede Askehob.

Harald.

Jeg vil ei heller
Henkastes i det kolde Muld; vil ei,

At Stormen mig omtude skal, en Synder
Paa Steilen liig; i Roskilds Kirke vil
Jeg jordes; ind i en af Chorets Søiler
De mure skal mit kongelige Legem,
Og male mig med stærk og broget Farve
Paa Pillens Væg, for Efterslægtens Øine.
Saaledes leve vil jeg efter Døden.

Skofte.

Men naar nu Kalken falder af paa Væggen,
Og naar i Muren dine Been bli'er Kalk?

Harald.

Saa skal jeg leve frisk i Skialdens Digt;
Og længer har ei nogen Helt det drevet.

Skofte (gaber).

Det er kun Galgenfrist!

Harald.

Fordriv mig Tiden!

Skofte.

Du vil fordrive Tiden, Konning Harald!
Og Tiden vil igien fordrive Dig; —
Nu det gaaer op!

Harald.

Fortæl et Eventyr!

Skofte.

Skal jeg fortælle Dig om Heidreks Sværd,
Der vilde lædske sig i Mandeblod,
Naar det blev draget?

Harald.

Nei; det har Ansgar
Fordærvet, ved at underlægge det
En from Betydning. Denne Viis er slet!
Tyrfing var virkelig et Trolddomssværd;
Saaledes har de gamle Skialde meent det;

Nu taler han om Myrdelyst og Grumhed!
Paa denne Maade dræbes Tyrfing selv.

Skofte.

Saa vil jeg synge Dig en Vise da,
Som jeg har lært derhiemme:
(Han synger)
Maanen skine,
Dømand grine.
Verde Du ikke ræd?

Harald.

Hvilke Fagter!
Fy, tie! — Det er kun Overtro. Den Dræbte
Kan ikke lee i Maanskin!

Skofte.

Herre Konge!
Da leer man først, naar Kiødet faldet er
Fra Kiæven; men det er en tvungen Latter.

Harald.

Kom sæt Dig ligeover for mig, Skofte!
Og da jeg veed, at Du har Miøden kiær,
Saa drik af dette guldbeslagne Kruus,
Mens jeg forrtæller Dig et Eventyr.

Skofte.

Du vil fortælle? Det er kosteligt.
(Han sætter sig ved det lille Bord, ligeover for Kongen; skiænker og drikker.)

Harald.

Der var engang en sølverhaaret Konning;
Ham stod de lumske Fiender efter Livet;
De trued ham, opægged af en Niding,
Og Gubben sad forladt i Alderdommen.

Skofte (drikker).

Den arme Diævel!

Harald.

Det var bælmørk Midnat;
Naar Dagen gryede, skulde Striden stande;
Han sad i Natten, søvnløs og forfærdet;
Oprørerne var i et andet Huus,
Og svired, sikkre paa den snare Seir;
Og der var Kongens værste Avindsmand. —
Ak! tænkte Gubben, havde jeg mig nu
En Tiener her, behiertet, uforsagt,
Da sendte jeg ham i min Fiendes Huus,
Han bored i Forræderen sin Daggert,
Og naar da Dagen kom, var Seiren vundet.

Skofte.

Og fandt da Gubben ei en Slig?

Harald.

Min Søn!
Behiertet Troskab er ei let at finde.

Skofte.

Det skulde været mig, jeg havde neppe
Betænkt mig længe.

Harald.

Du est rask og snild,
Selv uforsagt, men Du est ikke vant til
At bruge Sværd, at skue Blod.

Skofte.

Ei Sværd,
Men Kniven kan jeg bruge destobedre.
Ei vant til Blod at see? Hvor vil Du hen?
Hos os, derhiemme, bringe Qvinderne
Bestandig Svededugene, Liigskiorten
Til Gildet med, for deres Mænd og Brødre.
Der løber sielden af det uden Blod.

Harald.

Tillader Kulden saadan Heftighed?
Tilsteder Sneen Drab?

Skofte.

O, Herre Konge!
Den lokker just dertil; thi aldrig rødme
Blodsdraaberne saa smukt, saa purpurfriske,
Som naar de dryppes i den hvide Snee.

Harald.

Du havde virkelig da Mod, min Skofte!
Til denne Daad, hvis jeg var Oldingen?

Skofte.

Hvad Mod? Jeg har alt dræbt med egen Haand
Tre stærke Mænd, min Faders Fiender.

Harald.

Du?

Skofte.

Just jeg.
(Han drager sin Kniv.)
Og seer Du disse Pletter Rust
Paa Kniven? Det er Blodrust: Blodet af
Min Faders Fiender.

Harald.

I en Tvekamp?

Skofte
(putter Kniven i Lommen).

Nei,
Det var en Enekamp.

Harald.

Stod de da stille?
Lod de Dig støde til?

Skofte (skiænker).

Nei, men de laae.

Harald.

De laae?

Skofte (drikker).

Og sov.

Harald.

Ja saa! — Du est saa munter!
Ha jeg misunder Dig din Munterhed.
Siig, est Du aldrig plaget af en Svartalf,
Som man har kaldt Samvittigheden?

Skofte.

Nei!
Jeg kiender lidt til Vittigheden, mindre
Samvittigheden.

Harald.

Lykkelig est Du!

Skofte.

Jeg gior, hvad man befaler mig, og lader
Mit Herskab dømme selv, om min Bedrift
Er vel giort eller ikke.

Harald.

Lykkelig
Est Du!

Skofte.

Hvad er det da saa stort at døe?
Saa stort at dræbe? Er det her forbi,
Saa lever man et andet Sted dog op,
Hvor der skal være bedre, som man siger.

Harald.

Du est en egen Svend. Siig, har Du Brødre?

Skofte.

En Broder, hedder Karker, hos Jarl Hakon
I Norge; han er dum; jeg pryglte ham,
Derfor har Jarlen skilt os ad, og sendt
Mig hid til Dig, i Skat, med Falkene.

Harald.

Jeg takker ham for denne sieldne Gave!
Er Noden størst, er ogsaa Hiælpen nærmest.
Et Væsen har jeg netop nødig, Skofte!
Som Dig; thi jeg er Gubben selv, min Søn!
Og Palnatoke, — det er Nidingen!

Skofte.

Han, som skiød Æblet bort af Sønnens Hoved?

Harald.

Just han.

Skofte.

Det var et dygtigt Skud!

Harald.

Jeg frygter
Et værre. Hvis han ikke forekommes,
Da skyder han snart Kronen af mit eget.

Skofte.

Skyd Hovedet af ham, saa er din Frygt
Et Hoved kortere.

Harald.

Du taler som
Den vise Mimer. Skofte! vil Du snige
Dig did og støde Dolken i hans Bryst?

Skofte.

Ifald det la'er sig giøre, ja!

Harald.

Det lader
Sig giøre; Huset er mig vel bekiendt;
Mit var det i min Faders Levetid;
I tvende Stokværk er det bygget; underst
Er Borgestuen, den er fuld af Kæmper;
For oven er en Svale med et Kammer,

Der sover han vist nogle Timer ene. —
Du kan dog klavre, Skofte?

Skofte.

Som et Egern.

Harald.

Saa stiger Du ad Træet op til Taget;
Den største Skorsteen fører Dig til Svalen;
Der kan i Mag Du vente Leiligheden.

Skofte.

Det la'er sig høre.

Harald.

Hvis det lykkes Dig,
Da skal Du faae en sogrøn Silkekofte,
Skarlagens Hue, høi og spids, og Støvler
Med Kløverblad.

Skofte.

Og maa jeg tidlig gaae
Tilsengs? Og maa din Kiøgemester give
Mig mere Smør paa Brødet, end sædvanlig,
Og ikke skrabe det saa karrig tyndt?

Harald.

Det loves Dig! Hvis Palnatoke falder,
Da skal Du aldrig mangle Suul til Brødet.

Skofte.

Jeg iler! — — Men, endnu dog Eet, Kong Harald!
Du har saa ofte lovet mig at vise
Dig for mig i din skiønne Kroningsdragt;
Den har jeg aldrig seet. Hvis jeg skal gaae,
Da maa Du først fornøie mig med dette.

Harald.

En andengang!

Skofte.

Nei dennegang! Nu strax!

Der kunde skee Forhindringer; maaskee
Jeg fik det ei saa let igien at see.

Harald.

Selv deri vil jeg følge Dig.

Skofte.

Det ligger
I Skabet, i dit Sovekammer. Skal
Jeg lyse?

Harald.

Nei, bliv her! jeg veed Besked.
Til høire Side ligger Kroningsdragten,
Til venstre Kant Liigklæderne. Bliv her!
Jeg veed at finde, hvad jeg vil, i Mørke.

Skofte

(alene, drager sin Daggert).

Ifald den kun er skarp nok, denne Daggert.
Nu, jeg vil slibe den, før jeg gaaer bort,
Hist paa vor Bænk, den sønderslagne Blodsteen.
Der hvæsser jeg bestandig Kongens Knive.
Der staaer den gamle Odin med sit Sværd
Smukt gravet ud i Stenens Overflade.
Vi har alt slebet bort lidt efter lidt
Det halve Sværd med samt hans Tommelfinger.
Thi til et velbesat og lækkert Taffel
Udfordres fremfor alting Kniv og Gaffel;
Da maa der slibes; mens nu Kniven vinder,
Derude Sværdet meer og meer forsvinder;
Og gaaer det længe raskt saaledes fort,
Saa er snart hele Kæmpen sleben bort.

(Kong Harald kommer ind i sine Liigklæder.)

Skofte.

Der er han alt. Ja tænkte jeg det ikke?
Nu har han grebet feil; han kommer i
Liigklæderne. Hu! han seer rædsom ud.

Harald
(med stolt Høitidelighed).

Her er jeg i min egentlige Dragt;
Den Dragt, der tyder paa min Slægt, mit Udspring,
Der viser med sin sieldne Herlighed
Af hvilken vældig Rod jeg er oprunden.
Den Anden bæres kun af Ydmyghed;
Men denne pryder mig, og fremfor Alle,
Den høitidsfulde Dag, da jeg bestiger
Min Throne.

Skofte.

Stolte Konge! Du har Ret!
Unægtelig est Du den største Mand
I det firkantet-lille Fyrrerige!
De andre kun er Madiker mod Dig.

Harald
(betragter sig).

O Himmel! hvad er dette?

Skofte.

Du har vidst
At finde, hvad Du vilde, godt i Mørke.

Harald (forfærdet).

Jeg tog den Bylt, som laa til høire Side;
Jeg veed det vist, den laa til høire Side!
Min Kroningsdragt! selv har jeg lagt den hen,
Selv har jeg Nøglen. — Ja, jeg veed det vist!

Skofte.

Det er vel ikke første Gang, Kong Harald!
At Du har taget venstre Haand for høire?

Harald.

Gaa! Loke kogler fælt i denne Nat!
Gaa! dyp din Daggert i min Fiendes Blod,
Da skal Du see mig i min Kongedragt

End mangt et Aar. Men skynd Dig ufortovet,
Thi jeg er syg om Hiertet.

Skofte.

Vel, jeg gaaer!

Harald.

Her er en Dør, i Tæpperne forborgen,
Den bringer under Jorden i en Løngang
Dig op i Gaarden paa den anden Side,
Hvor ei Drabanterne kan mærke Dig.
Saaledes kommer Du tilbage let,
Og hvert et Spor, som kunde røbe Daaden,
Er slettet ud. Men skynd Dig, Skofte! skynd Dig!
Thi jeg er syg. Det hvide Liigtøi har
En hæslig Stank. — Jeg veed det nok, det kommer
Af Fyrreskabet, af beklumret Luft. —
Jeg kan ei lide Lugt af Høvlespaaner,
Med Høvlespaaner stoppes Dødens Pude.
Gaa, skynd Dig!

Skofte.

Jeg er hurtig som en Falk.

Harald.

Styrt hurtig som en Falk Dig paa dit Bytte!

(De gaae.)

Palnatokes Hal.

En Lygte staaer paa Bordet.

Palnatoke. Bue.

Palnatoke.

Det er alt Midnat, Bue! jeg vil sove.
Beed dem i Borgestuen spare Mioden;

Naar Svend har seiret, vil vi drikke meer.
Vi hilse maae med Kraft den aarle Morgen,
Ei halv beruste. Vi maae skiftes til
At sove, medens Nogle holde Vagt.

Bue.

Ja Du har Ret, min Svoger! Det skal skee.
Og døver Nogen Øret mod Forstanden,
Saa vil jeg tordne ham den Sang i Øret:
„Op! ei til lystigt Gilde,
Ei Jomfrusnak hin milde,
Men Hildursleg hin haarde.
Hver skal mod Fienden baarde!"

Palnatoke.

Det gamle Biarkemaal. Retsaa min Frænde!
Thor styrke Dig! God Nat! Vi sees imorgen.
Men om i Morgen-Nat vi vandre til
Saa kort en Slummer; om os Hanen vækker
Igien til Overmorgens Morgenrøde —
Veed Baldur, Bue! Men vi træffes vist;
Thi Dødens Magt adskiller ei de Gode.

Bue.

O vi skal leve sammen, nyde Seiren
Som Venner. Disse Nidinger kan ei
Forkorte vore Dage; Bues Arm
Skal kæmpe tro for Dig og for dit Liv;
Thi det er mere værd end mit og Manges.

Palnatoke
(griber hans Haand).

Og skal jeg falde, Thor! saa lad mig falde
For slig en ærlig Kæmpes Heltehaand.
Da gaaer jeg glad i Døden, naar Du vinker.

Bue.

Thor hører Dig. Seer Du? hans Stierne blinker.
(De omfavne hinanden, Bue gaaer.)

Palnatoke (alene).

Jeg kunde lægge mig paa Bolstret der
I Kamret; men saa slumrer jeg for hardt,
Og vaagner søvnig i den aarle Morgen.
Paa Stolen vil jeg sidde her ved Bordet;
En liden Slummer, ingen Qvindesøvn.
(Han sætter sig.)
Ha jeg er træt! — Hvor herligt smager Hvilen
Den Modige. Og Haralds List — og Bispens —
Og min Forstillelse, den tvungne Glæde
Har mattet mere mig, end nogen Kamp.
Jeg er ei vant til sligt et Mummespil. — —
I Lygten der kan Lyset gierne brænde.
Saa kom da vene Siofna, Nattens Mø!
Giv mig dit Kys og styrk mig med din Slummer!

(Han sover ind. Kort efter bliver Skiærmen taget bort fra Skorstenen.)

Skofte træder ud med sin Daggert i venstre Haand og med et Klæde om den høire.

Han sover. Rigtig! Nu behændig, Skofte. —
Fordømt, at jeg har skaaret mig saa dybt
I Haanden, da jeg vilde slibe skarp
Min Kniv i Mørket først paa Runestenen.
Man skulde neppe troe det; men det var,
Som om den gamle Odin havde reist sig
Fra Stenens Overflade, stødt mig Kniven
Dybt i Haanden ind. Ha, da løb jeg bort
Af alle Kræfter. Jeg begriber ei,
Hvordan jeg dog er kommen her saa snart.
Men han var efter mig i Hælene.
(Seer paa Palnatoke, og farer forskrækket tilbage.)
Der sidder han!! — Nei det er Palnatoke.
Han ligner Odin. Hvilken dygtig Kæmpe.
Bredskuldret! Hvilken Pande! Brystet hvalt.

Han er bedækt med Staal. Jeg kan ei støde
Ham Daggerten i Brystet. Stille! Halsen
Er bar — Et Snit! Frisk Mod!
(Han nærmer sig skiælvende, men standser.)
Ha det er dumt!
At løbe hurtig til og støde hurtig
Og hurtig løbe bort, den Sag er let;
Men — nærme sig hans Aasyn, Skridt for Skridt.
Hvad det er for et Ansigt! Hvis han vaagned,
Han hakked mig til Ravnemad.
(Nærmer sig atter og standser igien.)
Hvi har jeg
Mig ogsaa saaret i den høire Haand?
Den venstre bruger jeg ei nær saa godt.
En dygtig Mørder burde stedse være
Keithaandet.
(Han gaaer lige ind paa Jarlen og sætter ham Kniven paa Struben.)
Nu? Hvad holder mig tilbage?
Nu kun et Snit —
(I det han rører ved Palnatoke, taber han Daggerten af Forskrækkelse; og i det den klingende falder paa Gulvet, raaber han af alle Kræfter):
Red Jer, Herr Jarl! Ha red Jer!
Man staaer Jer efter Livet!

Palnatoke
(springer op).
Hvo er her?
Hvo vared mig for Mordere?

Skofte (forstyrret).
Jeg, Herre!

Palnatoke.
Hvo vilde dræbe mig?

Skofte.
Jeg, Herre!

Palnatoke.

Du?

Skofte.

Ja, Herre!

Palnatoke.

Hvi fuldførte Du da ikke
Din Heltedaad?

Skofte.

Jeg havde gierne giort det,
Hvis Evnen havde været der som Villien.

Palnatoke.

Hvordan?

Skofte.

Naar I en anden Gang vil myrdes
I Søvne, maae I ei forskrække Folk.

Palnatoke
(griber ham i Bryſtet).

Ha feige Stimand! hvo har sendt Dig hid?

Skofte.

Det tør jeg ikke sige, det har Kongen
Forbudet mig; det er en Sag, som kun
Vedkommer ham og mig.

Palnatoke.

Mig skulde den
Dog ogsaa komme ved, saavidt jeg mærker.

Skofte.

Ja det er sandt. Jeg taler lidt forvirret;
I har forbluffet mig.

Palnatoke
(drager sit Sværd).

Hvorledes est
Du kommrn hid igiennem Vagten? Har
Alt Haralds Stimænd overvældet lumsk
Min lille Helteflok?

Skofte.

Jeg har jo sagt Jer,
Det er en Sag imellem os, — os Tre!
Og hverken Eders eller Kongens Kæmper
Har mindste Nys om denne Nattereise.

Palnatoke.

Hvorledes est Du kommen i mit Huus?

Skofte.

Har I ei før seet Ugler falde ned
Igiennem Eders Skorsteen?

Palnatoke.

Hvordan kom
Fra Kongen Du igiennem Nattevagten?

Skofte.

Harald har tvende Huller paa sin Hule,
Som Ræven; een bekiendt, een hemmelig;
Mig har han udsendt af den Bageste.

Palnatoke.

For lumskeligt at myrde mig i Søvne?

Skofte.

Det siger I og ikke jeg, min Herre!

Palnatoke.

Den tredie Gang! Nu ved Retfærdigheden! —
Min Bue! — Her! — Mit Pilekogger! — Ha
Hvor er mit Pilekogger? — Det er glemt
I Borgestuen mellem Kæmperne. —
Forsigtighed! — Hvad, Norne? Nægter Du
Retfærdigheden Hævn, og Hævneren
Sit Vaaben? — Skulde! vil Du standse mig?
(Han grunder et Øieblik, og lægger Haanden paa sit Bryst.)
Hvad har jeg der? O mægtige Gudinde!
En Piil! den samme Piil, jeg stak i Barmen,
Da Harald — Nu, retfærdige Forsete!

Forstaaer jeg Dig; Du taler tydeligt.
Jeg er i Haralds Gicæld, jeg skylder ham
Et Skud — han minder strengt — det skal betales.
(Til Skofte)
Du følger mig, saa hurtig som en Raa,
Stum som en Fisk og lydig som en Hund!
Jeg binder Dig ved Døren, at Du ei
Skal løbe bort, mens jeg besøger Kongen.
Det mindste Knv vil koste Dig dit Liv.

Skofte.

Jeg har ei Raad, at kiøbe det saa dyrt.
(Begge gaae.)

Kongens Hal.

Harald sidder ved Bordet i Purpurkaabe med Guldkrone paa; Septeret ligger paa Bordet; han hælder Miød af Guldkruset i et Horn.

Han tøver længe. Det er Midnat alt.
Høit galer Hanen, Mørkets Vægter, Heimdal
For Jordens Ragnarokur. Hæsligt støder
Du i dit Giallerhorn. — Tusmørket truer
Jo Guderne — saa maa Bælmørkets Mulm
Vel true Kongerne! — — Ei, Harald Gormsøn!
Hvad er dog det for Drømme? Altid falder
Du til det gamle Hedenskab. Du est
Jo Christen! Hine dumme Dæmesager
Kun skræmme vorne Børn. (grunder.)
Ak, Børn har godt!
Som Barn har man et let og muntert Hierte;
Man voxer til, og alt imens man voxer,
Forhærdes Hiertet mere koldt og tungt,
Og trykker een tilsidst som Steen i Brystet.

(Han stirrer hen paa sin Moders Billed i Baggrunden.)
Der hænger hun! hun græder, tykkes mig.

Ha Thyra Danebod! hvi græder Du?
Men det er Glædestaarer; hendes Søn
Har bragt det vidt, han sidder med en Krone
Paa Issen, med et Kongespir i Haand,
Med gyldenbræmmet Purpurpel om Skuldren.
Maa hun da ikke fryde sig? Thi hvad
Er større Glæde for en Moder, end
At see sit Barn vel artet? — Gamle Taabe!
Hvad er dog det for Sværmeri, Du drømmer? —
Den Hane skal imorgen slagtes; thi
Den skriger uforskammet mig i Øret,
Og Hunden tuder Grovt til Hanens Fiint,
Mens Uglen kroer sig af sin Fisteltrille.
Et herligt Spil, heel lystigt, kongeligt!
Hvo ei ved slig Musik fik Lyst til Drik,
Var ikke Mioden værd. God Taar derude!
(Han drikker og lægger Hornet fra sig.)
Besynderligt med de Umælende!
Om Dagen tie de, og laer os tale;
Om Natten sladdre de, naar vi er tause;
Da kræves vi af deres Hyl til Regnskab.
Alt præker, — disse Mure, — Thyras Billed.
See hvor hun stirrer hid med Straffeblik! —
Som om jeg ikke vidste, dine Dine
Var brustne længst. — Det er en hæslig Vane,
De Skilderier har ved Nattetid,
At stirre Folk saa stivt i Dinene.
Hvorhen jeg gaaer, forfølger hendes Blik mig.
Utaaleligt! det er en Hexekunst.
Jeg alle Malere forbyde vil
At nærme sig mit Rige.
(Gaaer hen for Billedet.)
Nu hvad vil Du?

Har Du paa Bugen vendt Dig i din Grav,
Fordi din Godhed, din Formaning ei
Har frugtet paa mig? Vil Du end bestandig
Mig revse med din Tale, som en Pebling?
Ha jeg er voxet længst fra Riset, jeg!
Jeg er en Mand paa fiirsindstyve Aar,
Kan selv mig raade. (Han sætter sig.)
Hvi dog Skofte nøler.
Det maa jo være skeet alt. Kom dog! Kom!
Saa skal Du see mig i min Kroningsdragt. —
Ei blot for Drengens, for min egen Skyld,
Har jeg iført mig denne Dragt; den giør
Mig tryg i Natten; Nattens Rædsler vove
Sig ikke nær den Salvede.
(Seer stivt paa Billedet.)
Den Stirren
Skal jeg dog vænne snart Dig af med . . .
(Han gaaer hen og vender Billedet om paa Væggen.)
Saa!
Nu kan Du see i Muren, ei paa mig . . . .
Den Salvede! Ha trued hendes Blik
Mig ei ved dette Ord, som om hun vilde . . .
Nok — død er død — Og Knud Dan-Ast er længst
Begravet. — Var han god, saa er han salig! —
Hvad foregik imellem ham og mig,
Det kommer Ingen ved — Han sover i
Tinkisten. Harald er den Salvede. —
At Salven brændte ham som Ild paa Issen,
At Haarene faldt af derved; det er
En Hemmelighed, som kun Harald veed,
Og som han tager med sig i sin Grav.
Hvis han er Drot, har han betalt sin Krone,
Han fik den ei for Intet, kiøbte den
Med sin Samvittighed, og det er meer,
End dette gule Stykke Malm er værd. — —

Dit blege Gienfærd skrækker mig ei, Knud!
Det er Indbildning kun, at jeg Dig seer
I Hallen rynke dine hvide Bryn, —
Men raa er Natten, tærer kold, som Søen;
Da maa man drikke dygtigt og forjage
Sin Svimmelhed. — Tys, tys, der kommer han!
Der kommer Skofte med den røde Daggert.
Den svæver op, den hemmelige Dør!
Skiælv ei! Det er forbi! Det er fuldbragt.
(Døren aabner sig; Palnatoke staaer i fuld Rustning med opspændt Bue, og sigter paa Harald.)
Hiælp Himmel! det er Palnatokes Aand!
(Han styrter til Jorden.)

Palnatoke.

Nu er din Time, Harald Gormsøn! kommen; dø!

Harald.

O lad mig ei som Synder døe! Ha Skygge spar!

Palnatoke.

At synde meer forhindre Dig vil Skuldas Bud.

Harald.

Jeg synger Sielemesser Dig ved Graven; spar!

Palnatoke.

Opdaget blev dit Nidingsværk; mit Liv er frelst.

Harald.

Spar, spar! Jeg deler villig Riget strax med Svend.

Palnatoke.

For silde. Løvtet binder mig, Du maa herfra.

Harald.

Bi til imorgen, lad os stride da som Mænd.

Palnatoke.

Du est en Niding, tør i ærlig Kamp ei gaae.

Harald (drager sit Sværd).

Saa dræb med Sværdet, nægt mig ei mit Livs Forsvar!

Palnatoke.

Spilfægten var kun mellem Dig og mig en Kamp.

Harald.

Her knæler jeg i Støvet for Dig. Skaan mit Liv!

Palnatoke.

Vee Den, som Livet mere kiært, end Æren har.

Harald

(reiser sig fortvivlet og griber sit Kongespir).

Jeg er din Konge! Lyd mit Bud og fly min Hal!

Palnatoke.

Tilranet har Du Magten Dig ved Brodermord.

Harald.

Ha Morderengel! Vær min Krone! Mig i den!

Palnatoke.

Vanæret har Du Danmarks Krone. Tag din Straf!

(Han skyder ham Pilen i Brystet og gaaer.)

Harald (styrter).

O han har dræbt mig! Milde Himmel, Miskundhed!
Hiælp, hiælp! I Danske, kommer, stiller Kongens Blod!
Dybt brænder Pilens Odd mit Bryst. Jeg brænder alt.

(Han vælter sig mod sin Moders Billed.)

O beed til Himlen, Moder! for din Søn! Du var
Jo from og dydig — styrk mig, hulde Moderblik!

(Fortvivlet)

O Himmel! Ryggen har hun vendt sin Søn! —
Nei! Nei!
Selv har jeg vendt min Moder fra mig. Ingen Trøst
I Døden! Ingen Trøst i Døden! Intet Haab.
Hævn! Hævn! I sorte Magter! Hævn paa Den,
som lod
I Synden døe den sølvgraa Gubbe; blodig Hævn!

(Han døer.)

Femte Handling.

Kongens Hal.

Kong Svend. Thorvald. Fiølnir. Følge.

Svend.

Her blev min Fader myrdet, Gubbe? Her?

Fiølnir.

Her. Hist i Sovekamret — slumrer han.

(Han aabner Døren. Svend giør en Bevægelse til at gaae hurtig ind, men standser, og følger derpaa langsomt med Fiølnir.)

Thorvald.

Kong Svend er dybt bevæget.

En Kæmpe.

Gamle Fiølnir
Har taget Svededugen af den Døde,
Svend kysser knælende sin Faders Haand.

Svend

(kommer tilbage med Hænderne for Øinene; han staaer længe taus i den inderligste Bedrøvelse; endelig bryder han ud):

Han var min Fader! Ha hvad er min Seir?

Her staaer jeg nu! En kronet Vetler! Hvad
En pialtet Træl, der skraber Gryden hist
I Stegersæt, besidder, blev mig nægtet;
Thi jeg har ingen Fader. Han er dræbt!
Og da han leved, var han død for mig.
(Han stirrer ind paa Liget.)
Hvi vilde Du, som var saa herskesyg,
Ei være Hersker over Sønnens Hierte?
Hvi skulde Døden aabne Dig en Barm,
Hvis Kiærlighed i Livet Du forskiød?
Hvi skulde allerførst mig Mordet lære:
Du var min Fader? Men med røde Runer
Har Morderpilen præget i mit Bryst:
Du var min Fader! og saavist jeg haaber
At nyde hisset Odins stolte Glæde,
Saavist jeg hævne skal din Død, hvis Utgard
Ei skiuler Ophavsmanden med sit Mulm;
Det sværger jeg Dig høit! Ja Du skal hævnes.

Fiølnir.

O at min gamle Herre havde hørt
Sligt Udbrud af sin Søns Hengivenhed!
Ha, skal dog Misforstaaelser og Ondskab
Adskille stedse selv de bedste Hierter?
Ja jeg er vis derpaa, I havde fundet
En Fader i ham, hvis han havde kiendt Jer. —
Men Vee Den, som Forargelsen kom fra.

Svend.

Siig, Gubbe! har Du Ingen mistænkt? Ingen?

Fiølnir.

Mistanken ene fælder ingen Mand;
Dog, Herre! jo; ei blot Mistanken har jeg,
Men meer: Sandsynlighed — og maaskee Vished.

Svend.

Vished?

Fiølnir.

Lad Eders Følge træde bort,
Saa skal jeg tale.

Svend

(byder Drabanterne ved et Vink at forføie sig bort; til Thorvald, som ligeledes vil gaae, siger han):

Bliv, min Ven! for Dig
Har Kongen intet hemmeligt. Tal, Gubbe!

Fiølnir.

Her fandt jeg Kongen i sit Blod i Morges.
Den finske Træl var flygtet. Alle troe,
At han er Morderen; men hvo som kiender
Hans forhen viste Troskab, maa forkaste
Sligt, som den plat urimeligste Gisning.
Hvorledes dette Mord er skeet, — det skiules
I Nattens Mulm; men Herre, Gierningsmanden —
Ham har alt Hævnens vrede Norne røbet.

Svend.

Hvorledes? Tal! Hvem har Du mistænkt? Hvem?

Fiølnir

(tager en Piil frem af sin Barm).

Med denne Piil blev Eders Fader dræbt;
Selv har jeg draget den af Kongens Hierte.

Svend.

O Himmel! den er blodig end.

Fiølnir.

Som Blodet
Beviser Mordet, saa beviser Pilen
Tillige Gierningsmanden. Kiender Du
Den ei, min Herre?

Svend.

Nei! — Jo! — Evige Guder,
Hvad Gisning isner mig?

Fiølnir.

Sikkert Den rette!

Siig Herre! kiender I ei denne Piil?
Hvo skyder med saa tunge, store Pile?

Svend.

Thorvald!

Thorvald.

Min Konge?

Svend.

Nærm Dig! Kiender Du
Den Piil? Tal, Tal!

Thorvald
(betragter den, studser et Øieblik, men giver den derpaa rolig tilbage).

Ja Svend, jeg kiender den.
Den har en Stimand stiaalet ud i Nat
Af Palnatokes Kogger.

Svend (omfavner ham).

O min Ven!
Dig skiænkte Himlen mig til daglig Frelse.
Som før mit Liv, saa har Du reddet atter
Mit Haab, dræbt min Fortvivlelse; Du har
Blot ved et Ord mig andengang befriet
Fra Lænkerne. Ja Thorvald! Du har brudt
Uværdig Mistvivls Slavelænke.

Fiølnir.

Stille!
Lad først mig lukke Døren for den Døde.
Slig Tale kunde reise ham paa Baaren.

Svend.

Hvad siger Du?

Fiølnir.

Jeg siger: Ungdom er
Et Hav, hvis hele Brusen avler — Skum!

Svend.

Ha! Du bebreider mig?

Fiølnir.

Jeg troede nys
At see en Voggur, snild betænkt paa Hævn,
En Amleth, grublende paa rædsom Straf
For Fadermordet; og nu har et Vindpust
Fra Island kiølet pludselig din Ild,
Og giort dig fra en Løve til et Lam.

Svend.

Slig Skingrund fælder ikke Palnatoke.

Fiølnir.

Det var fra Arildstid et stærkt Beviis
At finde kiendt Mands Vaaben hos den Dræbte.
Han er min Broderson; var han uskyldig,
Da maatte Blodets Stemme kalde mig
Til hans Forsvarer, ei hans Avindsmand;
Men Pligt og Troskab overveie Slægtskab;
Her har han myrdet lumskelig min Drot;
Og fra med Iver at bevise Mordet
Skal Intet holde mig.

Svend.

Opdag det først!
I Aften feirer jeg min Faders Gravøl;
Til dette Gilde kommer alle Kæmper
Og Palnatoke med; er Tallet fuldt,
Da vil jeg lade Pilen vise rundt
Fra Mand til Mand; og Palnatoke maatte
Paa eengang have skiftet reent Natur,
Ifald han skulde nægte sin Bedrift.

Fiølnir.

Det troer jeg selv; hans Dristighed og Hovmod
Er tøilesløs. Men, ædle Herre Konge!
Han kommer ei. Han gaaer i Nat til Jomsborg.

Svend.

Hvordan?

Fiølnir (henter et Skiold).

Læs disse Runer, høie Konge!
Dem skrev han paa Heroldens Skiold til Svar.

Svend (læser).

„At Sønnen hædre vil sin Faders Minde,
Bør ei bebreides; at jeg ei kan hædre
Min Avindsmand, at Palnatoke slet
Forstaaer at hykle Følelser, det veed Du;
Desaarsag bliver jeg fra dette Gravøl.
Ei heller har jeg Lyst, at lade Rygtet,
Der gaaer, i Aften komme til Forklaring.
Drik, efter Landets Sæd, din Faders Minni,
Bliv værdig til den Throne, Du besteg,
Og tro med Styrke paa min Ærlighed,
Indtil jeg faaer beviist Dig den! Farvel!"

Fiølnir.

Nu? Er endnu min Gisning Drøm?

Svend.

Ved Odin,
Nei! Han maa komme her i Aften, Fiølnir.

Fiølnir.

Det vil han, hvis Du billiger mit Forslag.

Svend.

Tal!

Fiølnir.

Skriv paa Skioldet: han maa komme. Skriv:
At Fiendskab bør med Døden være glemt,
Og at den første Danekæmper ei
Maa mangle ved dit første Giestebud;
Skriv: over Dig har Rygtet ingen Magt;
Og at der Intet ymtes skal om Rygtet
Den hele Qvæld. Lov Du ham det, min Herre!
Og Du skal see, han kommer.

Svend.

Vel, det skee!

Thorvald.

Hvorledes? Svend, min Ven! Du vil bedrage,
Vil overvælde lumsk din Fosterfader?

Svend.

Hvis han har overvældet lumskelig
Min egen Fader, — er min Hævn for svar?

Thorvald.

Betænk Dig vel, Kong Svend! der gives tit
Omstændigheder og Forviklinger
I Livet, som man aner ei. Det kunde
Vel hænde sig, at Palnatoke havde
Dræbt Harald, og var endnu brødeløs.

Svend.

Og har han dræbt ham, nu ved Danmarks Rige!
Da skal han bøde for det. Du forsvarer
At dræbe værgeløse Gubber, Thorvald!
Ved Midnat?

Thorvald.

Jeg forsvarer Intet, Svend!
Jeg beder Dig kun, at Du ei skal glemme
Besindigheden, og den Tillid, som
Du est den ædle Palnatoke skyldig.
Hvo stod i Dag paa Thinget mandelig,
Og talde diervt og kæmpende din Sag?
Hvo var den første Aarsag, at Du valgtes
Af Christne som af Hedninger til Konge?

Fiølnir.

Det være kan et Skalkeskiul, som Meget.
Mig farlig var den Mand, hvis jeg var Drot,
Som stifter Riger i mit Land, som søger
At ægge Folket, og som straffer Konger
Paa egen Haand med Døden.

Svend.

Han har Ret!

Fiølnir

(aabner Sovekammerdøren).

Der svømmer Eders Fader i sit Blod!
I svor ved Odin —

Svend.

Kom! Jeg skriver Brevet!

(Han gaaer hurtig bort med Fiølnir.)

Thorvald

(ene, efter et Øieblikks Taushed).

Det havde jeg om Svend, min Ven, ei troet.
Med dette Brev fraskriver Du Dig, Konning!
En vældig Kæmperarm, et trofast Hierte.
Thor bedre Dig! Mig seer Du aldrig mere.

(Han gaaer.)

Palnatokes Huus.

Palnatoke. En Skare Danske.

Formanden.

Ja, Herre! Siællands sydre Deel og Fyen
Har Eder valgt; vi frygter Othos Magt;
Vi mene, til at styre Rigets Roer
I saadan Storm, dertil behøves Mænd,
Ei Ungersvende; da nu Eders Slægt
Er kongelig som Svends, saa byde vi
Den ædle Palnatoke Danmarks Krone.

Palnatoke.

Har I og Eders Venner Tillid til mig?

Formanden.

Det troe vi at bevise med vort Tilbud.

Palnatoke.

Nu saa er Sagen afgiort strax. Gaaer hiem,

Og siger dem, som Eder hid har sendt:
Min Mening var, da jeg knæsatte Svend,
At danne ham til Drot, hvortil han fødtes.
Siig Eders Venner, som har Tillid til mig:
Jeg troer, jeg naaede hvad jeg stræbte til,
Og at jeg har det bedste Haab om Svend.
Fremdeles siger: Svend har ingen Ven
Meer trofast i sit Land, end Palnatoke;
Forkynder dem: Den Mand, som jeg skal agte,
Maa være Kongen tro; og siger dem
Til Slutning: At det Spyd, som vilde støde
Fra Thronen Svend, først maatte bore sig
En blodig Vei igiennem dette Bryst.
Har I forstaaet vel min Mening?

Formanden.

Ganske.

Palnatoke.

Saa gaaer med Fred! Og glemmer ei herefter,
At rolig Troskab og Hengivenhed
Er Undersaattens første Pligt. Farvel!

(De Afsendte forføie sig bort.)

Arnoddur

(træder ind med et Skiold, som han rækker Palnatoke).

Dankongen sender Dig et Skiold med Runer.

Palnatoke

(læser det og siger derpaa efterat have betænkt sig et Øieblik, i det han giver ham det tilbage).

Vel! Hils din Herre, siig ham: Jeg skal komme.

(Svenden gaaer.)

Thorvald,

(som har mødt Svenden i Døren, følger ham betænkelig med Øinene og siger derpaa til Palnatoke).

Jarl! tog Du mod Indbydelsen?

Palnatoke.

Ja, Thorvald!

Thorvald.

Det havde jeg ei troet. Jeg var hos Svend,
Da Du afslog det førstegang, og kom
At sige Dig Farvel.

Palnatoke.

Ærlige Thorvald!
Vi vil ei Afsked tage. Afsked tyder
Paa lang Fraværelse; men din Erindring
Skal aldrig være skilt fra mig. Vi sees
Desuden, haaber jeg, ret snart igien.

Thorvald.

Nu — derfor raader Guderne. Jeg tvivler!

Palnatoke.

Du tvivler?

Thorvald.

Gode Jarl! Du gaaer til Jomsborg,
Og jeg indskiber mig i Nat til Island;
Den vaade Ægir skiller vidt os ad;
Og om jeg tiere seer den danske Kyst —
Maa Nornen vide.

Palnatoke.

Du forlader Svend?

Thorvald.

Jeg staaer forladt af ham; og skynder mig
Fra disse skumle, kongelige Sale,
Hvor Listen yngler lumsk i hver en Krog,
Tilbage til min tarvelige Hytte.

Palnatoke.

Hvordan skal jeg forstaae din Tale, Ven?
Du est bedrøvet.

Thorvald.

Ja ved Asa Baldur!
Ret inderlig bedrøvet.

Palnatoke.

Ven! hvorfor?

Thorvald.

Jeg smigrer mig dermed, jeg troer, Herr Jarl!
At Du beærer med dit Venskab mig.
Bestandig har Du viist mig sielden Yndest,
Ja selv Tilbøi'lighed, endskiøndt Du est
En vældig Helt, og jeg en ringe Mand.

Palnatoke.

Hvorledes kan en Thorvald tale saa?

Thorvald.

Maa jeg udbede mig en Godhed af Dig,
I Afskedstimens sidste Øieblik?

Palnatoke.

Alt hvad Du vil.

Thorvald.

Vil Palnatoke skiænke
Da Thorvald sin Fortrolighed?

Palnatoke.

Du est
Den værd.

Thorvald.

Saa siig oprigtig, gode Jarl!
Hvorfor afslog Du Kongens første Tilbud,
Og tog imod det andet?

Palnatoke
(betragter ham et Øieblik stivt).

Du har hørt
Et Rygte, Thorvald! Troer Du dette Rygte?

Thorvald.

En ærlig Mand troer ei paa Skvalder.

Palnatoke.

Troer
Vel Thorvald mig istand til denne Daad,
Som Rygtet mig beskylder for?

Thorvald.

Hvorfor ei?
Hvo forudseer vel alle Livets Forhold!

Palnatoke.

Troer Thorvald mig istand til Nidingsværk?

Thorvald.

Ved alle Valhals store Guder: Nei!

Palnatoke
(griber hans Haand).

Ærlige Ven! ja, jeg har dræbt Kong Harald
I Natten med min Piil.

Thorvald.

Det sagde mig
Dit Die strax.

Palnatoke.

Jeg sad i Hallen her,
Var slumret ind, blev vækket af en Træl,
Som Harald havde sendt at myrde mig.
Det var hans tredie Anslag mod mit Liv!
Et Menneske kun er et Menneske,
Og selv den bedste Helt er intet meer.
Mit Hierte svulmed; jeg greb min Bue,
Jeg fulgte Morderen den skiulte Vei.
Der stod den gamle Synder! Tusind Gange
Han havde været Døden værd. Jeg saae
I Nattens Baggrund Danmark græde Blod
For denne Nidings Skyld. Da forekom
Hans Død mig uopsættelig nødvendig —
Og Pilen fløi fra Strængen i hans Bryst.

Thorvald.

Han vilde skille Dig igien ved Livet?

Palnatoke.

Ja, ved sin Skosvend, ved den finske Træl.

Thorvald.

Harald er falden paa sin egen Gierning.

Palnatoke.

Ved Nornernes Retfærdighed, det et han. —
Men — fromme Thorvald! — da vi er alene, —
Da dog Du ønsker min Fortrolighed; —
Eet — ængster mig just ei, men gior mig dog
Urolig i mit Hierte.

Thorvald.

Hvilket, Herre?

Palnatoke.

Den gamle Synder raabte før sin Død
Paa Tvekamp, fordrede sit Livs Forsvar.
Jeg nægted ham den sidste Tilflugt, Thorvald!

Thorvald (tier).

Palnatoke.

Det var ei Grusomhed! Jeg forudsaae,
Hvorlidet Kampen vilde nytte ham;
Den kunde vorden en Udsmykning, høit
For min Bedrift, ei nogen Hiælp for ham;
Og jeg forsmaaede denne Pyntekaabe.

Thorvald.

Hvad Du har giort, kan ingen Mand fordømme,
Har selv Du til dit eget Forsvar sagt;
Og Nidingsværk med Galde fylde kan
Et Duehierte, meer et Løvebryst.

Palnatoke

(griber pludselig hans Haand og fører ham til en Side).

Og skulde Du nu troe, min ædle Thorvald!
Med Alt, hvad her Du siger til min Trøst,
Med Alt, hvad jeg mig selv bestandig siger —
Saa staaer den røde Skygge for mit Blik,
I Purpurpeld med gyldne Kongekrands
I hver en Krog — og truer med sit Spir.

Thorvald.

I Broder-Purpurblod var Kaaben farvet,
Og Spiret vriſtet af den Dræbtes Haand.
For øm er din Samvittighed, min Herre!

Palnatoke
(ryſter paa Hovedet).

Min Ære var tilforn et ſpeilglat Skiold
Af ſlebent Staal; — hvor Solens Straale faldt,
Der blinkte den med dobbelt Glands tilbage. —
Nu ſtaaer en Plet af blodig Ruſt paa Skioldet;
Jeg gnider den ved Dag, ved Nat — og kan
Ei faae den ud!

Thorvald.

Hugprude Palnatoke!
Naar hørte jeg Dig tale ſaa?

Palnatoke
(med ſtigende Følelſe).

Ved Thor!
Jeg gav mit Blod, ifald jeg kunde vaſke
Ruſtpletten ud dermed.

Thorvald.

Fat Dig, min Herre!

Palnatoke.

Der gaaer en gruſom Friſter giennem Livet,
Den ſtygge Vagnhoft med det krumme Sværd,
Han lokker os, Een meer, en Anden mindre;
Han har ſin Fryd af at forvikle Hiertet
I ſine Garn. — Maaſkee det er en Prøve,
Hvorved de høie Guder vil erfare
Det ſande Sindelag. Den, ſom de gav
En ſielden Evne, af en ſaadan fordre
De ogſaa ſielden Kraft og ſielden Dyd; —
Og finde de bedragne ſig i Haabet,
Da ſende de Blodnornen med ſit Spyd!

Thorvald.

Ved Odin! Harald har fortient sin Død.

Palnatoke.

Hvi drev min egen Sag mig til hans Drab?

Thorvald.

En menneskelig Drivt, ved alle Guder!

Palnatoke.

Nok, Thorvald! — Jeg har aabnet Dig mit Hierte;
Hvad Du har hørt, faaer Ingen meer at høre.

Thorvald.

Din Tillid og Fortrolighed fortiener
Den inderligste Giengiæld. Palnatoke!
Gaa ei herfra idag til Kongens Gravøl.

Palnatoke.

Og derhen maa jeg, derhen skal jeg just.

Thorvald.

Gaa ei herfra idag til Kongens Gravøl!
Hvad vil Du der? Du har jo selver sagt:
Det er et Minde, som Du ei kan hædre.

Palnatoke.

Jeg gaaer ei did for Haralds Skyld, for Svends;
Han ønsker mit Farvel, før bort jeg reiser,
Vil takke mig personlig for min Iver
Ved Kongevalget.

Thorvald.

Palnatoke, bliv! —
Svend har besluttet at besnære Dig,
Det er den sande Grund til mit Besøg.
Fortumlet ved det pludselige Skifte,
Ved Kongevalget, ved sin Faders Død;
Bevæget ved at see hans Liig; ophidset
Af Fiolnir, har den svage Ungersvend
Forglemt sin Pligt og hvad han skylder Dig.

Palnatoke.

Det veed Du vist?

Thorvald.

Saavist, at jeg bestiger
Endnu i Nat mit Skib og gaaer til Island.

Palnatoke.

Bliv her og følg med mig til Haralds Gravøl!
Did gaaer jeg hen, uagtet alle Farer.
Hvad Du har sagt, har jeg formodet alt.

Thorvald.

Og dog? Dog vil Du gaae?

Palnatoke.

Jeg maa derhen!
Ei min Samvittighed beklemmer mig,
Men dette Mummeskiul. Saalænge jeg
Har levet var jeg min Bedrift bekiendt.
Jeg vil ei flygte som en Rømningsmand;
Jeg tager ærlig Afsked med Kong Svend.
Vil han Forklaring? vel, da skal han faae den.
Og jeg vil see den Mand, der sig formaster,
At lægge fiendtlig Haand paa Palnatoke.

Thorvald.

Tag i det mindste dine Venner med!

Palnatoke.

Nei. — Denne Sag vedkommer ene mig;
Hvad enkelt Mand har giort, maa enkelt Mand
Forsvare.

Thorvald.

Gode Jarl! jeg kan ei dølge
Dig her min Frygt.

Palnatoke (venlig).

Hvad frygter Thorvald for?
Mit Liv? Det skal jeg jo dog eengang miste.

Min Ro? Den vinder ved det raske Skridt. —
See, Thorvald! jeg vil tilstaae Dig det reentud:
Jeg havde mig en Drøm i Morgenstunden;
Der kom en Mand til mig i Søvne, sagde:
„Endnu i Nat skal denne Regning slettes
Imellem Dig og Svend! Endnu i Nat
Dit Hierte vorder roligt!" — Om han meente
Nu Livets eller Dødens Ro, — det veed
Jeg ei; det ville vi forsøge. — Hvis
Jeg falder — vel! da var det Nornens Vink.
Gaaer jeg derfra — da skal det røde Gienfærd
I Mørket tabe sig med denne Nat,
Og Dagen atter stedse see mig freidig. —
Saa følg mig nu! Jeg gaaer til Haralds Gravøl!
(Han gaaer.)

Thorvald.

O ædle Helt, Du gaaer kun til dit eget.
Men jeg vil redde Dig — Ja! jeg vil ile
Til Stranden ned, vil aabenbare Bue
Forræderiet; han skal komme med
Sit Mandskab Dig til Hiælp. — Jeg gaaer herfra:
Thi falder Palnatoke, falder Svend,
Er lige stor min Sorg og Danmarks Tab.
Farvel, Du skiønne, danske Strand! hvi tvinger
En opbragt, en blodgierrig Norne mig,
At flygte bort paa Nattens sorte Vove,
Til Heklas Snee, fra dine Bøgeskove?
(Han gaaer.)

Kongens Hal.

(Salen er i Baggrunden behængt med sorte Tæpper og Haralds Vaaben. Paa et Bord i Midten staaer et forgyldt Træbillede af Freyrs hellige Galt. Bænke til begge Sider. En dæmpet Sørgemusik begynder, under hvilken **Kæmperne,** vaabenklædte, komme parviis ind og sætte sig om Bordet. I Baggrunden staae Trælle ved Skiænkebordet med store Miødkruse. Naar Alle ere komne, træder Kong **Svend** ind med **Fiolnir.**)

Svend
(sagte til Fiolnir).

Tallet er fuldt, kun Hovedmanden mangler.
Ifald han kommer ei?

Fiølnir.

Han kommer vist.
Kun frygter jeg hans Følge.

Svend.

Stille, Fiolnir!
Ved Asathor der er han! Uden Følge,
Selv uden Rustning, blot med Sværd og Skiold.

Fiølnir.

Den vrede Norne leder selv hans Fied.

(Musiken begynder igien. Svend sætter sig i Høisædet. Palnatoke ved Bordenden. Under Musiken gaae Trællene omkring og hælde Miød i Kæmpernes Horn.)

Svend
(reiser sig i Høisædet med et sort Drehorn beslaaet med Sølvringe).

Arnoddur (raaber):

I bolde Kæmper! Svend, vor høie Konning, —
Altfor bedrøvet til at tale selv, —
Forkynder Eder lydt ved sin Herold,
At han vil drikke nu af Sorgens Horn
Sin Faders, Konning Harald Gormsøns Minni.

(Musik igien; Kæmperne reise sig og drikke med, hvorpaa deres Horn atter fyldes.)

Svend
(tager et dobbelt saa stort Drikkehorn af røden Guld; hvorpaa)

Arnoddur (raaber).

I drabelige Kæmper, fromme Hirdmænd!
Nu blotter Eders Hoveder fra Hielmen!
Thi dette Bæger er det hellige Horn
For Asa Bragi, det er Løvtets Bæger.

(Kæmperne blotte deres Hoveder uden at reise sig og sætte Hielmene med et raslende Samslag paa Bordet.)

Fiølnir
(staaer op og raaber):

Jeg, den Afdødes Staller, Merkismand
Og Ven, adspørger Dig, Svend Haraldsøn!
Hvad Løvte giør Du her paa Freiers Galt,
Ved Bragis Bæger, for din Faders Minni?

Svend
(strækker Hornet i den høire Haand høit i Veiret, den venstre lægger han paa Galtens Hoved og siger):

Paa Freiers Galt, ved Asa-Bragis Bæger,
Giør jeg det Løvte, Svend, de Danskes Konning,
At jeg vil hævne strengt min Faders Drab.
Hver Draabe vorde Gift, saafremt jeg svigter!
(Han tømmer Hornet.)

Fiølnir.

Et ærligt Løvte. Guderne har hørt det.
I Kæmper, drikker til Bekræftelse!

(Kæmperne reise sig og drikke; derpaa sætte de sig igien og tage deres Hielme paa. Der stødes i Lurer.)

Arnoddur
(træder frem med Sværd og Skiold, slaaer tre Gange paa Skioldet og raaber):

Høit efter gammel Skik adspørger Kongen:
Om Ingen har Beviis mod Morderen?
Hvo Noget har, han træde frem som Vidne.

Fiølnir
(reiser sig og tager Pilen frem).

Jeg, Fiølnir, har Beviis mod Morderen.

Med denne Piil er Harald Gormſøn dræbt;
Selv har jeg draget den af Kongens Hierte.

Svend
(til Arnoddur).

Tag denne Piil! Bring den om Bordet! Spørg,
Om Nogen kiender den og veed dens Eier.

Arnoddur
(gaaer med Pilen i den ene og en Vorkierte i den anden Haand Bordet om fra Mand til Mand, og spørger den Første)

Dankæmpe, kiendes Du ved Pilen?

Kæmpen.

Nei.

(Derpaa siger han til Enhver „Du?" og faaer „Nei" til Svar, indtil han kommer til Palnatoke, som svarer „Ja".)

Svend
(reiser sig opbragt).

Hvordan? Du kiender den?

Palnatoke (rolig).

Hvi skulde jeg
Ei kiendes ved min egen Piil?

Svend.

Hvor skiltes
Du ved den sidst?

Palnatoke.

Ifald Du endelig
Vil vide det, min Fosterſøn! da skiltes
Jeg ved den sidst paa Buestrængen, da
Jeg skiød din Fader tvers igiennem Hiertet.

Svend.

Staaer op nu alle Mand og griber ham!
Thi nu er Huldskab, nu er Venskab brudt.

Fiølnir.

Op griber ham! Jeg være skal den Første.

Palnatoke
(drager sit Sværd og støder ham ned).
Du være skal den Første, gamle Niding!
Der styrter ned til Hel; og saa skal Hver,
Der vover sig et Skridt mig nærmere.
(Han slaaer Sværdshialtet imod Bordet, saa det runger i Salen.)
Rolig i Hallen her! Ved Asathor!
Den mindste Mine til at røre mig,
Den koster Eders Hierteblod.
(Til Svend)
Grønskolling!
Du vil forgribe dræk Dig paa en Helt?
Hvo lærte Dig, Hvo lærte Eder alle,
Glathagede! med Mod at føre Sværdet?
Hvo førte seierrigt mod Fienden Jer?
Hvo tugted Eder op til Danekæmper?
Jeg, Palnatoke! Og nu kan I tro,
At Eders Fader, Lærer, er en Niding?
Nu kan I tro, at Palnatoke har
Vanæret sit berømmelige Navn?
Ved Danmarks Hæder! Valhals Guder rødme!
De skamme sig ved Eders Trælleſind.
(Kæmperne stikke skamfulde deres Sværd i Skederne, og sætte sig tause.)

Palnatoke (til Svend).
Jeg kunde gaae, behøved ei at giøre
Dig Regnskab for min Daad; men jeg er kommen
Afsked at tage som en ærlig Mand.
Din Fader har jeg dræbt, fordi han var
En Niding, Døden værdig, Landets Fiende.
Meer vil jeg ikke sige til mit Forsvar.
Den onde Gubbe tvang mig til sit Drab.
Farvel! Jeg gaaer herfra til Usedom.
Hvis Du vil hævne Dig, da træf mig snart

I Østersøen med din Flaade; men
Vanær Dig ei, og løn ei Den med Lumskhed,
Der meer din Fader var, end Den, Du hævner.
Jeg gaaer herfra saa rolig som jeg kom.
Hvo vover sig til at forfølge mig?
Hvis jeg har overilet mig og feilet —
Det er en Sag, som Guderne maae domme, —
Ei Mennesket. — I kan ei fælde mig!
(Han gaaer.)

Svend.

O han er stor! Jeg har fornærmet ham.
Hvo handler saa? Hvo viser slig en Kraft?
Naar kun han taler, maa han troes, beundres.
Ja, jeg vil møde Dig i Østersøen,
Og bøde for mit overilte Løvte.
(Til sine Kæmper)
Gaaer bort med dette Liig! Han faldt retfærdigt;
Thi han har ægget mig mod min Velgiører.

(Kæmperne gaae med Fiolnirs Liig. Svend staaer alene og støtter sig til sit Sværd, hensunken i Bedrøvelse; pludselig hører man Sværdeklirren og Kamp bag Skuepladsen.)

Bue

(styrter ind med en Flok Jomsborgere, bleg i Ansigtet med funklende Øine; han har Bærserkegang, løber rasende mod Svend med opløftet Sværd, og raaber):
Du! Du har dræbt ham, Niding! Du skal døe!

Svend
(sætter sig til Modværge).
Fat Dig! Din Høvding gik herfra med Fred.

Bue.
Til Gravens Fred! Men Du skal bøde for det.
(De kæmpe.)

Svend (raaber):
Det var ei Palnatokes Liig, men Fiolnirs!

Bue.

Til Hel, til Hel, Du Niding! Styrt til Hel!

(Svend snubler, Bue sætter ham Sværdet for Brystet.)

Palnatoke

(styrter i det samme ind, griber Bue i Halskraven, kaster ham tilside og raaber opbragt):

Afsindige Forræder! vil Du myrde
Din Konge? Raser Du? Du være vil
En Kongemorder?

Bue

(ude af sig selv).

Kongemorder? ha!
Det var da Takken for min Troskab til Dig?
En Kongemorder? Du est Kongemorder,
Og ikke jeg. Der, — der har Du din Straf!

(Han render Palnatoke sit Sværd giennem Livet.)

Palnatoke (falder).

O hellige Guder! Mægtige Forsete!

(Bue klemmes mellem Skiolde. Palnatoke bringes i en Stol.)

Sigvald

(til Jomsborgerne).

Lad først ham komme til Besindigheden!
Bevidst først skal han bøde for sit Mord.

Palnatoke

(raaber med sine sidste Kræfter).

Jeg byder Eder, Jomsborgs Helte! hører
Mit sidste Bud: Bue skal nyde Livet!

Bue

(kommer til sig selv igien, han drager et dybt Suk, stirrer paa Palnatoke og siger):

Hvad har jeg giort?

Palnatoke

(venlig og mat).

Bue har Intet giort!
Du var et Værktøi kun i Skiæbnens Haand.

Bue

(sætter sig Sværdet for Brystet).

Jeg følger med.

Palnatoke.

Hvis jeg skal dø med Ro,
Da maa Du sværge mig, at Du vil leve.

Bue

(kaster sig paa Knæe, græder og kysser hans Hænder).

O Palnatoke! Valhals evige Guder!
Dig, som jeg elskte meer end Alt i Verden!

Palnatoke

(lægger sin Haand paa hans Hoved).

Nornen har ført din Haand, Du est uskyldig! —
Det er forbi. -- Hør mig, før Døden slutter
De blege Læber: Lev! og smyk dit Nord
Fremdeles med din Heltekraft. — Gaaer, Brødre,
Med Fred herfra! — Gaaer! — Taler ei et Ord!
Henter en Baar af sammenbundne Spyd,
Og bringer mig paa Skibet ud, og fører
Mit Legeme til Jomsborg! Jorder mig
Paa Torvet! Sætter ved min Grav en Steen;
Og sværger der ved Thor, at I vil hævde
Det gamle Danmarks Hæder og dets Kraft.
Det var mig ei bestemt at følge med.
Sigvald er viis, han være Høvding Jer
I Freden; Bue stærk, han fører Jer til Seier
I Krigen —

(Bue vil tale, Palnatoke siger)

Stille! Stille! Døden kommer.
Hvor er min Palnir?

Sigvald.

Ak! han drog til Samsø.

Palnatoke.

Jeg havde gierne seet min Søn end eengang —
Siig ham, han hilse skal sin Moder, — Broder!

Gaaer! Lad mig døe i Ro. Den som i Livet
Har elsket mig, han vandre taus herfra.

(Bue gaaer hulkende bort med Hænderne for Øinene. Alle Kæmperne følge ham stumme i den høieste Bedrøvelse. Stilhed.)

Svend

(nærmer sig skiælvende og siger med sagte Røst).

Tilgiv mig, Fosterfader! Hvis Du lever
Endnu — Tilgiv den altfor svage Svend!

(Han knæler.)

Palnatoke

(rækker ham mat sin Haand).

Selv Mænd kan feile, Svend! det har vi seet,
Hvor meget meer en Yngling! Jeg tilgiver
Dig Alt, min Søn.

Svend.

Og ved din hellige Død!
Din Fosterson skal vorde værd sin Fader.
Mod dine Venner strider jeg kun slet —
Jomsborg vil tugte mig; men lad den det!
Naar Svend har staaet ud sin Straf, da skal
Han vise sig som Palnatokes Fostre.

Palnatoke

(reiser sig pludselig overende, strækker sine Arme ud og raaber glad med høi Røst):

Tak Bue! Tak! Der svandt den røde Skygge —
Du har udvasket Pletten paa mit Skiold.

(Han falder tilbage og døer.)